

Jorma ja Lea Pihkala

Sanan sirpaleita

Jorma ja Lea Pihkalan ystäväkirjeiden 1970- 2020 Jumalan sanan selitysosioista koottuja katkelmia hengelliseksi anniksi. Tekstit ovat kirjeiden mukaisessa aikajärjestyksessä ja niiden keskuksessa on evankeliumi Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta, parannus ja usko, pelastusvarmuus, kilvoittelu, herätys ja Jeesuksen paluu.

Sisällysluettelo

16.10.1965 Jumala on kaikkivaltias.....	6
1.5.1970 Armossa kasvaminen.....	6
1.12.1970 Vapaa huolista Herran tuloa odottaen.....	6
15.3.1971 Vanhurskautettuna Herraa kirkastamaan.....	7
27.10.1971 Elämä iankaikkisuuden valossa.....	7
13.12.1971 Armosta kiittämään.....	8
24.1.1972 Yhtä Kristuksen ruumiissa.....	8
24.1.1972 Rohkeasti todistamaan.....	8
20.2.1972 Ilo Herrassa.....	9
1.4.1972 Kirkastusvuori.....	9
1.4.1972 Jumalan rakkaus.....	9
3.5.1972 Herra antaa uskon.....	10
3.5.1972 Jokainen terve päivä on Jeesuksen veren armoa.....	10
2.6.1972 Väärät kristukset.....	10
8.11.1972 Tee kaikki työsi Kristukselle.....	10
11.2.1973 Ristin kantaminen.....	11
17.3.1973 Varo maailman rakkautta.....	11
14.4.1973 Se on täytetty.....	12
14.4.1973 Ylösnousemuksen voitto.....	12
14.5.1973 Herra itse on elämämme olosuhteet.....	13
17.6.1973 Rauha teille!.....	13
17.6.1973 Armo saada olla Jumalan lapsi.....	13
17.7.1973 Suhteemme Pyhään Henkeen.....	13
10.10.1973 Pysykää Kristuksessa.....	14
17.11.1973 Herran armo pysyy.....	15
17.11.1973 Suuri ilo.....	15
28.12.1973 Isä huolehtii omistaan.....	15
2.2.1974 Maailman rakkauden houkutus.....	16
6.3.1974 Kristuksen kanssaperilliset.....	17
10.4.1974 Herra puhuu sanassaan.....	17
11.5.1974 Ahdistus evankeliumin tähden.....	18
23.6.1974 Pyhitys taisteluna syntiä vastaan.....	18
23.6.1974 Saatanan hyökkäykset ja voitto niistä.....	19
15.8.1974 Herran pelko.....	19
27.9.1974 Suuri kutsu.....	20
24.10.1974 Taivaallinen kutsumus.....	21
24.11.1974 Älkää pelätkö!.....	21
14.1.1975 Pelastuksen salaisuus pähkinänkuoressa.....	22
14.2.1975 Herra puhuu tänään.....	23
26.3.1975 Sana rististä.....	23
1.5.1975 Täytyykää Pyhällä Hengellä.....	24
15.6.1975 Keskity Kristukseen!.....	25
29.7.1975 Kaste Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen.....	25
29.8.1975 Halatkaa Jumalan sanaa!.....	26
08.12.1975 Kestävän ilon syy.....	26
26.01.1976 Sydämen janon tyydyttävä Messias.....	27
16.03.1976 Ilo Herrassa.....	28
17.5.1976 Muuttumattomat muuttava Herra.....	29
18.7.1976 Apu huonolle vaeltajalle.....	30
8.9.1976 Yksi kaste – uudistuva usko.....	30
17.11.1976 Jeesuksen rakkauden lämmöstä nouseva rukous.....	31
10.1.1977 Sana – usko - kokemus.....	32
8.3.1977 Pelastus on kuolleen herättämistä.....	32
18.5.1977 Kaita tie.....	33
18.5.1977 Kuinka herätys alkoi?.....	33

19.7.1977 Seurakunnan kasvu.....	33
27.9.1977 Kristus-kallio kestää.....	34
22.11.1977 Sisälle pelastuksen taloon.....	34
22.11.1977 Joululahja Jeesukselle.....	35
27.1.1978 Mädn sijaan uusi.....	35
30.11.1978 Pyhän Hengen tulta heittävä Jeesus.....	36
9.3.1979 Barabbaan sovitusoppi.....	36
4.5.1979 Herran edessä seisova uskova.....	37
5.7.1979 Herralla on kaikki valta.....	38
4.9.1979 Älä tavoittele onnea vaan vanhurskautta, niin löydät molemmat.....	38
20.11.1979 Katse näkymättömään todellisuuteen.....	39
18.1.1980 Herra tekee uutta.....	39
26.3.1980 Tie sovintoon Jumalan kanssa.....	40
10.6.1980 Onnen ehdot.....	41
12.9.1980 Pelastuksen perustus.....	42
18.11.1980 Pelastus Jeesuksen kohtaamisessa.....	43
7.2.1981 Vangitun rauha seurakunnan rukoillessa.....	44
15.4.1981 Jeesuksen kuoleman siunaus.....	45
23.6.1981 Parannus elämäksi.....	46
18.9.1981 Synnille kuollut uskova.....	46
18.9.1981 Jeesuksen teot riittävät.....	47
16.2.1982 Luomisen teonsanat.....	48
12.5.1982 Kristitty tiedemies.....	49
12.5.1982 Apu Herrassa.....	50
4.9.1982 Herraa ilahduttava sydän.....	50
4.9.1982 Herran todistamisen etuoikeus.....	51
26.11.1982 Isän tahto ja kuolemaa pelkäävät.....	51
10.2.1983 Uskon rukous.....	52
7.5.1983 Pelastus on varma.....	53
6.9.1983 Valittu Kristuksen armoa kirkastamaan.....	53
19.12.1983 Kaksi armoa.....	54
27.1.1984 Valitse epäjumalan ja elävän Jumalan väliä!.....	55
11.4.1984 Jumalan armon valo syvimässä pimeydessä.....	55
24.5.1984 Hengessä vaeltaminen.....	56
22.9.1984 Lapseutta lunastuksen perusteella.....	56
27.11.1984 Pelastus on enemmän kuin kokemuksemme siitä.....	57
1.2.1985 Jumalan sinetti.....	58
4.4.1985 Uskontunnustus on kallio.....	59
28.5.1985 Helluntain lahja.....	60
10.9.1985 Valkeudessa vaeltaminen.....	62
12.11.1985 Anteeksi saaneen rakkaus.....	63
11.2.1986 Suuri usko.....	64
8.6.1986 Vain Jeesus voi antaa iankaikkisen elämän.....	65
17.9.1986 Sana ja sen hedelmä.....	66
18.11.1986 Suuri auringonnousu on tulossa.....	68
7.1.1987 Herätyksen armo.....	69
9.3.1987 Siunaaminen.....	70
12.5.1987 Lisää meille uskoa!.....	71
1.7.1987 Jumalan nöyryys – rakkauden salaisuus.....	71
30.9.1987 Herätys: Kristuksen kirkkauden katselua.....	72
22.11.1987 Tulevaisuuden toivo.....	74
26.1.1988 Taivas – todellinen koti.....	74
7.4.1988 Jeesuksen haavojen todistus.....	75
7.4.1988 Jeesus on Herra.....	76
22.6.1988 Voitto taistelussa pahaa vastaan.....	76
8.9.1988 Mitä syvimiltäsi haluat?.....	78
25.11.1988 Daavidin valtaistuin.....	79
10.4.1989 Rukous ja murheemme.....	80

17.11.1989 Toivo.....	81
14.3.1990 Jumalan pyhyys ja rakkaus ristillä.....	82
19.5.1990 Kokonainen evankeliumi ja sen vaikutus.....	83
22.9.1990 Jeesuksen veri riittää.....	84
2.12.1990 Tärkeintä tietää Jeesuksesta.....	85
1.5.1991 Minne tie vie?.....	86
11.12.1991 Jeesus tuli sinua varten.....	87
8.12.1992 Sinun Kuninkaasi tulee.....	87
2.2.1993 Avaa Herra silmämme!.....	88
3.12.1993 Herran kirkkaus.....	89
10.12.1994 Palkka ja armo.....	90
7.12.1995 Jumalan sydämellinen laupeus.....	91
14.5.1996 Paraneminen ja sielun pelastus.....	92
11.12.1996 Kolme joulua.....	92
12.12.1997 Virtuaalijoulu ja todellinen joulu.....	93
8.12.1998 Vapahtaja sinua varten.....	95
18.3.1999 Ristin äärellä.....	96
25.5.1999 Herra käski saarnata.....	98
5.8.1999 Näetkö ihmiset oikein?.....	99
1.10.1999 Nehemian rukouselämä.....	101
24.11.1999 Varmistaudu Jumalan rakkaudesta.....	102
27.1.2000 Puhu sielullesi evankeliumi.....	103
1.4.2000 Minun Herrani ja minun Jumalani.....	104
23.5.2000 Pyhän Hengen todistus ja meidän todistuksemme.....	105
1.8.2000 Levähtäkää vähän!.....	106
9.10.2000 Usko, joka uskotaan, ja usko, jolla uskotaan.....	108
27.11.2000 Rauha niillä, jotka antavat kunnian Jumalalle.....	109
24.1.2001 Jeesuksen kirkkauden ilmestymisen aika.....	110
17.3.2001 Ei muuta pelastustietä kuin Jeesus.....	111
30.5.2001 Jeesus on temppelimme.....	112
24.7.2001 Tulevaisuuden toivo.....	113
13.10.2001 Lääke sydämen haavoihin.....	113
26.11.2001 Jeesus jakaa lahjoja.....	114
23.1.2002 Herran etsiminen.....	115
5.4.2002 Rakastatko Jeesusta?.....	116
12.8.2002 Kristityn vapaus.....	117
15.10.2002 Herralle luovutus.....	118
25.11.2002 Jumala on uskollinen.....	119
25.1.2003 Rukous rakkaussuhteena.....	120
29.3.2003 Ei kadotustuomiota Kristuksessa oleville.....	120
27.5.2003 Hengellinen sota.....	121
29.7.2003 Olet iankaikkisuusolento.....	122
7.10.2003 Jumalan voima.....	123
1.12.2003 Armo kulkee totuuden edellä.....	123
14.3.2004 Rauha teille!.....	123
21.5.2004 Kristuksen rauha.....	124
20.7.2004 Kutsu takaisin.....	125
26.9.2004 Lepo Herrassa.....	125
24.11.2004 Lapsuuden joulu.....	126
19.3.2005 Ylösnousemuksen todistajat.....	127
29.5.2005 Parannus ja kaste.....	127
27.11.2005 Parannuksen hedelmä.....	128
22.1.2006 Kutsu seuraamiseen.....	128
2.4.2006 Elämämme tärkeysjärjestys.....	129
3.12.2006 Astuminen kirkkauden valtakuntaan.....	129
8.3.2007 Jeesuksen tahto.....	130
18.7.2007 Saviastia.....	131
23.11.2007 Oikeus toteutuu pian.....	132

5.3.2008 Ilman Kristusta.....	133
21.5.2008 Kristuksessa pysyminen.....	134
17.7.2008 Edustamme Kristusta.....	134
5.11.2008 Jumala meidän luoksemme.....	135
24.1.2009 Odota Herran paluuta!.....	136
28.3.2009 Herra avaa oven.....	137
27.7.2009 Rukous ja sen ehdot.....	137
29.11.2009 Kolminkertainen armo.....	138
29.1.2010 Hengellisen kasvun pysähtyneisyys.....	139
24.3.2010 Ilon tähden.....	140
18.9.2010 Voitettu vihollinen.....	141
1.12.2010 Elämän ilmestyminen.....	141
31.5.2011 Taivaassa istuva Ylipappi.....	142
28.11.2011 Hoosianna, Herra auta!.....	143
28.11.2011 Mikä on ihminen!.....	144
30.1.2012 Kuninkaan tahto.....	144
27.3.2012 Toivon ankkuri.....	145
18.5.2012 Odotatko Jeesusta?.....	146
12.7.2012 Jumalan lahjoja.....	146
30.9.2013 Ketkä pelastuvat?.....	147
1.12.2013 Syntynyt ja tullut.....	148
25.1.2014 Pienenä suuressa mukana.....	149
26.9.2014 Jumalan kuningaskunta.....	150
6.12.2014 Jumala puhuu.....	151
17.1.2015 Oletko uskossa?.....	152
27.3.2015 Jeesuksen uhri riittää.....	153
29.5.2015 Jumalan ilo.....	154
13.8.2015 Etsikkoaika.....	155
1.12.2015 Elämä Jeesuksen täyteydestä.....	156
26.3.2016 Syntiuhri.....	158
11.8.2016 Puhdistava kärsimys.....	158
3.12.2016 Tie taivaalliseen ylistykseen.....	160
23.3.2017 Ylösnousemuselämä.....	161
3.6.2017 Katse Herran haavoihin.....	162
7.8.2018 Suloinen tuoksu.....	163
6.12.2018 Sovitus, lunastus ja hyvitys.....	164
14.4.2019 Jeesuksen luo.....	165
12.12.2019 Jeesuksen oma rauha.....	166
6.4.2020 Sana toteutuu.....	166

16.10.1965 Jumala on kaikkivaltias

Kaikki minä voin Hänessä, joka minua vahvistaa."

"Säilytä puhdas omatunto Jumalan ja ihmisten edessä. Älä unohda päivittäistä hiljentymistä Herran Pyhien kasvojen edessä. Pidä Jumalan Sana kaiken auktoriteettina. Ole luja ja rohkea. Jeesus on voittaja."

"On ihme, miten pieni silmä näkee niin paljon yhtä aikaa: värejä, luonnon pursuavaa kauneutta, valoja ja varjoja. Armahda silmiä näkemästä pahaa, saastaa. Revi se silmistäni. Paranna haavat ja valele öljylä ja puhdistaa."

"Herra on niin turvallista olla sinun käsivarsillasi. Levätä sinun haavoissasi. Katsella sinun täydellistä puhtauttasi. Opetella kuinka hiljainen ja nöyrä sinä olet."

"Pimeys ja valkeus kohtaavat. Taistelu on kiivas. Pimeyden henkivallat ovat legioonina liikkeellä villiten nuorisoa. Ilma on sähköistä. Kiihkeää musiikkia soi. Kadulla kirouksia ja juopumusta sekä oksennusta. Mutta kaiken yllä on Kaikkivaltias Jumala. Jeesus on voittanut pimeyden vallat." (LP)

1.5.1970 Armossa kasvaminen

Kun olemme olleet uskossa yhden vuoden, on armo "noin suuri", mutta kun olemme olleet uskossa 10 vuotta, on armo kasvanut kasvamistaan eli uskoon tullessamme oli armo "paljon pienempi" kuin nyt oltuamme uskossa monta vuotta. Miten niin? Koska se tapahtuu Kristuksen tuntemisen kautta. Ja kuta enemmän me tunnemme Kristusta, sen suurempana me näemme oman syntisyytemme ja tarvitsemme yhä enemmän armoa. Mitä useammin joudumme menemään syllisinä Herran tykö, sitä suurempana tunnemme armon syntien anteeksiantamuksessa. *"Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi"*. Samoin kuin armo samoin myös rauha lisääntyy jakeen 2 mukaan Kristuksen tuntemisen kautta. Minua tämä asia ilahdutti. On hienoa kun armo kasvaa ja syvenee Kristuksen tuntemisen kautta. Ei tarvitse masentua mennessään Herran tykö syntisenä, kun tietää tuon Raamatun kohdan. Tämän voi kokea todellisena juuri nyt. (LP)

1.12.1970 Vapaa huolista Herran tuloa odottaen

Herra ei haluaisi, että me kantaisimme sellaisia taakkoja ja sellaista vastuuta, jonka hän itse haluaa omille hartioillensa nostaa. Jos kaikesta huolimatta huolehdimme ja kannamme murheita kysymyksistä, joista hän lupaa kantaa huolen, me väsyttämme sillä itsemme lopen uupuneiksi ja annamme erittäin huonon todistuksen omasta Herrastamme, joka kuitenkin lupaa kantaa kaikki meidän murheemme, kun me ne rukouksessa ja kiitoksen kanssa hänelle jätämme. Lihan käsivarrella taistelevainen joissakin asioissa saattaa olla lyhyellä tähtäyksellä tehokkaan tuntuista, mutta se ei anna todellista hedelmää ja ennen kaikkea se uuvuttaa, masentaa ja lopulta antaa Saatanalle erinomaisen sijan hyökätä omaan sydämeen. Herra haluaa nostaa omille hartioillensa taakat, liittyivät ne sitten työhön tai omaan tulevaisuuteen tai siihen, mikä tässä ympärillä on.

Eläkö minä päivittäisestä ja tuoreesta syntien anteeksiantamuksesta? Näyttää usein siltä, että monet pelot ja epävarmuus tekevät hermostuneeksi ja kärtyisäksi, mutta kaiken taustalta ilmeneekin se, että Kristuksen täydellinen rakkaus, joka Golgatan veressä tulee ilmi, onkin jäänyt tuoreena tavalla koskettamatta omaa sydäntä. Meillä Herran omina on todellinen lahja ja siunaus siinä, että veljet ja sisaret Herrassa voivat julistaa, että Jeesuksen nimessä ja veressä synnit saa omistaa anteeksi ja kaikki kaiken lisäksi.

Elämämme on täällä kohti kuolemaa tai kohti Kristuksen toista tulemistä vaeltamista. Kuolemahan ennen Kristuksen toista tulemistä merkitsee uskovalle täsmälleen samaa kuin Kristuksen paluu sille, joka jää tänne siihen asti. Kun Herra on kysynyt sitä, että olenko valmis, olen voinut Herran armosta vastata ja sanoa, että olen valmis siksi, että Jeesus on minut omaksensa ostanut, lunastanut verellensä. Mutta toisaalta on hyvin lähellä se Paavalin toteamus, että *"me, jotka olemme tässä majassa, huokaamme raskautettuina, koska emme tahdo riisuutua vaan pukeutua, että elämä nielisi sen, mikä on kuolevais-*

ta". Haluaisin todellakin päästä Kristuksen toiseen tulemiseen niin, että saisin mieluummin nähdä hänen tulonsa kuin kulkea kuoleman kautta hänen luokseen. Mutta Herra on se, joka on valmistanut meidät tähän tilanteeseen, niin kuin Paavali jatkaa. Hän, joka on antanut Pyhän Hengen meille sen vakuudeksi, että oli niin tai näin, saamme olla Herran omaisuutta. (JP)

15.3.1971 Vanhurskautettuna Herraa kirkastamaan

Usein näyttää siltä, että me uskovat käännämme kilvoituksessamme huomiomme johonkin itsessään hyvin tärkeään kysymykseen, mutta menetämme samalla kyvyn nähdä kaikkein tärkeimmän. Voimme esimerkiksi niin kokosydämisesti antautua kyselemään Herran tahtoa tulevaisuutemme nähden, että emme kuulekaan Herran ääntä niihin asioihin nähden, jotka ovat käsillä juuri nyt. Ja kuitenkin parasta valmistautumista sille, että hän saisi meitä käyttämään tulevaisuudessa on, että johdonmukaisesti kuljemme tässä nykyhetkessä askel askeleelta hänen johdatuksessaan ja haluamme todistaa hänen armostaan niille, joiden keskelle hän on meidät nyt asettanut.

Jos vain odottelimme, mitä suunnitelmämme täytyminen tuo tullessaan, niin saatamme jopa vihastua Herralle, jos hän katsookin hyväksi muuttaa meidän omat kaavailumme päälaelleen. Kun meidän suunnitelmiamme on jouduttu melko tiuhaan muuttamaan, uskon sen johtuvan Herran halusta opettaa luotamaan häneen ja hänen viisauteensa, vaikka hän salaisikin pitkántähtäyksen suunnitelmansa.

Meidän aikamme ovat hänen käsissään ja hän haluaa osoittaa myös, että niin on, mutta samalla että hän on täynnä armoa ja totuutta. Aivan käytännön kysymyksissä olemme saaneet nähdä, että Herran aikataulu on hyvin täsmällinen. Hän ei myöhästy.

Olen iloinnut vanhurskauttamisen ihmeestä. Mikä tavaton ilo, vapaus ja turvallisuus onkaan siinä, että saan tietää olevani täydellinen Jumalan pyhien kasvojen edessä. Niin todellakin, olen täydellinen, missään kohden en ole puuttuvainen, kelpaan tällaiseni Jumalalle. Näin on, vaikka koenkin syvästi oman syntisyyteni, joka nostattaa sydämen syövereistä mitä järkyttävintä saastaa ja turmelusta. Silti olen täydellinen, minulla ei ole mitään pelättävää Jumalan tuomio minua kohdatessa, sillä olen saanut omaisuudekseni lahjavanhurskauden. Jeesus on ottanut koko minun syntisyyteni ja sen hedelmät kantaakseen Golgatan ristin puulle, hän sai jo rangaistuksen minun tekojeni ja olemukseni tähden. Mutta asia ei ole vain näin, hän, joka eli ilman yhtään syntiä maan päällä, on lahjoittanut minulle tällaiselle oman elämänsä, täydellisen elämänsä. Jumala tuomitsee minut Jeesuksen pyhän elämän mukaan ja Jeesuksen hän tuomitsi ja rankaisi minun elämäni, minun syntieni mukaan. Tämä on vanhurskautta, Jumala ei lue minulle enää mitään syntiä.

Sillä, että haluan kilvoitella Herran kasvojen edessä ja sillä, että tahdon kuulla hänen kutsuansa mennä sinne, minne hän haluaa johtaa, en lisää vähääkään sitä täydellisyyttä, joka minulla jo on. Täydelliseen ei voi lisätä enää mitään. Kilvoitukseni on vain kiitosta Herralle, se on kiitosta Golgatasta. Mutta juuri tässä tarvitaan uskoa. Kun kaikki tosiasiat, sydämen pahuus ja synty, näyttävät puhuvan päinvastaista kieltä, niin tarvitaan todella uskoa Herraan Jeesukseen ja hänen sanaansa, joka vakuuttaa, että olen Jumalan lapsi ja vanhurskas hänen itsensä tähden, vaikka olenkin itsessäni mahdoton. Eläminen uskossa on todellakin elämää vain armosta.

Ellemme elämässämme jaksa pitää tätä armon tosiasiaa kasvojemme edessä, niin emme jaksa pitkään taistella ja tehdä työtä Herran nimen kirkastamiseksi. Mutta Herra itse haluaa jatkuvasti muistuttaa meitä siitä armosta, jossa me nyt olemme (Room. 5:2), ja siksi saamme kerskata Jumalan kirkkauden toivosta ja saamme vapaina ja iloisina kertoa muillekin, että olemme armosta pelastetut. (JP)

27.10.1971 Elämä iankaikkisuuden valossa

Aika on nopeasti väistynyt todellisuus ja iankaikkisuus on se varsinainen, joka meille jää. Kuinka mieleöntö on se, kun usein asennoidumme kuin kaikki jatkuisi loputtomasti ennallaan täällä ajassa. Iankaikkisuus on riemullinen todellisuus, kun se merkitsee, että saamme olla kasvoista kasvoin Herran Jee-

suksen kanssa ilman syntiä. Lopultakaan mikään asia ja tavoite, joka ei kestä iankaikkisuuden näkökulmasta ei ole tavoittelemisen arvoinen. Olennaista meidän kannaltamme on nyt, millainen minun ja minun vierelläni olevan veljen suhde Herraan on nyt. Itse asiassa meitä Herrasta erottava esirippu - kuolema tai Herran paluu - on häviävän ohut. Ehkä vain muutama silmänräpäys ja saamme nähdä Herran. *"Meillä on Jeesuksen veren kautta pääsy kaikkein pyhimpään."* Hebr.10:19 (JP)

13.12.1971 Armosta kiittämään

Herra kuulee huudot ja vastaa. Hän antaa sekä ajallisia että hengellisiä lahjoja rikkaudessaan. Ennen kaikkea hän pitää sanansa lupaukset. Elämä on mielekästä vain iankaikkisuuden valossa ja sen mukaan ojennettuna. Herra elää ja taivas on todellisuutta. Saamme pian nähdä Herran kirkkaudessaan, niin yllättävän pian.

Herra voi tehdä todellisia ihmeitä ihmisissä ja hän voi kirkastaa pelastettujen elämässä omat luomistonsa ja ennen kaikkea oman käsittämättömän armonsa. Olemmeko oikein käsittäneet, mistä armossa on kysymys, ellemme sitä ihmettele ja kiitä. (JP)

24.1.1972 Yhtä Kristuksen ruumiissa

On todella tavaton Jumalan lahja, että hän on tarkoittanut meidät elämään seurakunnan, Jumalan kansan kanssa yhdessä. Mutta riemullista on ollut saada aivan kirjaimellisesti kokea se, että vaikka olemmekin maantieteellisesti kaukana toisistamme, niin sittenkin voimme yhtyä Paavalin kokemukseen, kun hän sanoo olevansa hengessä läsnä, vaikka onkin ruumiillisesti poissa. Rukous, joka yhdistää meidät Pyhän Hengen kautta Isään Jeesuksen uhrin tähden, liittää myös meidät aivan yllättävän lujin sitein toisiimme.

Näyttää riemullisen todelta se, että Herran armo ja valtavuus on tässäkin meidän syntisyydestämme ja laiminlyönneistämme huolimatta yli ymmärryksen käyvä. Ja heti kuitenkin on lisättävä: Herran tahto on, ettemme jättäisi ketään hänen omaansa oman onnensa nojaan. Herran tahto on, että osoitamme rakkautta juuri niille Kristuksen ruumiin jäsenille, jotka ovat ehkä aivan vierellämme kaikkein suurimmissa vaikeuksissa. Sillä rakkaudella, joka tukee meidän kauttamme Herrasta muihin Herran omiin, on merkittävä ja pysyvä voima ja vaikutus.

Herran armoa on, että hän on enemmän kiinnostunut meistä kuin meidän palveluksistamme. Näin saan ulkoisesti katsoen hyödyttömänä kuitenkin koko sydämeäni kiittää Herraa Room. 8:15:sta: *"...te ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: 'Abba, Isä!'"* (JP)

24.1.1972 Rohkeasti todistamaan

Tavallinen arkipäivä ei ole itsestään selvää, vaan on täynnä pieniä ja suuria asioita, joista voi opetella kiittämään. Suuri osa ihmiskuntaa on ilman välttämättömyyksiä. Meillä on kaikkea, on ystäviä, harrastuksia, on Raamattu. Kiitämmekö siitä rikkauksien Antajaa, Herraa? Sinulla on evankeliumi. On satoja miljoonia ihmisiä, jotka eivät ole kuulleet mitään Jeesuksesta, ainoasta Pelastajasta, vaan elävät yhä todellisessa pimeydessä, pelossa, ahdistuksessa. Meillä on evankeliumi, ilosanoma Jeesuksesta ja haluamme jakaa sitä muillekin. Jeesus etsii kadonneita.

Elämme jälkikristillistä aikaa. Monet kristityt ovat luopumassa Jumalan sanan auktoriteetista. Nyt tarvitaan niitä Herran omia, jotka uskaltavat olla suolana ja valona. Herra anna meille rohkeutta todistaa, rakkautta lähimmäisiin ja pue meidät raittiuden hengellä! (LP)

20.2.1972 Ilo Herrassa

Ymmärrämmekö niitä vainottuja Herran seuraajia, joilta on vuosiksi ristetty puoliso tai lapset. Heidän eronsa tuska saattaa olla käsittämättömän raskas. Heillä ei ole muuta lohdutusta kuin Herra itse.

Riittääkö minun ilokseni, minun lohdutuksekseni ja minun voimani lähteeksi ja kohteeksi yksin Herra, vai tarvitsenko jotakin hänen lisäkseen. Koenko elämäni jotenkin epämurkavaksi ja jos minun täytyy tyytyä vain häneen. Usein näyttää olevan niin, että Herran edessä hiljentymisen ja sanan mietiskely ja tutkiminen on jotenkin välttämätön paha. Kun siitä on päästy, voimme taas vapain sydämiin täyttää itsemme kaikilla työhömme, opiskelumme, lehdistöön, radioon ja nettiin liittyvillä asioilla. Jos näin on, niin jotain on perusteellisesti vinossa suhteessamme Herraan. Maailmanrakkaus on päässyt täyttämään sydämen.

Vain viipymällä Herran edessä, omistamalla hänen verensä kautta armon ja anteeksiantamuksen ja mietiskelemällä häntä, ylistämällä häntä hänen olemuksestaan, pääsemme omistamaan ilon hänessä ja silloin hän myös riittää iloksemme. Kun meiltä on kaikki muu riistetty mutta meillä on Herra Jeesus, meillä on todellinen ilo ahdistuksen keskellä. Vaikka meillä olisi kaikki, mitä tämä maailma voi parhaimmillaan antaa, mutta ei iloa Herrassa ja Herrasta, niin ei meillä ole mitään!

Ovatko lahjat, joita Herra antaa meille, tärkeämpiä kuin hän, joka antaa. Syvästi ilonani taisteluiden ja kiusausten keskellä, joita tosiaan tuntuu riittävän, on ollut tietoisuus siitä, että olen hänen, olen Vapahtajan uhrin tähden Isän lapsi. Hän on vierelläni. (JP)

1.4.1972 Kirkastusvuori

"He näkyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen poismenostaan, jonka hän oli saattava täytöntöön Jerusalemissa". Lk 9:31

Jeesuksen kirkastuminen oli ratkaiseva käänne hänen valmistaessaan pelastuksen, anteeksiantamuksen ja kirkkauden syntisille ihmisille. Koska Jeesuksen elämä oli synnitön ja täydellinen, kuuliaisuudessa Isän tahdolle, ainoa johdonmukainen seuraus hänen elämästään olisi ollut kirkkauteen siirtyminen ilman kuolemaa, joka on synnin seurausta, synnin palkka. Jeesuksen kirkastuminen oli siis johdonmukainen seuraus hänen täydellisestä elämästään, jonka hän eli meidän puolestamme, koska meidän elämämme ei kelpaa Jumalalle.

Mutta juuri kirkastamisen hetkellä Elia ja Mooses puhuivat Jeesukselle Golgatasta, ja Jeesus luopui kirkkaudestaan ja lähti kulkemaan kohden Golgataa kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen. Jeesuksen kuolema oli luonnon vastainen, koska hän oli ainoa, joka ei ollut syntiä tehnyt, mutta hänen kuolemansa oli yliluonnollinen siinä, että hän itse luopui kirkkaudestaan ja antoi itsensä kuolemaan. Meille kuolema on välttämättömyys, Jeesukselle ei, mutta hän antoi itsensä sovittaakseen meidät Jumalan kanssa. Seimestä kirkastusvuorelle on johdonmukainen linja:

Jeesuksen täydellinen elämä, mutta se luetaankin meidän hyväksenne ikään, kuin itse olisimme sen eläneet, kun uskolla omistamme Jeesuksen Vapahtajaksemme. Kirkastusvuorelta Golgatalle on myös johdonmukainen linja: Meidän täydellinen syntiturmelumme pantuna Jeesuksen hartioille ikään kuin hän itse olisi tehnyt kaikki meidän rikoksemme. Jeesuksen tie seimeltä kirkastusvuorelle oli elämä meidän hyväksemme, Jeesuksen tie kirkastusvuorelta Golgatalle oli kärsimys ja kuolema meidän hyväksemme ja Jeesuksen tie ylösnousemuksen aamusta Isän oikealle puolelle on voitto meidän hyväksemme. *"Jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä Hänen kanssaan, että me yhdessä myös kirkastuisimme."* Room. 8:17 (JP)

1.4.1972 Jumalan rakkaus

Ihmettelen jälleen Jumalan ääretöntä rakkautta meitä kohtaan siinä että hän tahtoi uhrata rakkaimpansa, kuolemaan meidän tähtemme, kärsimään pilkkaa ja häväistystä hän Jumalan Poika - meidän täh-

temme - koska hän meitä niin paljon rakasti. Jumala on olemukseltaan armollinen ja laupias Isä, mutta samaan aikaan Pyhä ja Vanhurskas Tuomari. Jumala kuva Raamatussa täyttää ihmisen jaloimmat ja syvimmit toiveet. Jumala on se, mitä hän on ilmoittanut sanassaan. (LP)

3.5.1972 Herra antaa uskon

"Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo" - Ja heti lapsen isä huusi ja sanoi: "Minä uskon, auta minun epäuskoani." Mark. 9:23-24.

Sairaan lapsen isä tajusi, että häneltä puuttuu kaikki. Hänen edessään oli Jeesus, joka kykenisi häntä auttamaan sydämen tuskassa, mutta hänellä ei ollut uskoa, jota tarvittaisiin, jotta Herra voisi tehdä ihmeensä. Miehen taistelu oli kova, hän olisi tahtonut uskoa, mutta hänen oli pakko rehellisesti myöntää avuttomuutensa: hänellä ei ollut uskoa, eikä hän kyennyt uskoa sydämestänsä puristamaan. Kuitenkin tämä on juuri sellainen tila, jossa Jeesus teki ihmeensä. Hän paransi lapsen ja vaikutti uskoa miehen sydämessä. Tämä avuttomuuden ja kaiken puutteen myöntäminen on meille ainoa oikea tie Herran eteen ja juuri tällaisille hän itse antaa ei vain uskoa vaan myös rakkauden, toivon ja ennen kaikkea itsensä. (JP)

3.5.1972 Jokainen terve päivä on Jeesuksen veren armoa

Terveys onkin sellainen lahja, että sen arvon ymmärtää vasta sitten, kun sen on menettämäisillään. On ihme, suoranainen armon osoitus Jumalalta että meillä on päiviä, jolloin saamme olla terveinä. Meille kuuluisi syntiemme ansion mukaan vain sairautta ja syvää tuskaa joka hetki, mutta Jeesuksen Kristuksen sovituskuoleman kautta, hän armosta on meille ansainnut terveitäkin päiviä. (LP)

2.6.1972 Väärät kristukset

Vaikutusvaltaisessa englantilaisessa The Times -sanomalehdessä oli isohko, kallis mainos eräästä 14 -vuotiaasta intialaisesta pojasta, joka olisi meidän aikamme "Jeesus". Eli hän on enemmän kuin mitä Jeesus oli syntyessään, kuollessaan ja ylösnoustessaan. Tämä intialainen poika välittää jumalallisen rakkauden ja tiedon sekä rauhan maailmalle. Mainos toi mieleen Jeesuksen sanat Matteuksen evankeliumin 24. luvussa. Jeesus varoittaa vääristä profeetoista. Hän sanoo jakeessa 5 *"sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta"*. Tai jakeessa 23-24 *"jos silloin joku sanoo teille, katso täällä on Kristus tahi tuolla, niin älkää uskoko ja sillä väärä kristuksia ja väärä profeettoja nousee ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitukin"*.

Matteus 24 on hyödyllistä luettavaa aina pienin väliajoin, jotta Jeesuksen varoitus pysyisi tuoreena mielessämme. Vakavia, Jeesuksen tuloon liittyviä tapahtumia voimme havaita seuraamalla päivälehdistä maailman politiikkaa koskevia tapahtumia. Esim. Israelia koskevat tapahtumat ovat nähtävissä kaikkialla. Myös nälänhätä on tänään suurempi ja laajempi kuin koskaan ihmiskunnan historiassa. Meille kristityille Jeesuksen tulemus on suuri ja odotettu päivä. Silloin meidän taistelumme syntiä ja laittomuutta vastaan loppuu. Silloin tuska ja kärsimys Kristuksen nimen tähden loppuu. Silloin Jeesus tulee tuomaan oikeuden ja järjestyksen maailmalle. Hän tulee Kuninkaana tuomitsemaan ja hallitsemaan maanpiiriä. Silloin *"kaikki silmät saavat nähdä Hänet, nekin jotka hänet lävistivät"* kaikkien polvien tulee notkistuman. (LP)

8.11.1972 Tee kaikki työsi Kristukselle

"Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle sekä leipää ... Jeesus sanoi heille: 'Tulkaa einehtimään'...Niin Jeesus meni ja otti leivän ja antoi heille ja samoin kalan." Joh. 21:9,12-13

Nämä jakeethan liittyvät Jeesuksen ilmestymiseen opetuslapsille ylösnousemisen jälkeen. Jeesus itse oli sytyttänyt nuotion ja paistanut kalat hiilloksella ja tuonut leivät nälkäisiä opetuslapsiaan varten. Eikä siinä kyllin, hän vieläpä jakaa kalan ja leivän opetuslapsille. Meidän on nähtävä, että tämän kaiken teki ylösnoussut Jeesus. Hän osoittaa täten, ettei ole vähäisintäkään arkista askareta, ei ruoanlaittoa, ei pöydän kattamista, ei pöydässä palvelua, ei mitään pienintäkään, josta hän ylösnoussut ei olisi kiinnostunut.

Kun Raamattu sanoo, että kaikki mitä te teette, se tehkää niin kuin Herralle ei niin kuin ihmisille, tarkoittaa se todella kaikkia, kaikkein arkisimpiakin asioita. Me saamme tehdä asiat Herralle. Hän todella iloitsee meidän tiskaamisestamme, siivouksestamme, matkustamisestamme, töissä käynnistämme, kun teemme ne hänelle. On eri asia tehdä jokin ihmisille osoittaaksemme heille, että olemme kristittyjä, kuin tehdä asia Herralle. On paljon asioita ja yksinäistä aherrusta, jota kukaan ihminen ei koskaan näe ja se kuitenkin miellyttää Herraa ja tuottaa hänelle mielihyvää. Hänen läsnäolonsa tekee mitättömimmän tunteisen asian tavattoman arvokkaaksi. Sillä onhan se tehty sille, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Saamme siis olla joka tilanteessa niin tasaisella kuin vaikeuksissa Herran omia ja se on totista armoa. (JP)

11.2.1973 Ristin kantaminen

"Pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme. Yö on pitkälle kulunut ja päivä on lähellä. Pankaamme sen tähden pois pimeyden teot ja pukeutukaamme valkeuden varuksiin." Room. 13:11-12

Vapahtajan ristinuhri on kaiken lähtökohta ja perusta, sen varassa saa elää ja pelastua, sen varassa käydä iankaikkisuuteen. Mutta saamme myös kantaa oman ristimme, sekä sisäisen että ulkoisen. Viimeksi mainittuun voi liittyä monenlaista ahdistusta, vaivaa ja vaikeutta, mutta sisäisen ristiin kantamiseen liittyvä kilvoitus, kiusaukset, taistelut ovat usein sittenkin vaikeinta. Mutta Herra armossaan vie juuri niin, jotta hänen kirkkautensa, hänen uhrinsa Golgatalla, olisi se, joka loistaa, eikä mikään omamme. (JP)

17.3.1973 Varo maailman rakkautta

"Minä kirjoitan teille lapsukaiset, sillä synnit ovat teille anteeksi annetut Hänen nimensä tähden... Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo, mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti." 1 Joh. 2:12-17

Tässä Johanneksen ensimmäisen kirjeen kohdassa puhutaan ensin siitä sanoinkuvaamattomasta armosta, että saamme synnit anteeksi ja saamme oikeuden olla Jumalan lapsia yksin armosta, vain Jeesuksen uhrin tähden Golgatalla. Mutta välittömästi sen jälkeen varoitetaan vaarasta, joka väijyy jokaisen vasta uskoon tulleen ja jo vuosia Herran tiellä vaeltaneen sydämen ovella: *"Älkää rakastako maailmaa."* Mieleemme ja rakkautemme saattaa aivan salakavalalla tavalla kääntyä pois Herrasta ja suuntautua siihen, mikä näkyy, mitä voi muillekin näyttää, ja mistä voi kerskua. On niin tavattoman helppo pettää omaa sydäntään. Onneksi Herra ei hevin päästä sellaista omaansa, jonka mieli on jo kääntynyt tai kääntymässä maailmaan päin, vaan sitkeästi ja kärsivällisesti Pyhä Henki sydämessä todistaa, että sydän ei voi saada tyydytystä ja ravintoa muualta kuin salatusta sydämen yhteydestä Vapahtajaan sanan kautta. Vaara kääntyä maailmaan päin on suuri, mutta Herran rakkaus ja kirkkaus, joka näkyy ristillä, on vastaus. Herrassa on todellakin elävän veden lähteet. (JP)

14.4.1973 Se on täytetty

"Sen jälkeen kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: 'Minun on jano.' Siinä oli astia hapanviiniä täynnä, niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen isoppi-korren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen. Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: 'Se on täytetty' ja kallisti päänsä ja antoi henkensä." Joh. 19:28-30

Jeesuksen kärsimisen salaisuus on käsittämättömän syvä, mutta joka kerta, kun pääsee edes hiukan syvemmälle siihen, sydämen täyttää toisaalta kauhistus: minun - niin juuri minun - syntini ovat syy Herran tuskaan, ja toisaalta riemu: käsittämätön on Jeesuksen rakkaus juuri minuun. Kaiken Jeesus joutui kärsimään juuri minun tähteni ja vaikka ketään muuta ihmistä ei maan päällä olisi, silti hän rakkaudessaan olisi tehnyt juuri saman minun puolestani.

Yllä olevassa Raamatun kohdassa kiintyi huomioni ensimmäisiin sanoihin: "Kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän: 'Minun on jano'" ' Me tiedämme ja olemme kuulleet, että jano on kauhein kaikista ruumiin tuskista, mitä ihmisellä voi olla. Jeesuksellekin se oli hirvittävä, koska janon ilmaiseminen oli ainoa sana ristiltä, jolla hän ilmaisi ruumiinsa kauheat kärsimykset. Mutta mikä on merkittävintä hän ilmaisi tämän kipunsa ja janonsa vasta sen jälkeen, kun hän tiesi, että kaikki oli jo täytetty.

Mikä kaikki sitten oli jo täytetty ennen kuin Jeesus itse asiassa oli vielä kuollutkaan. Vanhan testamentin ennustuksetko? Eivät vielä ne vaikka pääsiäisaamuna niidenkin oli määrä saada lopullinen "aamenensa" eli täyttymyksensä. Mikä sitten oli jo täytetty? Kaikki Jumalan lain vaatimat rangaistustuomiot minun ja jokaisen ihmisen syntien tähden oli loppuun, asti viimeiseen pisaraan asti täytetty?

Tiedämme, että synnin palkka on kuolema, mutta ei niinkään ruumiillinen kuolema, viime kädessä kyllä sekin, vaan iankaikkinen kuolema eli helvetin tuli, joka merkitsee täydellistä eroa Jumalasta, elämän Lähteestä, ja Jumalan hylkäämänä ja Jumalan vihan alaisena loputonta ja toivotonta tuskaa. Juuri tämän helvetin tulen tuskan Jeesus sielussaan joutui minun syntieni rangaistuksena Jumalan hylkäämänä Golgatan ristillä kärsimään niiden kuuden tunnin aikana, jotka hän riippui ristillä. Vallitsi pimeys, jonka läpi ei meidän ymmärryksemme koskaan pääse luotaamaan Jeesuksen tuskan suuruutta.

Mutta sitten tuli se hetki, jolloin rangaistus oli loppuun asti kärsitty, ja Jeesus tiesi ja tunsu sen. Ja vasta tämän jälkeen hänen tietoisuuteensa tunkeutuu ruumiin tuska. Niin suunnaton oli sielun tuska ollut, ettei Jeesus ikään kuin ollut huomannut inhimillisistä ruumiin tuskista kauheinta, ennen kuin vasta sovituksemme jo tultua täytetyksi.

Minun syntini ovat niin kauhean ja minun olemukseni niin saastainen, että Jumalan tuomio Jeesukselle minun synneistäni oli oikea. Mutta nytpä tuomio on kokonaan jo kärsitty, Jeesus teki sen vapaaehtoisesti minun tähteni. Sillä jonkun täytyi kärsiä; Jumala ei anna anteeksi mitään ilman rangaistusta, sillä hän on oikeudenmukainen ja pyhä. Olen nyt vapaa rangaistuksesta Jeesuksen tähden, olen vapaa omien syntieni tuomiosta. Hän, minun Vapahtajani ja minun Armahtajani, jolle olen saanut syntini antaa, kantoi ne. Ylistetty olkoon hänen nimensä. Tämän hän teki myös sinun tähtesi. Vain tämän ihmeen vastaanottamisessa on pelastus meille. Mitään muuta vaihtoehtoa ei ole, mutta tämä vaihtoehto on kyliksi. (JP)

14.4.1973 Ylösnousemuksen voitto

Pitkäperjantaina saamme hiljentyä muistamaan Jeesusta kärsivänä Vapahtajana sekä iloita pääsiäisen ylösnousemusihmeestä. "Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös." Samalla sydän huokaa Herran puoleen odottaen hänen pikaista takaisin paluutaan ei kärsivänä, alennettuna, vaan Kuninkaana, jota kaikki kansakunnat vapisevat. Hän tulee ja panee kohdalleen tämän sekasotkuisen maailman vanhurskautensa kädellä. Tule Herra Jeesus pian! (LP)

14.5.1973 Herra itse on elämämme olosuhteet

Herra itse on sanonut: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä", niin että me turvallisin mielin sanomme: 'Herra on minun auttajani, en minä pelkää, mitä voi ihminen minulle tehdä?' Hebr. 13:5-6

Aina kun Herra hyvydessään puhuu sydämилlemme ja omilletunnoillemme, usko kasvaa ja vahvistuu. Yllä olevat sanat tuovat todellisen rohkaisun ja lohdutuksen sydämeen. "En sinua jätä."

Eräillä alueilla Aasiaa lähetystyö on joutunut ylitse käymättömiltä näyttävien vaikeuksien eteen ja pieni kansallisten uskovien joukko rajun vainon kohteeksi, merkitsee todella voittoa, kun tietää kenen käsissä nämä uskovat ovat. Herra ei omiansa jätä. Viime kädessä vastuu elämästämme lepää Herran itsensä käsissä, kunhan kuljemme hänen tiellään. Lähetystyö ja evankelioiminen eivät ole missään tässä maailmassa itsestään selviä, mutta meillä on tämä Herran sana: *"En minä sinua jätä"* ja siihen tarttuen saamme kaikissa olosuhteissa julistaa Herran kuolemaa ja ylösnousemusta, joihin uskomalla yksin voi syntyä ihminen pelastua iankaikkiseen elämään kadotuksen alta. Meidän ei tarvitse olla olosuhteisiimme sidottuja, jos olemme Herraan sidottuja. Jos Herra itse muodostaa elämämme syvimmat olosuhteet, niin mitä voi ihminen meille tehdä.

17.6.1973 Rauha teille!

"Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolle lukittujen ovien takana juutalaisten pelosta, tuli Jeesus ja seiso heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille." Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran." Joh. 20:14-20

Jeesus, Mestari, Jumalan ainosyntyinen poika, oli kuollut ristillä häpeällisen kuoleman. Opetuslapset olivat suljettujen ovien takana peloissaan ja masentuneina. Yhtäkkiä ilmestyy Jeesus heidän keskelele. Hän on ylösnoussut kuolleista, hän elää! Totisesti hän on sama Jeesus. Hän näytti heille lävistetyt kätensä ja kylkensä. Hän toivottaa rauhaa ja opetuslapset riemuitsevat! Nyt on syytä iloon. Jeesus on noussut kuolleista. Hän on voittanut synnin ja kuoleman, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.

Herra ohjatkoon meitä niin, että hän voisi tehdä tahtonsa meidänkin kauttamme. Vielä haluaisin kysyä itseltäni ja sinulta: Ethän ole pitkästynyt ja väsynyt odottaessasi Jeesuksen toista tulemistä tänne maan päälle kuninkaana? Hän on sama Jeesus, joka sanoi: "Rauha teille!" ja näytti kätensä ja kylkensä haavavot, jotka meidän syntimme ovat hänelle tuottaneet. Niin, Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri on vuodatettu meidän syntiemme tähden, sinun syntiesi anteeksi saamiseksi, sinulle pelastukseksi kadotuksesta iankaikkiseen elämään. (LP)

17.6.1973 Armo saada olla Jumalan lapsi

Aina kun me katsomme vaikeuksiin ja toinen toiseemme, niin me masennumme, mutta jos vaikeudet saavat ajaa meidät entistä lähemmäksi ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Jeesusta, niin saamme uuden voiman ja haluamme uskollisina Herran antamalle tehtävälle julistaa evankeliumia kaikkialla maailmassa ihmisten iankaikkiseksi pelastukseksi. "Mikä lohtu raskaina aikoina, on saada olla Jumalan lapsi!" Niin meillä ei ole mitään suurempaa, kuin tuo suurenmoinen oikeus olla Jumalan lapsi. Niin Isä itse on kanssamme tänäänkin. (JP)

17.7.1973 Suhteemme Pyhään Henkeen

"Älkää saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka." Ef. 4:30

On suunnaton etuoikeus saada olla Herran oma, Jeesuksen uhrilla sovitettu ja Hänen veressään syntinsä anteeksi saanut ihminen. On valtava etuoikeus, että omistaa Pyhän Hengen, Jumalan kolmannen Persoonan. Pyhä Henki osoittaa jatkuvasti Kristusta, hän osoittaa synnin, mutta myös sen, että saan kaiken syyllisyyden jättää Golgatan uhrin perusteella. Hän vakuuttaa jatkuvasti sanan kautta siitä, että olen Jumalan lapsi yksin Herran käsittämättömän suuren armon ja rakkauden tähden. Hän jatkaa tätä Kristuksen kirkastamista aina siihen päivään asti, jolloin saan ylösnousemusruumiin ja eli pääsen osalliseksi ruumiin lunastuksesta. Tämän kaiken omistan ja saan pitää, koska Jeesus on sen omalla uhrillaan minulle ostanut.

Kuitenkin yllä oleva varoitus on todella aiheellinen. Niin helposti käännän katseeni pois Vapahtajasta, en eläkään tuoreesta päivittäisestä armosta, en anna sanan, jonka kautta Pyhä Henki Vapahtajan kirkastaa, koskettaa sydäntäni, vaan mieluummin katson ympärilleni. Ja silloin täyttää sydämen maailman rakkaus, taivasten valtakunnan väheksyminen, ihmispelko, pyrkimys arvonannon ja menestyksen saavuttamiseen ihmisten keskuudessa ja pyrkimys elämään häiritsemättömässä rauhassa ja mukavuudessa. Silloin Pyhä Henki tulee murheelliseksi eikä saa kanta sitä hedelmää, joka koituisi ihmisten pelastukseksi ja Herra nimen kunniaksi.

Meidän yhteisenä syvänä tarpeena on jälleen saada Pyhän Hengen kirkastamat silmät nähdäksemme oman köyhyytemme ja pyytääksemme sitä rikkautta, jota Vapahtaja alttiisti ja soimaamatta haluaa antaa omilleen. Niin, me tarvitsemme uutta herätystä, uutta synnin vakavuuden ja kauhistuttavuuden tajuamista saadaksemme Herran armon suuruudessa, syntien anteeksiantamuksessa tulla tuntemaan syvemmin Herran ja tullaksemme Pyhän Hengen täyttämiksi Herran sanansaattajiksi.

Meille on mahdollista vain neljä erilaista suhtautumistapaa Pyhään Henkeen. Joko me murehdutamme Pyhän Hengen langettuamme syntiin. Hän tulee murheelliseksi ja tahtoo välittömästi johtaa meidät Jeesuksen ristille saamaan syntien anteeksiantamuksen. Voimme myös vastustaa Pyhää Henkeä puolustamalla tai vähättelemällä syntiä, josta hän meille puhuu. Edelleen voimme myös tukahduttaa, sammuttaa Pyhää Henkeä, kun me synnillämme estämme Pyhän Hengen toimimasta Jumalan seurakunnassa. Vihdoin neljäs tapa on edellisten vastakohta: Voimme täytyä Pyhällä Hengellä.

Pyhällä Hengellä täyttymisen salaisuus on yksinkertaisesti Jeesuksen veressä omistetussa syntien anteeksiantamuksessa. Jeesuksessa ja hänen uhrissaan ovat kaikki hengellisen elämämme aarteet kätkeytyinä ja vain uskossa käydessämme avuttomana synteinemme hänen armahdettavakseen saamme Pyhän Hengen täyteen ja jatkuva Hengellä täytyminen on juuri samassa Vapahtajan armossa. (JP)

10.10.1973 Pysykää Kristuksessa

"Lapsukaiset nyt on viimeinen aika... Ja nyt lapsukaiset, pysykää hänessä, että meillä hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkotettaisi pois hänen tykönsä hänen tulemuksessaan." 1 Joh. 2:18,28

Elämme viimeistä aikaa. Helposti sydämen täyttää levottomuus oman perheen ja lähetystyön tulevaisuudesta tässä lopunajan monessa suhteessa turvattomassa ja kuohuvassa maailmassa. Sisintä helposti myös jäytää huoli siitä, että voinko minä Jeesuksen ilmestyessä kirkkaudessaan kestää hänen pyhyytensä edessä. Psalmi 75:3-4: *"Vaikka minä valitsenkin ajan, minä tuomitsen oikein. Vaikka maa kaikkine asukkaillaan menehtyy pelkoon, pidän minä pystyssä patsaat,"* antaa vastauksen. Herra itse pitää pystyssä patsaansa, ne omansa, jotka hän on verellään merkinnyt.

Minun pelastukseni on sen varassa, että juuri hän, joka ilmestyy kirkkaudessa ja pyhyydessä, Jeesus on minut armahtanut ja Golgatan uhrikuolemansa kautta vapauttanut kaikesta syyllisyydestäni. Hän - tuomari itse - on minun Vapahtajani ja Rauhani. Kaikki tämä on ansaitsematonta sulaa armoa sille, joka todelliseen hätäänsä tarpeeseensa sen vastaanottaa.

Mutta entäs kehotus ja varoitus "pysykää Hänessä". Eikö pelastukseni olekaan varma? Se on varma, minun pelastukseni on Jeesus, mutta juuri siksi minä saan ja minun tulee pysyä hänessä ja hänen

kanssaan elämällä päivittäin hänen suorittamansa pelastustyön siunauksesta syntien anteeksiantamuksesta. Tuon lahjan saan, kun hän itse sanansa kautta sen minulle sanoo: "Sinun syntisi ovat anteeksi annetut".

Anteeksiantamus ei ole asia, vaan se on sitä, että Jeesus itse puhuu sinun omalletunnollesi. Hänessä pysymisen salaisuus onkin siinä, että hän saa Raamatun kautta jatkuvasti puhutella meitä. Hänen puheensa sisältää myös salatun voiman, jonka kautta voimme myös työmme tehdä hänen nimensä kirjastamiseksi, se on Pyhän Hengen työ meissä.

Niin mitä tulevaisuuteen tulee, se on yksin Herran käsissä, vielä on päivä ja meidän tulee tehdä työtä. Hän on kanssamme ja hän pitää meidät pystyssä. Ratkaisevaa on nyt kehoitus: "Valvokaa, herätkää te, jotka nukutte, pian, hyvin pian saapuu Herra." (JP)

17.11.1973 Herran armo pysyy

"Ihmisen elinpäivät ovat niin kuin ruoho, hän kukoistaa kuin kedon kukkanen. Kun tuuli käy hänen yllensä, ei häntä enää ole eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne, mutta Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät ja hänen vanhurskautensa lasten lapsille." Ps. 103:15-17

Ihmisen elämä on tavattoman lyhyt, paljon lyhempi kuin haluamme ajatellakaan: aamulla nuoruus, päivällä miehuus, ehtoolla vanhuus. Mutta Herran armo pysyy iankaikkisesti. Kenelle? Niille, jotka häntä pelkäävät, siis sinulle, joka tahdot seurata häntä, jolla on iankaikkisen elämän sanat, Jeesusta. (LP)

17.11.1973 Suuri ilo

Kun näemme jotain kansamme hengellisen kuoleman tilasta, niin tajuamme, miten mullistava on Raamatun lupaus: *"Kansa, joka pimeydessä vaelttaa, näkee suuren valkeuden, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus."* Kysymys on todella *"suuresta ilosta, joka on tuleva kaikelle kansalle."* Meille on annettu Vapahtaja, Jeesus Kristus. Evankeliumin sanoma on ainoa valo tässä kuoleman maassa - mutta se on riittävä valo: Se merkitsee, että synteihinsä kuollut saa jo nyt iankaikkisen elämän uskon kautta Jeesukseen. Se merkitsee myös sitä, että ajallisen kuoleman valta on voitettu. Vapahtajan Golgatan uhrin ja ylösnousemisen kautta meillä on pääsy kirkkauteen, jätimmepä tämän maan ennemmin tai myöhemmin tai saimmepa olla täällä Jeesuksen paluuseen asti. Tärkein asia meille ei ole se, että saamme Jeesuksen veren kautta olla osalliset perinnöstä taivaassa, siinä valkeudessa, jota silmämme ei nyt tajua, mutta jonka keskus on Herra Jeesus itse Isän ja Pyhän Hengen kanssa. (JP)

28.12.1973 Isä huolehtii omistaan

"Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala poikansa, vaimosta syntyneen, lainalaiseksi syntyneen, lunnastamaan lainalaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba, Isä." Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta." Gal. 4:1-7

Jeesus noudatti täysin koko Jumalan lain aina seimestä ristinpuulle saakka. Juuri Jeesuksen täydellisen elämän perusteellahan meidät kerran tuomitaan kirkkauteen, jos olemme Kristuksessa, se on uskossa Vapahtajaan. Toisaalta kuitenkin meidän syntinen elämämme oli se, minkä mukaan Jeesus tuomittiin kärsimään ristin tuskat.

Kun katselen lasten kiukuttelua ja isompien lasten tappeluita, nuorten kateutta ja riitelyä tai oman sydämen turmelusta, niin vapaus on siinä, että Jeesus aivan vauvasta lähtien on elänyt minun puolestani ja kuollut minun kuolemani. Olen pelastettu. Olen Jumalan lapsi. Olen taivaan kirkkauden perillinen. Minulla on Pyhä Henki sydämessäni Kristuksen kirkastajana, voiman rakkauden ja raittiuden Henkenä johdattamassa sanan kautta tarttumaan taivaallisiin, elämään niissä, ja "hengittämään" niissä. Tuopa

tulevaisuus tullessaan mitä tahansa, ratkaiseva turvallisuus on evankeliumin mullistavissa seurauksissa. Olen Isän lapsi ja Isä huolehtii omastaan. (JP)

2.2.1974 Maailman rakkauden houkutus

"Minulle on talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille jotka, hänen ilmestymistään rakastavat. Koe-ta pian päästä tulemaan luokseni. Sillä tähän nykyiseen maailmaan rakastuneena jätti minut Deemas ja matkusti Tessalonikaan, Kserkses meni Galatiaan ja Tiitus Dalmatiaan. - Luukas yksin on minun kansani. Ota Markus mukaasi ja tuo hänet tänne, sillä hän on minulle hyvin tarpeen palvelukseen." 2Tim 4:8-11

Paavali, Deemas ja Markus kaikki kuuluivat samaan lähetyssaarnaajaryhmään, ja olivat lyhemmän tai pitemmän ajan tehneet yhdessä työtä Herran nimen kirkastamiseksi pakanain pelastukseksi. Mutta nyt Paavali oli vankeudessa, osa ryhmän jäsenistä oli hajaantunut jatkamaan työtä eri alueilla, ja kieltämättä tilanne oli vaikea, ehkä masentavakin. Vaikka Paavalin sydämessä eli voimakkaana ja palavana toivo pääsystä pian Herran kirkkauteen, Deemas ei voinut välttää tappion tuntua, ja niin lopulta Demas teki päätöksensä matkustaa pois, Tessalonikaan, silloiseen kulttuurin ja politiikan merkittävään keskukseseen, jossa voisi päästä jälleen elämisen alkuun ja saisi nopeasti otteen menestyksestä.

Deemaalle lähtö Paavalin työryhmästä merkitsi myös lähtöä Jeesuksen seurasta. Hänen päätöksensä ei kuitenkaan syntynyt yhtäkkiä. Sitä oli edeltänyt pitempi ajanjakso, johon oli ehkä sisältynyt monenlaista, ehkä pettymystä työtovereihin ja työn etenemiseen, mutta hänen, rakkautensa Jeesuksen ilmentymiseen haaleni ja viileni ja tämä maailma alkoi näyttää entistä mielenkiintoisemmalta ja uusia mahdollisuuksia tarjoavalta. Tekstissä ei sanota, että Demas rakastui pahaan maailmaan eli sen himoihin ja synteihin, ei vaan vain tähän aikaan, niin kuin "tämä nykyinen maailma" voitaisiin myös kääntää alkukielestä.

Tässä nykyisessä ajassa ympärillä olevassa maailmassa, oli jotain, joka viehätti ja veti puoleensa tätä lähetyssaarnaajaa. Itsensä uhraamisen sijasta tarjolla oli mahdollisuus saada osakseen kiitosta. Vaikutusvallan tavoittelu, mukava elämä, vapaus vapautena kaikista rajoituksista kuuluivat ilmapiiriin, joka alkoi vetää Deemasta. Muiden palvelemisen sijasta toisten hallitseminen, itseltään kieltämisen sijasta omaisuuden kartuttaminen alkoi tuntua järkevältä ja kohtuulliselta.

Miksi hän sitten antoi periksi, mikä hänen suhteessaan Jeesukseen oli mennyt vikaan. 2 Piet. 1:3-11 antaa tavattoman selkeän kuvan, miten uskonelämän tulee kasvaa, ja ellei se kasva, se alkaa näivettyä. Ellemme opi tuntemaan Jeesusta syvemmin etäännyimme hänestä. *"Koska hänen (Jeesuksen) jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mitä elämään ja jumalasuuteen tarvitaan hänen tunte-misensa kautta,... niin pyrkikää juuri sen tähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväsyyttä, ymmärtäväsyydessä itsensä hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalisuutta, jumalisuudessa veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta."*

Jeesuksessa oli Demaallakin ollut kaikki: kutsu, lupaukset, vanhurskaus, pyhyys, taivaallinen perintö, Pyhän Hengen uusi elämä ja hänen uskonsa oli myös kantanut hedelmää rakkaudessa. Usko on aina juuri ja rakkaus hedelmä. Jos rakkaus alkaa näivettyä, syy on juuressa, uskossa.

"Jos teillä on nämä ja ne yhä enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimeettomia eikä hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Jolla sitä vastoin ei niitä ole, se on sokea, likinäköinen, on unhottanut puhdistuneensa entisistä synneistään." Rakkauden kääntyminen pois Herrasta, on likinäköisyyden seurausta. Toisin sanoen uskon "silmä", joka oli Paavalilla kiinnitetty Jeesuksen ilmestymiseen, oli Deemaalla muuttunut vain lähellä olevia näkeväksi, likinäköiseksi ja siitä seurasi myös rakkaus tähän aikaan. Ellei katse ole taivaallisissa, vanhurskauden seppeleessä, niin anteeksiantamuk-sen suunnaton lahjakin tulee halvaksi.

Deemas, lähetyssaarnaaja, hylkäsi Herran tien. Hän luisui ensin pikku hiljaa, elämä näivettyi, mutta tuli päivä, jolloin oli tehtävä selkeä ratkaisu, päätös lähteä pois. Emme tiedä, palasiko hän koskaan, mutta sen tiedämme, että hän ei koskaan löytänyt sydämelleen sitä tyydytystä, jota hän lähti tästä ajasta, maailmasta etsimään. Yksi asia on kuitenkin varma: Jos hän palasi Herran tielle, hänet otettiin ehdoitta vastaan, hänelle palautettiin uusi elämä, hän sai täydellisen puhdistuksen syntien anteeksiantamuksessa Jeesuksen veressä, hän pääsi voittopalkintoon.

Osoituksena viimeksi sanotusta yllä puhutaan myös Markuksesta. Hän oli kerran jättänyt vaikeassa, ja ehkä kriittisessä tilanteessa Paavalin ja Barnabaan palatakseen kotiin. Mutta nyt Paavali kirjoittaa kiipeästi tarvitsevansa häntä palvelukseen. Markus oli pettänyt mutta hän oli palannut, saanut kaiken anteeksi ja häntä tarvittiin kipeästi.

Missä me nyt olemme? Mikä on suhteemme Herraan?

6.3.1974 Kristuksen kanssaperilliset

"Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme." "Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksi tekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu." Room. 8:16,17,11

Vapahtaja muistuttaa meitä taivaallisesta päämäärästä, johon hän on meidät kutsunut, ja johon hän on valmistanut meille tien kuolemansa ja ylösnousemisensa kautta. Eräs perille päässyt jätti testamenttiansioikseen: "Riippukaa ystävät rukoillen Jumalan johdatuksessa. Hän on kuullut rukoukset, on johdattanut minua. Uskon anteeksiantamukseen, menen kiittäen Isän kotiin." Vaikka kaipaammekin edeltä menneitä ystäviämme, saamme odottaa riemullista jälleennäkemisen päivää, jolloin yhdessä saamme olla kirkastettuina Herran luona, kotona. Kirkkaudessa uskovien yhteys muuttuu täydelliseksi Herrassa. Täällä on niin paljon säröjä, vajautta ja syntiä, siellä täyteyttä, puhtautta, pyhyyttä, kirkkautta ja yhä enenevä rakkaus. Herra on siellä kaiken keskus. On kyllä suurta täällä ajassakin saada hetkittäin kokea, että Jeesuksessa Kristuksessa Jumalan lapset ovat yhtä, yksi lauma, jolla on yksi paimen. (JP)

10.4.1974 Herra puhuu sanassaan

"Jeesuksen me näemme hänen kuolemansa kärsimyksen tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidys, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien edestä joutunut maista maan kuolemaa." Hebr. 2:9

"Kristuksen veri, hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle, on puhdistava meidän omantuntomme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa. Hebr. 9:14

"Mitä kaksi yllä olevaa Heprealaiskirjeen kohtaa oikein ovat?" Joku vastannee: Hyviä Raamatun kohtia pitkänperjantain ja pääsiäisen ihmeestä. Mutta ovatko ne vain sitä? Ei, vaan nuo kohdat ovat Jumalan puhetta sinulle ja minulle. Kyllä me tiedämme, että Raamattu on Jumalan sanaa, mutta jos niin on miksi emme sitten kuule, kun Jumala puhuu. Jeesus toistamalla toistaa: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille" tai "Jolla on korva kuulla, hän kuulkoon!"*

Jumalanpalveluksen jälkeen joku kysyi: Onko vielä mahdollista kuulla Herran ääni, niin kuin Mooses kuuli sen erämaassa tai profeetat? Tuleeko meidän odottaa tai rukoilla tällaista kokemusta? Profetian armolahja ei ole toki vaiennut vielä tänäkään päivänä, mutta kuullaksemme Herran äänen meillä ei tarvitse olla tätä armolahjaa, sillä Herra puhuu sanassa ja jos sinulla on korva kuulla, uskon avoimuus ottaa sana vastaan, saat kuulla Kaikkivaltiaan äänen, saat kuulla sinun tähtesi Golgatalla kärsineen Vapahtajan äänen, saat kuulla Pyhän Hengen todistuksen äänen. Kun hän puhuu, siitä tiedät myös, että hän on läsnä. Hän ei ole vain sanojensa takana, vaan Hän on sanassa.

Mitä Hän yllä olevissa kohdissa meille puhuu? Hän puhuu ennen kaikkea Jeesuksesta, joka joutui maistamaan helvetin tuskan rangaistuksena meidän synneistämme. Hän puhuu kirkastetusta Jeesuksesta, joka kuoleman kautta voitti kuoleman ja Saatanan vallan ja istuu Isän oikealla puolella ja palaa pian kirkkaudessaan maan päälle. Edelleen hän puhuu Jeesuksen verestä, joka vie meidät palvelemaan Jumalaa. Kuulemmeko: Jeesuksen veressä on elämän lähde. Tarvitsemme tänään Kristuksen puhdistusta voidaksemme julistaa sanaa, kiittää ja ylistää Jumalan nimeä. (JP)

11.5.1974 Ahdistus evankeliumin tähden

"Ja vahvistivat opetuslasten sieluja ja kehottivat heitä pysymään uskossa ja sanoivat: 'Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan'." Apt. 14:22

Tässä sanankohdassa puhutaan toinen toisemme kuorman kantamisesta, vahvistamisesta. Siinä on myös kehoitus "pysymään uskossa". Mitä se on? Ehkäpä Kol. 2:6 tuo tähän vastauksen. *"Niin kuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa Hänessä..."* eli päivittäisessä Herran kohtaamisessa sanan ja rukouksen kautta saamme anteeksiantamuksen ja uutta voimaa häneltä.

Sitten siinä puhutaan monista ahdistuksista, joiden kautta pääsemme kerran kirkkauteen Jumalan valtakuntaan. Ensiksikin ahdistukset kohtaavat meitä sisältäpäin omasta sydäimestä. Tulee epäilyksiä ja kiusauksia ja lankeamme syntiin, ja taistelua käydään sydämissämme pimeyden ja valkeuden välillä.

On myös monenlaisia ulkoisia, ulkoapäin meihin kohdistuvia ahdistuksia. On pilkkapuheita sekä arvostelua, joka ahdistaa. On myös turvattomuuden tunnetta, minkä tuo maailman yleinen laittomuus, väkivalta, sodat yms. On myös sairauden tuomaa ahdistusta sekä epätietoisuuden aiheuttamaa epävarmuudentuntoa.

Yllä olevassa raamatunkohdassa ahdingon pääsyyinä on kuitenkin evankeliumin julistuksen kautta tulevat vainot sekä kärsimykset. Niissä ahdistuksissa veljet ja sisaret rohkaisivat toinen toistaan pysymään uskossa ja pitämään evankeliumia Jeesuksesta esillä. Herra oli heidän kanssaan tehden suuria tunnus- tekoja ja Herra oli avannut pakanoille evankeliumin oven. (LP)

23.6.1974 Pyhitys taisteluna syntiä vastaan

"Pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa." Hebr. 12:14

Mitä on pyhitys? Mitä se on käytännössä? Se on päivittäistä taistelua syntiä ja syntisen luonnon konnuuksia vastaan, ei omassa voimassa vaan Jeesuksen täytetyssä työssä. Synnin voima yrittää mitä erilaisimmissa muodoissa valloittaa olemuksemme. Synnin voima eli liha asuu meissä ja nostaa päätään tuhotakseen meissä syntyneen uuden ihmisen. Päivittäin löydämme itsemme kärsimättöminä tai tuohtuneina. Kärsimättömyys, joka on Hengen hedelmän pitkämielisyyden vastakohta, on peräisin lihallisesta olemuksesta ja siis syntiä. Meidän tulisi taistella sitä vastaan, jotta meistä tulisi kärsivällisiä ihmisiä. Entä sitten rakkaudettomuutemme? Heijastaako elämämme Jumalan rakkautta? Jos meillä ei ole rakkautta, emme voi mitään todellista ihmisten auttamiseksi. Rakkaudettomuutemme, joka on itsekkyyttä, itserakkautta, kumpuaa siitä, että emme ole käyneet Jeesuksen veren tuoreelle puhdistuslähteelle omistaaksemme Jumalan sanomattoman rakkauden sydämeemme. Oman lihan synteihin kuuluu myös viha, kiivastus, ärtyisyys, arvostelumieli, kateus, katkeruus, kiittämättömyys, epäusko, masentuneisuus, itsesääli, teeskentely, turhamaisuus, minäkeskeisyys, ylpeys jne.

Mikä avuksi, kun edellä mainitut sekä monet muut synnit pyrkivät hallintavaltaan meissä ja tekevät meistä ilottomia ja voimattomia kristittyjä. On tärkeitä, miten suhtaudumme syntiin. Jos kannamme sen omassa sydämessämme, masennumme sen painosta ja olemme voimattomia. Mautta jos tuomme synnit valoon heti, kun ne nostavat päätä, saamme kokea, että Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa ajatuksemme ja sydämemme kaikesta pahasta ja Jumalan rakkaus Kristuksessa valtaa mie-

lemme. Tällöin uusi ihminen meissä on saanut voiton synnistä. Tätä taistelua syntiä vastaan saamme jatkaa elämämme loppuun asti ja vaikka se aika ajoin tuntuukin hyvin raskaalta, se kuitenkin kannattaa. Lohdullista on myös tietää, että Jeesus on koko ajan vierellämme ja ojentaa koko ajan auttavan kätensä meidän puoleemme. Milloin tartumme noihin ojennettuihin käsiin, saamme kokea avun, joka kantaa. (LP)

23.6.1974 Saatanan hyökkäykset ja voitto niistä

Apostolin tekojen alkulukujen sanoma kertoo Sielunvihollisen alkuseurakuntaan kohdistuneista hyökkäyksistä. Kun Herra vuodatti Pyhän Henkensä ja alkoi valtava hengellinen liike, Saatana ryhtyi raivokkaaseen vastahyökkäykseen. Sen ensimmäinen menetelmä oli vaino, pelottelu, painostus ja väkivalta.

Seuraava paljon salakavalampi oli yritys soluttaa vilpillisyyttä ja ulkokultaisuutta seurakunnan keskelle. Ananiaan ja Sefiran syntihän ei ollut se, että he eivät antaneet myymänsä maatilaa hintaa kokonaan apostolien edelleen käytettäväksi köyhien tueksi. Pietarihan korosti, että maatila oli entinen myymistä ja sen hinta myynnin jälkeen oli heidän omaisuuttaan. Heidän syntinsä oli farisealaisuus, yritys pettää Pyhää Henkeä. Ulkokultaisuus turmelee uskon Herraan.

Kolmas ja salakavalin pimeyden menetelmä oli yritys viedä apostolit tekemän jotain, muuta kuin, mitä Herra oli tarkoittanut heidän tekevän. Herra oli kutsunut heidät sanan palvelukseen ja rukoukseen, mutta seurakunnan kasvaessa hallinnolliset tehtävät, köyhien avustaminen olivat viemässä heidän huomionsa pois päätehtävästään, kun seurakuntaan oli päässyt pesiytymään nurinaa, eripuraisuutta ja puolue mieltä sen seurauksena. Hallinnolliset tehtävät oli kyllä hoidettavat, mutta niitä varten valittiin toiset henkilöt.

Apostolit oivalsivat, että sen takana, että pääasia heidän tehtävässään oli jäämässä syrjään, oli Saatanan hyökkäys ja he tekivät parannuksen. Sanan palvelukseen ja rukoukseen kutsuttujen ei koskaan pidä unohtaa perustehtäväänsä. Sanalle ja rukoukselle on annettava enemmän aikaa. (JP)

15.8.1974 Herran pelko

"Herran pelko on pahan vihaamista." Snl 8:13

"Miten me muutamme?". Syntimme ovat vaarallisia iankaikkisuuttamme ajatellen. Esimerkiksi ahneudesta Raamattu sanoo, että se on monien syntien lähde ja sen harjoittaja joutuu lopulta kadotetuksi. Armostomuudesta Raamattu osoittaa, että ellemme anna anteeksi veljillemme, meilläkin evätään anteeksiantamus. Arvosteluhengestä taas todetaan, että millä mitalla me mittaamme, sillä Jumalakin meille lopulta mittaa. Sille taas, joka ei ole laupias eikä armahda vierellä olevia hädän alaisia ihmisiä, on viimeinen tuomio oleva laupeudeton jne.

Raamattu sisältää paljon tällaisia kovia sanoja. Järkyttävää on, jos olemme välinpitämättömiä näille ja muille synneille kuten itsekkyydelle, kateudelle, kiittämättömyydelle, kärsimättömyydelle, ihmispelolle, panettelulle, kunnianhimolle, riidanhalulle, ulkokultaisuudelle, turhalle puheelle, loukkaantuvaisuudelle, aistillisuudelle, ylpeydelle, ärtyisyydelle. Ajoittain jopa hyväksymme ne välttämättöminä pahoina elämämmme ja eläneet "rauhanomaisessa rinnakkaiselossa" niiden kanssa tietenkin turvautuen siihen, että uskovina ja Kristuksen vanhurskauteen puettuina meillä on niistä joka tapauksessa anteeksiantamus.

Mutta Herra ei koskaan anteeksi antaessaankaan hyväksy syntiä itseään, vaan hän on täynnä pyhää vihaa sitä kohtaan. Juuri Jumalan pyhä viha syntiä kohtaan vaati Jeesuksen Golgatan uhria, jotta meille olisi valmistettu pelastus tästä vihasta armon alle. Jeesuksen antamaan anteeksiantoon liittyi hyvin usein sanat. "Mene äläkä tästedes enää syntiä tee."

Jos me alamme hyväksyä synnin emmekä enää vihaa sitä, osoittaa se, että suhtaudumme syntiin toisin kuin Herra. Silloin on suuri vaara, että uskomme on muuttumassa aivouskoksi, luulouskoksi ja armosta tulee meille halpaa kulutustavaraa. Olemme silloin vaarassa, että uskomme on muuttumassa kuolleeksi uskoksi ja sellaisessa tilassa eläminen on todella kauhistuttavan vakavaa.

Herra on kutsunut meidät vihaamaan syntiä, niin kuin hän sitä vihaa, ja tuomitsemaan sen omassa elämässämme puolustelematta tai vähättelemättä sitä. Hän totisesti armahtaa sitä, joka näin syntinsä tuomiten anoo anteeksiantamusta Jeesuksen täytetyn uhrin perusteella. Mutta Jeesuksen lunastusveressä on myös voima synnin valtaa vastaan. Saamme jälleen käydä taistelemaan syntiä vastaan, ei tosin omassa voimassa vaan Jeesuksen voimassa. Jeesuksen läsnäolo Pyhän Hengen kautta mahdollista myös sen, että tässä taistelussa voidaan saada myös voittoja, vaikka tappioiltakaan emme voi välttyä. Tappioinemme saamme käydä armollisen Vapahtajan puhdistettaviksi päivittäin. Mutta tämä taistelu on lopulta johtava täydelliseen voittoon, kun saamme kasvoista kasvoihin nähdä oman rakkaan Herramme. Herra sanoo: "Valvokaa!" (JP)

27.9.1974 Suuri kutsu

Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: "Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat." Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu." Joh. 7:37-39

Yleensä juutalaiset rabbit opettivat istuen niin Jeesuskin esimerkiksi pitäessään vuorisaarnaa, mutta nyt Jeesus seisoi. Kuninkaalliset kuulutukset julistettiin seisten. Jeesus huusi, hän tahtoi, että jokainen temppelin pylväskäytävissä syrjemmälläkin oleva olisi kuullut hänen kuninkaallisen kutsunsa. Itse julistuksessa on kaksi osaa.

Ensimmäinen osa puhuu yhdestä ainoasta ihmisestä ja Jeesuksesta. On vain yksi ihminen ja Jeesus, ei ketään muuta. Ja tämä ihminen on janoinen. Jeesus ei määrittele eikä rajaa millään lailla janon laatua. Voi olla kysymys minkä laatuista janosta tahansa. Tällainen janoinen voi olla yhtä hyvin uskova kuin etsijä, taakoitettu, synnin syyttämä tai yhtä hyvin vain epämääräisenä tyhjyytenä tai puutteena janonsa tunteva. Hän voi olla huolten ahdistama tai murheen murtama. Hän voi olla runsaiden ajallisten lahjojen keskellä ja niistä nauttien kuitenkin tyhjäksi ja janoiseksi jäänyt. Hän voi olla kilvoituksessaan tappioita kokenut, kylmä ja innoton uskova. Hän voi olla kahleissaan ja sidonnaisuudessaan vapautta etsivä tai epävarmuuteensa tukea etsivä yksinäinen. Hän voi olla itsensä tai toisten vuoksi pettynyt tai rakkautta janoava ihminen. Hän voi olla taloudellisen ahdingon tai epävarmuuden kalvama. Hän voi olla oman menneisyytensä tai luonteensa syntien loppuun asti väsyttämä. Hän voi olla nuoren rakkauden suuren lahjan saaneena iloitseva, mutta silti vielä syvempää rakkautta ikävöivä. Hän voi olla alituisen kiireen tai tekemättömien töiden painama. Hän voi olla sairauden kipuja kärsivä.

Kuka ikinä janoaa, oli janon laatu sitten mikä tahansa, Jeesus huutaa häntä luokseen. Ken tulee janoisena, saa juoda Jeesuksen läsnäolosta, saa juoda hänestä itsestään. Jeesus on Elävä Vesi. Jeesuksessa on kaikkien janoon tyydytys ja vastaus. Hänen vastauksensa ei ole mikään silmänpääntötempu, jolla jano yritetään selittää olemattomaksi tai väistämättömäksi ihmisen osaksi. Tällaisia, tyhjiä maljojen tarjoilijoita löytyy yhtä lailla pakanuudesta kuin kuolleesta kristillisyydestä. Jeesus todella tyydyttää janoisen ihmisen syvimmän tarpeen. Jeesus joutuu usein kyllä osoittamaan, että janon syy on syvemmällä kuin hänen luokseen tullut oli nähnyt, mutta Jeesus ei jätä vain siihen. Hän sammuttaa ja tyydyttää tämän janon omalla läsnäolollaan.

Jeesus ei välttämättä muuta janoisen ihmisen elämän ulkoisia olosuhteita, vaikka hän voi kyllä tehdä senkin. Sen sijaan antaessaan janoiselle Pyhän Hengen kautta oman läsnäolonsa hän itse tulee tällaisen ihmisen elämän sisäisiksi ja ulkonaisiksi olosuhteiksi. Jeesus on hänessä ja hän on Jeesuksessa. Hän itse tulee janoiselle kiitoksen aiheeksi. Hänen oma elämänsä alkaa kummuta tämän ihmisen elämässä. Jeesuksen vapaus tulee hänen vapaudekseen, Jeesuksen voima hänen voimakseen, Jeesuksen vanhurskaus ja pyhyys hänen vanhurskaudekseen, Jeesuksen rauha ja ilo hänen rauhakseen ja ilokseen. Jeesuksen luona janoonsa juovan sydämessä alkaa uusi kiitoslaulu Jumalalle. Uskovalle janoiselle tämä kiitoslaulu voi uudistua ja saada uuden syvyyden. Näin tapahtuu, kun janoinen tulee Jeesuksen luo, Jeesuksen, joka kutsuu juuri häntä. Usko on juuri sitä, että janoinen ihminen kääntyy Jeesuksen puoleen ja saa lahjaksi elävää vettä.

ten mielissä. Ei ilmoittanut enkeli hänen syntymäänsä meluisalle kansanpaljoudele kaupungin kujilla ja toreilla, vaan syrjäisen niityn laiduntajille. He, nämä vaatimattomat ja ehkä yksinkertaiset paimenet, joiden sydämissä eli kaivatun Messiaan odotus ja kaipausta, saivat kuulla viestin Vapahtajasta, Herrasta.

Jumalan käsittämätön armotyö, Jumalan Pojan alentuminen "maan alimpiin paikkoihin asti" vapauttaakseen synnin syyllisyyden ja tuomion alaiset "kuoleman varjon laakson" kulkijat, ja hallitakseen sitten Herrana näitä vapauttamiaan, ilmoitettiin odottaville ja pelokkaille paimenille. Tämä ilosanoma oli kyllä tarkoitettu "kaikelle kansalle", mutta se voitiin ilmoittaa vain niille, jotka odottivat ja joiden sydän oli valmistettu vastaanottamaan sanoma. Paimenet pelästyivät ja kauhistuivat taivaallisen kirkkauden nähdessään. Se ei ollut enkelin kirkkautta vaan Herran kirkkautta. Herran kirkkaus merkitsi paimenille tuomiota, kirkkauden pelottavuus oli sen pyhyydessä ja syntiä paljastavassa ja tuomitsevassa voimassa. Syntinen ihminen ei voi muuta kuin kauhistua sydän juuriansa myöten joutuessaan Herran läpitunkevan valon kohteeksi.

Ei ollut myöskään enkelin sana: "Älkää peljätkö" vain yleistä rauhoittelua ja tilanteen vakavuuden lieventämistä, vaan se perustui siihen, että näille elämässään kovia kokeneille ja monella tavalla syntiä tehneille paimenille oli nyt valmistettu vapautus, pelastus heidän syvimmästä hädästään, heidän syntiänsä tuomiosta. Heille oli syntynyt Vapahtaja, se on synnistä Vapauttaja, syntien Sovittaja, heidän tuomionsa Kantaja ja Sijainen, heille syntien anteeksiantamuksen hankkiva ja sitä jakava Armahtaja. Heille oli syntynyt Herra, voideltu kuningas, joka oli johtava heidät omaan valtakuntansa ja hallintaansa ja joka oli saattava heidät siihen täydelliseen Herran kirkkauteen, josta he olivat saaneet nähdä välähdyksen.

Paimenet ottivat sanan vastaan, he uskoivat, he menivät, he saivat nähdä Jumalan Pojan ja he saivat myös jotain kokea siitä siunauksesta, jonka Jeesus oli syntymällänsä, elämällänsä, kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan heitäkin varten valmistava, sillä he palasivat entisiin työkuvioidensa muuttuneina. Heistä sanotaan, että "he kiittivät ja ylistivät Jumalaa". He olivat uskoneet sanan Vapahtajasta ja Herrasta ja uskon kautta he pääsivät jo ennakkoiden omistamaan Golgatan uhrin puhdistavaa ja anteeksiantavaa voimaa ja Jeesuksen ylösnousemuksen muuttavaa vaikutusta. Kiitos ja ylistys kumpusi tältä pohjalta.

Enkelin ilmoittama ilosanoma oli kyllä tarkoitettu koko Betlehemin kadut ja kujat täyttäneelle ihmispaljoudele, olihan syntynyt Vapahtaja "kaikelle kansalle", mutta se ilmoitettiin niille, joiden sydän oli valmis ottamaan se vastaan. Tämä sanoma pani heidät liikkeelle ja heistä sanotaan, että "he ilmoittivat sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta". (JP)

14.1.1975 Pelastuksen salaisuus pähkinänkuoressa

"Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä, tottelemattomia, eksyksissä, moninaisten himojen ja heikkein orjia, olimme pahuudessa ja kateudessa, olimme inhottavia ja vihasimme toisiamme. Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus ilmestyi, pelasti hän meidät, ei vanhurskautensa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta, jonka Hengen hän runsaasti vuodatti meihin meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, että me vanhurskautettuina hänen armonsa kautta tulisimme iankaikkisen elämän perillisiksi toivon mukaan." Tiit. 3:3-7

Tähän Tiituksen kirjeen kohtaan on "pähkinän kuoressa" sisällytetty pelastuksen salaisuus. Siinä on meidän entinen tilamme ja niin monen nykyinen tila selvästi sanottu: Synnin vallassa ihmisen ymmärrys on sokaistu, hän on ymmärtämätön omaan tilaansa ja pelastukseen nähden, tottelematon Jumalan tahdolle, oman ymmärryksensä ja maailman ruhtinaan eksyttämä. Synnin orjana hän on kykenemätön itseänsä vapauttamaan erilaisten himojen vallasta, hän kadehtii, vihaa ja harjoittaa pahuutta käytännössä. Hän ei vihaa vain ihmisiä vaan pohjimmiltaan Jumalaa ja Herran tahtoa, jonka vastaisesti hän on synnissään sidottu elämäänsä. Tästä synnin vallasta ja syyllisyydestä ja pimeydestä sanotaan, että me kaikki ennen olimme tässä tilassa.

Mutta Jumalan rakkauden suuri mutta on tehnyt ihmeen: Hän pelasti meidät ainoastaan ja pelkästään sen tähden, että hän itse on rakkaus - ei minkään meissä olevan ansiollisuuden tai ominaisuuden tai

teon tai tarpeen perusteella, yksin hänen oman olemuksensa sanoinkuvaamattoman rakkauden perusteella. Pelastus tapahtui uudestisyntymisessä, se on Pyhän Hengen saamisessa, joka Henki annettiin meille Jeesuksen kautta. Jeesus kärsimällä ja nousemalla kuolleista ja astumalla ylös taivaaseen valmisti meille Pyhän Hengen lahjan saamisen. Jeesuksen armon kautta, se on hänen antamansa ansaitsemattoman lahjan kautta, josta tulemme osallisiksi uudestisyntymisessä, meillä on vanhurskaus, täydellinen Jumalalle kelpaavaisuus.

Koska me tämän lahjaksi saadun vanhurskauden kautta kelpaamme Jumalalle, on meillä myös oikeus päästä taivaalliseen kirkkauteen. Taivas on meille toivon kohde, mutta ei epämääräisten toiveiden kohde, toisin sanoen yhtä varmasti kuin Jeesuksen täydellinen uhri ja täydellinen pyhyys riittää Jumalalle, yhtä varmasti uudestisyntynyt ihminen voi kurottautua taivaallista kirkkautta kohti. Syntinen ihminen tämän kaiken sai ja saa Pyhän Kolmiyhteyden, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen käsittämättömän hyvyyden, rakkauden ja armollisuuden vuoksi. - Tämä on sanoma, evankeliumi, myös tämän päivän suomalaiselle. Ottamalla sen uskolla vastaan hänkin löytää pelastuksen lahjan. (JP)

14.2.1975 Herra puhuu tänään

"Te olette käyneet uuden liiton välimiehen Jeesuksen tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuit parempaa kuin Aabelin veri. Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu..."

"Sen tähden, koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitolliset ja siten palvelkaamme Jumalaa hänelle mielihyväksi, pyhällä arkuudella ja pelolla." Hepr.12:24-25,28

Meillä on sellainen elävä Herra ja Vapahtaja, joka todella puhuu meille. - Elävän Jumalan puhe Jeesuksessa on aina vakava asia. Yllä oleva Heprealaiskirjeen kohta vakavasti varoittaa meitä torjumasta Jeesusta luotamme siten, että emme enää kuule hänen puhettaan. Herra ei halua puhua meille vain silloin tällöin, vaan joka päivä. Kun Pyhän Hengen voimassa julistetaan tai tutkitaan Raamatun sanomaa, niin Herra Jeesus itse puhuu.

Kysymys ei ole ihmispuheesta. Että niin on, on suurta armoa. Hän, joka puhuu, on Herra Jeesus Kristus, joka halajamalla halajaa vihmoa meidät omalla verellään ja puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Meidän ei tarvitse katsoa taakse menneisyyteen tai muistella entisiä ehkä hyvinkin armorikkaita aikoja. Saamme suunnata katseemme nyt häneen, joka puhuu, Jeesukseen ja siihen valtakuntaan, joka on meille varattu, järkkymättömään taivaalliseen valtakuntaan.

Koska Herra, joka puhuu, on sen valtakunnan meille valmistanut, saamme olla kiitolliset. Ja kuitenkin samaan aikaan sydämemme täyttää pyhä arkuus ja pelko, sillä meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli. Pelastetun turvalliseen kiitollisuuteen ja varmuuteen Jeesuksen veren uhrin riittävydestä taivaaseen asti liittyy aina pyhä arkuus Jumalan sanomattoman pyhyiden edessä. Meillä ei ole varaa torjua Herran puhetta luotamme, ei myöskään varaa tottua ja paatua sitä kuullen, sillä olemme vielä matkalla kohden päämäärää, emme vielä perillä. (JP)

26.3.1975 Sana rististä

"Minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan." 1 Kor 2:2-5

Miten voisimme julistaa sanomaa ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta sillä tavalla kuin Paavali, siis Pyhän Hengen voimassa. Sitä henkivaltojen muuria vastaan, jonka ympärillä koemme ja näemme, ei tehoa ihmisviisauden sanat, eivät saarnaopillisesti parhaiten hiotut ja opiltaan raamatullisimmatkaan saarnat, elleivät ne ole Pyhän Hengen voimalla täytettyjä. Kuitenkaan Pyhän Hengen voima ei ole samaa kuin oman voiman tunto. Päin vastoin Paavali oli heikkouden vallas-

sa, koki pelkoa ja suurta vavistusta, mutta siitä huolimatta hänen sanansa olivat Jumalan voiman täyttymiä ja niiden kautta ihmisiä pelastui. Hänen saarnansa sisältö oli ristiinnaulittu Jeesus, Jumalan voima.

Sana ristiksestä, se on ristillä voiton saaneesta Jeesuksesta, ristillä synnin syyllisyyden ja vallan murta-
neesta Herrasta, on Jumalan voima. Kun tätä sanaa Jeesuksen ristiksestä julistetaan Pyhän Hengen voi-
massa, niin Herra itse murtaa pimeyden vallat sanansa kautta tai sanansa voimalla.

Todistajan ongelma on, miten hän itse saisi pysyä sanan alla ja Pyhän Hengen täytettävänä, että voisi
muillekin avata Jeesuksen ristin salaisuutta. Eräs vastaus tähän kysymykseen ja suuri ilon aihe on Jee-
suksen kiittäminen ja ylistäminen. Kun sydämemme on täynnä kiitollisuutta ja ylistystä Jeesuksen sano-
mattoman rakkauden ja armon, niin hänen olemuksensa suurenmoisuuden tähden, julistuksellammekin
on uusi voima.

Ylistyksen ja kiitoksen salaisuus taas ei ole kiinni meidän olosuhteistamme. Paavali ja Silas ylistivät Ju-
malaa vankilan pimeydessä selkeä ruoskinnan aiheuttamaa kipua ja tuskaa täynnä. Ylistyksen salaisuus
on yksinomaan Jumalan käsittämättömän suuressa rakkaudessa, joka on ristiinnaulittu ja ylösnous-
seessa Vapahtajassa. Ylistyksen salaisuus on, että nostamme katseemme ja ajatuksemme Jeesukseen
meidän ihmeelliseen Herraamme ja Kuninkaaseemme.

Jos aamulla on saanut Jumalan sanasta katsella Jeesuksen armon ja totuuden kirkkautta, on sydämen
riemu saada eri elämän tilanteissa kehua ja suositella Jeesusta, ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Herraa.
(JP)

1.5.1975 Täyttykää Pyhällä Hengellä

*"Täyttykää Hengellä puhuen keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja
laulaen sydämeštänne Herralle, kiittäen aina Jumalaa ja Isää kaikesta meidän Herraamme Jeesuksen
Kristuksen nimessä." Ef. 5:18-20*

Minun Jumalani rakastaa minua - siinä iloni aihe. Jumalan rakkaus on ilmi tuotu Golgatalla ja se on vuo-
datettu sydämiimme Pyhän Hengen kautta. Olen jälleen kysellyt suhdettani Pyhään Henkeen. Sehän
voi olla periaatteessa neljänlainen:

Voin murehduttaa Pyhää Henkeä. Hän on kuin kyyhkynen, herkkä kaikkeen syntiin nähden. Kyyhkynen
Pyhän Hengen vertauskuvana ei kuitenkaan tarkoita sitä, että hän ikään kuin lehahtaisi sydämeštämme
pois. Päin vastoin Pyhä Henki tekee kaikkensa saadakseen pysyä kerran Jeesuksen omaksi voitetun
sydämessä. Kaikella synnillä, katkeruudellamme, kiivastumisellamme, vihallamme, huudolla, herjauk-
sella ja anteeksiantamattomalla mielellä me murehdutamme Pyhän Hengen.

Edelleen pysymällä näissä synneissä niitä tunnustamatta ja niitä puolustellen me voimme vastustaa Py-
hää Henkeä, joka nuhtelee meitä synneistämme. Ennen kuolemaansa Stefanus varoitti vakavasti juuta-
laisten johtajia Pyhän Hengen vastustamisesta, joka on kohtalokasta iankaikkisuuttamme ajatellen.

Seurakunnan keskellä voimme edelleen sammuttaa Pyhää Henkeä. Voimme omilla synneillämme myr-
kyttää ympäristöämme ja voimme tukahduttaa Pyhän Hengen toimintaa toisten uskovien elämässä.
Voimme tulla herätyksen esteiksi tai vastustajiksi taipumattomuudellamme Pyhän Hengen työn edessä.

Vihdoin voimme myös täyttyä Pyhällä Hengellä. Me, jotka juuri olimme pitkään Pyhää Henkeä mureh-
duttaneet ja vastustaneet ja seurakunnan elämää sammuttaneet, pääsemme kokemaan Pyhän Hengen
rakkauden puhdistavan ja uutta elämää antavan työn. Sen seurauksena sydämen täyttää kiitos ja ylis-
tys Isää ja Jeesusta kohtaan. Miten se sitten voi tapahtua minulle, joka olen ehkä jo vuosia ollut sisäi-
sessä erämaassa, ilottomassa ja tyydyttämättömässä kristillisyydessä. Se tapahtuu sinä hetkellä, kun
käyt ristiinnaulittu Jeesuksen jalkojen juureen ja tuot siihen kaikki elämäsi synnin ja epäonnistumisen ja
taakat ja saat täyden anteeksiantamuksen hänen veressään.

Pyhällä Hengellä täyttymisen esteenä on vain yksi asia, se on synti, synti, jonka kanssa et ole tullut Jeesuksen totuuden valoon ja jota hänen verensä ei ole saanut puhdistaa. Vaikka harhatiesi Herran luota olisi kuinka pitkä tahansa, saat käydä sen alkuun asti ja sieltä lähtien antaa kaikki vyyhdet Jeesukselle. Näin Jeesuksen edessä olet välittömästi palautettu oikealle tielle ja olet sinä hetkenä oleva Pyhällä Hengellä täytetty. Pyhällä Hengellä täyttymisen paikka on Jeesuksen ristin juuri - anteeksiantamuksen paikka. Ei tarvitse mennä ristiä pidemmälle eikä tarvitse odottaa kauempaa. Ainoa, mitä voimme siinä sitten tehdä, on kiittäen ihmetellä ja ylistää Jumalan käsittämätöntä rakkautta eksynyttä kohtaan. (JP)

15.6.1975 Keskity Kristukseen!

"Ja me julistamme teille sen hyvän sanoman, että Jumala on isille annetun lupauksen täyttänyt meidän lapsillemme, herättäen Jeesuksen." Apt. 13:32

On kovin paljon sinänsä hyviä kristillisiä kirjoja nykyisestä pimenevästä lopun ajasta ja Saatanan vallasta ihmisten sydämissä. Niitä tunnutaan myös luettavan ahkerasti. Sen sijaan Jeesukseen itseensä, hänen ristiinsä ja hänen ylösnousemisensa voittoon ja hänen paluuseensa Voittajana, toisin sanoen meidän uskomme keskeisimpiin ja kallisarvoisimpiin totuuksiin keskittyvät kirjat eivät ole yhtä suosittuja. Jos olemme menettämässä Jeesuksen ja pelastuksen perustan, vaikka kuinka sinänsä hyvän kehällisen vuoksi, olemme todella vaarallisella tiellä. Sillä elämä on siinä, että me tunnemme Jeesuksen. Raamattu kehottaa: "Ajatelkaa häntä..."

Korostamalla uskomme perusteita sydän pääsee riemuitsemaan pelastuksemme lujuudesta ja luotettavuudesta. Se on perustettu Jeesuksen kuolemaan ja hänen ylösnousemuksensa riemuvoittoon. Paahuuttaa valittavalle ja kuolemaa pelkäävälle on todella armo ja etuoikeus osoittaa sitä, että Jeesus kuoli juuri hänen puolestaan ja että Jeesus kukisti kuoleman vallan kerta kaikkiaan nousemalla kuolleista.

Jeesus ratkaisi kuoleman ongelman ja avasi tien iankaikkiseen elämään. Saamme koko sydämeistämme riemuita ylösnousemuksen ihmeestä. Uskomme seisoo sen varassa. "Elämä on minulle Kristus ja kuolema voitto" (= etu, hyöty, liikevoitto), huudahti Paavali. Jeesuksen ylösnousemuksen tähden niin todella on. Tähän suureen Jeesukseen kannattaa keskittyä! (JP)

29.7.1975 Kaste Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen

Mutta Jeesus sanoi heille: "Te ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jonka minä juon, tahi tulla kastetuiksi sillä kasteella, jolla minut kastetaan?" He sanoivat hänelle: "Voimme." Niin Jeesus sanoi heille: "Sen maljan, jonka minä juon, te tosin juotte, ja sillä kasteella, jolla minut kastetaan, kastetaan teidätkin; ..." Mk. 10:38-39

"Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, " Room. 6:3-5

Kaste on suunnaton lahja sille, joka sen omistaa uskon kautta. Kasteessa Jumalan sanan ja veden kautta me tulemme Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta ja ylösnousemuksesta osallisiksi. "Kasvamme yhteen" Jeesuksen kuolemaan ja hänen ylösnousemuksensa. Kaste siis merkitsee, että Jumala käsittämättömästä armostaan liittää meidän kohtalomme elimellisesti Jeesuksen kohtaloon. Meidän syntimme, meidän kuolemamme tulee Jeesuksen kärsimykseksi ja kuolemaksi ja Jeesuksen ylösnousemus tulee meidän ylösnousemukseksemme. Kaikki tämä perustuu pelkkään, sulaan armoon ja se lahjoitetaan jo pienen pienelle lapsella kasteessa. Sekä syntikysymys että kysymys kuolemasta on ratkaistu jo meidän puolestamme.

Syntien anteeksiantamus, joka perustuu Jeesuksen veren uhriin, on synnin valtaa väkevämpi voima, edelleen Jeesuksen ylösnousemuksen kautta ruumiin kuolema on muutettu portiksi uuteen ylösnousemus elämään. Ken uskon kautta elää päivittäin kasteen armosta, omistaa itse asiassa koko sen suunnattoman rikkauden, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. On suurta armoa saada katsella pieniä vauvoja ja tietää, että syntikysymys ja kuoleman valta on jo heitäkin varten saaneet ratkaisunsa Jeesuksessa. Lapsia - Herran lahjaa - saamme tässä pahassa maailmanajassa kasvattaa lähtien liikkeelle Jumalan armon ihmeestä Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna. "Tärkein asia vanhempien ja lasten välisessä suhteessa on, että vanhemmat elävät lähellä Herraa." (JP)

29.8.1975 Halatkaa Jumalan sanaa!

"Halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset Jumalan sanan väärentämätöntä maitoa..." "

Ei voi olla ihmettelemättä pienen ihmisen täydellistä kehoa, pienten jäsenten liikehdintää, avointa katsetta ja turvallista hakeutumista - äidin tai isän syliin. Raamatun kehoitus: *"Halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset Jumalan sanan väärentämätöntä maitoa..."* on tullut eläväksi sanaksi minulle. Vastasyntynyt lapsi on ehdoton ja kokonaisvaltainen. Kun hänellä on nälkä, hän kuuluttaa sen niin kovaäänisesti, että naapuristokin tietää asian tarkoin ja kun maito vihdoin annetaan, se ahmitaan suurella hartaudella. Tuosta maidosta on kiinni koko lapsen elämä. Ellei hän sitä saa, seuraa kuolema. Samoin on meidän laitamme Jumalan sanan kohdalla. Ellemme syö ja saa syödäksemme, seuraa pian hengellinen kuolema. (LP)

08.12.1975 Kestävän ilon syy

"Älkää te siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan siitä että teidän nimenne ovat kirjoitetut taivaassa."

Jeesus suoranaisesti kieltää meitä perustamasta omaa iloamme kokemuksiimme ja voittoihin, joita olemme Pyhässä Hengessä saaneet hänen työssään tai henkilökohtaisessa kilvoituksessamme. Ilomme ei saa olla siinä, mitä voimavaikutuksia tai lahjoja tai kokemuksia meille Pyhä Henki lahjoittaa, vaan siinä Jeesuksen Golgatan uhrin armotyössä, jota Pyhä Henki meille tahtoo kirkastaa ja jonka kautta meidän nimemme ovat kirjoitetut pelastettujen joukkoon taivaassa. Jos perustamme ilomme muualle, vaikka itsessään oikealle kokemuksillekin, Saatana vie meidät helposti harhaan tavoittelemaan sellaista, mikä vie meidät pois Kristuksesta, pois armosta ja lopulta tuhoon ja tuomioon.

Avaimena ja salaisuutena kilvoituksessamme kohden taivasta ei voi olla eikä saa olla mikään muu kuin Jeesus itse ja hän sellaisena kuin Raamattu, Jumalan sana hänet ilmoittaa. Kilvoituksemme salaisuus ei ole ylitseperustuva kiitos, niin hyvä asia kuin se itsessään onkin, ei voimalliset teot, ei suurenmoinen uskovien yhteyden kokeminen, ei Jumalan valtakunnan työ, eivät armolahjat, ei harras rukous, ei mikään näistä, vaan yksin ja vain ja ainoastaan armo Jeesuksessa Kristuksessa, se että syntinen ja jumalaton saa vapaana lahjana kaikkien syntiensä anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän Jeesuksen uhrin tähden Golgatalla. Kaikki, minkä siihen lisäämme, kaikkein jaloin Pyhän Hengen työ elämässämme, on armon kieltämistä ja Kristuksen täytetyn työn häpäisemistä. Meidän pelastuksemme on vain armosta.

Meidän pelastuksemme voi ja saa perustua vain siihen, mikä on jo tapahtunut. "Entä sitten pyhityksemme?" joku kysyy. Sekin perustuu yksin armoon: Pyhitys ei ole voimalla täyttymistä vaan Jeesuksen tuntemista. Pyhitys ei ole ilon tai kiitollisuuden tunteista vaan Jeesuksen tuntemista. Jos me Jeesuksen tuntemme, me emme voi elää sovussa synnin kanssa. Voiman tuntoa kokien moni kristitty on langennut raskaisiin synteihin, iloa ja kiitollisuutta tuntien moni uskova on mennyt harhaan, mutta kukaan joka on Jeesusta halunnut tuntea ei ole voinut kevyesti kulkea synnin tietä eikä mennyt harhaan. Joulun ilosanoma on: Meille on syntynyt Vapahtaja, se on synnistä vapauttaja. Edelleen: Kuoleman varjon laaksoissa kulkevalle loistaa Herran kirkkaus. Jeesuksen sanomattoman rakkauden tuntemisessa meillä on

pelastus. Siinä on myös meidän pyhityksemme. Herra armahtakoon meitä, ettemme tältä perustalta mihinkään hievahda. (JP)

26.01.1976 Sydämen janon tyydyttävä Messias

"Jeesus sanoi hänelle: 'Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi.'" Joh. 4:26

Yllä oleva lause on Johanneksen evankeliumin 4 luvun kuuluisasta keskustelusta Jeesuksen ja samarialaisen naisen välillä. Juuri nämä sanat merkitsivät naiselle pelastusta. Ne kuultuaan hän oli uusi ihminen. Hän lähti heti viemään viestiä Jeesuksesta kaupungin asukkaille, joiden silmiä välttääkseen hän oli yksin keskipäivän helteessä mennyt kaivolle vettä noutamaan.

Hänen avioliittoasiansa olivat täysin pielessä - viisi miestä hänellä oli ollut ja nyt hän eli huoruudessa. Hän oli syvästi onneton, janoinen ja "synnin erämaassa" karrelle palanut, räökkääntynyt nainen. Hänen ihmissuhteensa olivat poikki. Hän oli halveksittu "yleinen nainen". Mutta yllä olevat Jeesuksen sanat kuultuaan hän juoksi kaupunkiin ja huuteli ihmisille: "Tulkaa katsomaan miestä, joka on kertonut minulle kaikki, mitä olen tehnyt. Hänen täytyy olla Kristus."

Kuka tahansa synnin syövereissä haavoitettu ei lähde julistamaan ihmisille omia pahoja tekojaan, ellei niin kuin tämä nainen ole saanut anteeksi niitä Jeesukselta, ellei ole saanut elävää vettä Jeesukselta. Pelastus on sitä, että saamme henkilökohtaisesti kohdata Jeesuksen, joka puhuu juuri meille armon ja anteeksiantamuksen sanoja.

Jeesus tiesi alusta lähtien kaikki naisen asiat, niin kuin hän tietää kaikki meidänkin kipeimmät asiamme - nekin, jotka olemme onnistuneet kaikkein läheisimmiltämmekin ehkä salaamaan. Kuitenkaan Jeesus ei aloittanut keskustelua tuomitsemalla naista. Päinvastoin hän aloitti keskustelun tekemällä naiselle tarjouksen: "Jos pyydät, niin minä annan sinulle elävää iankaikkisen elämän antavaa vettä, joka tyydyttää sydämesi janon." Jeesuksella oli siis vain armon ajatukset tätä naista kohtaan.

Jeesus joutui tarttumaan naisen syntiin, hänen elämänsä kipeimpään kohtaan, mutta hän teki sen ei lyödäkseen, vaan voidakseen parantaa ja pelastaa tämän naisen. Naiselle hänen synneistään puhuminen oli kuitenkin kovin tuskallista ja siksi hän yritti paeta. Ensin hän yritti paeta valheeseen tai puolittuuteen, mutta kun koko totuus paljastui, hän yritti kääntää keskustelun vähemmän tulenarolle alueille eli uskonnollisiin kiistakysymyksiin. Mutta kun tänäkin pakotie oli tukittu, hänen viimeinen yrityksensä oli siirtää omien ongelmien käsittelyn tuonnemmaksi: "Kun Messias tulee, niin sitten ongelmat ratkeavat", ei vielä, myöhemmin. Vihdoin Jeesuksen sanat: "Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi" sulkiivat viimeisenkin pakotien. Nainen oli täysin riisuttu ja murrettu.

Mutta näihin sanoihin sisältyikin valtava armonviesti. Hänhän tiesi, että Messias oli oleva Kuningasten Kuningas ja Herrain Herra, iankaikkinen Valtias, Jumalan Poika, mutta nyt hän, synneissään räökkääntynyt, olikin kasvatusten tämän Kristuksen, Kuninkaan kanssa, Kuninkaan, joka tunsikin hänet läpikotaisin, hänen syntinsäkin. Mutta mitä tämä Kuningas hänelle puhui: Hän tarjosi hänelle uutta elämää eikä vain tarjonnut vaan tuntemisensa kautta antoi uuden elämän, iankaikkisuuteen riittävän elävän veden. Nainen huomasi yllätyksekseen olevansa tekemisessä Vapahtajan kanssa kasvatusten armollisen Vapahtajan kanssa. Ja tämä kohtaaminen Jeesuksen kanssa muutti naisen. Hän sai syntinsä anteeksi.

Meidänkin uskonelämämme salaisuus on toistuvasti saada kuulla Jeesuksen rakkaudessaan puhuvan juuri meille ja meidän asioistamme. Usko on sitä, että Jeesuksen puheen perusteella uskallamme luottaa häneen, joka on luottamuksen arvoinen. Uskon lujuus on sitä, että opimme paremmin tuntemaan Jeesusta ja näemme, että hänen lupauksensa on luotettava jokaisessa elämän tilanteessa ja jokaisessa elämän osassa.

Käykäämme toistamiseen Raamatun sanan kautta kuuntelemaan Jeesuksen ääntä, joka sanoo: "Sellaisenas, juuri niin syntisenä kuin olet, saat tulla luokseni. Minä parannan sinut, minä annan sinulle anteeksi." Uskon edellytys on kuitenkin siinä, että menetämme luottamuksemme omaan itseemme ja omiin mahdollisuuksiimme auttaa itseämme. Menetämme luottamuksemme myös omaan hengellisy-

teemme tai omaan uskoomme. Vain se, joka on umpikujaan ajettu, jolla ei ole enää pakoteitä, voi kuul-
la Herran armollisen sanan, jossa on elämä ja iankaikkisuus. Mutta tällainen ihminen saa kokea ih-
meen: Minä, tällainen, saan puhua Vapahtajan kanssa. Siinä on pelastus ja siinä on pyhityksen salai-
suus. Meidän elämämme on Kristus. (JP)

16.03.1976 Ilo Herrassa

*"Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon iloitkaa! ... Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saat-
takaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha,
joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jee-
suksessa." Fil. 4:4,6-7*

*"Olkaa aina iloiset. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin näh-
den Kristuksessa Jeesuksessa." 1 Tess. 5:16-18*

Yllä olevat kehotukset eivät ole määräyksiä. Eihän kukaan käskemällä iloiseksi muutu. Ne ovat pikem-
minkin meille muistutuksia siitä, että saamme, meillä on lupa, koko sydämeistämme iloita ja riemuja sii-
tä huolimatta, että näemme ympärillämme pimeän ajan ja omassa sydämessämme syntisyyden. Meillä
on loputtomasti ilon ja kiitoksen aiheita siinä yksinkertaisessa tosiasiassa, että Jeesus on kanssamme.
Saamme kulkea yhtä matkaa meitä suunnattoman suurella rakkaudella rakastavan Jeesuksen, Herram-
me ja Vapahtajamme kanssa. Ilomme on siinä, millainen suuri Vapahtaja meillä on. Ilomme on siinä,
että Jeesuksessa meillä on täydellinen syntien anteeksiantamus, uusi elämä ja iankaikkinen elämän lu-
paus, jonka vakuutena omastamme Pyhän Hengen.

Meillä on jatkuva etuoikeus ja lupa kiittää pelastuksesta ja täydellisestä Jumalalle kelpaavasta vanhurs-
kaudesta, joka meille Kristuksessa luetaan. Meillä on ilo myös saadessamme kertoa muille ihmisille
Jeesuksen suurenmoisuudesta. - Rakastuneen nuoren ei ole vaikea kertoa muille rakastettunsa hyvistä
ominaisuuksista. - Suuri on ilomme, kun joku pelastuu ja saamme nähdä hänen kasvavan Jeesuksen
tuntemisessa.

Saamme iloita myös silloin, kun joku joukostamme pääsee voittajana perille kirkkauteen, vaikka tähän
iloomme sekoittuukin eron ikävää. Mutta tämä ero on lopulta varsin lyhytaikainen. Saamme tavata Her-
ran luona, sillä tiedämme olevamme matkalla taivaaseen.

Iloita saamme myös uskovien keskinäisestä yhteydestä ja Herran antamista hyvistä ajallisista lahjoista
kuten kodista, lapsista, ystävistä, työstä, opiskelusta, levosta, ravinnosta, vaatetuksesta, taloudellisesta
turvallisuudesta, hyvästä terveydestä jne. Mutta vaikka näitä ajallisia lahjoja ei meillä olisikaan, Herran
läsnäolo riittää sydämemme täyttäväksi iloksi.

Suuri ilo on myös siinä, että teimme mitä ikinä tahansa syntiä lukuun ottamatta, ei ole olemassa sellais-
ta, mitä emme voisi tai saisi tehdä Herraa itseänsä varten. Kaikki päivän pikku askareet, työ, harrastuk-
set, lepo, kaikki on Herraa varten, koska koko elämämme kuuluu hänelle. Ilo on saada auttaa kärsivää
ja uhrata omastaan. Ilo on palvella lahjoillaan toisia. Ahdistuksissa ja tuskissa ilomme on, että tiedäm-
me varmasti, ettei ole yhtään vaikeutta, vastusta, tappiota, sydämen murhetta, jota emme saisi ottaa
Herran kädestä ja että jokaiseen niistä kätkeytyy siunaus, vaikka emme sitä hevin ymmärtäisikään. Ilo
kivun ja tuskan keskellä on, että pelastuksemme perustus - Golgatan ristin työ ja ylösnousemuksen
ihme - ei muutu, vaikka me itse horjuisimmekin.

Iloita saamme siitäkin, että Herran armosta kilvoituksessa saamme myös voittoja - lankeemusten tullen
meille tarjotaan uutta anteeksiantamuksen iloa. Ilo on nähdä ja kokea Herran selvää johdatusta. Meille
ehkä ratkaisevimman tärkeitä ilon aiheita on siinä, että Herra puhuu meille. Me saamme kuulla hänen
äänensä, meillä on Raamattu. Me saamme puhua hänelle, hän vastaa meille silloinkin, kun puheemme
hänelle ei ole muuta kuin huokausta. Vainojenkin keskellä meille on luvattu ilo: Me kuulumme hänelle.
Hän on meidän suuri, pyhä, puhdas, kaikkivaltias Auttajamme, Pelastajamme, Puhdistajamme, Armon
ja Rauhan Ruhtinas. Hän on meidän ilomme.

Niin, mutta tuosta kaikesta huolimatta sydämeni ei iloitse, joku sanonee. Niinpä niin, on meillä myös sitä, mikä riistää meiltä ilon Herrassa - nimittäin syntiä. Se ilmenee sitten syllisyytenä, rauhattomuutena, katkeruutena, jota ei myönnetä synniksi, helmasynteinä, haluttomuutena, väsymyksenä jne. Mutta Herra, joka on kanssamme, on Vapahtajamme, Vapauttajamme. Saamme jättää hänen kannettavakseen koko elämämme "roskan" ja kiittäen ihmetellä, kun hän toimii ja kun hän parantaa ja armahtaa. Saamme myös muistaa, mitä hän on jo tehnyt ristin puulla. Saamme käydä puhdistuslähteelle ja saamme iloita. Ilo Herrassa on meidän väkevyytemme. (JP)

17.5.1976 Muuttumattomat muuttava Herra

"Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaa ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." Joh. 14:1-3

Meidän elämässämme on ainakin kolme perustavaa asiaa, jota emme voi mitenkään muuttaa:

Meidän on mahdoton muuttaa henkilöämme, persoonallisuuttamme. Meillä on sellaiset aivot kuin meille on annettu. Jos olisimme voineet valita ne itse, niin olisimme ehkä valinneet mittavamman miehen aivot. Olemme luodut sellaisiksi kuin olemme henkisten lahjojemme, sielun taipumustemme ja ruumiimme puolesta. Me olemme sellaisia, että janoamme totuutta, haluamme tietää uutta, ikävöimme rakkautta ja ymmärtämystä jne.

Toinen asia, jota emme voi muuttaa, on menneisyytemme, eilinen. Mitä tapahtui, on peruuttamattomasti tapahtunut emmekä voi sitä muuksi muuttaa. Voimme tietysti yrittää jollain lailla muuttaa eilisen tapahtuman tähän päivään ulottuvia vaikutuksia, mutta itse eilinen tosiasia on peruuttamaton tosiasia. Edelleen yritimmepä miten tahansa unohtaa menneen, me joudumme väistämättömästi elämään yhdessä menneisyytemme kanssa. Syyllisyys ei ole vain jokin epämiellyttävä tunnetila, joka voitaisiin sopivalla psykiatrisella tai muulla hoidolla poistaa tai lievittää. Ei syyllisyys on sitä, että olemme peruuttamattomasti sidotut menneisyytemme Jumalan pyhien kasvojen edessä.

Emme voi muuttaa sitä, että elämämme on rajallinen. Emme valinneet omaa syntymäpäiväämme ja vaikka voisimmekin elämäämme lyhentää oman käden kautta, emme pääse mihinkään siitä, että elämämme tässä ajassa tulee päättymään. Sen viimeinen päivä tulee. Viimeistä edeltävä päivä ja sitä edeltävä päivä tulevat.

Mutta näihin meidän mahdollisuutemme ylittävään kolmeen ongelmaan Jumala on Jeesuksessa valmistanut meille vastauksen:

Ensinäkin Jumalan sana ilmoittaa, että Jumala itse on luonut meidät sellaisiksi kuin olemme, olkoonkin että se, mikä on suurenmoista ja hyvää meissä luomisen perusteella, on synnin perin läpikulkemaa ja turmelemaa. Mutta Herra itse on luonut meidät määrä tarkoitusta varten juuri sellaisilla ominaisuuksilla varustetuksi kuin olemme. Edelleen Herra voi muuttaa sen, mikä meissä on turmeltunutta, oman kirkon kuvansa kaltaiseksi. Sinä päivänä, jona lopullisesti toteutuu yllä oleva Jeesuksen lupaus: "...minä tulen takaisin....", me muutumme hänen kaltaisikseen kuitenkin menettämättä omaa persoonallisuuttamme.

Jeesuksen Golgatan täytetyn uhrin kautta meidän menneisyytemme ja tämän päivän toisiinsa sitova kahle katkeaa, pääsemme täydellisesti vapaiksi syyllisyydestä, meidät luetaan vanhurskaiksi. Jeesuksen täydellinen elämä ja hänen uhrikuolemansa meidän syntiemme tähden luetaan meidän hyväksemme. Jumala pyyhkii pois meidän menneet syntimme eikä niitä enää ikinä muista.

Pyhästä Hengestä syntyneen kristityn omaisuutena on iankaikkinen elämä. Se elämä on Jumalan omaa elämää meissä eikä kuolemalla ole mitään valtaa eikä voimaa sen yli. Ruumiimme kyllä kuolee (tai muuttuu), mutta Jeesuksen tullessa noutamaan meidät "Isän kotiin" toisessa tulemuksessaan, me

saamme uuden ylösnousemusruumiin. Jeesus on valmistanut meille paikan Isänsä luona ja tiedämme, minne olemme matkalla, tiedämme myös tien: "Uskokaa Jumalaa ja uskokaa minuun."

Usko Jeesukseen on vastaus kaikkiin näihin kolmeen elämämme peruskysymykseen. Usko on sitä, että luotamme Jeesukseen, uskaltaudumme hänen lupaustensa varaan ja omistamme, vastaanotamme Jumalan suunnattoman lahjan juuri itsellemme, ei vain yleensä vaan juuri minulle: Minun syyllisyyteni on poistettu, minä saan Pyhän Hengen lahjan, minä saan ylösnousemusruumiin, minä tällaisenani. (JP)

18.7.1976 Apu huonolle vaeltajalle

"Sun armoalttarillasi,
Sun Jeesus, eessä jalkaisi
Rukoilen lohdutusta.
Mä pyhistä sun haavoistas
Ja verisestä kruunustas
Nyt etsin virvoitusta.
Ah, anna mulle anteeksi,
Paranna sydänhaavani,
Suo voimaa verestäsi
Seuraamaan jälkiäsi." Virsi 381:1

Minulla on kipu sydämessäni omasta huonosta vaelluksestani. Ei ole halua kilvoitella niin kuin tulisi. Viikolu ja purnausmieli valtaa helposti sydämen. Ei ole rakkautta ja kärsivällisyyttä kanssa ihmisiä kohtaan. Ei ole halua eikä voimaa sanan lukemiseen ja rukoukseen puhumattakaan Jeesuksesta todistamisesta.

Onko tuttua sinulle, joka luet näitä rivejä? Olen löytänyt itseni tältä paikalta. Mikä neuvoksi tällaisessa hätätilanteessa, sillä tilanne on todella vaarallinen? Onhan kyseessä ihmisen iankaikkisuus. Ei ole yhdenentekevää missä me vietämme iankaikkisuutemme. Jos tuo hätätilanne saa jatkua, tulee sydän pian täysin haluttomaksi Jumala sanan herättelyille ja matkaamme hyvää vauhtia kohti iankaikkista kadotusta. Me viemme myös omalla huonolla esimerkillämme muitakin mukanaamme iankaikkisen eroon Jumalasta.

Jeesuksen vertauksessa tuhlaajapoika nousi ja lähti isän luo. Hän oli kaikkensa menettänyt. Ei hänellä ollut mitään muuta tuotavaa kun omat likaiset ryysyt ja syntinen sydän. Mutta hän nousi ja lähti Isän luo ja sai armon ja anteeksiannon. Siinä meillekin lääke omaan hätätilanteeseemme. Lue uudelleen tuo alussa lainaamani virren säe. Olkoon se sydämemme rukous päivittäin ja hetkittäin. Jeesus on ennen kaikkea uskovien Vapahtaja!! Älä unohda sitä! (LP)

8.9.1976 Yksi kaste – uudistuva usko

"Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa, että kaikessa olette rikastuneet hänessä,..."

Onko Kristus jaettu? Ei kaikei Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen? Minä kiitän Jumalaa, etten ole kastanut teistä ketään muita kuin Krispuksen ja Gaiuksen...

Sillä Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan - ei puheen viisaudella, että ei Kristuksen risti menisi mitättömäksi. Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima." 1. Kor. 1:4,13,14,17-18

Kaste on todella suuri armo ja lahja. Se merkitsee sitä, että kohtalomme on liitetty Jeesuksen kohtaloon kasteen kautta. Jeesuksen kuolema tulee kasteen kautta meidän kuolemaksemme ja Jeesuksen elämä - ylösnousemuselämä - tulee meidän elämäksemme. Kasteen sisältö on siis Jeesuksen kärsimyksen ja ylösnousemuksen sisällys. Sen uskolla omistaen me pelastumme, me uudestisyntymme, saamme syn-

timme anteeksi ja saamme Pyhän Hengen sydämiimme. Kaste on kertakaikkinen. Niin kuin Jeesus vain kerran kärsi ja kuoli ja herätettiin kuolleista, niin meidätkin voidaan vain kerran kastaa. Kasteen uusiminen merkitsee siis samaa kuin sen vaatiminen, että Jeesuksen Golgatan uhrin täytyy tapahtua toistuvasti. Mutta se taas on epäuskon syntiä. Minkä Jeesus teki kerta kaikkiaan, on ja pysyy riittävänä, muuttumattomana ja täydellisenä pelastustekona. Ken siihen jotain haluaa lisätä tai siitä jotain vähentää, tuottaa vain itsellensä vahingon. Tämän ristin ja ylösnousemuksen pelastusteon uskoen ja omistaen saamme sitten kyllä jatkuvan ja toistuvan siunauksen ja armon: anteeksiantamuksen ja Pyhän Hengen täyteyden.

On todella murheellista, että monet uskovat ovat siinä määrin kiinnostuneita kasteen suorittamisajankohdasta, suoritustavasta ynnä muusta, että ovat lähes tyystin menettäneet näkynsä siitä, mitä kaste sisältää, mitä se on. Kasteen sisältö on ratkaiseva, se on pääasia, ei kasteen muoto. Mutta kasteen sisältö on evankeliumin sisältö. Siksi Paavali yllä kirjoittaa: "Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan", julistamaan sanomaa Jeesuksen rististä. Ken evankeliumin omistaa, tietää, mikä on kasteen sisältö. Ken taas tuijottaa vain kasteen muotoon tai suoritusajankohtaan, ei ole ai-noastaan vaarassa menettää näkyä kasteesta, vaan myös evankeliumista itsestään.

Tekisi mieleni kysyä, eikö Suomessa olekaan enää pelastumattomia ja uskosta osattomia ihmisiä, jotka kuolevat synteihinsä, elleivät usko Jeesukseen, kun uskovilla on aikaa ruveta kalastelemaan toinen toisiaan ryhmistä toisiin erilaisten kastenäkemyksen vuoksi. Evankeliumin julistamisen pitäisi työllistää meitä riittävästi.

Jos joku kokee oman hengellisen elämänsä kuivaksi ja tilansa valvomattomaksi ja ajattelee, että uusi kaste on näiden ongelmien ratkaisu, niin hän erehtyy. Vastaus meidän molempien ongelmiin löytyy kerran annetun kasteen sisällön uudesta omistamisesta - ei kastetoimituksen uusimisesta. Mutta sehän ei merkitse muuta kuin Jeesuksen, ristinkuolemaan asti meitä rakastaneen ja rakastavan Vapahtajamme ja Herramme syvempää tuntemista, hänen luokseen uudistuvasti käymistä, hänen suunnattoman hyvytensä ja armonsa omistamisessa. Hänessä on meillä kaikki. Hänen luonaan viipyminen, hänen kanssaan seurustelu, hänen Henkensä virvoituksen saaminen on vastaus kilvoitusongelmiimme. Me emme saa mitään erillisvastauksia. Joko kaikki Jeesuksessa tai ei mitään.

Jeesuksen läheisempää tuntemista varten Herra on valmistanut meille hyvin käytännöllisen tien, se on Jumalan sana ja ehtoollinen, elämän leipä ja elävä vesi. Jeesus, joka Pyhän Hengen kautta asuu sydämissämme, tulee sanan kautta ja ehtoollisessa meitä lähelle, valtaa kylmät ja saastaiset sydämemme rakkaudellaan, antaa syntimme anteeksi, puhdistaa meidät, antaa uuden ilon. Herra sen tekee! Suostu vain käymään omat syntisi tuomiten Jeesuksen eteen. Saat nähdä, että hän elää ja hänen elämässään on sinulle kyllin. (JP)

17.11.1976 Jeesuksen rakkauden lämmöstä nouseva rukous

"Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi; mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kansaa kadotukseen tuomittaisi!" 1.Kor 11:31-32

Jos aloitat rukouksen latelemalla erilaisia esirukousaiheita ja pyyntöjä Jeesukselle, jo viisi minuuttia tuntuu pitkältä, 10 minuuttia jo maraton rukoukselta ja 15 minuuttia aivan ylivoimaiselta. Sellainen rukous on raskasta, eikä sitä kukaan säännöllisesti päivittäin kauan jaksaa. Mutta jos aloitat rukouksen siten, että annat Jumalan Sanan valon osua sydämeesi ja annat sen paljastaa jokaisen pienen ja suuren syntisi, ei kestä kauan, ennen kuin sinä alat itkeä syntejäsi Jeesuksen Golgatan ristin juurella. Kun näin vietät aikaa valon paljastaessa sydämesi kätköjä, Jeesuksen veri puhdistaa sydämesi ja itkusi muuttuu ilosta itkemiseksi ja rukouksesi muuttuu tunnustusrukouksesta kiitokseksi ja ylistykseksi. Sydämesi alkaa lämmetä Jeesuksen rakkaudesta ja se rakkaus alkaa myös vuotaa yli: haluat Hänen rakkaudellaan muistaa sitä yhtä henkilöä, että hän pelastuisi ja sitten sitä toista ja sitten kolmatta jne. Eikä sen jälkeen ole mitään vaikeutta viettää rukouksessa tuntia, kahta, kolmeakin. (JP)

10.1.1977 Sana – usko - kokemus

"Varo, ettet käänny vääryyteen, sillä se on sinulle mieluisampi kuin kärsimys." Job 36:21

Vaikeuksilla ja ahdistuksilla on usein kahtalainen vaikutus. Toisaalta ne ajavat hakemaan apua Herralta Jeesukselta. Toisaalta ne voivat myös katkeroitaa mieleemme ja saattavat viedä meidät etsimään synnistä jonkinlaista "lohdutusta" vaikeuksiemme keskelle. Kärsimys ei siis sinänsä vielä riitä viemään meitä Herran luo. Tarvitaan Herran sana Golgatan kärsimyksestä ja ylösnousemuksen voitosta, jotta ahdistus veisi meitä Jeesusta lähemmäksi.

Herran antaman kurituksen sattuessa meihin on aina vaara paeta syntiin. Mutta jos menemme hakemaan apua Herran luo, saamme usein havaita, että hänellä on annettavana meille vielä paljon tärkeämpää ja parempaa, kuin se apu, jota anomme. Hän antaa meidän nähdä jotain omasta sydämeästään, jonka rakkaus meitä kohtaan on suunnattomasti suurempi kuin se rakkaus, jolla itse itseämme tai omiamme rakastamme. Ahdistuksessamme meidän ei tarvitse huutaa kuuroille korville tai mykille epäjumalille. Meillä on Herra, joka kuulee ja puhuu. Herra antaa rauhansa.

Herran järjestys on: 1. Sana, johon saamme uskossa tarttua. 2. Sanan toteutuminen ja sen kokeminen. Siis: sana - usko - täyttymys ja kokemus. Luonnollinen ihmisemme haluaisi muunlaista, järjestystä. Mutta itse asiassa Herran lupaus, sana, on koko tapahtumasarjan lujin ja vahvin osa. Koska on lupaus, voimme ja saamme uskoa. Koska on lupaus Herralta, niin tapahtuu lupauksen mukaan. Koska on lupaus, saamme myös kokea, että Herra ei lupaustaan riko. Lupauksen vahvuus ja luotettavuus on sen antajassa Herrassa Jeesuksessa itsessään. Ahdistuksessa ensimmäinen tehtävämme onkin näin ollen etsiä Herran kaavoja kuullaksemme hänen sanansa juuri meille Raamatusta, eikä niinkään huutaa omia sanojamme Herralle. Kyllä me senkin saamme tehdä!

Jos uskomme olisi seuraavan kaavan mukaista, se ei eroaisi pakanuudesta yhtään:

Hätä - avunhuuto - apu - usko

Jokainen ihminen hädässään huutaa avukseen jotain ja jos apu tulee, luottamus sitä jotain kohtaan syntyy tai kasvaa. Meille järjestys on:

Hätä - hädän keskellä saatu Herran sana, lupaus - usko - lupauksen toteutumisen kokemus. Se ei ole vain avun saamisen kokemus vaan kokemus, jossa näemme syvemmin Herran uskollisuuden ja rakkauden meitä kohtaan.

Mikä lohdutus raskaina aikoina olla Jumalan lapsi! Totisesti niin on! Riipaiseva tosiasia on, että niillä, joilla ei ole Jumalan sanaa, ei ole toivoa. (JP)

8.3.1977 Pelastus on kuolleen herättämistä

"Henki on se, joka eläväksi tekee, ei liha, mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja elämä." Joh. 6:63

Ihminen on luonnollisessa tilassaan hengellisesti kuollut, synteihinsä kuollut ja siis täysin kykenemätön ja voimaton vapauttamaan itseään synnin alta. Tässä tilassaan ihminen on Jumalan pyhän vihan ja tuomion alainen hengellisesti, synteihinsä kuolleiden ihmisten keskellä. Usein unohdamme tämän tosiasian. Yritämme jotenkin saada "eloa" kuolleisiin. Saamme ehkä kootuksi joukon "ruumiita" kokoussaleihimme, saamme heidät pysymään kauniisti jonkin aikaa paikallaan ja asiat näyttävät sujuvan. Mutta sitten tulee "tuulenpuska", "ruumiit" kaatuvat istuimiltaan ja meidän harhakuvamme sortuu.

Yhtenä kauniina päivänä koko työ on "hiekkassa" ja työntekijä on lopen uupunut. Henki, Jumalan Pyhä Henki, on yksin se, joka voi tehdä kuolleen eläväksi. Ympäriämme olevat ihmiset tarvitsevat kuolleista herättämistä, he tarvitsevat uudestisyntymistä ylhäältä. On suurenmoista nähdä, että Pyhä Henki todellakin Jeesuksen sanan kautta tekee ihmisiä eläväksi. (JP)

18.5.1977 Kaita tie

"Jeesus sanoi hänelle: "Ei kukaan joka laskee kätensä auralle ja katsoo taakseen, ole sovelias Jumalan valtakuntaan." Luuk. 9:62

"Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät." Matt. 7:13-14

Kun elämän ahdistuksissa näyttää siltä, että Jumalan vastaus viipyy liian kauan, niin väsymys ja uupumus alkaa vallata mielen. Onko tämä sittenkään oikea tie minulle? Kun asiaa on sitten mietitty, vastaus on: En voi elää ilman Jeesusta, vaikka tie on kaita ja ahdas ja vaikka Jeesus asettaa seuraajalleen ehdottoman ja jyrkän ehdon: "Joko minä olen ensimmäinen elämässäsi tai et kelpaa seuraani", sittenkin vain tämä tie on elämän tie.

Jeesus sanoo: *"Minä olen tie, totuus ja elämä."* Jeesus itse on tie, joka vie perille Isän luo kirkkauteen. Jeesus itse on vieressämme, Pyhän Hengen kautta sydämissämme johtamassa meitä kaikessa. Tien kaituus ja ahtaute on siinä, että Jeesus on myös totuus, usein kipeä totuus meidän läpikotaisesta turmeluksestamme, usein kipeä totuus siitä, että vaelluksemme on elämään vievää kulkua vain silloin, kun se on yksin Jeesuksen armon varassa elettyä elämää, siis täydessä riippuvaisuudessa Jeesuksesta elettyä elämää. Se on nöyryyttävää riippuvuutta yksin Jeesuksesta. Se ei ole riippuvuutta omista kokemuksista, ei edistymisestä työssä Herran hyväksi, ei mistään muusta kuin itse Jeesuksesta. Totuus paljastaa, totuus vie riippuvaisuuteen, mutta vain totuudessa kuljettu tie vie elämään. Elämä ei ole vain tuleva tavoite, kulkeminen tiellä on jo nyt osallisuutta Jeesukseen ja siis osallisuutta yltäkylläiseen elämään. Elämän koko täyteyden saamme kokea Isän luona. (JP)

18.5.1977 Kuinka herätys alkoi?

Kiinan 30-luvun herätyksistä kirjoittaa Marie Monsen kirjasessaan "Kuinka herätys alkoi". Ennen herätystä lähetit olivat penseässä tilassa. Joukossa oli myös uudestisyntyttömiä. Hätä lähettien hengellisestä tilasta vei eräät heistä rukoustaisteluun. Osa läheteistä sai uudistua uskossaan tai suorastaan tulla uskoon. Myös kansalliset kristityt tekivät parannusta elämässään. Sen jälkeen herätys sai levitä myös ei-kristittyihin.

Kun rukoilette herätystä, rukoilkaa uskoville uudistuksen armoa ja rukousherätystä. Kaikki on Jumalan varassa ja käsissä. Emme voi ottaa, ellei meille anneta. Mutta totisesti Herra tahtoo vuodattaa armonsa ja täyteytensä seurakunnan ylle, että monet saisivat pelastua. Herätys on Jumalan tahto. Siksi Herra tuli kirkkaudesta alas ihmiseksi otti orjan muodon, kantoi meidän taakamme, kärsi ristin kuoleman meidän syntiemme tähden pelastaakseen meidät iankaikkisesta kadotuksesta, nousi kuolleista ja nousi kaikkein pyhimpiin avaten meille tien perille asti. Hänen antoi meille ja teille tehtävän julistaa evankeliumia kaikille luoduille. Herra haluaa herätystä, siksi rukoilkaa sitä! (LP)

19.7.1977 Seurakunnan kasvu

"Niin oli nyt seurakunnalla koko Juudeassa ja Galileassa ja Samariassa rauha ja se rakentui ja vaelsi Herran pelossa ja lisääntyi Pyhän Hengen virvoittavasta vaikutuksesta." Apt. 9:31

Jumalan tahto on, että me yksityisinä uskovina kasvamme syvempään Jumalan tuntemiseen. Jumalan tahto on myös, että seurakunta seurakuntana kasvaa. Seurakunnan kasvulla on aina vähintään kolme ulottuvuutta:

1. Seurakunnan kasvu on ennen kaikkea ja syvimmitään kasvua syvemmälle Kristukseen, Jumalan Saanaan.
2. Seurakunnan kasvu on edelleen yksityisten, hajallaan olevien uskovien kasvamista yhdeksi ruumiiksi - se merkitsee, että me keskinäisen rakkauden, kärsivällisyyden, anteeksiantamuksen ja yhteisen ilon lujilla siteillä tulemme liitettyksi toinen toiseemme ja yhdessä Kristukseen, seurakunnan Päähän.

3. Seurakunnan kasvu on myös lukumääräistä kasvua, uusien pelastuvien ihmisten tulemistä liitettyksi Jeesuksen ruumiiseen. Lukumääräisen kasvun ehdoton edellytys on kuitenkin kasvu syvälle sanaan ja kasvu yhdeksi Jumalan perheeksi. Seurakunta, Jumalan lasten perhe - hengellinen koti - on kaikkine vajavaisuuksineenkin ja puutteineenkin kullakin paikkakunnalla Jeesuksen ruumiin näkyvä ilmenemismuoto. Pienenä seurakuntana olemme Kristuksen ruumis omalla paikkakunnallamme.

Jumalan tahto on, että seurakunnat, uskovien ryhmät kasvavat. Siksi on myös mahdollista, että niin tapahtuu, kunhan me suostumme maksamaan sen uhrin, joka meidän on maksettava: Meidän on suostuttava rukoustaisteluun, meidän on puhdistauduttava Jeesuksen veressä, meidän on suostuttava arvioimaan omaa työtämme rehellisesti ilman verukkeita ja puolusteluja, annettava aikaa sille, mikä on todella tärkeää evankelioimisessa ja jätettävä toisarvoinen pois.

Evankelioimistyön lähtökohtana tulee olla evankelioimismahdollisuuksien etsiminen, ei vaikeuksiin ja esteisiin tuijottaminen. Evankelioimisen välttämätön ehto on, että jokainen uskova osallistuu siihen armolahjoillaan. Työmuotoja tulee käyttää useita samanaikaisesti niitä sopivasti yhdistellen. (JP)

27.9.1977 Kristus-kallio kestää

"Tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauten, ylenpalttisesti meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä, sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia." 2 Kor. 4:17-18

Kristus-kalliolle rakennettu seurakunta, Kristus-kalliolle rakennettu ihmiselämä kestää syvimmätkin syöverit, rajuimmatkin myrskyt, kestää kuoleman laakson kulkemisen, sillä se katsoo näkymättömiä, iankaikkisia. Kysymys uskosta Jeesukseen on elämän ja kuoleman asia, iankaikkisuutesi riippuu siitä, omistatko Jeesuksen omana Vapahtajanasi vai torjutko hänet. (JP)

22.11.1977 Sisälle pelastuksen taloon

"Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme." Joh. 1:14

"Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat. Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin myöskin kuolleitten ylösnousemus on tullut ihmisen kautta." 1 Kor. 15:19-21

"Mitä etua on olla kristitty? Sydämessäni tapahtui kyllä selvä muutos ottaessani Jeesuksen vastaan, mutta kokonaisuutena ottaen muutos elämässäni on ollut sittenkin verrattain pieni. Rukoilen ja Jumala antaa vastauksia, hyviä lahjoja. Mutta vierelläni olevat ei-uskovat saavat rukoilemattakin samoja lahjoja." Näin kyseli nuori uskoon tullut, joka halusi syvemmin päästä selville uskonsa olemuksesta. Niin mitä vastaamme?

Ensinäkin saamme ylistää Herraa, että hän rakastaa maailmaa, jokaista ihmistä, niin paljon, että antoi ainokaisen Poikansa meidän tähtemme ristin ja ylösnousemuksen tielle. Jumalan rakkaus ei rajoitu vain uskoviin - juuri siksi hän haluaa, että jokainen tulisi tuntemaan Jeesuksessa pelastajansa ja jokaisen pelastuisi.

Toiseksi jos me uskomme Jeesukseen siinä toivossa, että tämä ajallinen elämämme olisi meille siten helpompaa kuin muille, niin erehdymme. Monesti juuri usko Jeesukseen tekee tiemme kaidaksi - varsinkin siellä, missä tänäkin aikana avoimesti vastustetaan evankeliumia tai missä uskovia vainotaan. Kuitenkin meidän kannattaa uskoa Jeesukseen, sillä meillä on suurenmoinen iäisyyteen ulottuva sanoma: Jumala tuli Jeesuksessa ihmiseksi ja ihmisen Jeesuksen, Jumalan Pojan, Herramme kautta, on tullut kuolleitten ylösnousemus. Totinen, todellinen ihminen Jeesus Kristus - sitä hän on samalla, kun hän on totinen, todellinen Jumala - sai voiton kuolemasta. Meikin saamme nousta kuolleista, koska hän, ih-

minen, on esikoinen, edeltä juoksija, tien aukaisija. Jeesus syntyi ihmiseksi, jotta meillä olisi ruumiin ylösnousemus ja lupa olla iankaikkisesta yhdessä hänen kanssaan.

Tehtävämme ei ole opettaa ihmisille kuolemanjälkeistä elämää, eikä edes ylösnousemususkoa. Me olemme julistamassa (julkisesti tiedottamassa) ylösnousemuksen tosiasiaa: sitä, että noin 2000 vuotta sitten tapahtui se suurenmoinen asia, että kuolema voitettiin ja että kuollut nousi kuolleista ja elää yhä ylösnousemusruumiissa. Koska näin tapahtui, mekin voimme päästä samasta ihmeestä osalliseksi.

Tehtävämme ei ole opettaa "pelastus"-nimisen talon piirustuksia, joista ihmiset näkisivät, kuinka suurenmoisesta asiasta on kyse. Olemme taluttamassa ja opastamassa heitä tuon ihmeellisen pelastustapahtuman luo, sisälle "pelastus" -taloon. Ken on ylösnousseen Jeesuksen tavannut, kyllä sitten myös haluaa oppia hänestä lisää.

Julistamme historian tapahtumaa, tapahtumaa, jonka historiallista luotettavuutta epälukuisista yrityksistä huolimatta kukaan ei ole onnistunut kumoamaan. Vastaanottamalla uskon kautta tämän tapahtuman, mekin pääsemme siitä osallisiksi, saamme iankaikkisen elämän jo nyt ja kerran pääsemme ylösnousemusruumiiseen, vapaana kaikesta synnistä. Meidän näköalamme ulottuu kauas yli tämän lyhyen ohikiihtävän, vaikkakin iankaikkisuus valintoja ajatellen äärimmäisen tärkeän elämän. Meillä on suurenmoinen tulevaisuus, koska hän syntyi ihmiseksi, noustakseen ihmisenä kuolleista ja avatakseen meille syntisille tien ylösnousemuselämään. (JP)

22.11.1977 Joululahja Jeesukselle

Lapset odottavat joulua ja joulun tuomaa iloa, lämpöä ja yhdessäoloa. Toki he joululahjojakin odottavat. Kun kysymme, mitä he haluaisivat antaa Jeesukselle lahjaksi jouluna, olivat he pitkään vaihti. Joku lapsista totesi, ettei osannut antaa mitään, sillä Jeesuksella oli jo kaikki tarvittava. Eräs kuitenkin keksi jotain, hän haluaisi antaa sydämensä Jeesukselle. Tätä samaa mieltä rukoilemme. Herra Jeesus haluaisi omistaa sinun sydämesi ja ajatuksesi ja sinut kokonaan. Hänen kanssaan on turvallista elää. Syvimässä epätoivossammekin, pelon ja turvattomuuden hetkelläkin hän on lähellämme. Jeesus ymmärtää sinua. Hän tuntee sinut. Hän on lohdutuksen ja iankaikkisen toivon Herra. Raamatusta, elämän leivästä, saat nälkäsi ravinnon, joka pitää sinut Jeesus-tiellä. Sen lisäksi hyvä hengellinen lehti tai kirja on kuin ravitseva ja hoitava yrittää virkistykseksi Jeesus-tien matkajalle. Ammenna näitä itsellesi suurella hajulla ja tarjoa myös tutuille sekä tuntemattomille – kursailematta! (LP)

27.1.1978 Mäden sijaan uusi

"Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää." Room. 7:18

"Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." Gal. 2:19-20

"Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut." 2 Kor. 5:17

Yllä olevat Raamatun kohdat sisältävät suurenmoisen sanoman, iloviestin syntisille ja syntiensä kanssa kamppaileville uskojille. Moni, joka on joutunut maistamaan jotain omasta itsekkyydestään, ylpeydestään ja saastaisuudestaan, alkaa vilpittömästi kysellä: "Onko mitään keinoa, jolla minunlaiseni epäonnistunut uskova voisi muuttua paremmaksi, iloisemmaksi ja voittoisemmaksi, niin kuin jotkut muut kristityt näyttävät olevan?" Sitten hän yrittää käytettävissä olevin keinoin muuttua paremmaksi. Hän lisää rukousta, Raamatun lukua, hengellisiä harjoituksia jne. Ajoittain saattaa tämän seurauksena tuntua, että edistystä olisi tapahtunut, mutta jälleen joku yllättävä tilanne paljastaa, että emme ole pohjimmiltaan muuttuneet vähääkään. Onko siis olemassa mitään tehokasta keinoa, joka muuttaisi meidät? Vastaus on yksinkertaisesti: Ei ole.

Se, että ylipäänsä yritämme tällaisia keinoja etsiä, kertoo vain, ettemme vielä ole jaksaneet tunnustaa koko totuutta itsestämme: "Minussa ei asu mitään hyvää." Jos meissä olisi jotain, edes vähäistä hyvän

siementä, niin olisi toivoa, että sopivin menetelmin tämä hyvä saattaisi elpyä ja näin me voisimme muuttua. Mutta kun me olemme kuin läpeensä mädäntyneet perunat, niin se mikä meissä on, ei kelpaa muuhun kuin pois heitettäväksi, tuomittavaksi ja rangaistavaksi Jumalan pyhien kasvojen edessä.

Meillä ei siis ole mitään keinoa muuttumiseen, mutta, ja tästä alkaa ilosanoma, meillä on Jeesus Kristus. Henkilö Jeesus on vastaus tähän kipeään ongelmamme. Ei niin, että hän rupeaisi meitä muuttamaan, päin vastoin. Hän heittää meidät mädännäisyyksinemme, tuomionalaisuuskinemme ja rangaistuksen alaisuuskinemme menemään. Mutta ei minne tahansa, vaan itsensä päälle omalle ristilleen. Niin on meidän auttamaton mädännäisyytemme saanut täyden ja riittävän ja lopullisen tuomionsa ja rangaistuksensa.

Mutta ei tässä vielä kaikki. Jeesus tekee sen ihmeen, että hän itse tulee sydämeemme elämään ja asumaan Henkensä kautta. Ei Pyhä Henki meissä rupea meidän vanhaa lihaamme muuttamaan - ei, vaan hän synnyttää uuden luomuksen, jolla ei ole mitään tekemistä vanhan lihallisen luontomme kanssa. Emme me, meidän vanha syntinen luontomme muutu tippaakaan. Eikä sen tarvitsekaan, koska se on jo hylätty. Jeesuksen ristin tähden emme enää ikinä joudu tuomittavaksi iljettävän lihamme tähden.

Vanhan sijaan Jeesuksen astuessa elämäämme alkaa aivan uusi, täydellisesti vanhasta erotettu, pyhä ja uusi elämä, joka ei ole mitään muuta kuin, että Jeesus itse elää meissä. Saviastia on edelleen saviastia, mutta nyt sen sisällä on aarre. Jeesus, täysin uusi henkilö meissä, kasvaa ja alkaa tehdä työtään - rakkauden, rauhan, ilon ihmeellistä työtä. Sitä emme saa aikaan me keinoillamme, sen tekee hän yksin ilman yhteistyötä meidän puoleltamme. Sen, mikä meissä on yhä lihaa, vanhaa syntistä ja muuttamatonta, sen me elämme siinä uskossa Jumalan Pojan täytettyyn sovitustyöhön, että olemme vapaat tuomiosta, olemme Kristuksessa Jumalalle kelpaavat. Mikä vapaus: Vanha ei muutu, vaan uusi tulee tilalle. Me olemme Jeesuksessa ja Jeesus asuu meissä. (JP)

30.11.1978 Pyhän Hengen tulta heittävä Jeesus

"Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Luuk. 12:49

Tänä päivänä on käytettävissämme paljon erilaisia kanavia ja tapoja kuulla evankeliumi. Mutta Herran tulet eivät maassamme nyt pala. Vain kovin harva tuntee Jeesuksen, Herran ja Vapahtajan. Huutaamme ja anokaamme Herralta Pyhän Hengen tulen syttymistä - sillä sitä hän itsekkin halajamalla halajaa. Jumalan suuri lahja kansoille on herätyksen tuli, jotta Vapahtaja saisi nimellensä kansan, ihmisiä, jotka kumartavat häntä.

Joskus on vain jäänyt haikeasti ajattelemaan meidän suomalaisten jäykkyyttä ja jähmeyttä. Emme näköjään hevin Herran ominakaan jaksa tulla ulos omista ympyröistämme: osoittaaksemme lämpöä ja rakkautta edes omille uskonveljillemme ja -sisarillemme, käydäksemme sillä tavalla ympäristömme ahdistettujen luo, että he ymmärtävät meidän todella etsivän heidän parastaan ja heille hyvää, kun tuomme heille todistuksen Herrasta.

Moniin muihin maihin verraten Suomessa on helppo viedä todistusta Herrasta eteenpäin. Mutta teemmekö sen? Avaamalla sydämemme - suostumalla ulos omista kuvioistamme ja rooleistamme - me huomaamme, että etsivät ihmisetkin avaavat sydämensä ja ovat valmiit kuulemaan ilosanomaa syntisten Vapahtajasta. Haastakoon evankeliumin sanoma meitä ulos "se ei kuulu minulle" -ajattelusta. Meillä on kirkkaan ja lämmittävän valkeuden sanoma myös niitä varten, jotka ovat joutuneet todella kauas Herran sanasta. Jeesus tuli syntisiä pelastamaan! (JP)

9.3.1979 Barabbaan sovitusoppi

"Sitten hän ottakoon ne kaksi kaurista ja asettakoon ne Herran eteen ilmestysmajan ovelle. Ja Aaron heittäköön arpaa niistä kahdesta kauriista: toisen arvan Herralle ja toisen Asaselille. Ja Aaron tuokoon

sen kauriin, jonka arpa määräsi Herralle, ja uhratkoon sen syntiuhriksi. Mutta se kauris, jonka arpa määräsi Asaselille, asetettakoon elävänä Herran eteen, että sille toimitettaisiin sovitus ja se sitten päästettäisiin erämaahan Asaselille." 3. Moos. 16:7-10

"Kun he nyt olivat koolla, sanoi Pilatus heille: "Kummanko tahdotte, että minä teille päästän, Barabbaanko vai Jeesusken, jota sanotaan Kristukseksi?" Ja maaherra puhui heille ja sanoi: "Kummanko näistä kahdesta tahdotte, että minä teille päästän?" Niin he sanoivat: "Barabbaan." Pilatus sanoi heille: "Mitä minun sitten on tehtävä Jeesusken, jota sanotaan Kristukseksi?" He sanoivat kaikki: "Ristiinnaulittakoon!" Silloin hän päästi heille Barabbaan, mutta Jeesusken hän ruuskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi." Matt. 27:17, 21-22,26

Tutkistellessamme Jeesusken kärsimistä ja kuolemaa ja ylösnousemuksen ihmettä saamme kiittää ja ylistää Isää hänen sanomattomasta rakkaudestaan meitä syntisiä, häntä vastaan kapinaan nousseita, kohtaan. Hän asetti rakkautensa puntarin toiseen vaakakuppiin sinut ja minut: Barabbaat, rikolliset, murhaajat, kapinoitsijat, ja toiseen vaakakuppiin oman rakkaan Poikansa Jeesusken. Mittauksen tulos osoitti, että me ja meidän pelastumisemme oli Isälle tärkeämpi kuin hänen oman Poikansa säästäminen. Niin hän antoi arvan langeta Jeesusken, ja hänet uhrattiin syntiuhriksi meidän hyväksemme. Hän sai kannettavakseen Jumalan lain vaatiman rangaistuksen, Jumalan kuluttavan tulen pätsin Golgatan ristillä.

Meille taas tulee Jumalan sanan kautta tänäänkin iloinen viesti. Olet vapaa, Barabbas. Toinen otti paikasi. Olet vapaa syyllisyydestäsi, saat lahjaksi Jumalan lapsen osan. Ken olisi se, joka tämän uutisen tuojan käännäisi luotaan ja jäisi kahleisiinsa. Anna Isän sanomattoman rakkauden sinuun päästä sydämesi sopukoihin asti. Anna Jeesusken, Jumalan viattoman Uhrikaritsan, kuuliaisuuden Isän tahdolle sinun hyväksesi liikuttaa sydäntäsi ja viedä sinutkin hänen askeliinsa, Karitsan tielle. Hän antaa sinulle elämän, niin yltäkylläisen ja rikkaan, että sinäkin voit runsaasti jakaa siitä eteenpäin. Sinäkin voit ja saat tulla siksi ilouutisen viejäksi, joka saa kertoa vangituille: Olet vapaa, tuomiosi otti Toinen kantaakseen. (JP)

4.5.1979 Herran edessä seisova uskova

"Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu; mutta hän on pysyvä pystyssä, sillä Herra on voimallinen hänet pystyssä pitämään... joka syö, se syö Herran tähden, sillä hän kiittää Jumalaa; ja joka ei syö, se on Herran tähden syömättä ja kiittää Jumalaa." Room. 14:4,6

Yllä olevat katkelmajakeet kertovat jotakin aivan olennaista uskovan elämän luonteesta. Ensinnäkin millainen ihminen on uskova? Hänen tuntomerkinsä on seisominen Herran edessä ja kaiken tekeminen sillä tavalla, että se tapahtuu Herran edessä ja Herraa varten. Uskovina me olemme hänen omaisuutensa riippumatta siitä, elämmekö vai kuulemmeko (Room. 14:8), ja olemme tarkoitetut elämään hänen hyväkseen.

Toinen seikka on se, että uskovat ovat erilaisia. Heillä saa olla erilaisia mielipiteitä ns. ehdonvallan asioista. Toinen on vahvempi uskossaan ja toinen heikompi. Se ei tietenkään tarkoita sitä, että meidän ei olisi mahdollista kaavaa syvempään Herran tuntemiseen, joka muuten on täsmälleen sama asia kuin lujempi usko.

Kolmanneksi Herran edessä seisominen merkitsee kiitollisuutta Herraa kohtaan. Toinen saa kiittää Herraa yhdestä lahjasta ja toinen toisesta. Vieläpä saamme Herran edessä kiittää siitäkin, että emme voi joissain asioissa tehdä tai ajatella samalla tavalla kuin joku toinen uskova.

Neljäs seikka on se, että Herra on se, joka meidät pystyssä pitää. Uskon elämän säilyminen ja kasvaminen on kokonaan Herran varassa. Mutta juuri siksi se on niin sanomattoman luotettavissa ja hyvissä käsissä. (JP)

5.7.1979 Herralla on kaikki valta

"Huutavan ääni kuuluu: 'Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää arolle tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi. Herran kunnia ilmestyy: kaikki liha saa sen nähdä. Sillä Herran suu on puhunut'."

"Katso, kansakunnat ovat kuin pisara vesisangon uurteessa, ovat kuin tomuhiukkanen vaa'assa. Katso, merensaaret hän nostaa kuin hiekkajyvän."

"Kaikki kansakunnat ovat niin kuin ei mitään hänen edessään, ne ovat hänelle kuin olematon ja tyhjä."
Jes. 40:3-5,15,17

Kun ajattelimme Kiinan tai Aasian miljoonia ihmisiä, jotka eivät ole vielä kuulleet evankeliumia, ja niitä inhimillisesti katsoen ylipääsemättömiä vaikeuksia, jatka nimenomaan Aasian työssä kohdataan, saatamme helposti menettää toivomme. Kuinka ylipäänsä olisi mahdollista kaikkien evankelioiminen? Jeesaja kuitenkin osoittaa jakeessa 15 ja 17, millainen meidän Herramme on. Kaikki maailman myllerrys, ihmismassat, kansakunnat, poliittiset systeemit - niin sadat miljoonat ihmiset - ovat hänelle kuin ei mitään. Se ei tarkoita tietenkään sitä, etteikö meidän äärettömän suuri Jumalamme rakastaisi juuri näitä ihmisiä. Herra on niin sanomattoman väkevä ja mittaamaton voimassaan ja suuruudessaan, että hänelle eivät kansat ja järjestelmät ole minkäänlaisia esteitä. Herra voi ottaa vihamiehensäkin käyttöönsä - niin kuin aikanaan faaraon osoittaakseen oman kunniansa.

Tavoite on siis kaiken lihan, siis myös Aasian miljoonien, on saatava nähdä Herran kirkkaus. Ennen kuin me katselemme maailman evankelioimisen ongelmia, meidän on keskityttävä katselemaan Jumalan ja Herramme Jeesuksen ääretöntä suuruutta: minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Herran suuruuden valossa oman elämämme ja työme ongelmat tulevat oikeisiin mittasuhteisiin. Niin me saamme uuden rohkeuden huutaa: "Herran kunnia ilmestyy." Meidän on myös omalta osaltamme Herran Hengen voiman varassa mahdollista olla valmistamassa tietä Herran kunnian ilmentymiselle. Lopulta kaikki liha on saava nähdä Herran kirkkauden. Siitä meillä on luja ja horjumaton varkuus: Herran suu on puhunut. (JP)

4.9.1979 Älä tavoittele onnea vaan vanhurskautta, niin löydät molemmat.

"Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan." Matt.5:6

Kun ajattelee koko vuorisaarnan autuaaksi julistamisia, niin helposti tulee mieleen ajatus, että autuus - onnellisuus - on jotakin keskeistä ja ratkaisevaa kristillisyydessä. Sillä juuri uudestisyntynyt kristittyhän on autuaaksi julistusten kuvaama ihminen. Tavoittele siis autuutta ja onnea, niin olet hyvä kristitty. Näin moni kristittykin yrittää tämän sanankohdan väärin ymmärtäen saada itsensä enemmän tai vähemmän väkipakolla onnelliseen tilaan huomatakseen vain, miten onni ja autuus pakenevat häntä. Se, minkä luulin jo hetken saavuttaneeni, osoittautuikin pettäväksi ja ohikiitäväksi.

Niin, onnen tavoittelijoitahan maa on täynnä. Kukin tavoittelee onnea parhaaksi katsomillaan keinoilla. Joku heittäytymällä koko painollaan työnsä ja uransa huippuun kehittämiseen, joku toinen antautumalla harrastuksiinsa tai perheelleen. Joku taas etsii onnea nautintojen pyörteistä. Joku taas on jo tavoittelunsa niin perin juurin pettynyt, että yrittää vain jotenkin pitää "päänsä pinnalla". Moni kristittykin erehtyy tälle onnen ja autuuden tavoittelun linjalle hankkimalla itselleen mahdollisimman paljon hengellisiä kokemuksia.

Mutta juuri onnen etsiminen ja onnen tavoittelu on ihmisen suurimpia onnettomuuksia. Sillä onni ei vain pakene, livahda aina käsistämme silloin, kun me vihdoin olimme saavuttavinamme sen, vaan ennen kaikkea siksi, että onnen etsintä estää ihmistä saavuttamasta sitä, mikä yksin voi tehdä hänet onnelliseksi ja autuaaksi. Se on tavoittelemasta vanhurskautta. Ilmaisui: "Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta..." sisältää sen tunnon, mikä on erämaassa nälkään ja janoon nääntyvällä ihmisellä ruokaan ja juomaan nähden. Mikään ei merkitse mitään, kunhan vain saan vanhurskauden. Ken tavoittelee tällä tavalla vanhurskautta, hän saa sen, sillä Herra antaa sen janoavalle. Mutta sen sivu-

tuotteena hän saa onnen ja autuuden. Jos onnea tavoittelet, et sitä saa. Mutta jos vanhurskautta tavoittelet, saat sen ja onnen.

Mitä sitten oli vanhurskaus, josta Jeesus tässä puhuu. Se sisältää käsittääkseni sekä vanhurskauttamisen eli Jeesuksen ansion ja ristin tähden armosta syyttömäksi lukemisen Jumalan edessä että pyhityksen eli Pyhän Hengen synnyttämä uusi elämä ihmisessä ja sen kasvu. Sanalla sanoen vanhurskauden tavoittelu on tavoittelua eroon synnistä ja lähelle Jumalaa. Se lähtee siitä, että teemme parannuksen kaikista synneistämme eli tuomitsemme synnin elämässämme aivan riippumatta siitä, katsommeko sen pieneksi vai suureksi synniksi. Se merkitsee turvautumista Jeesuksen veren täydellisesti puhdistavaan voimaan. Se merkitsee herkkyyttä syntiin nähden, synnin tuomitsemista ja hylkäämistä ja jättäytymistä Jeesuksen veren puhdistettavaksi. Juuri Jeesuksen ristiltä vuotaneessa veressä on vanhurskaus ja uuden elämän voima kätkeytyä.

Jos ja kun tavoittelemme vanhurskautta, saamme kokea sen ihmeen, että Pyhä Henki tyydyttää meidän nälkämme ja janomme Jeesuksen vanhurskaudella ja pyhyydellään. Jos siis haluat olla onnellinen, niin tavoittele vanhurskautta, tee parannus synneistäsi. Ei riitä, että teemme 95% parannuksen. Parannuksen valon on esim. ihmissuhdesynneissämme saatava tuoda esiin pimeyden kätkön myös sen viimeisen 5% osalta. Suostu Jumalan pyhän valon tutkittavaksi. Tunnusta pimeytesi ja köyhyytesi, niin sinut ravitaan. Minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa ja puhdistaa kokonaan.

Jos me tyydymme penseään kristillisyyteen sillä, ettemme tee "pohjallista" parannusta, vaikka Herra tarjoamalla tarjoaa meille rikasta elämää yhteydessään, emme tuota onnettomuutta vain itsellemme, vaan myös niille, jotka etsivät ja jättävät etsintänsä nähdessään meidän penseän kristillisyytemme. Penseällä kristityillä ei ole rakkauden huolta ympäristönsä pelastumisesta, ja mikä pahinta, usein ei edes oman sielunsa tilasta. "Herää valvomaan!" kehoitus kuuluu meille tänään. (JP)

20.11.1979 Katse näkymättömään todellisuuteen

"Mutta täynnä Pyhää Henkeä hän loi katseensa taivaaseen päin ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen seisovan Jumalan oikealla puolella ja sanoi: "Katso, minä näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella." Niin he huusivat suurella äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja kivittivät. Ja todistajat riisuivat vaippansa Saulus nimisen nuorukaisen jalkojen juureen. Ja niin he kivittivät Stefanuksen, joka rukoili ja sanoi: "Herra Jeesus, ota minun henkeni!" Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: "Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!" Ja sen sanottuaan hän nukkui pois." Apt 7:55-60

Usko on paljossa sitä, että me saamme Jumalan sanan kautta katsella sellaista todellisuutta, joka on väkevämpi kuin mitkään tämän maailman voimat ja vallat. Katselemalla tätä näkymätöntä todellisuutta me voimme kestää pelkäämättä ihmisiä, jotka eivät voi meille tehdä mitään enempää kuin ruumiin tappaa (Luuk.12:4-5) ja sehän ei merkitse kuolemaa Herrassa olevalle. Vapahtaja on elämän ja kuoleman Herra. Hänessä, mutta vain Hänessä me voimme olla uskolliset kuolemaan asti ja päästä osalliseksi voittopalkinnosta, josta kuluneiden vuosikymmenien aikana lukemattomat määrät kiinalaisia marttyyreja on tullut osalliseksi. (JP)

18.1.1980 Herra tekee uutta

"Älkää entisiä muistelko, älkää menneistä välittäkö. Katso, minä teen uutta; nyt se puhkeaa taimelle, ettekö sitä huomaa? Niin, minä teen tien korpeen, virrat erämaahan." Jes. 43:18-19

Me näemme Jumalan Sanasta, millainen on ihmissydän sokeassa vallan, tavarain, edun, voiton hillittömässä tavoittelemisessaan. Me näemme edelleen sanasta, että ennen Jeesuksen paluuta kunniassaan maailma ei voi välttyä ahdistusten ajasta. Mutta sen keskellä me saamme nostaa päämme ja rohkaista mielemme, koska me tiedämme, kuka tulee ja mitä Herran tulo tulee meille merkitsemään: vapautusta, joka on lopullinen voitto synnistä ja pääsy täydelliseen kirkkauteen Herran tykö.

Pimenevien näköalojen edessä meillä on täysi syy katsoa rohkaistuneina tulevaisuuteen: *"Katso, minä teen uutta, nyt se puhkeaa taimelle."* Saamme parannuksesta ja syntien anteeksiantamisesta käsin liikkeelle lähtiessämme rohkeassa uskossa katsoa Jeesukseen, joka tekee uutta. Hän tekee uudestisyntyttävää ja uudistavaa työtään ihmisten sydämissä. Vielä on armon aika. Vielä on työn aika. Herra itse avaa vielä tien korpeen, niin että tulee vielä aika, jolloin epäjumalia ja mammonaa palvelevasta kansasta nousee suuri joukko pelastettuja. Uskomme, että ennen kuin täydellinen pimeys ennen Jeesuksen tuloa lankana yllemme, saamme vielä nähdä suuria Herran tekoja siellä, missä Herran nimeä ei ole vielä koskaan kuultu. Käykäämme siis rohkeasti eteenpäin työhön ja rukouspalveluun. (JP)

26.3.1980 Tie sovintoon Jumalan kanssa

"Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.

Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä.

Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.

Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.

Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.

Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa.

Illoitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa." Matt. 5:3-12

Autuas merkitsee onnellista. Jokainen ihminen haluaisi olla onnellinen. Mutta ihmisen eräs suurimmista onnettomuuksista on se, että hän kuvittelee, että onnea tavoittelemalla voisi tulla onnelliseksi. Jeesus osoittaa selvästi vuorisaarnan alussa, mitä meidän pitää tavoitella, jos mietimme onnelliseksi. Yllä olevien jakeiden kuvaama onni on viime kädessä sitä onnea, joka kohtaa täytenä ne, jotka pääsevät perille iankaikkiseen kirkkauteen, taivaaseen.

Taivashan on lopulta juuri sitä, että saamme periä uuden taivaan ja uuden maan (j. 3 ja 5), että saamme kokea kyltymättömän halun viipyä Jumalan kasvoja katsellen hänen palavan rakkautensa syleilyssä (j. 6 ja 8). Täysi kirkkaus ja täysi yhteys Jumalan kanssa on se pohjaton lohdutus ja se riemu (j. 4 ja 12), joka tekee ihmisen onnelliseksi. Sanalla sanoen onnemme on päästä taivaaseen ja taivas on Jumala itse, Jeesus kanssamme. Taivaan tekee taivaaksi Jumala ja Karitsa ja se, että saamme olla iankaikkisesti Pyhän Kolmiyhteyden kanssa. Taivas on siis Jumalan palava rakkaus, joka vuotaa virtana, kirkkaana kuin kristalli, meidän sydämiimme.

Taivaan vastakohtana voimme miettiä kadotuksen, helvetin luonnetta. Helvettihän on se iankaikkinen tuli, joka on valmistettu Saatanalle ja hänen enkeleineen - ei siis ihmisille - sillä kenenkään ei ole pakko joutua kadotukseen. Jeesus on valmistanut pelastuksen tien jokaista ihmistä varten. Ken siis joutuu kadotukseen, joutuu sinne omasta valinnastaan johtuen. Tämä loputon tuli ei ole siis sitä, että Saataka ja hänen enkelinsä kiusaisivat onnettomia ihmisiä. Tällainen käsitys on peräisin buddhalaisuudesta eikä Raamatusta.

Helvetti, toinen kuolema, tulijärvi ei lopulta ole mitään muuta kuin Jumalan tuli tai vielä yksinkertaisemman Jumala itse. Sanoohan Raamattu: "Jumala on kuluttava tuli" ja "hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin". Ihmiselle, joka on erossa Jumalasta, synneissään, Jumalan pyhyys ja kirkkaus on kuluttava, polttava tuli, loputonta tuskaa ja kärsimystä. Sille taas, joka on puettu Jeesuksen vanhurskauteen (suojapuku) Jumala on palava, ihmeellinen rakkaus. Pelastumattomalle ihmiselle ei taivas eroa helvetistä, koska ihminen ei voi omassa varassaan seistä Jumalan edessä. Voimme siis sanoa, että koska on Jumala, on taivas ja koska on Jumala, on myös helvetti. Meidän vihollisemme ei viime kädessä ole Saataka, vaan Jumala, jos suhteemme häneen ei ole kunnossa. Siksi kehotus: Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa, on niin äärettömän vakava asia meille.

Mikä on sitten tie Jumalan luo ja sovintoon hänen kanssaan? Jeesus antaa vastauksen edellä olevissa jakeissa. Hengellinen köyhyys, Jumalan edessä oman avuttomuutensa ja toivottomuutensa myöntäminen, on edellytys numero yksi. Niin kauan kuin kuvittelemme jotenkin selviytyvämme omin keinoinemme Jumalan valtakuntaan, se ei kuulu meille. Oman voimattomuutensa ja kelvottomuutensa tajunnut ihminen alkaa nähdä, että hänen pahin ongelmansa on synti, jolla hän on rikkonut Jumalan tahdon. Näin oman köyhyytensä tunteva alkaa murehtia ja itkeä omia syntejään. Tällaiselle ihmiselle kuuluu ihmeellinen lohdutus Jeesuksen suusta: "Sinä saat kaikki syntisi anteeksi, koska minä kannoin syntisi rangaisuksen Golgatan ristillä." Armahdettu ihminen ei enää voi pitää suurta ääntä itsestään, ei edes omasta kristillisyydestään. Hän on kaikessa riippuvainen Jumalan armosta Jeesuksessa. Hiljaisuus, nöyryys syntyy tästä.

Mutta itsessään mahdoton, mutta armahdettu ihminen, saa sydämeensä uuden janon - ei enää janoa onneen - vaan janon saada täyttää Jumalan vanhurskautta elämässään. Joka etsii sitä, minkä Jumala näkee oikeaksi elämässään, ei voi enää kulkea toisen ihmisen ohi välinpitämättömänä, koska hän tietää, minkä hinnan Jeesus verellään ja kuolemallaan on hänen lähimmäisensäkin vuoksi maksanut. Siksi hän alkaa osoittaa rakkautta ja laupeutta. Palvelunsa keskellä tällainen ihminen tajuaa, että ehdoton ehto Jumalan vanhurskaudessa elämiselle on puhtaan sydämen säilyttäminen. Siksi hän haluaa antaa omantuntonsa päivittäin Jeesuksen veren puhdistettavaksi ja sydämensä Pyhän Hengen yhä suuremman hallintaan.

Sydämen puhtautta maistanut haluaa myös viedä rauhan sanomaa niille, jotka eivät sitä vielä ole joko ottaneet vastaan tai kuulleet. Näin hän pyrkii rakentamaan evankeliumin sanoman kautta rauhaa ihmisten ja Jumalan välille ja sitä kautta myös ihmisten keskinäisiin suhteisiin. Mutta aina on niitä, jotka eivät rauhan viestiä ota vastaan, vaan jopa nousevat viestin viejiä vastaan vainoten ja halveksien heitä. Mutta rauhan rakentajan ei tarvitse masentua tai sortua, koska hän kiinnittää katseensa iankaikkiseen valtakuntaan. Hänellä on toivo, joka ei järky. Hän on pivä Jumalan valtakunnan kirkkauden.

Näin kuvaa Jeesus vuorisaarnan alussa kristityn tien uudestisyntymisestä, pelastumisesta pyhityksen kautta taivaalliseen kirkkauteen. Autuas, onnellinen on se ihminen, joka on päässyt sovintoon Jumalan kanssa. (JP)

10.6.1980 Onnen ehdot

"Minun onneni on olla Jumalaa lähellä, minä panen turvani Herraan, Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi." Ps. 73:28

Usein aloitan keskustelun sellaisen ihmisen kansa, joka ei ole milloinkaan aiemmin kuullut evankeliumia kysymällä häneltä, mitä onni on ja mitkä ovat onnellisen elämän ehdot. Tietysti saattaa olla vaikeaa määritellä onnea, mutta onnellisen elämän ehtoja, tulee yleensä esiin lukuisia kuten esimerkiksi terveys, ystävät, menestys, asema, perhe, raha, rauha, kiitollinen mieli, ilo, rakkaus, toivo, vapaus jne. Kun listaa sitten tarkastelee, niin ehtojen joukossa on osa sellaisia, jotka ovat sinänsä hyviä asioita, mutta joita ilmankin voi kuitenkin olla ainakin verrattain onnellinen. Sellaisia ovat terveys (sairas - pysyvästikin sairas - voi olla onnellinen), raha (rikkaus ei ole onnen tae eikä köyhyys välttämättä onnettomuus), menestys (tappion kärsinytkin voi olla onnellinen), asema (vähäisin on usein onnellisempi kuin korkealle kivunnut - vaikka ylhäälläkin voi tuki olla onnellinen) jne.

Jäljelle jää kuitenkin joukko asioita, joita ilman ei missään tapauksessa voi olla onnellinen. Sellaisia ovat ainakin 1. rauha, 2. ilo, 3. rakkaus ja 4. toivo. Tässä kohden kysynkin sitten, mitä rauha oikein on, mitä ilo on jne. Ja mikä on niiden saamisen ehto?

Niin, mitä rauha on? Tarkoitan tässä sydämen rauhaa, en niinkään ulkoista rauhaa, niin arvokas asia kuin sekin on. Onko rauha jonkinlaista sydämen tyyneyttä ja viileyttä, asioiden yläpuolella olemista niin, että mikään ei pääse järkyttämään mielen tasapainoamme. Jos rauha olisi tätä, se olisi vain ani harvojen saavutettavissa ja sen saavuttaneetkin ihmiset olisivat todennäköisesti kylmiä ja sydämettömiä ihmisiä. Ei, kyllä itkevä ja riemuitseva, tuskaa tunteva ja voimaansa uhoava voivat yhtä lailla omistaa rauhan. Rauha ei ole mielentila - jos se olisi sitä, niin kovin häilyvä olisi kristitynkin rauha. Rauhan olemus-

ta kuvannee hyvin lapsen käytös pimeällä. Pientä lasta ei hevin saa kulkemaan tutuintakaan polkua yksin pilkkopimeässä. Mutta kun isä tai äiti ottaa häntä kädestä kiinni, niin kulku sujuu. Pieni sydän saat-
taa kokea pimeyden yhä pelottavana, mutta kun vierellä on turva, voi kulkea eteenpäin. Rauhan omista-
misen ehtona on siis sellainen henkilö välittömästi vierellämme, että voimme häneen nojautua, luottaa
kaikessa ja joka tilanteessa mielialastamme riippumatta. Rauha on siis turvautumista väkevään, luotet-
tavaan henkilöön, joka on aina tykönämme.

No mitä sitten on ilo, joka on muuten merkillisesti sidoksissa kiitollisuuden kanssa. Miten ilo on saata-
vissa? Tietysti meillä on monenlaisia ilon aiheita kuten menestys, häät, lapsen syntyminen jne, mutta
usein meillä ei ole iloa, vaikka elämämme olisi ilonaiheita tulvillaan. Silloin tällöin tulee noustua vuoren
huipulle yksinään. Kun sitten jalkojen alle leviää sykhdyttävä maisema, niin usein valtaa sydämen ei
vain ihastus vaan myös tunto siitä, että jotain puuttuu. Toivoisi, että vierellä olisi joku toinen esimerkiksi
vaimoni, jolle voisi jakaa tämän maiseman. Ilo on sitä, että voi jakaa sydämensä jonkun toisen kanssa.
Kun saa jakaa sydämellä olevan asiansa, oli se sitten pieni tai suuri, hyvä tai paha, siten, että tulee to-
della ymmärretyksi ja toisaalta pääsee myös jotain oivaltamaan sen ihmisen sydäimestä, jolle asioitansa
jakaa, niin se on iloa. Se on sitä päivittäistä pientä iloa, jota niin mielellämme odotamme esim. kahviku-
pin äärellä kokevamme. Ilo on sydänten keskinäistä avoimuutta ja keskinäistä ymmärtämystä. Näin ol-
len ilon ehto on sellainen henkilö, jolle sydämensä voi avata ja joka avaa myös oman sydämensä.

Mitä on sitten rakkaus? Sanomattakin on selvää, että rakkaus tarvitsee kohteensa, jonkun henkilön. Oli
sitten kysymys lapsiin, puolisoon, ystäviin kohdistuvasta rakkaudesta, sen perusluonne on käsittääkseni
itsensä luovuttamisessa toisen hyväksi tai vähintäänkin se on vapaaehtoista omastaan antamista toisen
hyväksi.

Lopulta siis sekä rauhan että ilon että rakkauden ehto on sama: toinen henkilö. Mutta kuka tämä henki-
lö on ja millainen henkilö tulee ylipäänsä kysymykseen? Tässä tulemme evankeliumin ytimeen Jeesuk-
seen Kristukseen. Vain hän on se Henkilö, johon voimme turvata kaikessa - kuoleman hetkelläkin. Vain
hän ymmärtää meitä täydellisesti ja myös avaa sanassaan Raamatussa meille sydämensä syvyydet.
Hän on myös luovuttanut itsensä kokonaan - aina ristin kuolemaan asti - meidän hyväksemme. Hänen
luotaan löytyy rauha, ilo ja rakkaus. Mutta hänessä on myös toivo, sillä toivo ei ole sitä, mitä tulevaisuus
tuo tullessaan, vaan toivo on sitä, kuka tulevaisuudessa on meitä vastassa.

Keskustelun jatkuessa joudumme kysymään, miksi niin kovin harvat ihmiset näyttävät onnellisilta ja kai-
keti vielä harvemmat todella sitä ovat. Syy on synty, ihmisen onneton halu itseriittoisuuteen ja eroon täs-
tä Henkilöstä. Edelleen keskustelu kulkee Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen kautta syntiongelman
ratkaisuun ja uskon kautta avautuvaan tiehen Jeesuksen luo. Näin ensikertalainen saa kuulla jotain siitä
Jumalasta, jonka lähellä me löydämme onnen. (JP)

12.9.1980 Pelastuksen perustus

*"Te itse olette meidän kirjeemme, joka on sydämeemme kirjoitettu ja jonka kaikki ihmiset lukevat. Sillä
ilmeistä on, että te olette Kristuksen kirje, meidän palvelustyöllämme kirjoitettu, ei musteella, vaan elä-
vän Jumalan Hengellä, ei kivitaluihin, vaan sydämen lihatauluihin." (2 Kor. 3:2-3)*

Usein puhutaan Kristuksen kirjeenä olemisesta tässä ajassa ja tässä maailmassa. Se ei koskaan ole ol-
lut helppo tehtävä, sillä tämä maailma vastustaa passiivisesti tai aktiivisesti Kristuksen sotilaita. Mutta
me emme julista itseämme, vaan elävää Kristusta. Koska meillä on toivo, Kristuksessa olemme roh-
keat.

Pelastuksemme historiallinen, suurenmoista ja lujaa perustaa on kokonaan meidän ulkopuolellamme
sekä paikallisesti että ajallisesti. Se laskettiin Golgatan kummulla, kun Jeesus antoi henkensä meidän
puolestamme. Kaiken monimuotoisen idän uskonnollisuuden yhteisenä nimittäjänä on keskittyminen ih-
miseen, ihmisen sieluun ja siinä yhä syvemmälle ja syvemmälle menemiseen. Kysymys on siis uskon-
nollisen kokemuksen hankkimisesta ja siinä yhä syventymisestä. Tietysti aito hengellinen kokemus kuu-
luu myös kristilliseen uskoon, mutta sellainen ei voi syntyä muuten kuin siten, että suuntaamme sydä-

memme ja mieleemme kokonaan meidän ulkopuolellemme tapahtuneeseen Jeesuksen pelastustekoon: Golgatan kärsivään Jeesukseen ja ylösnousseeseen Herraan.

Koska pelastus on Jeesuksen kärsimyksen varassa, se on varma ja iankaikkinen. Koska Jumalan rakkaus ilmestyy meille Jeesuksen vuodatetussa veressä ja kuoleman voittaneen Kuninkaan kirkkaudessa, tiedämme, että olemme turvatut. On käsittämätön ihme, että Jumala rakastaa minua, syntistä ja saastaista ihmistä, eikä vain jonkin verran, vaan yhtä paljon kuin hän rakastaa omaa rakasta Poikaansa Jeesusta Kristusta. Jeesuksen tuskan tähden Jumala on julistanut minut vanhurskaaksi, täydelliseksi ja taivaaseen kelpaavaksi – mikä rakkauden ihme!

Tosi hengellinen kokemus nousee tästä ihmeestä - ja voi meitä, jos asetamme mitään - parhaimpia hengellisiä kokemuksiakaan – tämän Jeesuksen Golgatan ihmeen lisäksi tai rinnalle sitä hämärtämään. Niin tehdessämme olemme kuoleman vaarallisessa tilanteessa. Sillä pelastus on vain Jeesuksen Golgatan uhrissa, mitä siihen lisätään, on kaikki pahasta. Keskittykäämme Jeesukseen! (JP)

18.11.1980 Pelastus Jeesuksen kohtaamisessa

"Ja Sakkeus tuli nopeasti alas ja otti hänet iloiten vastaan. Ja sen nähdessään kaikki nurisivat sanoen: "Syntisen miehen luokse hän meni majoilemaan." Mutta Sakkeus astui esiin ja sanoi Herralle: "Katso, Herra, puolet omaisuudestani minä annan köyhille, ja jos joltakulta olen jotakin petoksella ottanut, niin annan nelinkertaisesti takaisin." Niin Jeesus sanoi hänestä: "Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika; sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on." Luuk.19:6-10

Idässä uskonto merkitsee useimmiten jonkinlaista opetusta eli tietä, jota ihmisen tulee noudattaa ja seurata. Sen seurauksena ihminen saa sitten uskonnosta riippuen erilaisia ajallisia ja tuonpuoleisia etuja elämäänsä. Opetusta, tietä, noudattaen voidaan saavuttaa "pelastus", jolla tarkoitetaan uskonnosta riippuen eri asioita. Pelastus voi olla valaistumista tai elämän perussalaisuuksien oivaltamista tai huolista vapaata onnellista elämää jne. Olennaista kuitenkin on, että on tie, jota ihminen kulkee.

Raamatussa pelastus tarkoittaa jotain aivan muuta. Raamattu kertoo selkeästi Sakkeuksen pelastumisen ja mitä se hänelle merkitsi ja miten se tapahtui. Kristityksi tulemiseen ei riitä, että uskotaan Raamatun opetus ja yritetään sitä niin hyvin kuin taidetaan noudattaa. Sellainenhan ei pohjimmiltaan eroaisi pakanuudesta mitenkään. Raamatun uskomisen ja sen noudattamisyritykset johtavat vain kristillismieliseen elämäntapaan, joka on yhtä kaukana todellisesta pelastuksesta kuin Jeesuksen vertauksen hiekkalle rakennettu rakennus ja kalliolle rakennettu rakennus. Myrskyn tullen se sortuu eikä siitä ole mitään apua Jumalan pyhän tuomioistuimen edessä. Kristityksi tuleminen, raamatullinen pelastus on jotakin paljon enemmän ja suurempaa. Katsokaamme, kuka Sakkeus oikein oli ja mitä hänelle tapahtui:

Sakkeuksesta sanotaan, että hän oli tullimiesten esimies ja rikas. Hän oli saavuttanut rikkautensa asemansa perusteella ja osaksi pettämällä ihmisiä veronkannossa. Ihmiset tiesivät sen hyvin ja vihasivat ja halveksivat häntä sen vuoksi ja erityisesti, koska hän oli antautunut yhteistyöhön roomalaisten miehitysjoukkojen kanssa. Hän oli korkeasta asemastaan huolimatta yksinäinen mies, jonka luona tuskin kävi ihmisiä kyläilemässä. Raha ei kyennyt tyydyttämään hänen sydäntään. Ilmeisellä tavalla hän kaipasi jotain parempaa elämäänsä. Omissa silmissään hän näki yksinäisyytensä ja tyydyttämättömän sydämensä, ympäristö tuomitsi hänet syntisenä, mutta ratkaisevinta oli, että Jumalan silmissä hän oli kadoksissa.

Jeesus tuli Jerikoon nimenomaan etsimään ja pelastamaan Sakkeuksen. Sakkeus halusi nähdä, kuka Jeesus oli, osaksi uteliaisuudesta osaksi ehkä siksi, että hän kaipasi elämäänsä jotain, ja osaksi ehkä siksi, että oli kuullut Jeesuksen oppilaiden joukossa olevan myös entisiä tullimiehiä.

Jeesus kutsui itsensä Sakkeuksen kotiin siksi, että hän halusi kahden kesken selvittää Sakkeuksen sydämen ongelmat ja valloittaa hänen sydämensä rakkaudellaan. Samalla hän halusi osoittaa ihmisjoukoille, että Jumalan etsivä rakkaus ei tunne mitään rajoja eikä ennakkoluuloja. Jeesus on tullut etsimään kadoksissa olevia.

Jeesuksen kutsu Sakkeukselle ja Jeesuksen kohtaaminen vaikutti Sakkeuksessa mullistavan muutoksen. Hänen yksinäinen sydämensä täyttyi ilolla, jonka vain henkilökohtainen suhde, läheinen yhteys Jeesukseen voi antaa. Hän, joka oli aikanaan asettanut tavoitteekseen rahan ja omaisuuden kartuttamisen, oli nyt valmis antamaan puolet omaisuudestaan köyhille kohdattuaan Jeesuksessa suunnattomasti arvokkaamman kuin kaikki ajallinen. - Kenen meistä mieleenkään on juolahtanut, että mekin voisimme antaa puolet omaisuudestamme tarpeessa oleville? - Sakkeuksen arvomaailman muutos oli todella hätkähdyttävä. Hän, joka oli ennen ollut valmis pettämään ihmisiä, muuttuikin totuudelliseksi julkisesti tunnustaen aiemmat vääryytensä sekä on valmis korvaamaan aiheuttamansa vääryydet - ei vain korkoineen vaan - nelinkertaisesti. Mikä tärkeintä mies, joka oli ollut Jumalaa paossa, Jumalalta kadoksissa, oli löytynyt ja saanut elämänsä pelastuksen, elävän yhteyden Jumalaan Jeesuksen kautta.

Mikä sai tämän valtavan muutoksen aikaan tässä miehessä? Päätöskö lähteä uudelle tielle seuraamaan uutta opetusta? Ei varmasti! Tai ehkä hänen ennakoita suorittamansa valmistelut ja hyvät työt ja ponnistelutko? Mitään sellaisia ei ollut havaittavissa. Tämän muutoksen sai aikaan se, että Sakkeus sai kohdata miehen ja Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaisesti. Jeesuksen rakkaus, joka täyteydessään loistaa Golgatan ristiltä, muutti hänet, koko hänen arvomaailmansa meni pääläelleen.

Mitä siis on pelastus? Yhdellä lauseella sanottuna: Se on Jeesuksen, Henkilön, kohtaamisen seurauksena tapahtuva muutos.

Jos haluat osalliseksi uudesta elämästä, iankaikkisesta elämästä, sinun on päästävä henkilökohtaiseen yhteyteen Jeesuksen Kristuksen kanssa. Hän muuttaa sinut. Tie hänen tykönsä on tänäänkin avoin. Hän itse kutsuu sinua sanassaan ja tahtoo astua sydämeesi asumaan Pyhän Hengen kautta. Avaa sydämesi hänelle sellaisena kuin olet! Jeesus etsii sinua!

Jeesus syntyi tähän maailmaan ensimmäisenä jouluna etsiäkseen ja pelastaakseen sinut. Sitä varten hän myös kävi veriseen ristin kuolemaan kantaen sinun syntiesi rangaistuksen ja sitä varten hän lähettää sydämeesi Pyhän Hengen vakuuttaakseen sinut syntien anteeksiantamuksen lahjasta. Omista eli ota vastaan pelastuksen lahja, Jeesus, sydämeesi ja kiitä siitä. Se on suunnaton armo elämässä ja kuolemassa. (JP)

7.2.1981 Vangitun rauha seurakunnan rukoillessa

"Siihen aikaan kuningas Herodes... mestautti miekalla Jaakobin, Johanneksen veljen... hän sen lisäksi vangitutti Pietarinkin... mutta seurakunta rukoili lakkaamatta Jumalaa hänen edestänsä." Apt 12:1-5

Apostolien tekojen luku 12 puhuu alkuseurakuntaa kohdanneesta uudesta vainoaallosta, jossa apostoleista ensimmäisenä joutui kärsimään marttyyrikuoleman Jaakob ja Pietariin joutui vangiksi. Inhimillisesti tilanne näytti toivottomalta. Herra ei ollut säästännyt omaa apostoliaankaan Saatanan ja tämän maailman raivolta. Olisiko nyt Pietarinkin vuodatettava verensä? Kaiken tämän keskellä seurakunta koki ennen näkemättömän rukousherätyksen. Se rukoili yötä päivää Pietarin puolesta. Jumalan suunnitelma Pietarin kohdalla oli toinen kuin Jaakobin kohdalla. Hänkin oli vielä vuodatettava verensä Jeesuksen nimen tähden, mutta hänen aikansa ei ollut tullut vielä.

Tässä tilanteessa Pietarin luottamus ja usko Herraan oli ihmeellinen. Kun seurakunta valvoi ja rukoili, hän nukkui kaikessa rauhassa vartijoihinsa sidottuna, vaikka tiesi seuraavan päivän todennäköisesti merkitsevän hänelle kuolemantuomiota. Mutta Herra kuuli seurakunnan rukoukset ja enkelinsä välityksellä vapautti Pietarin. Pietari tuli yöllä rukoilevan seurakunnan luo. Mutta rukoilijoille tuotti erittäin suuria vaikeuksia uskoa, että Pietari oli vapaa. Jumala oli antanut ihmeellisemmän ja suuremman vastauksen kuin rukoilijat edes olivat jaksaneet uskoa. Käsittämätön on Herran armo. Hän antaa meille enemmän kuin edes ymmärrämme anoa!

Marttyyrien veri on seurakunnan siemen sikäli kuin saamme pysyä murretulla ja rukoilevalla paikalla. Teemmekö työmme evankeliuminko tähden vai ehkä joistakin toisarvoisista vaikuttimista. Kunpa voisimme aina olla valmiit antamaan henkemme Herralle, jolle me kuulummekin. (JP)

15.4.1981 Jeesuksen kuoleman siunaus

"Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä ... Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme ... Kun vielä olimme Jumalan vihollisia tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta... vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme." Room. 5:1-11

Roomalaiskirjeen viidennen luvun alku kertoo, millaisten ihmisten tähden Jeesus kuoli. Hän kuoli heikkojen, jumalattomien, syntisten ja Jumalan vihollisten puolesta. Kun katsahdamme omaan sydämeemme, ei ole vaikeata tunnistaa heikkouttaan kiusauksissa, heikkouttaan pientenkin vaikeuksien keskellä, heikkouttaan sairauden ja kivun iskiessä, heikkouttaan ihmisten painostuksen edessä. Lihamme puolesta olemme myös täysin jumalattomat, olemme vailla kiinnostusta Herraan ja iankaikkisiin, valmiit hymähtämään "uskonnolliselle" intoilulle, kiintyneet itseemme ja kaikkeen ajalliseen. Edelleen sana syntinen kuvaa tilaamme ihmisten edessä jännittyneissä tai katkerissa ihmissuhteissamme ja Jumalan pyhien kasvojen edessä. Lihamme puolesta olemme synnin täysin läpitunkemia, kadotuksen ansaitsevia, himojen, itsekkyyden, ylpeyden ja kovuuden täyttämiä. Niin lopulta olemme lihamme puolesta kapinassa Jumalaa vastaan, syyttämässä häntä elämämme ongelmista jopa kiroamassa Luojaamme. Totisesti Raamatun kuva meistä on oikea: Olemme heikot, olemme jumalattomat, syntiset ja Jumalan vihollisia.

Mutta - ja tästä mutta sanasta alkaa ihmeellinen evankeliumi - Jeesus kuoli ristillä juuri heikkojen, jumalattomien, syntisten ja Jumalan vihollisten tähden ja puolesta. *"Eivät terveet tarvitse parantajaa. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen."* *"Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on."*

Mitä Jeesuksen kuolema meille sitten merkitsee? Mitä etua, hyötyä siitä on? Tähän kysymykseen vastaa samainen Roomalaiskirjeen 5. luku. Jeesuksen kuoleman kautta saamme seuraavat viisi lahjaa:

Jeesuksen kuoleman kautta saamme uuden elävän suhteen Jumalan kanssa - tulemme sovitetuiksi. Saamme kaikki syntimme anteeksi ja Jumalan Isän sydän kääntyy meidän puoleemme. Vihamiehet löytävät toisensa. Pelko ja ahdistus vaihtuu turvallisuuteen ja laupeuteen. (jae 10)

Jeesuksen kuoleman kautta pääsemme rauhaan Jumalan kanssa. Sotatila on ohi ja saamme käydä kaikkine asioinemme rohkeasti kaikkein pyhimpään asti. Hän antaa kestävän levon. (jae 1)

Jeesuksen kuoleman kautta saamme elävän toivon, varmuuden siitä, että saamme pääsyn iankaikkiseen kirkkauteen. Olemme taivaan valtakunnan perilliset Jeesuksen testamentin nojalla. (jae 2)

Jeesuksen kuoleman kautta saamme ilon - saamme ilon (kerskauksen) pelastuksesta. (jae 2) Saamme iloita myös ahdistuksista (jae 3), sillä niiden kautta kasvamme Jeesuksen tuntemisessa ja lopulta saamme vielä iloita Jumalasta itsestään (jae 11) - siitä, että hän on sanomattoman hyvä ja että saamme jakaa kaiken yhdessä taivaallisen Isämme kanssa.

Vihdoin Jeesuksen kuoleman kautta saamme lahjaksi Jumalan rakkauden niin, että meidät puetaan Jeesuksen vanhurskauteen ja niin, että Pyhän Hengen kautta Jumalan rakkaus vuotaa sydämiemme syvimpiin sopukkoihin asti. (jakeet 8 ja 5)

Kaikki tämä, siis sovitus, rauha, toivo, ilo ja rakkaus annetaan Jeesuksen kuoleman tähden heikoille, jumalattomille, syntisille, Jumalan vihollisille. Eikö tämä ole ihmeellistä armoa ja rakkautta. Jokainen, joka avaa sydämensä ja ottaa vastaan Jeesuksen, tulee ilman mitään ennakkoehtoja kaikesta tästä osalliseksi. Pelastus on Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman rakkauden ihme. (JP)

23.6.1981 Parannus elämäksi

"Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella. Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa." Kol. 3:1-4

Tekemällä parannuksen - tunnustamalla syntinsä ja anomalla anteeksiantamusta kääntyen synnistä Jeesuksen puoleen - ja uskomalla, että Jeesus kuoli ristillä hänen syntiensä tähden, voi jokainen valmistaa sydämensä iankaikkista kirkkautta varten ja voi saada varmuuden siitä, että hän pääsee kirkkauten ja valon valtakuntaan Jeesuksen tykö. (JP)

18.9.1981 Synnille kuollut uskova

"Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman... Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa." Room. 6:2-3, 11

Roomalaiskirjeeseen 6. luku pyrkii vastaamaan siihen väärään käsitykseen, että armosta, Jumalan lahjavanhurskaudessa, elävä pelastettu ihminen olisi muka vapaa tekemään syntiä, koska kuitenkin kaikki synnit saa Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman tähden anteeksi. Paavali osoittaa, että tällainen luulo voi perustua vain pelastuksen täydelliseen väärinkäsittämiseen. Kun ihminen pelastuu ja se tapahtuu, kun hän tulee kastetuksi "vedestä ja Hengestä" eli kun hän vesikasteessa annetun Kristus-lahjan uskon kautta omistaa ensi kertaa omien syntiensä anteeksiantamukseksi eli kun hän uudestisyntyy, hänelle tapahtuu ihmeellisiä asioita:

Jumala suorittaa taivaassa tuomiotoimen, jossa ihmisen hyväksi luetaan Jeesuksen synnitön ja täydellisen elämä ja Jeesuksen osaksi luetaan ihmisen syntinen elämä ja se tuomitaan ja rangaistaan lyhentämättömänä Jeesukselle Golgatan ristillä. Ihminen luetaan siis vanhurskaaksi eli Jumalalle kelpaavaksi ja taivaskelpoiseksi Jeesuksen ansion tähden.

Samalla ihminen liitetään Jeesukseen Kristukseen sillä tavalla, että Jeesuksen kuolema synnille tulee ihmisen kuolemaksi synnille (huom! synti ei kuole, vaan ihminen kuolee synnille) ja Jeesuksen ylösnousemus tulee ihmisen ylösnousemuksesi, niin että hän elää Jumalalle.

Roomalaiskirjeen 6:2 sanoo selvästi, että pelastunut ihminen on kuollut synnille tai alkukielen aikamuotoa ajatellen kuoli uskoon tullessaan synnille kertakaikkisesti ja lopullisesti. Se tapahtui siis uudestisyntymisen hetkellä. Ihminen liitettiin, kasvatettiin yhteen Jeesuksen kanssa. Se merkitsee sitä, että synti joka hallitsi ja orjuutti ja syytti ihmistä, ennen kuin hän tuli uskoon, on nyt menettänyt hallintavaltansa. Pelastunut ei ole enää synnin orja, vaan vapaa elämään Jumalalle.

Jos olet pelastunut, olet siirtynyt pimeydestä valkeuteen, kuoleman vallasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, lain alta armon alle, synnin vallasta Jeesuksen hallintaan, niin kuin Raamattu kautta linjan todistaa. Vanha ihmisemme kuoli todella lopullisesti ja elämme nyt kokonaan uutta elämää.

Joka lukee tarkasti Raamattua, näkee, että sanat vanha ihminen, luonnollinen ihminen, ihminen Aadam sukukunnan jäsenenä ja liha toisaalta ovat eri asioita. Vanha ihminen on ihminen luonnollisessa tilassaan Aadamin jälkeläisenä synnin, kuoleman ja Saatanan orjana. Liha taas on uskovan ruumiissa, uskovassa asuva synnin lähde, joka siis säilyy jokaisessa uskovassa kuolemaan asti. Lihassa ei asu mitään hyvää. Roomalaiskirje 7:20 sanoo: *"Jos minä teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää*

ole minä, vaan synti, joka minussa asuu." Pelastuessamme vanha katoaa ja sijaan tulee kokonaan uusi, niin kuin 2 Kor. 5:17 todistaa.

Nyt joku sanonee, että kokemus selvästi osoittaa, että uskovanakin olen kaikkea muuta kuin kuollut synnille. Näen, miten liha synnyttää kaikkinaisia synnin himoja minussa. On kuitenkin tärkeätä huomata, että kuolemamme synnille ja ylösnousemisemme Kristuksen kanssa uuteen elämään Jumalalle on yhtä vähän meidän kokemuksemme, kuin taivaassa tapahtunut vanhurskaaksi julistaminenkaan. Mutta se, että olemme synnille kuolleet ja Jumalalle eläviä, on tosiasia, jonka saamme uskon kautta lahjaksi pelastuksemme hetkellä. Siksi jae 11 kehottaakin meitä pitämään itseämme synnille kuolleina ja Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesusessa. Sana pitää ei suinkaan tarkoita, niin kuin usein luullaan, että meidän pitäisi kaikin voimin pitää itseämme kuollessa tilassa, kaukana siitä. Sana pitää merkitsee ajatteleminen, mielessä pitämistä, tosiasian tunnustamista. Pelastettu ihminen, tiedä, kuka olet, äläkä unohda sitä. Olet kuollut synnille ja elät nyt Jumalalle.

On siis vähintään outoa, että synnille kuollut ihminen vielä eläisi synnille ja synnissä. Asiaa havainnollistaneen kuva Amerikan sisällissodan päättymisen jälkeisillä ajoilla. Etelävaltioiden tappion jälkeen kaikki orjat julistettiin vapaaksi lailla. Maassa ei ollut sen jälkeen enää yhtään orjaa. Kuitenkin monet entisistä neekeriorjista vielä vuosia pelkäsivät entisiä isäntiään ikään kuin olisivat olleet edelleen heidän orjiaan. He eivät ymmärtäneet elää vapautensa mukaisesti. Orjan lailla käyttäytyvä vapaa ihminen on outo ilme.

Me olemme nyt vapaat synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta, olemme sisällä Jumalan valtakunnassa. Kun lankeamme syntiin, emme lankea orjina vaan vapaina Jumalan lapsina. Antakaamme siis itsemme Jumalan käyttöön ja palvelukseen ja vastustakaamme Saatanaa. Pyhän Hengen johdossa se on mahdollista. (JP)

18.9.1981 Jeesuksen teot riittävät

"Mutta se vanhurskaus, joka uskosta tulee, sanoo näin: 'Älä sano sydämessäsi: Kuka nousee taivaaseen?' se on: tuomaan Kristusta alas, tahi: 'Kuka astuu alas syvyyteen?' se on: nostamaan Kristusta kuolleista. Mutta mitä se sanoo? 'Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi'; se on se uskon sana, jota me saarnaamme. Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut; sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan." Room. 10:6-10

Erään laulunkirjoittajan sanoilla voimme todeta, että "taivaassa on autuutemme ja onnemme oleva suurempi kuin nyt, mutta pelastuksemme ei ole oleva sen varmempi kuin mitä se on nyt." Tästä pelastuksemme varmuudesta puhuvat myös yllä olevat jakeet, joita nimittäisin Roomalaiskirjeen "jouluvankeliu-miksi". Sana vanhurskaus tulee muodosta vaa'an hurskaus, Jumalan vaa'alla mitattuna hurskas, Jumalalle täysin kelpaava olotila, jonka ihminen saa Jeesuksen syntymisen, täydellisen elämän, kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen tähden ottaa ilmaisena lahjana vastaan uskon kautta.

Jakeissamme uskon vanhurskaus on ottanut ikään kuin henkilöahmon ja alkaa puhua meidän usein tarpeettomasti epäilevälle ja arkailevalle sydämellemmme ihmeellistä ilosanomaa:

"Miten, sydän hyvä, sinä voisit kokea pelastusvarmuuden ilon? Olisiko Sinun jollakin tavalla saatava syvällinen kokemus joulun salaisuudesta? Olisiko Sinun päästävä kokemaan yhdessä Marian ja Joosefin kanssa, miten Jeesus tulee taivaasta ihmiseksi?"

Vanhurskaus vastaa itse asettamiinsa kysymyksiin:

"Ei tarvitse. Joulu ei niin sydämeesi tule."

Mutta sydän esittänee vastaväitteen:

"Jotakin minun on kuitenkin koettava. Eikö minun ole ainakin päästävä maistamaan jotain Jeesuksen ylösnousemuksesta, sen voimasta ja vaikutuksesta omassa elämässäni voidakseni olla varma pelastuksestani?"

Mutta vanhurskaus vastaa lempeästi:

"Ei tarvitse. Jeesus tuli ihmiseksi, Jeesus kuoli ja nousi kuolleista, kiitos näistä tapahtumista Jumalalle! Ja juuri siksi sinun ei tarvitse tavoitella mitään erikoiskokemusta jouluna tai pääsiäisenä. Sen sijaan

kuule, Jeesus on jo sinua aivan lähellä, aivan vieressäsi – niin jopa vielä lähempänä, sinun sydämessäsi sen sanan kautta, jonka olet kuullut ja jota jatkuvasti Raamatun ja julistetun sanan kautta kuulet. Jou-lun ilo on sinulle siinä, että otat sanan vastaan ja uskot sen juuri sinä Jeesuksen todellisena läsnäolona, jota se totisesti on. Jeesuksen sana vakuuttaa sinulle, että kaikki, mitä pelastustasi varten on tarpeen, on jo valmista. Jeesuksen teot riittävät. Avaa sydämesi tälle ihmeelliselle sanalle, Jeesus itse on siinä läsnä. Niin saat ilon." (JP)

16.2.1982 Luomisen teonsanat

"Alussa loi Jumala taivaan ja maan... Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Jumala sanoi: 'Tulkoon vai-keus'... Jumala näki, että vaikeus oli hyvä, ja Jumala erotti valkeuden pimeydestä. Ja Jumala kutsui valkeuden päiväksi... Jumala pani valot taivaanvahuuteen... Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, Jumalan kuvaksi Hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Ja Jumala siunasi heidät." 1 Moos.1:1-28

Tämän ajan ihmisen yksi peruskysymys kuuluu: "Kuka minä olen? Miksi ja mitä varten elän? Onko elä-mällä mitään mieltä, tarkoitusta?" Aikamme ihminen on yrittänyt löytää vastauksen näihin kysymyksiin esimerkiksi suhteuttamalla itsensä valtioon (elämän tarkoitus on sama kuin valtion hyvä, yhteiskunnan kehitys) tai toiseen sukupuoleen (elämä on sukuvietin tyydyttämistä) tai omaisuuteen (elämä on omai-suuden kartuttamista), mutta mikään tällainen ei voi ihmisen sydäntä tyydyttää. Aikamme ihminen, joka ei tunne eikä tunnusta Jumalaa, elää epätoivossa, koska hänen mielestään ihminen on "kehityksen" tu-loksena hyvä (ei siis syntinen tai langennut), mutta hän ei löydä elämälleen mitään mielekkyyttä tai ar-voa.

Raamattu antaa kuitenkin meille selkeän vastauksen: Ihminen on langennut, synnin turmelema, mutta siitä huolimatta Jumalan kuvaksi luotu ja sanomattoman arvokas. Hän on niin kallisarvoinen, että Juma-la oli valmis antamaan oman Poikansa kärsimykseen ja kuolemaan saadakseen langenneen ihmisen takaisin yhteyteensä. Hänen elämällään on mielekkyys. Ihminen luotiin Jumalan kuvaksi ja hänen elä-mänsä mielekkyys ei ole siinä, mitä hän tekee, vaan kenelle hän työnsä tekee, ketä varten hän elää. Ih-minen luotiin elämään Jumalalle, rakastamaan Jumalaa ja vasta siinä yhteydessä, missä keskus ei ole ihmisen onni tai menestys, vaan se, että Jumala tulee suureksi ja saa ylistyksen ja kunnian, ihminen löytää todellisen sisällön elämälleen.

Vaikka syntiin lankeemuksessa ihminen menetti Jumalan kuvaan kuuluvan vapauden, pyhyyden, kyvyn rakastaa, puhtauden, rauhan, kyvyn ymmärtää ja elää totuudessa ja tuli synnin orjaksi, Jumalan viholli-seksi ja kuoli hengellisesti, silti voimme vielä turmeltuneessa muodossakin löytää Jumalan kuvan piirtei-tä ihmisestä hänen iäisyysluonteessaan, minä -tietoisuudessaan, ymmärryksessään, arvostelukyvys-sään ja hallitsijan tahdossaan.

Voimme ymmärtää itseämme vasta, kun Raamatusta näemme, kuka on Jumala ja millaisiksi Hän mei-dät loi. Ensiksikin näemme yllä olevasta 1. Moos. 1. luvusta, että Jumala on luova Henkilö. Se, että ih-minen haluaa luoda, valmistaa uusia esineitä, uutta taidetta, harjoittaa musiikkia, rakentaa kaunista, johtuu siitä, että Jumala itse on uutta luova ja työtä tekevä.

Edelleen Jumalasta sanotaan, että hänen Henkensä liikkui vetten päällä. Ihminen on liikkuva, toimiva, aktiivinen olento syntymästään asti. Jumala ei ole paikalleen pysähtynyt, vaan elävä ja toimiva. Siksi mekin Jumalan kuviksi luotuina haluamme toimia vaikka toisaalta tarvitsemmekin myös lepoa ja hiljai-suutta, niin kuin Jumalakin luomisen jälkeen.

Edelleen Jumala loi sanallaan. Hän on puhuva, persoonallinen, kommunikoiva Henkilö. Jumalan pu-heessa on myös voima. Meidät on myöskin luotu puhuviksi, yhteyttä luoviksi persoonallisiksi ihmisiksi.

Edelleen Jumalasta sanotaan, että hän näki luomansa hyväksi. Tästä tosiasiasta johtuu se, että me ih-misinä osaamme erottaa hyvän pahasta ja kauniin rumasta. Meillä on arvostelukyky, koska Jumala on arvoja määräävä Jumala.

Edelleen Jumala on toiminnassaan erottava. Ihminen luotiin eritteleväksi, asioita luokittelevaksi, älylliseksi olennoksi, koska Jumala on sellainen.

Taas Jumala kutsui luomiaan nimellä. Tämä merkitsee meille, että Jumalan kuvaksi luotuina meidät on kutsuttu etsimään uusia nimiä eli tutkimaan ja opiskelemaan Jumalan luomistekoja. Uteliaisuus, oppimishalu ja seikkailunhalu lähtevät siis siitä tavasta, jolla Jumala meidät loi.

Vielä Jumalasta sanotaan, että hän pani auringon, kuun ja tähdet radoilleen, hän loi säännönmukaisen ja lainalaisen luomakunnan. Sen vuoksi mekin haluamme elää järjestetyssä, säännöllisessä ja "peli-sääntöjen" ohjaamassa yhteiskunnassa.

Lopulta Jumala siunasi luomansa ja antoi ihmiselle tehtävän hallita ja varjella muuta luomakuntaa. Jumalan luomina olemme kutsutut siunaamaan, rakastamaan Jumalan luomia ja erityisesti toinen toistamme.

Ihminen on saanut kuninkaallisen kutsumuksen Jumalan kuvana, mutta vasta uudestisyntynyt, Jumalan yhteyteen ja armoon palannut, ihminen voi aateluutensa tuntea ja elää Pyhän Hengen voimasta Jumalan kuvan on mukaista mielekästä elämää Jumalaa varten. (JP)

12.5.1982 Kristitty tiedemies

"Tietensä he eivät ole tietävinään, että taivaat ja samoin maa, vedestä ja veden kautta rakennettu, olivat ikivanhastaan olemassa Jumalan Sanan voimasta ja että niiden kautta silloinen maailma hukkui vedenpaisumukseen. Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään. Mutta tämä yksi älköön olko teiltä, rakkaani, salassa, että yksi päivä on Herran edessä niin kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niin kuin yksi päivä. Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niin kuin muutamat pitävät sitä viivyttelämisenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen." 2 Piet.3:5-9

Millainen on tieteen ja uskon suhde? Millaiset ovat tieteen rajoitukset? Jokaisella tieteen harjoittajalla on aina jokin käsitys tutkimuksensa kohteesta, ennen kuin hän voi suorittaa luonnontieteen menetelmien edellyttämät kokeet ja havainnot. Niiden avulla hän pyrkii löytämään uusia lainalaisuuksia, jotka osaltaan muovaavat hänen käsitystään maailmasta.

Tieteen ja Raamattu-uskon yhteentörmäykset eivät tapahdu tieteen menetelmien, kokeiden ja havaintojen alueella, vaan maailmankäsityksen ja ihmiskäsityksen alueella. Mitä ympärillämme oleva luonto on? Kuka on tutkimusta harjoittava ihminen? Tieteellinen maailmankatsomus väittää, että todellista on ainoastaan se, mitä voidaan tieteellisillä menetelmillä (koe, havainto, säännönmukaisuus) tutkia. Kuitenkin jo tämä perusväite on sellaista, mitä ei voi tieteellisin menetelmin tutkia. Toisin sanoen, jotta väite, että "todellista ja totta on vain se, mikä voidaan kokeellisesti todentaa" olisi totta, se pitäisi voida kokeellisesti todentaa, mutta mitään sellaista koetta, jolla tämän ajatuksen todenmukaisuus voitaisiin todistaa, ei ole. Näin ollen tieteellinen maailmankatsomus on peruslähtökohdassaan ristiriidassa itsensä kanssa ja siis hyljättävä.

Mikä on sitten kristityn tiedemiehen lähtökohta? Mitä tulee kokeisiin ja havaintoihin tieteen menetelmänä, niin siinä ei ole eroa kristityn ja ei-kristityn tieteenharjoittajan välillä. Mutta kristitty tietää tutkivansa Jumalan luomistekoja. Edelleen hän tietää, että hän itse on Jumalan kuvaksi luotu, mutta synnin turmelema. Hän tietää, että synnin tähden ihminen on joutunut Jumalasta eroon ja hänen pyhän vihansa alaiseksi ja että hänen järkensä ja tunteensa ja tahtonsa on synnin turmelemat. Hän tietää, että oikean viisauden ja tiedon alku ja lähtökohta on siinä, että ihminen Jeesuksen uhrikuoleman kautta pääsee elävään yhteyteen Jumalan kanssa ja asettaa Jumalan kaiken elämänsä siis myös ajattelunsa hallitsijaksi ja Herraksi.

Edelleen hän tietää, että syntiinlankeemuksessa ihminen menetti kykynsä hallita, viljellä ja varjella luontoa. Tieteen tehtävä on pala palalta palauttaa ihmiselle tätä luonnon yli tapahtuvaa hallintavaltaa, mikä

on Jumalan tahto ihmiseen nähden. (1. Moos. 1:28) Näin ollen raamatullinen pelastususkko (2.uskonkappale) ja tieteenharjoitus ja sen soveltaminen (1. uskonkappaleen alueella) eivät ole vähäisessäkään määrin ristiriidassa keskenään, kun nähdään ne rajoitukset, jotka tieteelle sen omat menetelmät ja toisaalta tieteenharjoittajien vajavaisuus asettavat.

Luonnontieteen menetelmin voidaan tutkia vain varsin rajoitettua toistuvien ilmiöiden aluetta. Niillä ei voida tutkia mitenkään koko Jumalan todellisuutta ja luomakuntaa. Kaikki kertakaikkinen ja kaikki, mikä ylittää ajan ja paikan rajoitukset on jo periaatteessakin luonnontieteellisen tutkimuksen ulkopuolella.

Tieteen ja Raamattu-uskon ristiriidat (esimerkiksi kehitysuskon ja luomisuskon ristiriita) eivät aiheudu tieteen menetelmillä saatujen tulosten ja Raamatun välillä, niin kuin usein väärin annetaan ymmärtää. Vastakkainasettelu on enemmän tai vähemmän materialistisen ja jumalankielteisen ajattelutavan, siis uskomuksen ja Jumalan ilmoituksen välillä, eikä tätä ristiriitaa voi eikä tarvitse yrittää sovittaa. Se on aikanaan saava ratkaisun, kun Jeesus tulee takaisin maan päälle ja julistaa meille tuomion kaikesta, mitä olemme tehneet, sanoneet ja ajatelleet. (JP)

12.5.1982 Apu Herrassa

Herra on hyvä ja turvallinen. Hänessä on elämämme lähde. Saamme kokea voimiemme uudistuvan. On suorastaan riemullista saada olla Herran juoksutyttönä.

On näköjään niin, että kristityillä on aina jotakin, mikä pitää pienellä paikalla. Joskus se on sairaus, joskus se on ahdistus ja hyökkäys, jonka kohteeksi joutuu. Se, että Herra sallii sellaista, on hänen viisautaan. Sillä ahdistus ja koettelemukset vievät lähemmäksi elämän antajaa Jeesusta.

"Jumalaa yksin minun sieluni hiljaisuudessa odottaa. Häneltä tulee minulle apu, Hän yksin on minun kallioni, minun apuni ja turvani, en minä suuresti horju. Kuinka kauan te yhtä miestä ahdistatte hänet yhdessä surmataksenne, niin kuin hän olisi kaatuva seinä, niin kuin murrettu muuri. Odota yksin Jumalaa hiljaisuudessa minun sieluni, sillä häneltä tulee minun toivoni." Ps. 62:2-4,6 (LP)

4.9.1982 Herraa ilahduttava sydän

"Ja heidän vaeltaessaan hän meni muutamaan kylään. Niin eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa. Ja hänellä oli sisar, Maria niminen, joka asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettansa. Mutta Martta puuhasi monissa palvelustoimissa; ja hän tuli ja sanoi: "Herra, etkö sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi." Herra vastasi ja sanoi hänelle: "Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois." Luuk. 10:38-42

Yllä olevaan Raamatun kohta kertoo meille, että Herra ei odota meiltä ensi sijaisesta meidän palvelustamme, vaan meidän sydäntämme. Martta yritti omalla palveluksellaan miellyttää Jeesusta, mutta lopputulos - kun asiat eivät sujuneet niin, kuin hän oli suunnitellut - oli, että hän kiukustui Jeesukseen ja nuhteli itse Herraa, jota oli tarkoittanut palveluksellaan miellyttää.

Usein juuri kun asiat alkavat ratketa, ne menevätkin pahempaan solmuun. Vaikeuksista ei tunnu olevan puutetta. Silloin meidän on helppo ruveta moittimaan jopa omaa Herraamme Jeesusta. Rakkaudessaan Herra palautti Martan maan tasalle osoittamalla, mikä on oikea tapa ilahduttaa Jeesusta. Voimme todella ilahduttaa Jeesusta viipymällä hänen kanssaan hiljaisissa hetkissä. Itse saamme siunauksen, kun kuuntelemme hiljaa ja avoimin sydämin mitä Herra haluaa meille puhua. Mutta sitä paljon tärkeämpi asia on, että voimme tuottaa iloa itselleen Herralle Jeesukselle.

Jeesus ihmeellisessä rakkaudessaan meitä kohtaan kaipaava meidän syntisten ihmisten seuraa. Voimme ilahduttaa häntä ensinnäkin tekemällä parannuksen omista synneistämme, sillä taivaassa on ilo, kun syntinen kääntyy. Toiseksi hän iloitsee, kun annamme aikaa hänen kanssaan olemiseen ja puhelemiseen. Jeesuksella on sydän, joka sykkii, sydän, joka iloitsee ja itkee. Me voimme ja saamme tahdistaa

oman sydämemme hänen sydänääniensä mukaan ja kokea sen ilon, mitä on, kun voimme ilahduttaa häntä. Jos teet elämäsi keskuksesi ja päämääräksi se, millä voit tuottaa iloa Jeesukselle, olet valinnut hyvän osan, jota ei kukaan voi sinulta riistää. (JP)

4.9.1982 Herran todistamisen etuoikeus

Ketä minä palvelen? Elävää, maailmankaikkeuden Luojaa, häntä, joka ei ole yhdestäkään meistä kaukana. Hän tuli Jeesuksessa ihmiseksi ensimmäisenä jouluna. Hän kuoli, nousi kuolleista ja elää tänä päivänä. Meillä on valtava sanoma saarnattavana. On todella mielekästä olla Herran todistaja. Työttömyys ei vaivaa. Työ on rikas ja ainutlaatuinen. Saamme olla Kaikkivaltiaan työtovereina. Sinä ja minä. Eikö se ole suuri etuoikeus. Jeesus sanoo:

"Minä olen maailman Valo." Valo loistaa, vaikka pimeys ympärillämme tihenee koko ajan. Meitä seulo-
taan. Meitä pidetään ahjossa ja se kaikki tapahtuu Kristuksen ruumiissa iankaikkisuutta silmällä pitäen.
Mutta kohta vapauttamisemme aika tulee. (LP)

26.11.1982 Isän tahto ja kuolemaa pelkäävät

Jeesus sanoi heille: "Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa... Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos. Sillä minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani, vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt. Ja minun lähettäjäni tahto on se, että minä kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." Joh. 6:35,37-40

Jeesuksen ihmiseksi tulemisen syy tulee kirkkaasti esiin sanoissa: "Minä olen tullut taivaasta tekemään lähettäjäni tahdon". Isän tahto, jota tekemään Jeesus syntyi, sisältää ainakin seuraavia asioita:

Isän tahto on, että yksikään Jeesuksen oma ei joudu kadotetuksi. Jeesus on tämän tahdon 100%:sti toteuttanut ja siitä syystä, sinun, joka tiedät olevasi Jeesuksen oma, ei hetkeäkään tarvitse epäillä pelastuksesi varmuutta ja lujuutta. Isä pitää huolen siitä, että et joudu hukkaan. Jeesus tulemalla tänne alas on valmistanut ja varmistanut pelastuksesi. Saat siksi olla turvallisella mielellä. Älä pelkää!

Isän tahto on, että jokaisella, joka uskoo Herraan Jeesukseen, on iankaikkinen elämä. Usko on Jeesuksen luo käymistä rukouksessa avoimin ja rehellisin sydämin. Sen siksi Raamatun ilmoituksen kautta seimen Lapsen, ristin Kärsijän ja ylösnousemuksen Voittajan näkemistä. Iankaikkinen elämä on Pyhän Hengen elämää nyt jo täällä meissä. Se elämä on yltäkyläistä, sillä Jeesus itse täyttää kaikki tarpeesi. Uskaltaudu lähemmäksi Jeesusta, uskalla avata sydämesi enemmän Herran Hengelle. Herran läheisyys on suloista, se on ihmeellistä, se on taivaan esimakua täällä ajassa. Älä pelkää, ole hiljaa ja avaa sydämesi Herralle. Hän on hyvä, hän ravitsee sinut, hän rakastaa sinua.

Isän tahto on, että Jeesus herättää meidät viimeisenä päivänä. Jouluku merkitsee ruumiin ylösnousemuksen alkua ja pääsiäinen sen täydelliseksi saattamista.

Ihminen pelkää kuoleman edessä. Kuolemanpelko juontaa juurensa pääasiassa neljään asiaan:

- Pelätään murheellista eroa tähänastisesta elämästä ja rakkaista ihmisistä.
- Pelätään kuolemaa edeltävien sairauksien aiheuttamia tuskia ja kipua. Moni ihminen, jolta kysytään, pelkääkö hän kuolemaa, vastaa, että ei, sillä kuolemahan on vain luonnollinen päätös tälle elämälle. Mutta kysyttäessä, pelkääkö hän syöpää, vastaus on voimakkaan myönteinen. Aikamme ihminen torjuu mielestään tehokkaasti kuoleman ajattelemisen, mutta kuoleman pelkoa hän ei voi torjua. Se työntyy esiin vain toisella nimellä: Syövän pelko! Tänä lääketieteen kulta-aikana on yhä totta, että useimmilla ihmisillä kuolemaa edeltää tuska ja kipu.

- Pelätään, kun ei tiedetä, mitä kuoleman jälkeen ihmiselle tapahtuu. Monet kyllä vakuuttavat, että kuolema on kaiken loppu, mutta kun tämän uskomuksen tueksi ei löydy todisteita, sisikuntaa hiertää jatkuva epäily: Jos olen sittenkin väärässä.
- Lopulta ihminen pelkää kuolemaa, koska hän omantunnon elämänpituisten kärejien jälkeen aavistaa, että lopullinen tuomio tulee.

Mikä on sitten se sanoma, josta sanotaan, että "niille, jotka istuvat kuoleman varjon laaksossa, loistaa valkeus". Se on yllä olevan Jeesuksen lupauksen mukainen: "Minä olen tullut toteuttamaan Isän tahdon niin, että minä herätän omani viimeisenä päivänä kuolleista." Sinun ei tarvitse pelätä seuraavista syistä:

- Ero kuolemassa ei ole lopullinen, saamme nähdä jälleen toisemme uudessa ylösnousemusruumiissa. Eron kyynelitä voi ja saa toki vuodattaa, mutta epätoivon kyynelitä ei Jeesuksen oman tarvitse vuodattaa.
- Jos tiedät, että parantuaksesi jostain vaivasta sinun on kärsittävä kivulias leikkaus, jaksat kestää sen. Sinulla on paranemisen toivo. Kuoleman kipujen keskellä kamppaileva saa tarttua Herran lupaukseen ihmeellisestä kirkkaudesta, johon verrattuna suurinkin tuska täällä ajassa tuntuu kevyeltä ja ohikiitävältä.
- Me tiedämme, minne olemme menossa: Pääsemme Herran luo, hänen ihmeelliseen valtakuntaan taivaassa. Sama Herra, joka nyt rakastaa meitä, on kohtaava meidät rajan tuolla puolella ja tiedämme saavamme hänen ylösnousemusruumiinsa kaltaisen uuden ruumiin ja saamme häntä ylistää loputtomasti.
- Meidän ei tarvitse pelätä tuomiota, koska olemme käyneet tuomittavaksi jo täällä ajassa. Mutta kun Jeesuksen edessä syntimme ja tuomion alaisuutemme tunnustimme, saimme kokea armon ihmeen: Herra itse otti kantaakseen meidän tuomiomme. Saimme kaiken anteeksi. Saimme omantunnon rauhan ja puhtauden. Rajan yli kestää Kristuksen vanhurskaus, joka on täällä saatua. Olet vapaa!

Enkelten iloviesti: "Älkää peljätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilon", on tosiasiassa, että Jeesus tuli täyttämään Isän rakkaustahdon meitä kohtaan. Älä siis pelkää! (JP)

10.2.1983 Uskon rukous

"Jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä." Matt. 18:19-20

"Kaiken, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, te saatte." Matt. 21:22

Joku yllä olevat jakeet lukenut ja oman sydämensä epäuskon tunteva kysyy: "Voisivatko minunlaiseni rukoukseen huudot ja pyynnöt Herran puoleen tulla kuulluiksi?" "Eikö tuossa selvästi sanottu, että anossa pitää olla riittävästi uskoa - eikä minulla sitä juuri ole."

Meidän on tärkeätä lukea Raamattua oikein. Syy, miksi Isä antaa rukouksemme mukaan, ei ole siinä, että sovimme jostakin. Ei edes siinä, että rukoilemme niin tai näin, vaan siinä, että Jeesus itse on keskellämme kanssamme. Rukouksemme tulevat kuulluiksi - ei rukoukseen tähden - vaan Jeesuksen tähden, joka puhdistaa rukouksemme verellään, karsii niistä kaiken, mikä on lihan mielen mukaista ja muokkaa rukouksemme Isän tahdon mukaisiksi.

Mitä sitten on uskossa rukoileminen? Sehän on rukouksen kuulemisen ehto joka tapauksessa. Niin, usko on pelastumisemme ehto (vaikkakaan ei syy), joten ilman muuta se on myös uskonelämämme ehto. Mutta mitä se usko nyt sitten oikein olikaan? Uskon vastakohta - epäusko on tietoista Jumalan armon ja lahjan pois työntämistä. Uskon toinen vastakohta on omin keinoin ja voimin yrittäminen. Epäuskoinen hoitaa omat asiansa itse eikä siis suostu antamaan Jumalalle mahdollisuutta toimia. Rukous uskossa on siis sitä, että jätämme asian Isän hoidettavaksi ja odotamme myös, että hän hoitaa sen.

Kun Herra itse lupaa näin kuulla ja tehdä rakkaudessaan rukoustemme mukaan, emmekö juuri tämmöisinä, kuin olemme, iloitsisi ja kiittäisi, että hän kuulee ja vastaa juuri meidän rukouksiimme, sinun rukouksiisi (aivan niin kuin hän Golgatan ristillä kuoli juuri meidän, juuri sinun tähtesi). Saamme jättää ihan kaikki asiat hänen hoidettavakseen. Hän kyllä osaa ja kykenee ne hoitamaan. (JP)

7.5.1983 Pelastus on varma

"Ne, jotka hän on edeltä tuntenut, hän on myös edeltä määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa; mutta jotka hän on edeltä määrännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut. Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?" Room. 8:29-31

Pimeyden henkivalloilla on järkyttävän voimakas valta maailmassa. Ilman todella mahtavia "rukouspat-teristoja" eivät pimeyden varustukset kaadu. Sielunvihollinen tekee kaikkensa myös saattaakseen Her-ran omat masennuksen valtaan ja lankeamaan synteihin ja riistääkseen heiltä ilon.

Tämän kaiken keskellä on suuri etuoikeus viipyä Roomalaiskirjeen ihmeellisen sanoman äärellä. Sehän oikeastaan kauttaaltaan julistaa Herran omille, kuinka varma meidän pelastuksemme on ja miten suun-nattoman suuri on Herran rakkaus omiinsa. Saamme olla kätketyt Herran voimakkaan käsivarren suo-jaan. Meiltä ei voi mikään riistää pelastusta, jonka Herra on meille hankkinut. Riehekoot pimeyden vallat miten tahansa, Jumala on meidän puolellamme - ei meitä vastaan - eikä hetkeksikään jätä meitä hyljä-tyksi. Vain hänen rakas Poikansa joutui hyljättyksi meidän sijastamme. Herra on meidät edeltä tuntenut, edeltä määrännyt, kutsunut, vanhurskauttanut ja jo myös kirkastanut (ei vasta tulevaisuudessa, vaan jo nyt!)

Kaiken tämän hän on tehnyt, että Jeesus olisi esikoinen, ensimmäinen ja ylistetty. Herra haluaa, että omastamme täyden pelastusvarmuuden - itsensä vuoksi: että hän itse olisi ensimmäinen meille. Pelas-tuksemme on kokonaan Jumalan teoissa. Ei meidän päätöksissämme, ei meidän valinnoissamme, vaan pelkästään siinä, mitä Jumala itse teki edeltä määrätessään, kutsuessaan, vanhurskauttaessaan ja kirkastaessaan meidät. Kun me annamme Jumalalle 100% kunnian hänen 100%:sta pelastusteos-taan, pääsemme osalliseksi pelastusvarmuudesta, joka tarttuu ainoastaan siihen, mitä Herra on tehnyt - ei mihinkään itsessämme.

Sinä, joka olet Herran oma, uskalla rohkeasti tunnustaa: "Jumala on minun puolellani" ja uskalla tehdä siitä myös kaikki johtopäätökset arkielämäsi ajatellen. Kukaan ei voi ryöstää sinua Jeesuksen kädestä! (JP)

6.9.1983 Valittu Kristuksen armoa kirkastamaan

"Jumala ennen maailman perustamista oli Jeesuksessa valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat Hänen edessään ...Hänen armonsä kirkkauden kiitokseksi." Ef. 1:4,5

Emme ole pelastettuja sitä varten, että tunsimme onnellisiksi, vaan sitä varten, että Jumala tulisi "onnel-liseksi". Emme ole pelastetut itseämme varten, vaan sitä varten, että Herran nimi tulisi kiitetyksi ja ylis-tetyksi. Siksi meidän ei tule uskovina tavoitella onnea, vaan sellaista suhdetta Jeesuksen kautta Isään, jossa olemme pyhät ja nuhteettomat. Kristillisyyden on armahdetun ja pelastetun ihmisen elämää Herran yhteydessä niin, että Herra itse saa siitä hyödyn. Kristillisyyden on oman onnen menettämistä Herran hy-väksi, omasta ajasta, omasta mukavuudesta, omista suunnitelmista luopumista Herran hyväksi. Se on itsensä kieltämistä Herran hyväksi, Jumalan tahdon etsimistä elämässämme. Pelastetun elämän kes-kus on Herra.

Käydessämme käytännössä toteuttamaan Jumalan tahtoa, Herra pitää huolen siitä, että oma minämme tulee murretuksi. Me tulemme pieniksi, Herra suureksi - usein kovin kipeiden kokemusten kautta. Mutta

niin Herra lähtee muovaamaan meitä astioiksi oman nimensä kirkastamiseksi ja siunauksen välineiksi. Jos portti pelastukseen, parannus, oli ahdas, on tiekin kaita, mutta se vie elämään. Itsensä uhraamisessa Herralle ja rakkaudessa toisille ihmisille löytyy se ilo ja tyytyväisyys, jota emme koskaan löydä itseemme ja omiin ongelmiimme keskittymällä tai hyviä kristillisiä kokemuksia tavoittelemalla. Mitä enemmän pyörimme itsemme ympärillä, sitä suuremmiksi ongelmamme vain kasvavat. Pelastetun tie on Herran seuraamista ja se on mahdollinen kulkea, sillä Pyhä Henki asuu meissä ja jakaa ylenpalttisesti meille armoa, joka on Jeesuksessa Kristuksessa.

Herra on *valinnut* sinut pyhyyteen yhteydessään, sillä hän itse on pyhä. Hän haluaa meidän pyhittyvän ja hänellä on myös omat keinonsa, joilla hän muovaa meitä oman kuvansa kaltaisuuteen. Herra muo-
vaa meistä sitä, mitä jo vanhurskauttamisen nojalla Kristuksessa olemme. Jos olet Herran ankaran kä-
den alla, tiedä, että se on siksi, että *olet* Herran oma, olet *valittu* pyhyyteen ja Herra on tekemässä si-
nua pyhäksi. Ylösnousemuksen aamuna, meidän ruumiimme lunastuksessa, tämä Herran työ tulee täy-
sin valmiiksi ja olemme silloin täysin pyhät ja nuhteettomat hänen edessään ja kiitämme ja ylistämme
häntä. (JP)

19.12.1983 Kaksi armoa

"Terve armoitettu. Herra olkoon sinun kanssasi."

*"Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja syn-
nytät pojan ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus." Luuk. 1:28,30-31*

Kun enkeli puhutteli Mariaa nimittäen häntä armoitetuksi, Maria hämmästyi eikä aluksi ymmärtänyt, mitä nimitys tarkoitti. Me tiedämme, että armoitettuna olo merkitsi sitä, että Herra oli Marian kanssa eli että Herra oli yksipuolisella armopäätöksellään antanut pelastavan armon Marialle. Sillä se, jonka kans-
sa Herra on, on pelastettu. Me tiedämme myös, että Marian pelastus perustui siihen, että se Poika, joka
Mariasta oli syntyvä, oli kärsivä Marian syntien tuomion Golgatan ristillä ja vieläpä Marian sitä katselles-
sa.

Jeesuksen nimi Immanuel, Jumala meidän kanssamme, toteutui Marian kohdalla, kun enkeli viestitti hä-
nelle ihmeellisen evankeliumin: Sinä saat armon Jumalan edessä, hän on kanssasi. Herra on niin ih-
meellinen, että hän ei halua yhdenkään ihmisen jäävän epäselvyyteen siitä, onko hän pelastettu vai ei.
Marialle asian ilmoitti enkeli, meille itse Herra Jeesus pyhän sanansa kautta.

Mutta sen jälkeen enkeli tiedotti Marialle myös toisesta armosta, joka häntä kohtaisi. Se oli se ihmeelli-
nen tehtävä, jolla hänellä tulisi olemaan: Synnitön ja Pyhä, iankaikkinen Herra oli päättänyt valita synti-
sen - mutta pelastetun ja armahdetun Marian välikappaleekseen tullessaan ihmiseksi meidän keskel-
lemme meitä pelastamaan ja totuudellaan hallitsemaan.

Evankeliumin sanoma kertoo meille näin kahdesta armosta: Sinä pääset Herran yhteyteen. Pelastut.
Herra on tämän armon juuri sinua varten tiedottanut. Sinulle annetaan tehtävä. Jumalalla on suunnitel-
ma, millä tavalla hän haluaa pelastustaan viedä muiden ihmisten elämään sinun kauttasi.

Näihin kahteen Jumalalta tulevaan armoon Maria vastasi: *"Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapah-
tukoon minulle sinun sanasi mukaan."* Tämä vastaus oli uskoa: Maria julisti Herran Kuninkaakseen ja
Vapahtajakseen. Hän suostui siihen, että Herra armossaan sai ottaa hänet juuri sellaiseen käyttöön
kuin Herra halusi. Nöyryy sinäkin ottamaan Jumalan pelastava armo Jeesuksessa vastaan. Nöyryy
myös siihen tehtävään, jonka Herra on sinulle suunnitellut. Herra on kanssasi. Sinun ei tarvitse pelätä.
Jumala osaa ja voi sinua käyttää. Jumalan käytössä olo voi merkitä sinulle paljon tuskaa - niin kuin Ma-
riallekin, mutta se on silti paras tie - rakkauden tie. Tie, jolla sinä kulut ja pienenet, mutta Herra kasvaa
ja hänen omiensa luku lisääntyy. (JP)

27.1.1984 Valitse epäjumalan ja elävän Jumalan väliltä!

"Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa!" Joos.24:15

Joosua oli päättämässä tehtävää, jonka hän oli Herralta saanut: johtaa Israelin kansa luvattuun maahan. Monet taistelut oli taisteltu ja voitto saavutettu. Mutta nyt kun taistelut olivat ohi, oli edessä suurempi vaara kuin koskaan: Se, että kansa kääntäisi sydämensä pois elävästä Jumalasta epäjumalien puoleen.

Epäjumalanpalvelus on asia, jota Raamattu kehottaa pakenemaan, sillä se lähestyy ihmistä erittäin kaunein muodoin ja viehättävänä. Sitä paitsi se lupaa aina oikotien onneen ja menestykseen: Kun teet niin ja niin, niin siunaus on taattu. Ihminen saa käsiinsä menetelmät kuten rukoukset, uhrit, temppelikäynnit, jotka oikein suoritettuna takaavat tuloksen, pyyntöjen mukaan tapahtuu. Näin ihminen pääsee ikään kuin hallitsemaan jumaliaan ja epäjumalanpalvelus on aina miellyttävämpää kuin elävän Jumalan palvelu: Ei tarvitse kysellä Herran tahtoa, ei tarvitse olla kuuliainen, ei tarvitse tehdä parannusta synneistä ja voi tarvittaessa vaihtaa jumalia, jos tilanne sen vaatii. Epäjumalanpalvelus on aina viime kädessä ihmisen itsekorotusta. Lopulta epäjumalanpalvelija on kuitenkin tuomittu joutumaan epätoivoon, koska epäjumalat eivät voi antaa omantunnon rauhaa, eivät voi vapauttaa kuolemasta eivätkä voi vapauttaa synteihinsä sidottua ihmistä.

Epäjumalat, olivat ne minkä nimisiä tahansa (shintolaisia, buddhalaisia, rahaa, oma itse, harraste tai vain omatekoinen, hiukan "sivistyneempi" jumala kuin Raamatun Jumala), houkuttelevat ja sitovat. Jumalia, joita palvotaan, ei ole, mutta silti epäjumalanpalvelus on tuhoisaa, sillä sen takana ovat riivaajien voimat, joilla sielunvihollinen pyrkii sitomaan ihmisen pimeyteen. Taistelu epäjumalia vastaan ei siis ole koskaan vain kamppailua sivistymättömyyden tai tietämättömyyden kanssa, vaan se on taistelua henkivaltoja vastaan (1 Kor. 10:20) ja siinä vain Pyhässä Hengessä julistettu evankeliumi ristiinnaulitusta Jeesuksesta voi murtaa pimeyden varustukset.

Joosua asetti kansan valinnan eteen: Valitkaa epäjumalien ja elävän Jumalan väliltä. Omasta ja perheensä puolesta hänellä oli valinta selvä: "Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa!" Joosua antoi tässä esimerkin myös siitä, miten perheessä hengellinen johtajuus kuuluu miehen vastuualueeseen. (JP)

11.4.1984 Jumalan armon valo syvimmissä pimeydessä

"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"

Golgatan ristiinnaulitussa Vapahtajassa, suurimman pimeyden keskellä, loistaa meille ihmeellinen Jumalan armon valon kirkkaus. Armo Golgatalla ei ole synnin ymmärtämistä tai syntisen hyväksymistä tai synnin katsomista läpi sormien. Ei, Golgatalla Jeesus saa maistaa koko kauheudessaan sinun syntiesi hirveyden ja niiden kauhean tuomion. Jeesus saa sen, mitä Jumalan pyhän lain mukaan sinun syntiesi ovat ansainneet: helvetin tulen, kadotuksen ja kuoleman. Sinun koko tuomiosi, Jumalan vihan pyhä tuli osuu Jeesukseen polttavana ja rankaisevana, Isä hylkäsi oman Poikansa, jotta hänen ei tarvitsisi sinua hyljätä. Ajattele Isän sydämen tuskaa, kun hän rakkaudesta sinuun on pakotettu kieltämään rakkautensa omaan Pyhään Poikaansa.

Toisaalta kadotus- ja hylkäystuomion keskeltä nouseva Jeesuksen epätoivoiselta kuulostava huuto: *"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"* on myös suurimman uskon ja lujimman luottamuksen huuto: Vaikka hylkäsitkin, vaikka olenkin kauheassa tuskassa ihmisten synnin tuomion murskaamana, silti *Sinä olet minun Jumalani*. Suurimman pimeyden keskellä Jeesus huutaa *omaa* Jumalaansa.

Meille Herran omille ei tule Jumalan hylkäystuomiota: *"Niin ei siis nyt ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat."* Mutta silloin kun joudumme elämässämme raskaiden taakkojen

alle ja ahdistusten pätsiin Jumalan rakkauden koulutus ohjelman mukaisesti, saamme huutaa: Minun Isäni, minun Isäni - Jeesuksen loppuun suoritettua uhrin tähden - Minun Isäni, tässä on sydämeni tuska ja kipu nyt. Minulla ei ole sinun lisäksesi kehen turvautuisin. Ole minulle apuni! Niin saamme Jeesuksen seuraajina oppia syvintä uskoa, suurinta luottamusta Herraan ahdistusten poltteessa. Hän itse tulee vastaukseksi meille!

Eikä Jeesuksen huuto Isälle jäänyt vastausta vaille. Kun koko kadotustuomion syvyys oli loppuun ke-
tetty ja kärsitty, kajahti voiton huuto: *"Se on täytetty!"* Ja pääsiäisaamu sinetöi lunastustyön. *"Niin kuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut Häntä pitää."*

Näin Jeesus toi meille vastauksen. Me saamme syntimme anteeksi. Me saamme osallisuuden ylösnousemuselämään. Saamme armon. (JP)

24.5.1984 Hengessä vaeltaminen

"Vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä... Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme." Gal. 5:16,25

Pelastetun ihmisen elämä on elämää Pyhässä Hengessä, sillä uskoon tulo hetkellä Jumalan kolmas Persoonaa, Jumala itse, tuli asumaan hänen sydämeensä. Se aarre, joka meissä saviastioissa asuu, ei ole vähäisempi kuin Jumalan Pyhä Henki itse. Kristillisyyttä on vain tämän uudestisyntymän ihmeen no-
jalla ja sen vuoksi, että Hän armossaan meissä vaikuttaa uutta elämää. Meillä on kaikki syy kiinnittää suurempi huomio aarteeseen kuin saviastiaani. Pyhä Henki asuu kokonaan ihmisen sydämessä uskoon tulosta lähtien - koko Jumalan täyteys on hänessä: rakkaus, voima jne. Kuitenkaan ei ole itsestään sel-
vää, saako hän vaikuttaa meidän elämässämme tahtomallaan tavalla. Hän haluaa hallita meitä, johdat-
taa meitä ja käyttää meitä sekä kantaa meissä hedelmää: rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä jne.

Tätä kaikkea hän voi vaikuttaa meissä sikäli, kuin me vaellamme Hengessä tai niin kuin Efesolaiskirje asian ilmaisee, täytymme Hengellä. Hengessä vaeltaminen ja Hengellä täytyminen ei ole mikään eri-
tyiskokemus, vaan se on uskovan normaalielämää, sitä, että hän suostuu elämään kuuliaisella Pyhän Hengen äänelle, joka on sanassa meille annettu. Täytyminen Hengellä on siis jatkuva, päivittäinen ta-
pahtumasarja, jossa taivutamme tahtoamme Herran tahtoon niin, että

- emme murehduta Pyhää Henkeä, vaan teemme päivittäin parannusta eläen Jeesuksen veren puhdis-
tuksessa
- emme vastusta Pyhää Henkeä, kun hän kehottaa meitä kuuliaisuuteen
- emme sammuta Pyhän Hengen työtä
- teemme sanan mukaan
- täytämme sydämemme Jumalan sanalla
- käytämme tilaisuudet, joita Pyhä Henki antaa
- vaellamme hänen johdatuksessaan.

Kun näin vaellamme Hengessä, ilmenee se mielen suuntautumisella Herraan ja Herran kiittämisenä ja toisaalta alamaisuutena toinen toisillemme. Pyhässä Hengessä vaeltaminen merkitsee myös sitä, että
meillä on Jumalan sota-asu yllämme ja voimme sielunvihollisen hyökkäystenkin keskellä taistella ja py-
syä pystyssä.

Kun Pyhä Henki asuu sinussa, niin anna hänen myös hallita elämääsi. Hän itse on voiman ja rakkau-
den lähde. Siksi vaeltaminen Herrassa ei kysy meidän mahdollisuuksiamme, vaan meidän sydämemme
suostumista Herran teille! (JP)

22.9.1984 Lapseutta lunastuksen perusteella

*"Jumala lähetti Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että
me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme*

Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba! Isä!" Niin sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi; mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta." Gal 4:4-7

Packerin kirja "Jumalan tunteminen" tiivistää kristillisyyden määritelmän sanoihin: lapseutta lunastuksen perusteella. Lutherin suuri löytö oli juuri näissä kahdessa asiassa, joissa hän palasi Raamatun keskeimpään ilmoitukseen:

Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen perusteella olemme uskon kautta Häneen vanhurskautetut. Olemme siis saaneet lahjaksi sen täyden pyhyiden, puhtauden synnittömyyden, joka Jeesuksella on ja hänen tahrattomaan vanhurskauteensa puettuina kelpaamme Jumalan pyhien kasvojen edessä.

Tämän lunastuksen, joka sisältää myös hyvityksen ja sovituksen, perusteella olemme saaneet laillisen pääsyn Jumalan eteen, mutta vielä enemmän olemme saaneet myös Jumalan lapseuden. Saamme lähestyä pyhää Jumalaa omana rakkaana Isänämme. Se, että sydämeistämme nousee luottavainen sana: "Isä!" on Pyhän Hengen meissä synnyttämä huuto. Lutherille kysymys Jumalan lapseudesta ja siihen liittyvästä suunnattomasta turvallisuudesta on erittäin keskeistä, vaikka luterilaisuus onkin myöhemmin sen jotenkin jättänyt vanhurskauttamisen rinnalla syrjäisempään asemaan.

Jumalan lapsi - lunastuksen nojalla - ei ole enää orja eikä näin myöskään lain tuomioiden alla. Hänellä on avoin ja luottavainen pääsy isän tykö Jeesuksen veressä. Hän saa käydä kuin pieni lapsi suuren yrityksen johtajan luo ohi kaikkien aikataulujen ja sihteerien, koska johtaja on hänen oma isänsä.

Edelleen lapsi on perillinen, Kristuksen kanssaperillinen ja hänellä on jo nyt lupa "laskea" taivaallisia aarteita, jotka hänelle lapseuden tähden kuuluvat. Isä - lapsi suhde merkitsee pelastusvarmuutta silloinkin, kun Isä kurittaa lastaan tämän kasvatukseksi. Se ei kaadu siihenkään, kun lapsi kapinoi isäänsä vastaan. Ilo ja rauha lapselta toki silloin menee, mutta parannus vie jälleen avoimelle Isän sydämelle. Isän lapseus merkitsee myös vaeltamista Isän elämästä osallisena hänen tahtonsa mukaan eli siis pyhitystä. "Olkaa Jumalan seuraajia niin kuin rakkaat lapset". Vanhurskautuksen kivijalalla lepäävä lapseus sisältää siis pelastusvarmuutta, vaeltamista Pyhässä Hengessä ja vihdoin suuntautumista kotiin eli taivaallisiin. Joka aamu herätessämme saamme ensimmäiseksi muistuttaa itsellemme, keitä olemme: "Olet Jumalan lapsi!" (JP)

27.11.1984 Pelastus on enemmän kuin kokemuksemme siitä

"Muistelen teitä rukouksissani anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, että tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme..." Ef. 1:16-19

"Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon, sillä Herodes on etsivä lasta surmataksaan hänet." Matt. 2:13

Pelastus, josta uskon kautta Jeesukseen, Jumalan lapsi on tullut osalliseksi, sisältää suunnattomasti paljon enemmän kuin sen, mitä uskova omassa pelastuksessaan ja uskonelämässään on kokenut ja voi kokea. Selvää on, että ilman kokemusta siitä, että Jeesuksen veressä kaikki synnit on annettu anteeksi ja yhteys elävään Jumalaan annettu, kukaan ei ole elävä kristitty, uskova, pelastettu. Mutta toisaalta pelastus on paljon enemmän kuin kokemuksemme siitä. Voimme vain epäsuorasti päästä mais-tamaan eräitä pelastuksemme keskeisimpiä puolia. Paavali rukoilee Efeson seurakunnan uskovien puolesta, että he Pyhän Hengen vaikutuksesta näkisivät ja tietäisivät edes jotain niistä rikkauksista, jotka pelastukseen kuuluvat, mutta joista kokemuksen alueella voimme vasta aavistella.

Pelastuksessamme Kolmiyhteisen Jumalan kaikki kolme Persoonaa ovat liikkeellä: Isä julistaa vanhurskauttavan tuomion syntisestä ihmisestä. Tämä tuomiotoini tapahtuu taivaassa ja se sisältää sen, että Kristuksen uhri Golgatalla ja hänen täydellinen elämänsä luetaan meidän hyväksemme ja Isä julistaa meidät Kristuksessa täysin vanhurskaiksi, pyhiksi ja puhtaaksi - taivaskelpoisiksi. Tämä vapaaksi julis-

tus, syyttömäksi tuomitseminen tapahtuu siis kokonaan meidän kokemusmaailmamme ulkopuolella taivaassa, mutta me pääsemme siitä sikäli kokemuksellisesti osalliseksi, että Jumala ilmoittaa meille, mitä taivaassa meidän hyväksemme tapahtui ja vakuutus siitä, että tämä vanhurskauttaminen on pelastuksemme kannalta riittävä, synnyttää meissä pelastusvarmuuden.

Edelleen pelastuksessa meidät kasvatetaan yhteen Kristuksen kanssa, niin että hänen kuolemansa tulee meidän kuolemaksemme, hänen hautaamisensa meidän hautaamisksemme ja hänen ylösnousemuksensa meidän ylösnousemukseemme kuolleista. Tämä Kristukseen liittäminen, elimellinen yhteys hänen kanssaan, sekään ei ole ensi sijassa meidän kokemuksemme, vaan ihmeellinen tosiasia, joka meille annetaan uskoon tullessamme. Jälleen epäsuorasti pääsemme siitä myös jotain maistamaan, kun annamme itsemme, kätemme, jalkamme, aivomme, sydämemme, lahjamme, hänen palvelukseensa. Saamme huomata, että sen vuoksi, että olemme Kristuksessa, kristillinen elämä, rakkauden palvelu tulee mahdolliseksi. Emme olekaan enää synnin orjia, vaikka usein syntiin lankeammekin. Koko se voima, joka vaikutti Jeesuksen ylösnousemuksessa, on nyt vaikuttamassa meissä (vrt Ef.1:19-20), kun olemme Kristuksessa.

Vihdoin pelastukseen kuuluu uudesti syntyminen, jossa Pyhä Henki laskeutuu sydämeemme ja antaa meille kokonaan uuden elämän. Pyhä Henki jää pysyvästi asumaan sydämeemme osoittaen meille syntiä, vanhurskautta ja tuomiota sekä kirkastaen meille Kristusta. Koemme tästä uudestisyntymän ihmeestä jotain rauhan, ilon, lohdutuksen ja Herran läsnäolon tunnossa. Koemme myös Pyhän Hengen läsnäoloaan siinä työssä, mitä hän tekee avatessaan meille sanaa ja sen kautta yhteyttä Jeesuksen kautta Isään. Hänen työnsä, puheensa kuulemme ja koemme, mutta itse Pyhän Hengen Persoona jää meidän kokemuksemme saavuttamattomiin.

Vanhurskauttaminen, Kristukseen liittäminen ja uusi syntymä muodostavat yhdessä yhden pelastuksen, Kolmiyhteisen Jumalan armon ihmeen. Kokemuksemme siitä on siis verrattavissa pienen vauvan kokeemukseen omasta syntymästään. Vasta vuodet osoittavat hänelle kuinka käsittämättömän suuresta ihmeestä hän tuli osalliseksi saadessaan elämän lahjan.

Paavalin rukous osoittaa, että meidän on Pyhän Hengen armosta kuitenkin mahdollista nähdä ja tietää enemmän kuin, mitä voimme vielä täällä ajassa kokea ja kristitylle on myös välttämätöntä päästä syvemmin tuntemaan tätä Kristuksen salaisuutta. Olemme vielä niin kovin pinnallisia hänen armonsa ja suuruutensa tuntemisessa. Suurin tarpeemme on juuri tällä alueella: "Tunne Herra!"

Paavali rukoilee kolmea asiaa:

- Että tuntuksimme sen toivon sisällön, johon olemme kutsun saaneet. Tämä sisältää sen, että meillä on kaikki syy keskittyä taivaan todellisuuteen.
- Että tietäisimme, että me olemme Kristuksen perintö. Hän saa meidät! Ja millaisina - pyhinä! Kysymys ei siis ole vain meidän perintömme, vaan hänen perintönsä, joka me olemme. Olet kallisarvoinen Herralle!
- Että tietäisimme, että Jeesuksen voima vaikuttaa meissä. Ei tosin automaatin tavoin, vaan kun me annamme itsemme hänen hallittavakseen, vaellamme hänen teillään.

Viimeksi mainitusta on esimerkkinä: Herra ilmoitti Joosefille, että vastasyntyneen Jeesuksen elämää uhataan. Kristus-elämää meissä uhkaavat sielunvihollisen hyökkäykset. Herra kuitenkin huolehti Jeesuksen turvallisuudesta - mutta miten? Marssittamalla paikalle 12 legioonaa enkeleitä? - Ei, vaan Herran voima vaikutti siten, että Joosef oli kuuliainen saamalleen Herran sanalle ja lähti pakoon Egyptiin. Herran varjeleva käsi voi esiintyä aika mielenkiintoisella tavalla. Edelleen Joosef pysyi pakolaisuuden maassa siihen asti, kuin Jumala antoi uudet ohjeet. Pelastetun on mahdollista säilyttää elämä Kristuksessa loppuun asti, koska Herran voima vaikuttaa hänessä. Mutta juuri siksi hänen tulee kuulla ja noudattaa Herran sanaa. (JP)

1.2.1985 Jumalan sinetti

"Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: 'Herra tuntee omansa', ja: 'Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee'... Jos nyt joku puhdistaa itsensä tämänkaltaisista,

tulee hänestä astia jaloa käyttöä varten, pyhitetty, isännälleen hyödyllinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmis." 2 Tim. 2:19-21

Jumalan laskema vahva perustus on Jeesus Kristus, se kuka hän on, miten hän kärsimyksellään ristillä päästi meidät synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta ja miten Jumala hänen uhrinsa ja ylösnousemisen kautta vanhurskautti meidät jumalattomat. Tätä lujaa kalliopohjaa eivät voi mitkään myrskyt eivätkä vihollisen hyökkäykset murtaa. Tästä perustuksesta Paavali kirjoittaa vähän aikaisemmin samassa kirjeessä: *"Jumala on meidät pelastanut ja kutsunut pyhänä kutsumuksellaan, ei meidän tekojemme mukaan, vaan oman aioituksensa ja armonsa mukaan, joka meille on annettu Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja."*

Niihin, jotka ovat uskon kautta päässeet osalliseksi tästä pelastuksesta, Jumala on painanut oman sinettinsä: Hän on antanut oman Pyhän Henkensä heidän sydämiinsä asumaan. Tämä sinetti eli Pyhän Hengen työ ilmenee yllä olevan Raamatun kohdan mukaan kahdella tavalla ja kysymys on Pyhän Hengen keskeisimmästä työstä uskovan elämässä:

Pyhä Henki vakuuttaa meille, että Herra tuntee omansa eli että olemme hänen ja Herra ei omaansa heittä. Kysymys on siis työstä, jossa Pyhä Henki muistuttaa meitä jatkuvasti Herran rakkaudesta ja armosta meihin ja armon pohjattomasta riittävydestä. Se ilmenee mm. siten, että syvimmissäkin lankeemuksissa Pyhä Henki synnyttää sydämessämme huudon ja kaipauksen: "Abba, Isä!" Juuri siksi, että olemme joka tapauksessa lapsia, saamme käydä myös katumuksessa ja parannuksessa pyytämään syntejämme anteeksi. Herran omilla on avoin lähde syntiä ja saastaisuutta puhdistamaan. Herran sinetti, Pyhä Henki, avaa meille Kristuksen kautta taivaallisen Isän sydäntä. "Hän tuntee sinut. Olet Hänen!" Ja *"Hän on voimallinen siihen päivään (Jeesuksen tulemuksen päivään) asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu."*

Sinetti, Pyhä Henki, vaikuttaa meissä, että me luovumme vääryydestä elämässämme. Kun Pyhä Henki synnyttää Herran omissa halun rukoukseen ja halun todistaa ja puhua Herrasta, se merkitsee välttämättä sitä, että synti ja vääryys, jotka eivät sovi yhteen Herran nimen kanssa, on pantava pois elämästä. Se merkitsee elämää parannuksessa parannuksen hyviin hedelmän asti.

Kristuksen lahjavanhurskauteen perustuva ja Pyhällä Hengellä sinetöity Jumalan lapsi kilvoittelee ollakseen hyödyllinen Jumalalle ja tehdäkseen hyviä tekoja. Mutta voidaksemme olla Herralle hyödyksi meidän tulee elää jatkuvassa puhdistuksessa. Meidän tulee suostua Jumalan valoon, jossa meidän syntimme paljastetaan, mutta myös Jeesuksen veren puhdistettaviksi. "Minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa." (JP)

Myös Raamatun kehoitus: *"Osoittakaa vieraanvaraisuutta!"* on tärkeä apu ihmissuhteita solmittaessa. Uskon, että vieraanvaraisuus on avain ihmisten evankelioinnissa. Pitäkää kodin ovet auki ja kahvipannut kuumina ja lämmintä pullaa tarjolla. Sellaiseen kotiin on hyvä ja helppo arankin ihmisen tulla. (LP)

4.4.1985 Uskontunnustus on kallio

Simon Pietari vastasi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Jeesus sanoi hänelle: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika. Ihmisviisaus ei ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Minä sanon sinulle: sinä olet Pietari. Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, on oleva päästetty taivaissa." Matt. 16:16-19

Jeesus kysyi opetuslapsiltaan, kenen he sanoivat hänen olevan. Jeesus halusi ja haluaa tänään meidän vastaavan tähän kysymykseen: Kuka Jeesus on sinulle? - Pietari vastasi lausumalla lyhyen, mutta paljon sisältävän uskontunnustuksen: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Tässä uskontunnustuksessa hän asettautua minä - sinä suhteeseen Jeesukseen ja tunnusti Jeesuksen Kristukseksi, Voidelluksi eli omaksi Kuninkaakseen, omaksi Ylimmäiseksi Papikseen, joka uhrasi verensä Pietarin puolesta, ja omaksi Profeetakseen, joka ilmoitti Isän hänelle. Edelleen hän tunnusti Jeesuksen Jumalan

Pojaksi eli omaksi Luojakseen, Ylläpitäjäkseen, kaiken Antajaksi, Pyhäksi, Kaikkivaltiaaksi ja lankaikkiseksi Isäksi.

Pietarin tunnustus merkitsi Jeesuksen edessä tomuun taipumista, riippuvaisuutta kaikessa Jeesuksesta, turvautumista häneen ja häneltä kaiken hyvän odottamista. Pietari tunnusti Jeesuksen auktoriteetiksi, jolla on oikeus hänen koko elämänsä, ajatteluunsa, tunteihinsa ja tahtoonsa.

Jeesus kaipaa meiltä samaa tunnustusta ja kysyy sitä meiltä joka kerta, kun lausumme uskontunnustuksen jumalanpalveluksissa. Pietarin uskontunnustus oli edelleen ylistystä sanan syvimmissä merkityksessä: ylistys on Jumalan kunniaksi hänelle sen kertomista, kuka ja millainen Jeesus on. Hän on Herra!

Uskon tunnustus on aina myös haaste Jeesukselle. Hän vastasi Pietarin uskontunnustukseen julistamalla Simonin, Joonaan pojan (huomaa vastakohta: Joonaan poika - elävän Jumalan Poika) autuaaksi ja antamalla hänelle uuden nimen Pietari. Autuaaksi julistaminen merkitsi vanhurskaaksi, Jumalalle kelpaavaksi ja taivaskelpoiseksi, julistamista. Uusi nimi taas merkitsi taas Simonille annettavan uuden elämän alkua, uudestisyntymistä, ja toisaalta hänelle annettua uutta tehtävää Kristuksen ruumiissa, seurakunnassa.

Autuaaksi julistamisen syy ei kuitenkaan ollut Pietarin tunnustus itsessään, vaan se, että sen oli synnyttänyt Pietarissa taivaallinen Isä. Usko ja uskontunnustus syntyvät ihmeen nojalla: Isä itse vaikuttaa Pyhän Hengen kautta meidän sydämissämme niin, että me vastaamme kuulemaamme Jumalan sanan kysymykseen: "Kuka Jeesus on sinulle?" uskontunnustuksella: "Minun Herrani minun Jumalani!" Tämä Pyhässä Hengessä noussut Jumalan sanaan vastaava uskontunnustus on se pettämätön ja horjumaton kalliopohja, jolle seurakunta rakentuu ja kasvaa ja laajenee. Eivätkä mitkään tämän maailmanajan voimat eivätkä myöskään pimeyden vallat (tuonela on Ilmestyskirjan mukaan turmiovalta) voi seurakunnan etenemistä pysäyttää. Seurakunnan väkevän hyökkäyksen edessä tuonelan portit kaatuvat, synnin ja kuoleman valta murtuu, sillä seurakunta elää Jumalan vaikutuksen varassa.

Pietari ei ehkä tajunnut omien sanojensa syvyyttä ja siksi hän Jeesus selittää asian hänelle. Hän ei ehkä tajunnut suurenmoista asemaansa siksiäkään, että hän tunnustuksensa jälkeenkin niin usein joutui näkemään oman elämänsä synnit ja lankeemukset. Vain vähän myöhemmin Jeesuksen oli pakko sanoa samalle Pietarille: *"Mene pois minun edestäni, Saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten"*. Pietari oli inhimillisessä ajattelussaan joutunut huomaamattaan sielunvihollisen suuksi. On olemassa vain Jumalan mielen mukaista ajattelua ja sielunvihollisen mielen mukaista. Niin sanottu inhimillinen ajattelu on jälkimmäistä. Valvokaamme siis sydäntämme! Mutta Pietarin lankeemuksesta huolimatta pysyi voimassa Jeesuksen sana: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika" Isän synnyttämää ja antamaa autuutta eivät Pietarin lankeemukset eivätkä sielunvihollisen hyökkäykset lopulta voineet tehdä tyhjäksi. *"Hän, joka on meidän puolellamme, on väkempi kuin se, joka on meitä vastaan."*

Tälle Pietarille, joka joutui toistuvasti turvautumaan Jeesuksen armahtavaan laupeuteen ja anteeksiantamukseen, annettiin suunnaton valtuutus sitoa ja päästää syntejä ja niin joko sulkea tai avata taivaan portti lain tai evankeliumi avaimella. Tänäänkin on seurakunnan tärkein tehtävä käyttää näitä avaimia: julistaa Jumalan tuomiota synteihinsä jääville ja Jeesuksen mittaamatonta armoa sitä anoville. "Poikani, tyttären, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä." (JP)

28.5.1985 Helluntain lahja

"Tämä on se, mikä on sanottu profeetta Joelin kautta: 'Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja nuorukaisenne näkyä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat. Ja myös palvelijaini ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he ennustavat. Ja minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä taivaalla ja merkkejä alhaalla maan päällä, verta ja tulta ja savupatsaita. Aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennen kuin Herran päivä tulee, se suuri ja julkinen. Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu'." (Apt. 2:15-21)

Pyhä Henki laskeutui ensimmäisenä helluntaina - sadonkorjuun juhlan - opetuslasten päälle. Opetuslapset tulivat näin osallisiksi Jeesuksen ja Isän elämästä. He kasvoivat yhteen Jeesuksen kanssa niin, että Jeesuksen kuolema ei ollut enää vain ulkopuolinen tapahtuma heille, vaan he tulivat liitetyksi Jeesuksen kuolemaan. He kasvoivat myös yhdeksi Jeesuksen ylösnousemukseen niin, että heidän elämänsä ei ollut enää heidän vaan Jeesuksen ylösnousemuselämää heissä. Välitön yhteys Jeesuksen kautta Isään tuli mahdolliseksi maantieteellisistä ja ajallisista rajoituksista vapaana. Se nisunjyvä, Vapahtaja, joka oli kätkeytykseltään kuollut, kantoi nyt uutta riemullista satoa. Helluntai merkitsi sadonkorjuun, uuden pelastusajan, alkua ja helluntai jatkuu yhä niin kuin Pietarin lainaama ennustus osoittaa.

Tänään eletään helluntaiajan viimeisiä päiviä. Pian tulee Jeesus takaisin monien merkkien saattelemana. Mutta tänään on yhä päivä. Pyhä Henki on keskelläme ja laskeutuu jokaiseen avautuvaan sydämeen, joka huutaa avuksi Jeesuksen nimeä omaksi pelastukseksi. Pyhä Henki uudestisyntyyttää, antaa uuden elämän, antaa sydämeen elävän veden lähteen, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Pyhän Hengen ajan tuntomerkki on se, että ikään, sukupuoleen ja asemaan katsomatta, Kristuksessa yhtenä ruumiina, Herran omat ennustavat, profetoivat (julistavat Jumalan tahtoa), ja näkevät näkyjä. He näkevät Pyhässä Hengessä sanan kautta Herran pyhät ja armolliset kasvot.

Kun pyhä henki tuli, laskeutui ylhäältä, se tapahtui kolmen merkin saattelemana: Kuultiin tuulen kumina, nähtiin tulen liekki ja kuultiin Herran nimen ylistystä lukuisilla eri kielillä. Pyhä Henki ei ollut nämä merkit, hän on Henkilö, jota emme voi kokemuksestamme vangita, mutta hänen tulemisensa synnytti yhteyden Jeesuksen elämään ja Isään niin, että opetuslapset eivät voineet olla ylistämättä Jumalan suuria tekoja.

Ensimmäisen helluntaipäivän jälkeen Pyhä Henki on jatkuvasti antanut merkkien kautta näkyä ja kuulua läsnäolonsa. Apostolien teoissa näemme, miten Pyhä Henki synnytti seurakuntayhteyden, joka veti puoleensa - jopa teeskentelijöitäkin. Vankilan ovet avautuivat, huoneet tärisivät, kivitettävän kasvot loisivat, entisen vainoojan todistus mykisti kuulihoita, haaksirikoissa pelastuttiin, sairaita parani, armolahjat vaikuttivat jne. Ennen kaikkea parannuksen tehneet saivat ihmeellisen rauhan ja tunnustivat Jeesusta. Ja merkit jatkuvat tänä päivänä.

Merkkien kautta ihmiset eivät kuitenkaan pelastu. Merkit herättivät ja herättävät heissä hämmästyksiä ja vastustusta. Mutta aina siellä, missä merkin nähnyt alkaa ymmärtää, että hän ei ymmärrä eikä ole vielä osallinen siitä elämästä, joka Pyhässä Hengessä pelastetuilla on, hänen sydämensä voi avautua ottamaan vastaan Pietarin helluntaisanoman:

"Jeesus, jonka te ristiinnaulitsitte Jumalan ennalta tietämyksen ja päätöksen mukaan, on noussut ylös kuolleista ja astunut Isän oikealle puolelle ja vuodattaa Isältä saamansa lupauksen mukaan Pyhän Hengen poikkeuksetta jokaiselle, joka tekee parannuksen ja kastetaan syntien anteeksi saamiseksi." Vasta sanoma ristiinnaulitusta ja ylösnoussesta Jeesuksesta, kun se otetaan uskossa vastaan, pelastaa syntisen ihmisen tuomion alta Jumalan lasten vapauteen.

Helluntain merkeillä oli ja on kuitenkin tärkeä tehtävänsä: Vasta kun Pyhä Henki saa synnyttää keskinäisen rakkauden Jumalan lasten keskeksi, alkavat ihmiset kysellä: "Mitä minun pitää tehdä, että pääsin tuosta elämästä osalliseksi?"

Helluntaipäivän kolmella merkillä on myös oma ainutlaatuinen ilmoituksensa meille:

Kun Siinailla Jumalan laki annettiin ukkosen jylinässä, nyt Pyhä Henki tulee virvoittavana tuulena ja antaa uuden sydämen niin, että uskovalla on halu noudattaa ilolla Jumalan lakia. Siinä polttava ja kuluttava tuli tulee nyt Pyhässä Hengessä elämän voimaksi, puhdistukseksi ja palaa kuluttamatta meitä. Kun ihmiskunta synnillisessä ykseydessään rakensi Baabelin tornin, Jumala tuomitsi sen ja sekoitti kielet synnin vallan hillitsemiseksi. Nyt Pyhän Hengen armo teko kutsuu viemään ylistyksen Jumalan suurista teoista kaikille kansoille ja kielille. (JP)

10.9.1985 Valkeudessa vaeltaminen

"Jumala on valkeus ... Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valhettemme emmekä tee totuutta. Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valhettelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä. Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette syntiä tekisi; mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitus..." 1 Joh. 1:5-2:2

Ensimmäisen Johanneksen kirjeen sanoma on lyhyesti: *"Jumala on valo."* Ja mitä se meille merkitsee. Kirjeen suuri lause: *"Jumala on rakkaus"* on itse asiassa ilmausta juuri Jumalan olemuksen vaikeudesta. Ensi töikseen Johannes ottaa käsiteltäväkseen kolme tapaa, jolla ihminen pyrkii peittämään itseään eläessään pimeydessä. Niihin hän antaa "lääkkeitä". Jumalan yhteydessä elävänhän on pakko vaeltaa valkeudessa, sillä Jumala on valo.

Valkeudessa vaeltaminen ei merkitse synnittömänä tai lankeamatta vaeltamista. Sekä valkeudessa vaeltava että pimeydessä kulkeva ovat syntisiä ja tekevät syntiä. Uskova ei ole synnitön yhtä vähän kuin ei-uskovakaan. Valkeudessa vaeltaminen merkitsee sitä, että Jumalan totuus ja valo pääsevät sydäntemme syvimpiä myöden osoittamaan synnin ja ajaa meidät Kristuksen luo hänen verellään puhdistettavaksi ja myös elämän uudistukseen.

Paljon on niitä, jotka kirkkain silmin väittävät: "Elän yhteydessä Jumalan kanssa" tai "Tunnen Jumalan" tai "Uskon Jumalaa", mutta heidän elämänsä ja vaelluksensa osoittaa, että he eivät tahdo tehdä omista synneistään parannusta, muiden synneistä usein sitäkin innokkaammin. Johannes osoittaa, että yhteys Jumalan kanssa, joka merkitsee sitä, että kaikki mikä on Jumalan, on myös minun ja kaikki mikä on minun, on myös Jumalan, ja yhteys veljien kanssa voi olla mahdollista vain, kun ensin annamme sydämemme pimeimpiin kammioihin osua Jumalan valon. Sen valon tuoma totuus vapauttaa ja vaikuttaa yhteyden ja siinä yhteydessä Herra ottaa meidän syntimme omikseen ja antaa meille sen sijasta koko puhtautensa. Jeesuksen veri puhdistaa niin synnistä antaen anteeksi ja irrottaen ja pois pyyhkien lian.

On sitten myös niitä ihmisiä, jotka sanovat: "Minulla ei ole syntiä". Toiset sanovat niin siksi, että he elävät suruttomuudessa, sokeina ja pimeydessä, eivätkä sokeudeltaan ja pimeydeltään näe syntiään, olemuksellista kapinaansa Jumalaa vastaan. Mutta on sitten niitä, jotka kuvittelevat, että he ovat jo päässeet eroon lihastaan, perisyntin vaikutuksesta pyhityksessään joko pyhityskokemuksen tai pyhityskilvoituksensa kautta. He ehkä myöntävät silloin tällöin lankeavansa ulkoisiin kiusauksiin, mutta sisin heissä on vapaa lihasta. Näistä molemmista tekstimme sanon: "He pettivät itseään", muita he eivät voi pettää kaikkein vähiten Jumalaa, mutta itseään kyllä.

Ne, jotka ovat valossa eivät kyllä ole enää lihan vallan alla, mutta he joutuvat kipeästi tunnustamaan syntisyytensä. Mutta kun he sen tekevät Jumalan pyhässä valossa, he saavat nähdä, miten Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman tähden Jumala on uskollinen ja oikeudenmukainen antaessaan heille anteeksi, sillä Jumalalle riittää rangaistus, jonka Jeesus kärsi heidän puolestaan.

"Totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden" tarkoittaa sitä, että kun me emme luonnostamme näe oman sydämemme perinnöllistä turmelusta, Pyhä Henki ilmoittaa sen meille ja näin vie meidät Jumalan valkeuteen ja anteeksiantamuksen ja puhdistuksen osallisuuteen. Myös ahdistuneelle ihmiselle, joka ei luonnostaan tajua synnin syvyyttä elämässään, on julistettava Jumalan sanan kautta totuus hänen synnistään. Vasta kauhistuttava totuus hänen ahdistuksensa syystä vapauttaa hänet jättäytymään yksin Jeesuksen täytetyn työn varaan. Siinä löytyy todellinen lepo, mitkään muut keinot tai apu ei voi antaa todellista apua. Perisyntiöppia on jälleen ryhdyttävä julistamaan rohkeasti.

On sitten vielä niitä, jotka sanovat: "En ole tehnyt syntiä". He kyllä myöntävät ehkä olemuksessaan olevan syntisyyden, mutta eivät myönnä, että syntisyys myös tuottaa heidän elämässään aivan tiettyjä hedelmiä: syntisiä ajatuksia, sanoja ja tekoja, eivätkä katso tarpeelliseksi päivittäin tehdä parannusta näistä syntiteoista. Näin he kieltävät Jumalan ja tekevät Jumalasta valehtelijan, Jumalan lapset, valkeudessa vaeltajat, tunnustavat eivät vain syntistä lihaa itsessään vaan myös syntitekonsa ja he tarvitsevat Puolustajaa Jeesusta Kristusta, joka on heidän syntiensä sovitus. Sovitus merkitsee samaa kuin lepytysuhri, jolla Jumalan viha heidän syntiensä tähden kääntyy pois. He tajuaavat kuinka paljon Jumala vihaa syntiä ja halajavat sitä, että he eivät tekisi syntiä. (JP)

12.11.1985 Anteeksi saaneen rakkaus

Ja naiseen kääntyen hän sanoi Simonille: "Näetkö tämän naisen? Minä tulin sinun taloosi; et sinä antanut vettä minun jaloilleni, mutta tämä kasteli kyynelillään minun jalkani ja kuivasi ne hiuksillaan... Sen tähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän." Sitten hän sanoi naiselle: "Sinun syntisi ovat anteeksi annetut." ... Hän sanoi naiselle: "Sinun uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan." Luuk. 7:36-50

Fariseus Simon oli kutsunut Jeesuksen aterialle, mutta kun Jeesus astui hänen taloonsa, hän oli tietoisesti laiminlyönyt perustavaa laatua olevan kohteliaisuuden, joka on osaltaan rakkauden osoittamista. Hän oli kutsunut Jeesuksen saadakseen vastauksen kysymykseensä: "Oliko Jeesus Jumalan lähettämä profeetta vai ei?" Hän oli vilpittömästi kyselijä, mutta toisaalta hän ei osoittanut Jeesukselle normaalia ystävällisyyttä, etteivät hänen fariseusystävänsä luulisi hänen kallistuneen jo liiaksi Jeesuksen puolelle heistä, kun valtaosa piti Jeesusta Jumalan pilkkaajana. Vaikeata on miellyttää sekä Jeesusta että tätä maailmaa samanaikaisesti!

Kesken aterian huoneeseen tunkeutuu nainen, jonka Simon tunnistaa kaupungin erääksi prostituoidusta. Kovin hyvin Simon tunsi nämä alamaailman ihmiset; hänellä oli ilmeistä mielenkiintoa pimeyden tekoihin, vaikka ei niitä ulkoisesti harjoittanutkaan aivan niin kuin tämän ajan simonit, jotka nautiskelevat TV:n seksikohtauksista, mutta samalla valittavat ajan siveettömyyttä suulla suurella. Nainen vuodattaa rakkautensa Jeesukseen, jonka julistus oli ehkä aiemmin samana päivänä vakuuttanut hänet siitä, että hänkin saa kaikki paljot ja monet syntinsä anteeksi. Vasta armahdettuna hän tajuaa syntiensä syvyyden, mutta samalla Jumalan rakkauden suuruuden, ja hän tulee itkien Jeesuksen luo, pesee kyynelillä hänen jalkansa, kuivaa ne hiuksillaan ja vuodattaa kalliin voiteen Jeesuksen jaloille.

Simon näkee naisessa vain halveksittavan julkisyntisen, mutta Jeesus näkee hänessä jotain aivan muuta: rakastavan, synnit anteeksi saaneen, pelastetun ihmisen, jolla on elävä usko Vapahtajaan. Simon näkee perus teellisen väärin: siinä missä on syntiä, hänen omassa sydämessään, hän ei näe syntiä ja missä on syntien anteeksiantamusta ja rakkautta, hän näkee vain syntiä. Näetkö sinä veljesi ja sisaresi Herrassa, niin kuin Jeesus hänet näkee?

Simon menettää vähäisetkin kunnioituksensa Jeesusta kohtaan, joka ottaa vastaan rakkautta naisen kaltaiselta synnintekijältä. Mutta Jeesus lähtee hoitamaan suuressa rakkaudessaan niin naista kuin Simonia, jotka molemmat tarvitsevat häntä. Simonin vaikka ei tarvettaan aluksi nähnytäkään. Naiselle hän julistaa, että se anteeksiantamuksen sana, jonka hän oli aiemmin kuullut, oli yhä voimassa. Naisen pelastus on näin ollen varma. Sinä, joka olet saanut anteeksi, muista, että anteeksiantamus on yhä voimassa. Armo on yhä varma ja tuore. Jeesus vakuuttaa naista pelastuksen varmuudesta ja osoittaa, että se usko, joka ajoi hänet toistamiseen Jeesuksen tykö, on pelastavaa uskoa ja Jeesusta tarvitseva saa näin kulkea rauha sydämessään. Jeesuksen verellä hankittu anteeksiantamus on pettämätön.

Saman aikaisesta Jeesus käsittelee myös Simonin sydämen ongelmia, mutta Jeesus ei voi lähestyä häntä auktoriteetistaan käsin, sillä Simon ei näe hänessä enää profeettaakaan. Niinpä Jeesus sanomattomassa nöyryydessään asettuu Simonin alapuolelle. Todellista nöyryyttä tarvitaan, kun kyetään ylpeän ja itseriittoisen edessä astumaan häntä alemmaksi. Nöyrän edessä on vielä helppo nöyrytyä. Jeesus pyytää Simoniilta lupaa saada puhutella häntä. Jeesus ei tunkeudu väkivalloin ylpeimpäänsäkään sy-

dämeen. Simon antaa luvan ja Jeesus kertoo vertauksen kahdesta velallisesta, joista toinen saa paljon ja toinen vähän anteeksi velan antajalta, ja kysyy Simonin mielipidettä siitä, kumpi mahtoi rakastaa velanantajaa enemmän. Käy ilmi, että Simonin arvostelukyvyyssä ei ole mitään vikaa. Sitten Jeesus pyytää Simonia soveltamaan tervettä arvostelukykä itseensä ja naiseen.

Simon tiesi, että Jumala odottaa ihmiseltä rakkautta ja ken ei rakkautta osoita, ei tunne Jumalaa, joka on rakkaus, ja elää siis yhä synneissään. Simonin oli pakko tunnustaa vertailun perusteella, että nainen, jota hän halveksi, osoitti rakkautta ja hän, joka ajatteli itsestään paljon, oli vailla rakkautta ja siis todella syntinen. Sitten Jeesus asettaa Simonin valinnan eteen: Valitse tänään minun ja tämän armahdetun naisen seura ja hylkää fariseusten seura. Valitse sen totuuden perusteella, joka on ilmeinen sinusta, älä jää enää sokeuteesi ja pimeyteesi.

Miten Simon valitsi, sitä Raamattu ei suoraan kerro, mutta miten sinä valitset, sen sinä voit tietää. Taituko sinä armahdettujen syntisten joukkoon, vai jatkatko fariseusten seurassa pettäen itseäsi ja muita, mutta kykenemättä pettämään Jumalaa. Jeesus rakasti niin Simonia, että kävi ristille hänenkin syntiensä sovituksiksi, niin myös sinun. (JP)

11.2.1986 Suuri usko

Sadanpäämies vastasi ja sanoi: "Herra, en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle; vaan sano ainoastaan sana, niin minun palvelijani paranee. Sillä minä itsekini olen toisen vallan alainen, ja minulla on sotamiehiä käskyni alaisina, ja minä sanon tälle: 'Mene', ja hän menee, ja toiselle: 'Tule', ja hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä', ja hän tekee." Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: "Totisesti minä sanon teille: en ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin suurta uskoa. Ja minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja lisäkin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa; mutta valtakunnan lapset heitetään ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys." Ja Jeesus sanoi sadanpäämiehelle: "Mene. Niin kuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon." Ja palvelija parani sillä hetkellä. Matt. 8:8-13

Kysyttäessä: "Kenellä mahtaa olla suurin usko?" mieleemme nousevat ehkä sellaiset uskon sankarit kuin Aabraham, Paavali jne. Mutta Jeesus antaa arvovallallaan lopullisen vastauksen. Suurin usko, mitä Jeesus oli löytänyt, oli tällä roomalaisella upseerilla. Meitä kiinnostaa, mikä oli tämän miehen uskon olemus ja missä sen suuruuden salaisuus oli ja miten usko vaikuttaa ja miten Jeesus tähän uskoon vastasi.

Tämän miehen usko perustui siihen, mitä hän oli saanut kuulla Jeesuksesta. Kun hänen palvelijansa halvaantui ja joutui koviin tuskiiin, rakkaus palvelijaa kohtaan pani hänet etsimään apua ja usko Jeesuksen mahdollisuuksiin määräsi suunnan, mistä hän lähti apua etsimään. Uskon olemus on siis sitä, että kun ihminen toteaa kykenemättömyytensä auttaa eli oman avuttomuutensa, hän lähtee pyytämään apua Jeesukselta. Usko on vakuuttunut, että Jeesus voi auttaa ja myös tahtoo auttaa sellaista, jolla ei ole mitään oikeutta tai ansiota tulla autetuksi.

Upseeri toteaa: *"En ole sen arvoinen, että tulet kattoni alle"* ja tunnustaa näin oman ansiottomuutensa, kelvottomuutensa saada mitään hyvää Jeesukselta. Mutta usko on sitä, että huolimatta siitä, mitä itse on - kuinka halpa-arvoinen tai syntinen, langennut, synnin orja itse onkin - kuitenkin kääntyy pyytämään apua Jeesukselta tietoisena siitä, että hän ei heitä pois jumalatonta, joka tulee hänen luokseen. Usko on siis turvautumista ja vetoamista Jeesuksen hyvyteen, armoon, rakkauteen ja laupeuteen vakuuttuneena siitä, että hän haluaa osoittaa kaikkea tuota juuri tällaiselle riippumatta siitä, millaisessa elämäntilanteessa uskova sitten lieneekin. Sen uskon, joka tarrautuu Jumalan armoon Kristuksessa, vaikka näkee itsessään pelkkää jumalattomuutta, Jumala lukee vanhurskaudeksi. (Room. 4:5)

Pieninkin usko kyllä riittää pelastumiseen, koska pieninkään usko ei näe apua muualla kuin Jeesuksessa ja pyytää sitä häneltä. Herra ei pelastusasiassa kysele uskon suuruutta tai pienuutta, mutta hän iloitsee suuresta uskosta, joka ei ole pohjimmiltaan muuta kuin sitä, että suuren uskon omaava näkee, kuinka suuri Jeesus on armoissaan ja voimassaan. Uskon kasvu on Jeesuksen tuntemisen kasvua - ei meissä olevan ominaisuuden lisääntymistä. Se on sen tajuamista ja näkemistä, että Jeesuksen rakkaus

ja armo ja voima ovat juuri minua kohtaan suunnattomasti paljon suurempi kuin mitä olen edes osannut uneksia.

Tämä roomalainen upseeri näki kuulemansa perusteella Jeesuksessa enemmän kuin kukaan Jeesuksen opetuslapsista. Hän ei asettanut Jeesuksen auttavalle ja parantavalle voimalle mitään paikallisia rajoituksia. Hän oli tehnyt kuulemastaan päätelmät: Sana Jeesuksen suusta riittää - hän on läsnä sielläkin, missä hän ei ruumiissaan ollut paikalla. Mies näki Jeesuksessa Jumalan ja Kuninkaan, jolla on valta kaikkien voimien yli, myös kaikkien rajoitusten yli. Hän näki Jeesuksessa hallitsijan, jonka sanaa kaiken on pakko totella. Tunnustamalla oman arvottomuutensa hän tunnusti samalla Jeesuksen ihmeellisen arvon. Upseerin usko oli suuri, koska Jeesus oli hänelle suuri.

Upseeri tajusi myös, että Jeesus toimi Isän lähettämänä ja täydellisesti Isän auktoriteetin alaisena. Hän aavisti jotain Pyhän Kolminaisuuden persoonien välisestä suhteesta, johon perustui Jeesuksen täydellisen valta.

Jeesuksen vastaus hänen uskoonsa oli "ruhtinaallinen". Hän tuli pyytämään apua palvelijalleen ja sai avun. Palvelija parani. Mutta Jeesus antoi miehelle vielä suunnattomasti enemmän. Hän julisti upseerin vanhurskaaksi, taivaskelpoiseksi eli ilmoitti, että upseeri pääsee yhteiselle aterialle taivasten valtakuntaan hänen ja kaikkien pyhien kanssa. Käsittämätön on Jumalan armon suuruus: Ajallista apua uskossa pyytävälle annetaan se ja myös iankaikkinen apu, taivas. Hera on totisesti rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat, myös sinulle! (JP)

8.6.1986 Vain Jeesus voi antaa iankaikkisen elämän

Eräs mies tuli ja kysyi Jeesukselta: "Opettaja, mitä hyvää minun on tehtävä, että saisin ikuisen elämän?" Hän sanoi miehelle: "Miksi kysyt minulta hyvää? On ainoastaan yksi, joka on hyvä. Jos tahdot päästä elämään sisälle, pidä käskyt." Mies kysyi Jeesukselta: "Mitkä?" Jeesus vastasi: "Nämä: 'Älä murhaa', 'Älä tee huorin', 'Älä varasta', 'Älä sano vääryyttä todistusta', 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi'." Nuorukainen sanoi Jeesukselle: "Kaikkia näitä minä olen noudattanut. Mitä minulta vielä puuttuu?" Jeesus vastasi: "Jos tahdot olla täydellinen, mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa, ja tule ja seuraa minua." Kuullessaan nämä sanat nuorukainen meni pois murheellisenä, sillä hänellä oli paljon omaisuutta. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Totisesti minä sanon teille: Rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan. Vielä minä sanon: helpompi on kamelin mennä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan." Kun opetuslapset kuulivat tämän, he hämmästyivät kovin ja sanoivat: "Kuka sitten voi pelastua?" Jeesus katsoi heihin ja sanoi heille: "Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista." Matt. 19:16-26

Nuori mies tuli juosten Jeesuksen luo ja polvistuen hänen eteensä esitti sydämensä huudon: "Mitä hyvää minun on tehtävä saadakseni iankaikkisen elämän?" oli muiden evankeliumien mukaan ei vain rikas vaan myös korkeasti koulutettu ja hallitsevassa asemassa juutalaisessa yhteiskunnassa. Edelleen hän uskoi Jumalaan ja oli siveellisesti puhdas: Hän saattoi puhtaalla omallatunnolla sanoa noudattaneensa kymmenen käskyn lain jälkimmäistä osaa eli toista taulua, joka käsittelee ihmisen lähimmäissuhteita. Hän oli nuhteeton. Sitä paitsi hänellä oli jalo luonne, mikä ilmeni hänen kunnioittavassa asenteessaan Jeesukseen. Hänellä oli siis inhimillisesti katsoen kaikki se, mitä ihmiset yleensä voivat toivoa tai tavoitella: nuoruus ja terveys, omaisuutta paljon ja korkea asema, koulutusta ja luonteen jaloutta, uskoa Jumalaan ja korkea siveellinen taso. Mutta kaikesta tästä huolimatta hän tajusi, että häneltä puuttui kaikkein tärkein: iankaikkinen elämä. Hänen sydämensä ei ollut tyydytetty, hän tajusi, miten tyhjää kaikki oli. Hän janosi todellista elämää. Iankaikkinen elämä ei tarkoita vain pituudeltaan milloinkaan päättymätöntä ja siis kuolematonta elämää, vaan ennen kaikkea sen kaltaista elämän laatua, että ihmisen sydäimestä pulppuaa yltäkyläinen ja kaiken täyttävä elämän virta.

Edelleen tämä nuori mies ymmärsi, että vain yhteys elävään Jumalaan voi antaa hänelle todellisen elämän. Hän etsi siis elämää oikeasta paikasta: Jeesuksen luota, eikä niin kuin tämän ajan ihmiset yleensä, jotka juoksevat myönteisten kokemusten perässä kuvitellen, että ne voisivat antaa ihmiselle onnen. Hän tajusi edelleen, että vain hyvä (oikea, vanhurskas) voi tuottaa todellisen onnen, ei nautinto, ei huvi,

ei ajanviete, ei lomailu, ei tarpeiden tyydyttäminen. Vain hyvän tekeminen voisi antaa elämän, niin hän aivan oikein päätteli.

Mutta elämä häneltä yhä puuttui. Mitä hänen vielä pitäisi tehdä saavuttaakseen todellisen elämän? Hänen huutonsa Jeesuksen puoleen oli ihmisen huuto: "Haluan elää, haluan elää!" Hän tuli Elämän Ruhtinaan luo ja sai vastauksen, joka sisälsi kaksi kohtaa. Mutta hän torjui ja työnsi luotaan saamansa vastauksen. Jeesuksen rakastavan katseen saattelemana hän meni pois iankaikkisen Elämän, Herran Jeesuksen, luota entiseen tyhjyyteensä Jeesuksen vastauksen hyvin ymmärtäneenä ja sen murehduttamana. Hän hylkäsi tietoisesti elämän ja jäi kuolemaansa (hengellisen kuoleman tilaansa).

Jeesuksen vastaus miehelle sisälsi ensiksi sen, että on vain Yksi hyvä, todella hyvä, vain yksi, joka voi tehdä hyvää, Jumala itse. Jeesus sulki pois sen mahdollisuuden, että tämä omissa ja muiden ihmisten silmissä moitteeton mies voisi tehdä mitään sellaista hyvää, joka voisi tuottaa hänelle todellisen elämän, iankaikkisen elämän, joka on olemukseltaan Isän ja Jeesuksen tuntemista. Toiseksi Jeesus osoitti miehelle, että hän oli epäjumalanpalvelija ja että häntä ei hyödyttäisi vähääkään se, että hän luuli noudattavansa lain toista taulua, kun hän samanaikaisesti rikkoi räikeästi lain ensimmäistä taulua vastaan. Hän oli itse asiassa koko lain rikkoja uskoessaan ja luottaessaan ja pannessaan turvansa itseensä ja omaisuuteensa. Hän itse, hänen luottamuksensa itseensä ja hänen omaisuutensa olivat hänen epäjumalansa, joita hän rakasti yli kaiken.

Jeesus julisti, että vain täydellinen luopuminen epäjumalista ja hänen seuraamisensa ehdoilla, hänen, joka on totinen Hyvä, totinen Jumala, saattoi antaa miehelle iankaikkisen elämän ja taivaallisen aarteiden. Jeesuksen vaatimus oli ehdoton: "Minun seuraamiseni lisäksi sinulla ei saa olla mitään muuta. Älä pidä muita jumalia minun rinnallani!" Jeesus ei tee pienintäkään myönnytystä, ei peräänny vaatimuksesta, vaikka mies murheellisella meneekin pois.

Joku voi ehkä ajatella: Minkä loistavan opetuslapsiehdokkaan Jeesus menettikään jyrkkyydellään. Eikö Jeesuksen vaatimus ollut kohtuuttoman ankara, eikö olisi riittänyt, että mies olisi antanut pois 80% omaisuudestaan - täytyyhän ihmisellä olla jonkinlainen elatusturva. Ei. Jeesus ei suostu puolijumalaksi!

Jeesus vastaa opetuslasten ihmettelyyn siitä, miksi pelastuminen ja elämän löytäminen voi olla noin vaikeaa ja vaativaa, toteamalla kreikan alkukielen mukaan: "Ihmisten kanssa (siis ihmisille) se on mahdollonta, mutta Jumalan kanssa (siis Jumalalle) on kaikki mahdollista." Sakkeuskin oli rikas, hänkin joutui luopumaan koko omaisuudestaan, puolet köyhille ja toinen puoli vahingonkorvauksina. Mutta hän kykeni siihen Jeesuksen kanssa, sillä Jeesuksen rakkaus mursi rahaepäjumalan vallan hänen sydämessään. Vain Jeesus voi pelastaa. Jos ja kun jäämme hänen käsiinsä ehdoilla, hän myös voi. Jos annat Herran ehdoilla tuomita epäjumalat sydämessäsi, hän voi ja tahtoo vapauttaa sinut niiden vallasta antaen anteeksi epäjumalanpalveluksen syntisi ja vieden sinut Isän rakkauden hallintavaltaan.

Onko sinulla elämä, iankaikkinen elämä? Herra on rikas antaja ja tahtoo antaa sen sinulle lahjana, jonka hän on hankkinut ainoana hyvänä ja ainoalla Jumalalle kelpaavalla hyvällä työllä: Golgatan uhrillaan. Käänny siis pois epäjumalistasi Jeesuksen puoleen. Hän antaa iankaikkisen elämän jo nyt! (JP)

17.9.1986 Sana ja sen hedelmä

Vertaus on tämä: siemen on Jumalan sana. Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, jotka kuulevat, mutta sitten perkele tulee ja ottaa sanan pois heidän sydämistään, etteivät he uskoisi ja pelastuisi. Ja mitkä kalliolle putosivat, ovat ne, jotka kuullessaan sanan ottavat sen ilolla vastaan, mutta joilla ei ole juurta: ainoastaan ajaksi he uskovat ja kiusauksen hetkellä luopuvat. Mikä taas orjantappuroihin putosi, ne ovat ne, jotka kuulevat, mutta vaeltaessaan tukehtuvat tämän elämän huoliin, rikkauteen ja hekumoihin, eivätkä tuota kypsää hedelmää. Mutta mikä hyvään maahan putosi, ne ovat ne, jotka sanan kuultuansa säilyttävät sen vilpittömässä ja hyvässä sydämessä ja tuottavat hedelmän kärsivällisyydessä. Luuk.8:11-15

Kylväjä vertausta lukiessamme meille voi tulla kiusaus ajatella sitä jonkinlaisena kohtaloukon ilmaisu-
na. On nyt niin, että joidenkin ihmisten sydämen maaperä on huono ja Jumalan sana ei pääse heissä

tekemään pelastavaa ja uudistavaa ja hedelmää tuottavaa työtään ja minkä sille sitten voi. Vieläpä joku voi ottaa näin väärin ymmärretyn vertauksen verukkeekseen sille, että ei halukaan tehdä elämässään parannusta niistä synneistä, joihin Jumala on sormensa asettanut sanansa kautta. Vertauksen sanoma on juuri päinvastainen. Se osoittaa meille, että olemme vastuussa siitä tavasta, jolla otamme Jumalan sanan vastaan, eikä vain kerran vaan jatkuvasti.

Edelleen vertaus ei myöskään tarkoita, että eräiden kohdalla sanaa tukahduttaa yksi ja toisten kohdalla toinen asia. Pikeeminkin jokaisen, joka mieli sanan kantavan hyvää hedelmää, on oman elämänsä pelosta raivattava kaikki erityyppiset esteet sanan tieltä. Jokaisen on selvittävä sielunvihollisen hyökkäyksestä, ihmisten painostuksesta ja tämän maailman huolista ja houkutuksista, jos mieli sanan kantavan hedelmää iankaikkiseen elämään asti.

Jatkossa Jeesus sanoo: *Katsokaa siis, miten kuulette*. Kysymys on siis meidän vastuustamme oman sydämemme maaperän muokkaamisessa. Toisaalta on myös nähtävä, että pelkkä sydämen muokkaaminen - sitähan esiintyy kaikissa suurista maailman uskonnoissa - ei sinänsä vielä takaa elämän syntyä ja kasvua kenellekään. Paraskin sydämen viljely voi tuottaa vain kuin hyvin muokatun ja kastellun pelon, johon ei ole kylvetty mitään tai siemenen sijasta hiekkaa. Mikään, paraskaan ei tuota elämää ilman siementä, joka on Jumalan elävä sana. Näin ollen pelkkä toimeliaisuus ei merkitse vielä elämää. Mutta jos ja kun Herra Jeesus itse kylvää Raamatun julistetun sanan ja sakramenttien välityksellä elämän sanan siementä, olemme vastuussa siitä, saako se kantaa meissä hyvän hedelmän vai ei.

Mutta joku sanonee: Siinähan minun surkeuteni onkin, kun en kykene sydäntäni oikein muokkaamaan, vaikka haluaisinkin. Kuitenkaan kysymys ei ole meidän voimistamme, sillä voima on itse siemenessä, Jumalan sanassa (ruoho tunkee asfaltinkin läpi!) Kysymys on asenteestamme Jumalan sanan edessä:

Jeesus käytti vertauksia, jotka ihmiset saattoivat joko olan kohautuksella sivuuttaa: "Kuka tahansa tietää, mitä siemenille tapahtuu erilaisissa maaperissä", tai nöyryydessä kysyä: "Ymmärrän kyllä vertauksen sanat, mutta en ymmärrä niiden syvää tarkoitusta." Kun ihminen alkaa ymmärtää, ettei hän vielä ymmärräkään, hänen on tehtävä ratkaisu joko nöyryyden tai ylpeyden väliltä. Siihen tulee sielunvihollisen kiusauksineen ylpeyteen: Kun en ymmärrä, niin en ymmärrä. Olkoon! Tai: Eihän tuo ole mitään. Ja jos suostumme kiusaukseen. Menetämme Jumalan sanan ja sen mukana voiman. Se, ettei ymmärrä, ei siis ole asia, jolle ei voi mitään, vaan ylpeyden seuraus. Ylpeyden avulla sielunvihollisen riistää meiltä Jumalan sanan.

Jos taas suostumme totuuteen itsestämme ja myönnämme, ettemme ymmärrä ja se juuri on nöyryyttä, teemme niin kuin korkeasti sivistynyt ja lukenut etiopialainen hoviherra lukiessaan Jesajan kirjaa. Hän pyysi vierellään kulkenutta Filippusta selittämään sanan. Nöyrytyminen sanan alle merkitsi hänelle pelastusta ja sitä, että hän pääsi ymmärtämään Jumalan valtakunnan salaisuuden. Jaakob kirjeessään osoittaa, miten voidaan voittaa sielunvihollinen: *"Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Olkaa siis Jumalalle alamaisia, mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee. Lähestykää Jumalaa niin hän lähestyy teitä."*(Jaak.4:6-8) Jos siis menetämme sanan emmekä ymmärrä sitä, se johtuu itse korotuksestamme ja haluttomuudestamme taipua Jumalan alapuolelle. Mutta jos nöyryyimme, pääsemme uskosta ja pelastuksesta osallisiksi. Kysymys ei ole voimasta, vaan totuuden tunnustamisesta tai sen hylkäämisestä, kun Jumala sanassaan puhuu meille.

Sanan vastaan ottanut joutuu ennemmin tai myöhemmin kiusauksiin, jotka nousevat ympäristön painostuksesta tai jopa vainosta. Vastatuuli tai vastustus sellaisenaan ei ketään voi uskosta pois viedä. Mutta vastustuksen ja vainon hetkellä meitä vastaan hyökkäävät kiusaukset. Enää ei tunnukaan hyvältä uskoa Jumalan sanaan. Kiusauksessa luopuja hylkää Jumalan sanan ja uskoo omia tunteitaan. Mutta niin tehdessään hän nousee ylpeydessä Herraa itseään vastaan. Herra nimittäin lupaa sanassaan juuri niin paljon voimaa, kuin mitä kiusausten kestämiseen tarvitaan. Jeesus voitti kiusauksissa sanan kautta.

Juuri se sana, jonka olemme saaneet, kykenee vastustuksen aikojen kiusauksissa varjelemaan meidät lankeamasta. Jälleen kysytään nöyryyttä tunnustaa omien tunteiden riittämättömyys sanan edessä.

Kenenkään ei tarvitse tämän elämän huoliin ja houkutuksiin sortua, jos hän suostuu nöyryydessä tunnustamaan, että Jumalan sana on oikeassa, kun se kehottaa meitä kiinnittämään katseemme taivaallisiin.

Nöyrytyvä saa myös saman sanan kautta nähdä ja maistaa, että Herra on hyvä ja pitää ahdistustenkin keskellä omastaan huolen. Sana itse avaa kappaleen taivasta maan päälle. Hyvä maaperä muokkautui juuri noiden taisteluiden ja kiusausten keskellä. Nöyrytyvä joutuu jatkuvasti myöntämään oman mahdolltomuutensa ja täyden riippuvuutensa yksin Herran sanasta. Siksi hän säilyttää sanan sydämensä aarteena. Hän joutuu jatkuvasti pyytämään omantunnon puhdistusta Jeesuksen veressä ja juuri sellaisessa sydämessä Herra itse sanansa kautta vaikuttaa rakkauden, rauhan, ilon ja kärsivällisyyden hedelmää. Herran sanan edessä meiltä kysytään taipumista jatkuvaan parannukseen ylpeyden synnistä. Olemme siis vastuussa siitä, miten sanan kuulemme. (JP)

18.11.1986 Suuri auringonnousu on tulossa

Niin enkeli sanoi hänelle: "Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus. Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman." Luuk. 1:30-33

Olemme syystä tottuneet liittämään toisiinsa joulun ja pitkäperjantain: Seimessä makaa se pienokainen, joka oli kerran riippuva ristillä. Jeesus syntyi 'maan alimpiin paikkoihin' tullakseen korotetuksi ristille ihmisen suurimpaan häpeään - mutta meidän sijastamme ja meidän hyväksemme. Meillä on Vapahtaja, syntiemme Anteeksiantaja tänäänkin. Hänen tähtensä sinullakin on toivo, olivat syntisi sitten minkä nimisiä tahansa. Käy niiden kanssa seimen Vapahtajan eteen, anna nimeltä mainiten syntisi hänelle synnyinlahjaksi. Muuta annettavaa kun meillä ei ole. Niin saat ihmeellisen lahjan häneltä: kaikki syntisi anteeksi.

Yllä oleva sana liittää joulun ihmeen ei vain ristiin vaan myös ylösnousemuksen ihmeeseen, ja Jeesuksen ihmeelliseen kuninkuuteen, joka on oleva iankaikkinen. Tietysti on aivan selvää, että koko joululla ei olisi sen suurempaan merkitystä kuin esimerkiksi Buddhan syntymäpäivällä, jos Jeesus ei olisi noussut kuolleista. Ylösnoussut Jeesus elää ja vaikuttaa keskellämme ja joulun tekee jouluksi juuri se, että voimme tänään kohdata elävänä saman Jeesuksen, joka oli seimessä ja saman Jeesuksen, joka julisti Galileassa ja saman Jeesuksen, jonka me synneillämme löimme ristille.

Kristillisyyks on kulkemista yhdessä elävän Herran kanssa. Ylösnousemuksen tähden myös Raamatun sana ei ole vain historiallinen kirjoituskokoelma, jota sovelletaan ajan muuttuvien olosuhteiden mukaan niin kuin hyväksi nähdään, vaan sanassa puhuu itse Herra, sama Herra, joka puhui myös opetuslapsilleen. Ylösnousemuksen ihmeen vuoksi saamme Pyhässä Hengessä vieläpä itse Herran asumaan omaan saastaiseen 'talliimme', sydämeemme, jonka hän itse puhdistaa omaksi tempeliksi.

Joulu on siis myös Kuninkaan syntymäjuhla. Missä hänet otetaan vastaan Kuninkaana, siellä on Jumalan valtakunta läsnä. Jeesuksen syntymäkään ei ollut vielä julkinen, tälle maailmalle näkyvä tapahtuma. Joulun ihmeen todistajat olivat vain muutamat. Mutta Jumalan alentuminen ihmiseksi oli tuleva julkiseksi Golgatan ristillä. Samoin ylösnousemukseen ei vielä ollut Jeesuksen julkinen vallan otto. Sillä oli todistajinaan vain ennalta määrätyt runsaat 500 henkeä. Mutta yhtä varmasti kuin Jeesuksen syntymä merkitsi julkista häpeää ristillä, yhtä varmasti ylösnousemus tulee merkitsemään julkista kunniaa Jeesuksen toisessa tulemuksessa.

Nyt me elämme aikakautta, jossa Jumalan valtakunta ilmenee, niin kuin Matteuksen 13. luvun kahdeksan vertausta osoittavat, sanan kylvönä, sanan kasvuna valhevehnän keskellä, sinapinsiemenen luonnottoman suurena kasvuna (sinappi oli normaalisti pieni vihanneskasvi, mutta kasvoi joskus luonnottoman suureksi), jolloin Jumalan valtakunnan ulkoiset puitteet eivät vastaa sen todellista laajuutta ja pahan linnut tekevät siihen pesiänsä. Edelleen taivasten valtakunta ilmenee hapatuksen tavoin, niin että sen puhtaus turmeltuun väärän hapatuksen turmellessa Jumalan puhtaan taikinan. Kirkon historia ei vä-

hiten viime aikojen tapahtumat, kertovat meille, miten taivasten valtakunnan suuren erottelun päivä on lähellä. Enkelit erottelevat Kuninkaan edessä valhevehnän aidosta. Valhevehnä heitetään tuleen, mutta vanhurskaat loistavat kuin aurinko Isän valtakunnassa.

Toisaalta tänä armotalousaikakautena Vapahtajalle hänen seurakuntansa on aarre, jonka hän on vielä kätkenyt maailmalta, mutta ostamalla koko pellon hän on lunastanut meidät omikseen. Hän myi kaiken, mitä hänellä oli ostaakseen helmen, oman kansansa itselleen. Hän on Kuningas, joka on heittänyt verkonsa ja kokoaa Valtakuntansa täyteen vanhurskaita. Kelpaamattomat erotetaan pois ja heitetään tuliseen pätsiin.

Maailma ei vielä näe, emmekä me hänen valtakuntansa jäsenetkään vielä näe kyllin selvästi, että Herra hallitsee jo nyt. Seimeen syntyi iankaikkinen Kuningas, joka on ylösnousseena keskellämme tänään. Raamatun hylkäävän synkkenevän ajan keskellä joulun kynttilät muistuttavat, että suuri auringonnousu, jolloin pyhätkin saavat loistaa auringon tavoin, on tulossa pian. (JP)

7.1.1987 Herätyksen armo

Kun Jeesus oli kastettu, nousi hän kohta vedestä, ja katso, taivaat aukenivat, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas niin kuin kyyhkysen ja laskeutuvan hänen päällensä. Ja katso, taivaista kuului ääni, joka sanoi: 'Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt'. Matt. 3:16-17

Niin henkilökohtaisen elämän kuin seurakunnan evankelioimistyönkin vuoksi Herran oman tarvitsee päästä osalliseksi Jumalan Pyhän Hengen täyteydestä eli herätyksen armosta. H. Pietilän kirja: "Hannulan aika" kertoo siitä, miten Jumalan antaessa herätyksen yhdessä kuukaudessa voi tapahtua enemmän kuin kymmenien vuosien tavallisena aikana. Totisesti Herra työskentelee "kuivinakin" aikoina sansa kautta herättämällä synnin ja kuoleman keskeltä joitakin ihmisiä parannukseen, uskoon ja uuteen elämään. Mutta Jumalan antaessa herätyksen Pyhä Henki voitelee vaatimattomimmatkin julistajat ja todistajat niin, että heidän aivan yksinkertaiset sanansa saavat voiman, joka murtaa ihmiset itkemään syntejään ja etsimään Vapahtajan armoa.

Me emme voi ottaa herätystä, Jumala itse sen suvereenisti antaa, mutta me voimme kyllä tukahduttaa ja sammuttaa Jumalan Hengen työtä omassa ja toisten elämässä. Kuinka suuri työ Jumalalla onkaan saada meidät kerran heränneet itseriittoisuudestamme näkemään oman tilamme ja huutamaan armoa itsellemme ja kansallemme ja kansoille, jotka elävät Saatanan ja pimeyden vallassa.

Herätys alkaa aina Jumalan lasten heräämisestä näkemään omat syntinsä ja parannuksen tekemisestä syntien anteeksi saamiseksi Jeesuksen veressä. Silloin ja vain silloin Pyhä Henki voi vuodattaa virvoituksen ajat keskellemme. Viihdymmekö me liian hyvin ylpeyden stressiräkkissämme, ahneuden sokaisemina koristelemassa maallisella rihkamalla taivaallisen elämän ruumisarkkua, nautiskellen lihan "pikku" himoja ruokkivaa hengenravintoa ja iloiten, kun olemme päässeet eroon noiden legalistien ahdasmielisestä suvaitsemattomuudesta aitoon lihan vapauteen. Jumala ei ole tullut niin avaramieliseksi, että hän antaisi anteeksi syntejä, joista emme aiokaan tehdä parannusta. Herra sanoo: *"Joka rikkomuksen salaa, ei menesty, mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, saa armon."* Voi hukkuva maailmaa, kun Jumalan lapset nukkuvat. Kuka varoittaa sitä synnistä, kuka kertoo sille, että katuva saa Jeesuksen uhri-veressä kaikki syntinsä anteeksi iloon ja rauhaan asti.

Jos Jeesus, joka oli siinnyt Pyhästä Hengestä, elänyt synnittömän elämän täydellisessä yhteydessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa, tarvitsi Pyhän Hengen voitetun aloittaessaan julkisen toimintansa ja lähtiessään kantamaan meidän syntiemme taakkaa Golgatalle, niin kuinka me Herran omat kuvittelemme selviävämme meille annetusta tehtävästä viedä evankeliumi ympärillämme oleville ilman samaa Pyhän Hengen voitelua. Tarvitsemme samaa vakuutusta, jonka Isä antoi Jeesukselle: "Jeesuksessa olet minun rakas lapseni, johon minä olen mielistynyt." Tarvitsemme vakuutuksen Jumalan armon riittävydestä. Juuri sen Pyhä Henki antaa voidellessaan meidät tehtävään. Tarvitsemme myös Pyhän Hengen antaman Jumalan läsnäolon tunnon, tunnon hänen pyhydestään, kirkkaudestaan ja armostaan, jossa itse olemme tomua, mutta Herran armo mittamaton. Tarvitsemme Pyhän Hengen voiman julistaak-

semme rohkeasti evankeliumin sanaa vastustajia pelkäämättä ja sanomaa muuttamatta. Sanalla sanoen tarvitsemme täällä kipeästi herätystä omaan ja seurakuntamme elämään. (JP)

9.3.1987 Siunaaminen

"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät".

"Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa."

"Vaimo, katso, poikasi!" - "Katso, äitisi!" "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni".

Luuk. 23:34,43,46 ja Joh.19:26,27

Jumalan lapselle viimeiset päivät ennen kuolemaa ovat tärkeitä, sillä Jeesuksen oman esimerkin mukaisesti niihin liittyy kolme tehtävää:

Vanhan testamentin patriarkat ovat meille esimerkki siitä, miten ennen eroa täältä ajasta saamme antaa siunauksen. Paavalin viimeiset kirjeet vankilasta, ennen hänen teloitustaan ovat meille myös esimerkinä. Timoteus ja Tiitus ja seurakunnat saivat siunauksen uhrattavaksi annettavalta Paavalilta.

Mitä siunaus sitten sisältää? Ainakin ne kaksi asiaa, jotka Jeesuksen sanoissa ristiltä meille annetaan esimerkiksi. Jeesus ensinnäkin rukoili anteeksiantamusta niille, jotka löivät hänet ristille. Me saamme ja meidän tulee rukoilla niitten jälkeen jäävien ja myös edeltä menneiden puolesta, jotka ovat tehneet meille pahaa elämämme päivien aikana. Saamme olla nimittäin varmat, että Herra todellakin antaa anteeksi meitä vastaan rikkoneille eikä vaadi heitä niistä synneistä enää tuomiolle, jotka olemme heidän hyväkseen anteeksi pyytäneet.

Taistelu kuoleman edessä tuo yleensä valoon kaikki sydämemme ratkaisemattomat ongelmat ja siihen asti ehkä tiedostamattomat syntimme. Pyytäessämme ne Herralta anteeksi - ja hän todella armahtaa ja pyyhkii kaiken pois - saamme samalla pyytää anteeksiantamusta meidän velallisillemme. Tässä törmäämme kuitenkin oman sydämemme katkeruuteen ja kyvyttömyyteen antaa anteeksi meitä vastaan rikkoneille. Siinä ei auta muu kuin huutaa anteeksiantamusta: Jeesus anna anteeksi kova sydämeni! Ja Herra antaa anteeksi, sillä juuri syntisiä Herra tuli armahtamaan. Sitten saamme pyytää Herraa antamaan anteeksi heille, kun emme itse siihen kykene.

Toiseksi Jeesus siunasi vierellään riippuvaa ryöväriä lupaamalla, että hän saisi päästä samaan paratiisiin Jeesuksen kanssa. Me siunaamme jälkeen jääviä rukoilemalla, että he pääsisivät meidän kanssamme samaan taivaaseen, missä saamme aina olla Herran kanssa.

Siunaaminen on esirukousta, rohkaisua, kehottamista ja varoittamista, jotta kukaan rakkaistamme ei jäisi taivaan kirkkaudesta osattomaksi kadotuksen tuskaan, vaan tulisi yhteiseen iloon kanssamme, jälleen näkemisen riemuun.

Toinen tehtävä kuoleman edessä on rakkaiden ajallisen huolenpidon uskomisen jäljelle jääville. Jeesus antoi oman äitinsä Johanneksen huolehdittavaksi. Ajallisten asioiden huolehtiminen kuuluu rakkauteen ja niiden hoidon uskomisen tänne jääville kuuluu myös valmistautumiseemme.

Viimeinen tehtävä onkin sitten jättää oma henki Jeesuksen käsiin. Kun ei itse enää voi mitään tehdä eikä jaksakaan edes rukoillakaan, saa jäädä yksinkertaisesti kuin pieni lapsi rakastavan Isän käsiin. Hän kyllä huolehtii siitä, että kuoleman hetkellä emme näe suinkaan kuolemaa, vaan Jeesuksen kirkastetut kasvot. Itse asiassa Jeesuksen rukous: *"Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni"*, oli joka iltainen iltarukous. Emmehän tiedä, milloin lähtömme ajasta Herran luo, tulee, joten saamme päivittäin rukoilla tuota rukousta ja myös päivittäin siunata toisiamme ja pitää myös kaikkea ajallista ja rakkaitamme avoimella kämmenellä, niin että milloin Herra näkeekin hyväksi kutsu meidät eteensä, olisimme valmiit.

Elämä on minulle Kristus ja kuolema voitto. (JP)

12.5.1987 Lisää meille uskoa!

Ja hän sanoi heille: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksiantamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat. Ja katso, minä lähetän teille sen, jonka minun Isäni on luvannut; mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän päällenne puetaan voima korkeudesta." Luuk.24: 46

Kun joku rakkaistamme on kuollut äkillisesti tai jopa oman käden kautta, kysymme, pelastuiko hän. Lopullisen vastauksen saamme vasta ajan rajan tuolla puolella, mutta jo nyt meille jää lohdullinen usko, että Herra, joka sanoo sanassaan: *"Jokainen, joka huutaa avuksensa Herran nimeä pelastuu"*, ei petä lupauksiaan silloinkaan, kun avuksi huutava usko ei olekaan vielä päässyt omistavaan ja pelastuksesta iloitsemaan uskoon, eikä myös silloin kun terveys horjuu emmekä enää kykene hallitsemaan käytöstämme. Herran armo ja anteeksiantamus on sanomattoman suuri meidän langetessammekin. Herra antoi apua huutaneelle ristin ryöväriille armon eikä jättänyt tyrskyyhin uppoavaa Pietaria aaltojen saaliiksi. Olla Kristuksessa on suunnattoman paljon enemmän kuin, mitä olemme valmiit ajattelemaan. Toisaalta meidän on selkeästi nähtävä, että sille, joka ei Herran nimeä avukseen huuda, ei yksikään pelastuksen lupaus kuulu. Oman henkensä riistäminen on synti silloinkin, kun asianomainen ei itseään kykenekään hallitsemaan, mutta ei synti, jota ei voisi saada anteeksi.

Mitä usko merkitsee noissa tilanteissa? Oliko opetuslasten pyyntö Jeesukselle: "Lisää meille uskoa", anomus saada lisää jonkinlaista luonteenominaisuuteen verrattavaa usko-ominaisuutta omaan sisimpäänsä. Kun sitä ominaisuutta olisi tarpeeksi paljon, niin ei sisin horjuisi pahimmissakaan myrskyissä. Usko ei kuitenkaan ole tällainen inhimillinen piirre vaan Pyhän Hengen synnyttämää luottamusta Jumalan sanan lupauksiin sen perusteella, kuka ja millainen Henkilö lupaukset antaa ja koska hän on aiemmin Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen historiallisissa tosiasioissa osoittanut olevansa luotettava. Näin ollen uskomme elävä Jumalan lupauksiin silloinkin, kun kaikki näkyvät ja tuntuvat tosiasiat puhuvat niitä vastaan.

Herra lupaa elämää, iankaikkista elämää, kun me näemme vain kuolemaa. Herra lupaa iloa, iankaikkista iloa, kun me koemme vain surua. Herra lupaa voittoa, kun me näemme vain menetystä ja tappiota. Uskomme lupauksiin: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Sinulle annetaan iankaikkinen elämä. Pääset osalliseksi ruumiin ylösnousemuksesta", kasvaa sitä mukaan, kuin Pyhä Henki saa kirkastaa meille, kuinka ihmeellinen on Jeesus Vapahtajamme ja Herramme armossaan, viisautessaan ja uskollisuudessaan. Kääntäkäämme mielemme ja ajatuksemme suureen Herraamme. Siinä kasvaa heikkokin usko ja siinä sekin, joka ei ole vielä rohkaistunut parannusta tekemään, uskaltaa synteineen tulla valoon ja anteeksiantamuksen osallisuuteen. (JP)

1.7.1987 Jumalan nöyryys – rakkauden salaisuus

"Olkoon teidän kupeenne vyötetyt ja lamppunne palamassa; ja olkaa te niiden ihmisten kaltaiset, jotka herraansa odottavat, milloin hän palajaa häistä, että he hänen tullessaan ja kolkuttaessaan heti avaisivat hänelle. Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät aterioimaan ja menee ja palvelee heitä.... Niin olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." (Luuk. 12:35-37,40)

"Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijana oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä." (Joh. 12:26)

Pyhän Kolminaisuuden salaisuus kertoo Jumalan olemuksen käsittämätöntä ihmeellisyyttä. Emme tietenkään pääse tässä ajassa yhtään pitemmälle kuin, mitä sana Jumalan olemuksesta kertoo, mutta siinäkin riittää kiitoksen ja ylistyksen aihetta elämämme pituudeksi.

Kun Raamattu sanoo, että Jumala on rakkaus, se sisältää tietysti sen, että Jumala osoittaa rakkauttaan meitä kohtaan ja niin mittaamattoman paljon, että hän antoi Jeesuksen kärsimään ja kuolemaan meidän puolestamme. Mutta sanat "Jumala on rakkaus" sisältävät myös sen tosiasian, että Jumalan kolme

persoonaa Isä ja Poika ja Pyhä Henki ovat keskinäisessä iankaikkisessa rakkaussuhteessa toisiinsa. Rakkaus on toimintaa, jossa rakastava antaa rakkauden kohteelle sellaista, mikä hänelle itselleenkin on arvokasta.

Pyhässä Kolminaisuudessa Pyhä Henki korottaa ja kirkastaa Kristusta. Poika antaa kaiken kunnian Isälle ja Isä taas antaa kunnian Pojalle ja kirkastaa Pojan. Pyhä Henki ei puhu muuta kuin, mitä Jeesus antaa hänelle puhuttavaksi ja Poika antaa täydellisen kuuliaisuuden Isälle. Isä taas antaa kaiken Jeesuksen hallintaan. Poika samalla, kun hän antoi itsensä uhriksi meidän puolestamme, teki myös Isää varten jotain ratkaisevaa: *"Niiden herjaukset, jotka sinua (Isää) herjaavat, ovat sattuneet minuun (Pojaan)"* (Room 15:3). Poika elää Isän hyväksi, Pyhä Henki Pojan ja Isä Pojan ja Pyhän Hengen hyväksi. Pojan kärsimyksessä Isä kärsi.

Tällainen rakkaus sisältää olemukseensa kuuluvana nöyryyden, pieneksi tulemisen ja toisen korottamisen ja kuuliaisuuden. Jumalan valtakunnan sisimpään olemukseen kuuluu juuri pieneksi tulo, alentuminen. Alentumisessa tulee, Jumalan rakkaus ja kunnia ja kirkkaus ilmi. Golgata on kaikessa hirvittävytydessään ihmeellistä ilmoitusta Pyhän Kolminaisuuden olemuksesta. Kun Jeesus pesi opetuslastensa jalat, hän ei vain antanut jonkinmoista näytöstä tai demonstraatiota opetuslapsille siitä, miten heidän tuli kohdella toisiaan. Ei, hän teki sanomattomasti paljon enemmän: Hän ilmoitti millainen Isä on. *"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."*

Yllä olevissa teksteissä puhutaan siitä, mitä Poika on tekevä toisen tulemisensa yhteydessä: Hän on toistava sen, mitä hän ehtoollisella jo teki. Hän vyöttää vaippansa ja alkaa palvella Karitsan häihin voittajina saapuneita omiaan. Hän kirkkauden Herra nostaa palvelijansa omalle valtaistuimelleen ja alkaa "pestä" heidän jalkojaan. Eikä vain Poika vaan myös Isä laskeutuu polvilleen ja osoittaa kunnioitustaan niille, jotka ovat palvelleet Poikaa.

Ei ole mikään sattuma, että Jeesus toistamiseen nosti opetuslasten keskelle lapsen ja sanoi, että taivasten valtakunta on lasten kaltaisten. Jumalan valtakunta murtautuu sinun elämääsi, kun Herra saa pelastaa sinut olemaan pieni lapsi. Jumalan valtakunta on heijastusta Pyhästä Kolminaisuudesta. Näemmekö, missä todellinen suuruus on? *"Olkaa Jumalan seuraajat, niin kuin rakkaat lapset."* (Ef. 5:1) Jumalan valtakunnan toteutumista meidän elämässämme, yhteisössämme ja yhteiskunnassa mittaa se tapa, jolla suhtaudumme lapsiin, syntyneihin ja syntymättömiin, heikkoihin, ahdistettuihin ja kärsiviin, sairaisiin, nälkäisiin ja vangittuihin.

Sana yllä kehottaa meitä valvomaan ja se sisältää sen, että avaamme sydämemme ja silmämme näkemään, millainen on meidän Pyhä Kolmiyhteinen Jumalamme.

"Ymmärrä täysin, mistä puhutte. Ymmärrän, että uskomalla Jeesukseen saan syntini anteeksi, pääsen osalliseksi iankaikkisesta elämästä ja ruumiin ylösnousemuksesta, mutta onko minun todellakin pakko tunnustaa syntini? Eikö ole mitään muuta tietä pelastuksen kuin parannuksen tekeminen synneistä?" Näin kyselee moni etsijä. Vastaus oli tietenkin: "On vain tuo ahtaan portin tie Jeesuksen kautta Jumalan yhteyteen. Kaikki muut tiet jättävät meidät pimeyteen." Ahdas on portti elämään, kun meiltä kysytään kaikkien syntien ja kaiken synnin hylkäämistä. Mutta kuitenkin portti on auki ja sen nimi on kaikkien syntien anteeksiantamus Jeesuksen veressä. Rukoillaan portin luona kipuilevien puolesta. (JP)

30.9.1987 Herätys: Kristuksen kirkkauden katselua

Jeesus vei heidät korkealle vuorelle yksinäisyyteen. Ja hänen muotonsa muuttui heidän edessään, ja hänen kasvonsa loistivat niin kuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi niin kuin valo. Ja katso, heille ilmestyivät Mooses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa. Niin Pietari rupesi puhumaan ja sanoi Jeesukselle: 'Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Eliaalle yhden'. Hänen vielä puhuessaan, katso, heidät varjosi valoisia pilvi ja katso, pilvestä kuului ääni, joka sanoi: 'Tämä no minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä'. Matt. 17:1-5

Herätysten historia ja Raamattu puhuu Pyhän Hengen poikkeuksellisesta työstä, jota olemme tottuneet nimittämään herätykseksi. Ilman jatkuvasti toistuneita herätyksen aikoja, joina Jumala on nostattanut kirkon sen alennuksen tilasta, kristinuskoksi olisi jo ajat sitten pyyhitty pois maan päältä.

Ilman aivan erityistä Jumalan asioihin puuttumista maamme evankelioimisesta ei tule mitään varsinkin, kun näemme, että ulkoisesta vapaudesta huolimatta evankeliumin vastaiset voimat ovat rajusti voimistuneet maassamme. Mutta kysymys ei rajoitu ainoastaan evankeliumin työhön laajassa mittakaavassa, vaan mitä kipeimmin omaan henkilökohtaiseen elämäämme ja omien seurakuntiemme tulevaisuuteen. Ellei Herra ojenna kättänsä, emme mitenkään saa evankeliumin sanomaa viedyksi edes lähiympäristöömmeäkään puhumattakaan maailman evankelioimisesta.

Meidän ei tule vähääkään aliarvioida Jumalan tavanomaista työtä sanan kautta Pyhässä Hengessä. Emme saa halveksia pienten alkujen päivää, mutta Jumalan mahdollisuudet tuntien emme myöskään voi olla rukoilematta suurten jatkojen päivää. Jumalan suurten tekojen ikävöintiä on paljon, kun uutiset monista maista kertovat siitä, että Herra on suuri ja tekee myös suuria. Jatkuva rukouksemme tuleekin olla: "Herra herätä minut!"

Mutta mitä herätys oikein on luonteeltaan? Ensinnäkin se on Jumalan Pyhän Hengen työtä, jota emme millään inhimillisinä keinoin voi saada syntymään. Sellainen varsin suosittu opetus, että kunhan täytämme herätyksen ehdot eli teemme katumuksessa ja uskossa pohjaan asti ulottuvan parannuksen kaikista synneistämme, joiden tiedämme olevan omalla tunnollamme, annamme Jeesukselle hallintavallan elämämme sellaisillakin alueilla, jotka olemme tähän asti pitäneet omissa käsissämme, ja alamme rukouksessa yksin ja yhdessä anoa herätystä Herralta, niin Jumalan on "pakko" antaa herätys. Ei, Jumala on täysin suvereeni, vapaa kaikkivallassaan, antamaan herätyksen, milloin ja missä tahtoo.

Mutta sikäli kyseisissä ehdoissa on vinha perä, että meidän on mahdollista tukahduttaa herätys ja muu-kin Pyhän Hengen työ omassa ja ympäristömmme elämässä katumattomuudellamme, vaeltamalla oman tahdon tietä ja laiminlyömällä Herran edessä viipymisen. Tästäkin kirkkohistoria on täynnä todisteita. Meidän on siis eletävä parannuksessa ja rukoiltava herätystä, jos mietimme päästä siitä osalliseksi, mutta olemme siinäkin yksin Jumalan armon varassa. Herra voi antaa herätystä ja tahtoo antaa sitä, joten pysykäämme uskollisina rukouksessa ja valvomisessa.

Meistä tulee helposti Jumalan työn vastustajia, kun alamme ajatella, että nyt ei ole Jumalan aika, nyt ei ole Jumalan aika. Eli on turha tehdä myös evankeliumin työtä! Jeesus kehotti opetuslapsia nostamaan silmänsä vaalentuville vainioille vastoin sitä, miltä tilanne heistä näytti. Herätysten historia kertoo myös siitä, että entisistä heränneistä voi helposti tulla uusien herätysten tukahduttajia.

Mutta minkä laatuista Pyhän Hengen työtä sitten herätys oikein on? Herätys voi tapahtua yhdelle ihmiselle tai monelle saman aikaisesta, joten ydin herätyksessä ei ole kuinka moni ihminen herää. Helluntaina heräsi 3000 ja Korneliuksen kodissa kotikokouksen verran, Gasan tiellä yksi henki.

Herätys on aina silmien avautumista näkemään Herra. Silloin tulee oma synty hirvittäväksi ja kadottavaksi, pelästyttäväksi ja tämä pyhä pelko ajaa etsimään Golgatan veressä anteeksiantamusta ja puhdistusta. Herätys on edelleen Pyhällä Hengellä täyttymistä sillä tavalla, että asetutaan rohkeasti Herran puolelle keskellä maailman pauhun, todistetaan Herran armoitöistä seurauksia laskematta.

Viime kädessä herätys on kuitenkin Herran kirkkauden ja kunnian näkemistä ja katselua. Mooses pyysi Herralta: "*Näytä minulle kirkkautesi*" ja hän sai nähdä vaikkakin vielä kätkeytyneenä ja takaa päin. Pietari, Johannes ja Jaakob saivat nähdä Jumalan kirkkauden vaikkakin pilveen kätkeytyneenä. Herätys, Kristuksen kirkkauden katselu niin kirkastusvuoden valossa kuin Golgatan pimeydessä, on pyhydessään su- loista, niin että opetuslapset olisivat halunneet jäädä Herran kirkkauden läsnäoloon. Herätys on myös sitä, että katsellaan Jeesuksen kirkastettua hahmoa tietoisena, että me saamme taivaan kirkkaudessa muuttua saman kuvan kaltaisuuteen. Lopulta herätys on sitä, että otamme vastaan Isän sanan: "*Tämä on minun rakas Poikani, kuulkaa häntä!*" Miten kipeästi tarvitsemme herätystä! Rukoilkaamme sitä Herralta! (JP)

22.11.1987 Tulevaisuuden toivo

*Näin sanoo Herra: Kuule, Raamasta kuuluu valitus, katkera itku; Raakel itkee lapsiansa, hän ei lohdu-
tuksesta huoli surussaan lastensa tähden, sillä niitä ei enää ole. Näin sanoo Herra: Pidätä äänesi itkus-
ta, silmäsi kyyneleistä. sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he palaavat vihollisen
maasta. Sinulla on tulevaisuuden toivo, sanoo Herra: sinun lapsesi palaavat omalle maalleen...
Minun sisimpäni väräjäähän hänen tähtensä; minun täytyy armahtaa häntä, sanoo Herra.
Jer. 31:15-17, 20b*

Betlehemin äitien itku ja viattomasti surmatut lapset ovat tarkka kuva myös tämän päivän synnin maail-
man todellisuudesta. Mutta tuon huutavan vääryyden keskellä kuuluu Herran sana: *"He palaavat vihollis-
sen maasta* (myös surmatut lapset palaavat Jeesuksen ylösnousemuksen tähden kuolema -vihollisen
maasta) *ja sinulla on tulevaisuuden toivo."* Toivo on siinä, että Jeesus itse palasi Egyptistä, synnin ja or-
juuden ja epätoivon maasta, taivaalliseen Kaanaaseen kärsimisensä, kuolemansa ja ylösnousemisensa
kautta. Jeesus palasi pakolaisuudesta Egyptissä käydäkseen meidän syntimme Egyptiin ja johtaakseen
meidät siitä vapaaksi. Joulu oli alku Jeesuksen tielle Egyptiin meidän hirvittävän todelliseen syntisyy-
teemme, jotta me pääsisimme hänessä osalliseksi tulevaisuuden toivosta, ylösnousemuksen toivosta.
Hän teki sen, koska *"Hänen sisimpänsä väräjäähän meidän tähtemme; Hänen täytyy armahtaa meitä."* (JP)

26.1.1988 Taivas – todellinen koti

*"Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen val-
mistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan tei-
dät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." Joh. 14:2-3*

Millainen tulee olemaan tulevaisuutemme Jeesuksen kanssa? Millainen paikka on taivas, joka on us-
komme määränpää. Raamattu puhuu itse asiassa varsin paljon taivaasta ja vaikka se olemukseltaan
tietysti ylittää meidän käsityskykymme, kaikki se, mitä Raamattu taivaasta puhuu, on meille uskonvael-
luksemme vuoksi tarpeen.

Taivas eli uusi maa ja uusi taivas, niin kuin sitä myös nimitetään, on Jumalan luoma "paikka", jossa
olemme kuitenkin vapaat ajan ja paikan rajoituksista, joihin nyt olemme sidotut. Taivas on myös konk-
reettinen ja materiaallinen paikka, joskin eri tavalla kuin meidän nykyinen maamme. Siellä olemme ylös-
nousemusruumiissa, joka on tosin hengellinen ruumis, mutta niin kuin Jeesuksen ylösnousemusruumis-
kin myös hyvin konkreettinen. Ilmestyskirjan puhe elämän veden virrasta, kulta kaduista ja elämän
puusta ja sen hedelmien syömisestä ei suinkaan ole mitään kuvakieltä, vaan mitä yksityiskohtaisinta
kuvausta siitä, mitä Johannekselle todella näytettiin. Tietysti Johannes oli kirjoittaessaan kielen rajoitus-
ten alaisina, kielen, jonka sanasto on syntynyt kuvaamaan ajallisia asioita. Taivaassa on siis ihmeelli-
nen uusi luonto, kauneuden täydellisyys, suurenmoinen musiikki ja taivaallinen ehtoollisyhteys Karitsan
kanssa. Jeesus lupasi uutena nauttia ehtoollista omiensa kanssa.

Taivaassa jokaisella on oma paikkansa, sijansa, jonka Jeesus itse kutakin varten on valmistanut. Meillä
on siellä omat suuret asunot, oma tehtävämme, oma kaikista muista erottuva persoonallisuus. Tai-
vaan valo on Jumalan kirkkauden loistetta, jonka rinnalla auringon kirkkaus kalpenee. Jumalan pyhyys,
kirkkaus, puhtaus ja vaikeus on jotain, mitä emme nyt voi kestää, mutta uudessa kirkastetussa ylösnou-
semusruumiissamme emme mitään koe ihmeellisempänä onnena kuin saada olla iäti Jumalan valkeu-
den hyväilyssä. Tehtävänämme siellä on ylistää Herraa, kiittää ja hallita.

Taivas on myös täydellinen paikka. Se tulee olemaan "viimeistä sijaa myöden täysi", mitä kuvaa Ilmes-
tyskirjan moninkertaisen täydellisuuden luku 144.000. Jumalan pelastussuunnitelmassa mikään ei jää
keskenäiseksi eikä puolinaiseksi. Toisaalta taas meidän pelastettujen näkökulmasta pelastettujen
joukko on niin suuri, ettemme sitä taida laskea. Taivaallinen seurakunta on Jumalan asumus, joka koko
iankaikkisuuden kasvaa Jumalan rakennuksella yhä syvenevässä keskinäisessä rakkaudessa ja Juma-
lan ja Karitsan tuntemisessa Pyhässä Hengessä.

Ennen kaikkea kuitenkin taivas on koti, jossa saamme olla esteettömässä ja täydellisessä yhteydessä Isän ja Pojan kanssa. Jeesuksen kanssa vallitsee läheisyys, turvallisuus, avoimuus, yhteys, ilo, rauha, rakkaus, vapautuneisuus, täyteys. Taivas on taivas, koska siellä on oma rakas Vapahtajamme.

Taivaaseen ei ole pääsevä mitään epäpyhää eikä saastaista. Vain kun olemme puetut Kristuksen täydelliseen lahjavanhurskauteen, voimme päästä perille. Meidän syntimme ja saastamme otetaan Golgatan veressä pois, kun parannuksessa ja uskossa otamme vastaan Jumalan armon ja anteeksiantamuksen. Saamme silloin oikeuden astua taivaalliseen majaan. Ennen sitä meiltä kyllä riisutaan pois tämä ajallinen synnin ruumiimme.

Päätetkö sinä taivaaseen, on kysymys, johon on saatava selkeä ja varma vastaus nyt. Sinun on mahdollista tietää se. Jos ja kun omatuntosi yhdessä Pyhän Hengen kanssa vakuuttaa, että syntisi ovat anteeksi saadut, pääset taivaaseen. Jos synti sinua syyttää, käy juuri nyt Herran eteen, tunnusta syntisi ja kuule Herran sana: "Poikani, tyttäreni, Sinun syntisi annetaan Sinulle anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä." (JP)

7.4.1988 Jeesuksen haavojen todistus

"Jeesus sanoi Tuomaalle: 'Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.' Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: 'Minun Herrani ja minun Jumalani!' Jeesus sanoi hänelle: 'Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!'" Joh. 20:27-29

Ruumiin ylösnousemus on niin suuri ihme ja niin täysin vastoin kaikkea kokemuksemme todistusta, että meillä on suuri vaara sivuuttaa se ja keskittyä ainoastaan sielun pelastukseen. Jumala on kuitenkin Jeesuksen ristinkuoleman ja kuolleista nousemisen kautta valmistanut meille ei vain syntien anteeksi-antamista ja iankaikkista elämää, joka alkaa jo täällä ajassa, vaan myös ruumiin lunastuksen tai niin kuin yhtä hyvin voisimme sanoa ruumiin pelastuksen. Juuri se ruumis, joka kaikessa raihnaisuudessaan on nyt yllämme, on maaksi muututtuaan nouseva ylös tai Jeesuksen paluun yhteydessä muuttuva iankaikkiseksi uudeksi ruumiiksi, joka on oleva sitten myös pelastuneen sielun iankaikkinen asunto. Herra on valmistanut meille sekä sielun että ruumiin pelastuksen ja, kun ne molemmat ovat tulleet yhdeksi, olemme ehjiä, kokonaisia ja kokonaan pelastettuja.

Tuomaskin epäili toisten opetuslasten todistusta Jeesuksen ylösnousemusihmeen edessä. Hän pyysi Jeesukselta, mitä hänen ei olisi pitänyt pyytää, nimittäin näyttöä, sillä niin tehdessään ja tehdessämme asetamme itsemme ja oman kokemuksemme kaiken mitaksi ja korotamme itsemme Jumalan yläpuolelle ja itse asiassa aliarvioimme Jumalan sanaa ja niitä muita todisteita, jotka Jumala on jo meille antanut: uskovien todistusta, omantunnon todistusta, oman uskon tulemisemme todistusta ja hengellisten kokemustemme todistusta. Kun siis meillä on epäilyjä, alkäämme etsikö merkkejä ja tunnustekoja ja ihmeitä, vaikka Herra niitä voikin antaa. Menetämme nimittäin sen siunauksen, joka sisältyy uskomiseen näkemättä. Sitä paitsi luottamus, joka vaatii luottamuksensa kohteelta todisteita luotettavuudestaan, ei ole muuta kuin epäluottamus. Rakkaus ei vaadi rakkauden todisteita, vaan iloitsee rakastetustaan ja osoittaa omaehtoisesti rakkautta.

Kun siis kohtaamme epäilyjä ja taisteluja, teemme viisaasti, jos suuntaamme sydämemme silmät Ylösnousseen Jeesuksen haavoihin, niin kuin Tuomas epäilyjensä keskellä viisaasti teki. Tulemme koko iankaikkisuuden taivaassa katselemaan Jeesusta, jonka kädet, jalat ja kylki ovat haavoitetut. Siksi meidän on hyvä pyrkiä katselemaan niitä jo nyt sydämessämme. Jeesuksen haavat ovat hänen rakkautensa merkit. "Nämä minä sain kärsiessäni sinun puolestasi. En voi unohtaa sinua. Keihään kärki piirsi sinun nimesi sydämeeni", kertovat Jeesuksen haavat. Niistä voimme tunnistaa myös, että juuri se Jeesus, joka naulittiin ristille, on noussut ylös ja että Isä hyväksyi Jeesuksen sovitusuhrin puolestamme. Haavat puolustavat meitä nyt taivaassa Isän edessä. Ne vakuuttavat meille myös sen, että Jeesus ymmärtää, mitä tuska on.

Kun epäilyksen aallot hyökivät ylitsesi, tutki Jeesuksen kärsimystietä, mietiskele raamatunkohtia, jotka puhuvat hänen tuskistaan. Aseta itsesi opetuslasten paikalle, kun he näkivät Jeesuksen kuolevan. Her-

ra voi sanansa kautta antaa sinulle ihmeellisen apunsa, saat ajoittain tuntea hänen ihmeellistä läsnäoloaan, ja sitä kaikkein syvimmän tuskan, ahdistuksen ja unettomuudenkin keskellä. Jeesuksen haavojen katselu antaa myös voimaa voittaa kiusauksia, uutta voimaa ja intoa tehtävienne suorittamiseen. Ylösnousseen Jeesuksen haavat ovat tehneet monen valmiiksi käymään kuolemaankin hänen nimensä tähden. Katsomalla Jeesuksen haavoihin voi sinunkin sydäimestäsi nousta tunnustus: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Saat yhtyä Tuomaan uskon ihmettelyyn, iloon, nöyrään riippuvuuden tunnustukseen, uskontunnustukseen ja ylistykseen. "En minä, ei minun kokemukseni, ei minun tahtoni, vaan sinä, sinun sanasi ja sinun tahtosi. Olet Herra kaikkeni!" (JP)

7.4.1988 Jeesus on Herra

Jeesuksen herruus elämässämme tulee näkyä henkilökohtaisella, ihmissuhde-, kansallisella ja kansainvälisellä tasolla. Yleisuskonnollisen taustan johdosta kristittyjen jumalakuva jää helposti pienen äitityypin "Jumalan" tasolle. Tällainen pieni "Jumala" kyllä lohduttaa silloin, kun on vaikeaa, mutta ei vaadi parannusta eikä kuuliaisuutta. Näin monen kristityn Jumala riittää sunnuntaisin rauhoittamaan levotonta mieltä, mutta arkipäivät eletään suomalaisen yleisen arvomaailman ja yhteiskunnan yleisten sidonnaisuuksien mukaisella tavalla.

Elävä Jumala on pyhä, armollinen ja kaikkivaltias, suuri Jumala. Ellemme tunne Jumalan pyhyyttä, alamme suvaita ja hyväksyä syntiä, jota Jumala vihaa, emmekä tuomitse syntiä omassa elämässämme. Ellemme tunne Jumalan armoa, meistä tulee armottomia ja kovia. Ellemme tunne Jumalan herruutta, elämme niin kuin meitä itseämme miellyttää. Jeesuksen herruuden tunnustaminen merkitsee myös sitä, että emme pyri väistämään yhteentörmäyksiä silloin, kun Jumalan sana ja yleinen ajattelutapa tai kulttuuri tai omat mieltymyksemme ovat ristiriidassa keskenään. Alkuseurakunta kulki suoraa kurssia vainoihin, mutta saavutti voiton juuri niiden läpi kulkemalla.

Jeesuksen herruus merkitsee myös sitä, että kristitty kuuluu aina ensi sijassa Jumalan kansaan, Jeesuksen toista tulemistä odottavien joukkoon, ja vasta toissijaisesti perheeseensä, sukuunsa tai isänmaahansa. Juuri näillä alueilla kristitty kohtaa suurimmat taistelunsa. "Kuka minua hallitsee? Mihin kuulun? Mitkä ovat minun käytöstäni säätelevät arvot?" (JP)

22.6.1988 Voitto taistelussa paha vastaan

"Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä." Room. 12:21

Elämme maailmassa, jossa synti, paha ja perkele hallitsevat ja tekevät voimallisesti tuhoisaa työtään. Synti asuu ihmisessä ja sielunvihollinen hallitsee ihmisiä synnin välityksellä. Näin ollen emme ainoastaan itse lankea syntiin, vaan joudumme myös väistämättä pahan uhreiksi. Saatana kohdistaa meihin hyvin kouriintuntuvia hyökkäyksiä siten, että toiset ihmiset tekevät meille paha. He voivat olla sekä uskovia että epäuskoisia. Iskuja voi tulla puolisoita, perheen jäseniltä, työtovereilta, naapureilta, sukulaispiiristä jne. Sielunvihollisen tavoite on, että masentuisimme, alkaisimme vihata, katkeroituisimme, kostaisimme, vaipuisimme itsesääliin, ja näin lankeaisimme syntiin ja Jumalan nimi tulisi häväistyksi ja Jumalan valtakunnan leviäminen estyisi.

Sielunhoitoon tulee jatkuvasti ihmisiä, jotka kokevat, että heidän tilanteensa on toivoton sen pahan vuoksi, jota toiset ihmiset ovat tehneet heille. Useimmiten se paha, mitä he ovat kokeneet, on mitä todellisinta laadultaan. Moni uskova kokee paha kärsiessään jatkuvasti jäävänsä tappiolle. Jotenkuten hän vielä jaksaa raahautua eteenpäin uskon tiellä, kun hän kuitenkin saa omat syntinsä anteeksi Jeesuksen veressä, mutta kehotus pahan voittamisesta tuntuu joko utopialta tai vain hurskaalta toiveelta.

Juuri tappiomieliä on se, mihin sielunvihollinen pyrkii hyökätessään toisten tekemällä pahalla meitä vastaan. Kuitenkin yllä oleva Jumalan sanan sana ei sisällä vain kehotusta kestää ja kärsiä meihin kohdistuvaa paha, vaan se antaa meille mitä selkeimmän tehtävän voittaa paha, kukistaa hyökkääjä ja saada vihamies omalle puolellemme. Kehotus on mitä selkeintä voitontahtoa ja voiton mahdollisuutta täynnä. Itse asiassa lähetyskäsky on osa juuri tämän kehotuksen aluetta. Teemme evankeliumin työtä

siksi, että hyvän voima on pahaa suurempi ja hyvää tekemällä voimme riistää pimeyden lapsia Jumalan ihmeelliseen vaikeuteen.

Omin voimin kukaan ei taistelussa pahaa vastaan voi voittaa, mutta jos olet Jumalan lapsi, niin sinut on siirretty saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, pimeydestä valkeuteen ja Jumala itse asuu Pyhässä Hengessä sydämessäsi. Näin ollen se Herra, jolla on kaikki valta ja joka myös käyttää voimaansa, asuu sinussa ja siksi on taistelussa pahaa vastaan mahdollista voittaa. Tietysti on ratkaisevan tärkeää se, annatko Jumalan Hengen hallita itseäsi eli elätkö päivittäisessä parannuksessa ja syntien anteeksiantamuksessa ja suostut hylkäämään rakkaatkin syntisi. Jos näin pysyt Kristuksen armossa, niin Herra käskiessään meitä voittamaan pahan hyvällä huolehtii myös siitä, että se on mahdollista. Voittaja kutsuu omansa voittamaan hänen voitostaan käsin. Voit voittaa olemalla kuuliainen Herran sanalle. Ollessasi kuuliainen sanalle Herran voima pääsee vaikuttamaan kauttasi. Herra kutsuu meitä aktiiviseen hyökkäykseen pahaa vastaan sen kukistamiseksi. Taistelussa Saatanaa vastaan ei koskaan voi eikä saa tulla aselepoa.

Meidän on kuitenkin mahdollista voittaa vain sikäli kuin käytämme Jumalan keinoja taistelussa. Eli voimme voittaa pahan ja saada pahaa tekevän ihmisen Jumalan puolelle vain tekemällä hyvää. Pimeydessä valo voittaa aina. Kun Jumalan armon aurinko Kristuksessa nousee, niin pimeyden on pakko väistyä.

Mitä sitten on aivan käytännöllisesti se hyvä, mitä meidän pitää tehdä voittaaksemme pahan. Vastaus löytyy edeltävistä jakeista:

"Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkää kirotko. Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa. Olkaa keskenänne yksimieliset. Älkää korkeita mielitelkö, vaan tyytykää alhaisiin oloihin. Älkää olko itse mielestänne viisaita. Älkää kenellekään pahaa pahalla kostako. Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä. Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä kirjoitettu on: 'Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra'. Vaan 'jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle.'" (Room. 12:14-20)

Meidän tulee aloittaa hyvän tekeminen siunaamisesta eli siitä, että pyydämme Jumalaa tekemään hyvää, pelastamaan ja armahtamaan meille väärin tehnyttä aivan riippumatta siitä, mitä pahaa hän on tehnyt. Siunaaminen alkaa siitä, että siirrämme mielenkiintomme itsestämme meille vääryyttä tehneen tarpeisiin ja alamme miettiä, mitä voimme tehdä hänen hyväkseen. Edelleen meidän tulee tietoisesti miettiä, mitä hyviä ja ystävällisiä sanoja voimme hänestä ja hänelle sanoa. Mutta eihän tuo onnistu, joku sanonee. Pyhältä Hengeltä onnistuu ja siksi sinun on annettava Raamatun puhua sinulle kipeimmätkin totuudet itsestäsi, jotta sinä ensin tekisit parannuksen omista synneistäsi ja sitten hänen voimaansa lähtisit harjoittamaan vanhurskautta myös käytännössä.

Voittoisa taistelu jatkuu sitten uskovien keskinäisen yhteyden, yksimielisyyden ja nöyryyden keinoin. "Yksinäiset sudet" ovat mahdottomuus Jumalan seurakunnassa. Voitto saadaan yhteen hiileen puhaltamalla. Meillä on etuoikeus jakaa ilomme ja surumme, meillä on sama asenne Jumalaan, ilmoitettuun Jumalan sanaan, sama Pyhä Henki voimanamme, yhteinen päämäärä ja sama vihollinen.

Taistelu jatkuu ehdottomana kieltäytymisenä kostosta ja pahan pahalla palkitsemisesta. Jumala ei ole antanut sinulle oikeutta eikä kykyä toisen tuomitsemiseen. Jos sitä yrität, varastat Jumalalta hänen kunniaansa. Taistelun tavoite on selkeä: Rauhan aikaan saaminen sillä tavalla, että hyvällä saamme voituksi vastapuolen omalle eli Jumalan puolelle. Rauhaa ei kuitenkaan saa tehdä luopumalla Jumalan sanan totuudesta. Rauha on aina mahdollinen, jos menemme vääryyden puolelle, mutta sellaiseen rauhaan meidän ei tarvitse pyrkiä. Voit Herrassa aina voittaa taistelun pahaa vastaan, voit aina myös saavuttaa sisäisen rauhan, mutta aina emme voi voittaa rauhaa vihollisemme kanssa. Mutta rauha on taivoittemme. Meidät on kutsuttu "rauhantekijöiksi".

Voimme voittaa, kun teemme oikein, Raamatun mukaisesti, riippumatta siitä, mitä toinen tekee, ja tunnustamalla se väärä, mitä olemme itse tehneet. Tässä taistelussa Herra itse on kanssamme ja olemme Voittajan puolella silloinkin, kun joudumme tekemään parannusta kipeimmistäkin omista tappioistamme. Lopullinen voitto ei ole pahan vaan hyvän, sillä Jumala on hyvä. (JP)

8.9.1988 Mitä syvimmitäsi haluat?

*"Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tunte-
misen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin
omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä,
joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalas-
ta uskon perusteella; tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimystensä
osallisuuden, tullessani hänen kaltaiseksi samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen
ylösnousemukseen kuolleista." Fil. 3:8-11*

Paavalin arvomaailma oli muuttunut täydellisesti, kun hän oli kohdannut Ylösnouseen. Ennen hänelle oli merkinnyt eniten sukuperä, uskonnollisuus, kansakunta, ulkoisesti nuhteeton elämä ja into kuvailla Jumalan puolesta. Asia voitaisiin ilmaista ehkä nykyaikaisemminkin. Perhe, suku, isänmaallisuus, uskonto, menestys, äly, lahjat, poliittinen ura, ihmisten hyväksyntä ja taloudellinen turvallisuus merkitsivät hänelle kaikkea, niin kuin ikävä kyllä vielä tänä päivänä useimmille suomalaisille ja niin jopa kovin monille uskovillekin. Kuitenkin Paavali sanoo, että hän pitää nyt näitä kaikkia pelkkänä roskana. Miksi noin hyviä ja tärkeitä asioita pitäisi pitää roskana eli arvottomana? Eikö hän hiukan liioittele?

Vastaus on yksinkertainen. Kaikki edellä lueteltu on ei vain tappio vaan jopa äärimmäisen vaarallista ihmiselle, jos se estää häntä pelastumasta ja tuntemasta Kristusta. Sitä paitsi mikään edellä luetelluista ei ole pysyvää eikä Jumalan edessä riittävää. Siksi Paavali lukee kaiken itsessään ehkä hyvänkin menetykseksi, kun se esti häntä tuntemasta Kristusta. Hänen ainoana aarteenaan oli nyt Jeesuksen uskon kautta tuleva lahjavanhurskaus, ja Jeesuksen itsensä ja Jeesuksen ylösnousemusvoiman tunteminen ja hänen kärsimyksiinsä osallistuminen.

Se, että uskoo Jeesukseen ja on saanut syntinsä anteeksi ja lahjavanhurskauden ei vielä välttämättä merkitse sitä, että tuntisi vielä Jeesusta itseään kovin hyvin tai että olisi päässyt kokemaan paljon Jeesuksen ylösnousemusvoimaa tai hänen kärsimyksiään. Jeesuksen persoona, henkilö oli Paavalin aarre ja Kristuksen syvempi kokemuksellinen tunteminen oli hänen syvin janonsa.

Mitä me oikein etsimme ja tavoittelemme? Huomattava on se järjestys, jolla Paavali puhuu: Ensin Jeesuksen henkilön tunteminen, sitten Herran ylösnousemusvoiman maistaminen ja viimeksi Jeesuksen kärsimysten osallisuus. Ilman Jeesuksen ylösnousemusvoimaa meistä ei ole Jeesuksen kanssa kärsijöiksi. Suurta luottamusta Herralta on, kun hän voi meille Jeesuksen ahdistuksia antaa. Mutta kaiken keskellä Paavalin tavoite oli selkeä: ruumiin ylösnousemus ja taivaallinen Jerusalemi.

Millä tavalla sitten Jeesuksen ylösnousemusvoimaa voidaan tuntea. Selvä asia on, että itse Jeesuksen ylösnousemus ja siinä vaikuttanut ylenpalttinen voima on historiallinen tosiasia, joka ei ole meidän kokemuksemme, vaan Jeesuksen. Mutta Jumalan sana osoittaa selkeästi, että se sama voima, joka vaikutti Jeesuksen ylösnousemuksessa, vaikuttaa myös uskovien elämässä heti pelastumisesta asti. Uudestisyntyminen on sen ensimmäinen suuri vaikutus meissä. Siinähan meidät liitetään Jeesuksen ylösnousemuselämään, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa. Tämä liittäminen on todellista eikä vain jotain kuvaannollista puhetta.

Jeesuksen ylösnousemusvoiman vaikutusta voimme kokea ainakin neljällä eri tavalla. Ensimmäkin sillä on todistava voima. Jeesuksen ylösnousemus todistaa, että hän on Messias, Jumalan Poika ja että kaikki hänen toimintansa maan päällä on pysyvää, voimassa ja kirjaimellisesti totta. Apostolit saivat ylösnousemuksesta varmuuden todistaa Jeesuksesta ja rohkeuden käydä marttyyrikuolemaan. Kun uskomme horjuu, ylösnousemuksen tosiasia tukee meitä.

Toiseksi Jeesuksen ylösnousemuksella on vanhurskauttava voima. Se on vakuutus, kuitti, siitä, että Golgatalla koko velkamme sovitettiin. Vanhurskaudemme on kokonaan valmis. Jumalan silmissä olemme ihmisiä, jotka olemme täyttäneet lain täydellisesti. Ylösnousemus todistaa, että Jumala ottaa meidät vastaan. Kun seurakunnan pää on noussut ylös, niin jäsenetkin tulevat varmasti nousemaan.

Edelleen Jeesuksen ylösnousemuselämä synnyttää nyt kaiken hengellisen elämän. Hänessä on elämä itsessään, siksi mekin saamme elää. Ylösnousemuselämä uskovassa on kokonaan uutta ja sen rinnalla meissä oleva luonnollinen elämä on pelkkää kuolemaa. Uusi elämä liittyy meidät taivaallisiin. Ylösnousemusvoima vaikuttaa Jumalan sanan ja sakramenttien kautta. Kun otamme ne vastaan, pääsemme kasvamaan ylösnousemuselämän osallisuuteen. Ja se elämä on iankaikkista, mikään tai kukaan ei voi sitä meiltä riistää yhtä vähän kuin kukaan voi enää Jeesusta surmata.

Vihdoin Jeesuksen ylösnousemus säteilee lohduttavaa voimaa. Se lohduttaa poisnukkuneita pyhiä ajattellessamme. Se lohduttaa, kun joudumme askel askeleelta käymään lävitse sisäisen kuoleman etene- mistä omassa elämässämme - tuota kivuliasta riisumista, joka kuitenkin on meille niin kovin tarpeellista, jotta Jeesus saisi kasvaa meissä. Se on myös lohdutus ja rohkaisu niille, jotka murehtivat, kun evan- geliumin työ näyttää tulevan murskatuksi. Herra herättää uudestaan seurakuntansa. Ja mikä lohdutus se onkaan vainotuille kristityille! Herramme elää. Meille ei riitä tapakristillisuus, ei moraalinen kristillisuus, ei nimikristillisuus, joilta puuttuu tämä voima. Meidän tarpeemme on oppia tuntemaan Herra itse ja hänen ylösnousemuksensa voima. Etsikäämme hänen kasvojaan. (JP)

25.11.1988 Daavidin valtaistuini

"Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja syn- nytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus. Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesta, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman." Luuk. 1:30-33

Jeesus Kristus on lihan puolesta Daavidin siemenestä, Daavidin poika, ja pyhyiden hengen puolesta Jumalan Poika. Mikä ja millainen on Daavidin valtaistuin, jolla Herra istuu?

Ilman muuta on selvää, että Daavidin valtaistuin viittaa erityisesti siihen julkiseen ja lopulliseen kunin- kuuteen, jonka Jeesus on tuova ilmi palatessaan takaisin toisen kerran. Jeesus on oleva taivaallisen Jerusalemin hallitsija ja kaikki kansakunnat kokoontuvat häntä ylistämään palvomaan ja palvelemaan. Daavidkin sai monien sotien ja taistelujen jälkeen "rauhan kaupungin" kuninkuuden.

Mutta Daavid oli jo sitä ennen kuningas. Hän oli Herran voitelema kuningas jo silloin, kun oman kateu- tensa ja kunnianhimonsa orjuuttama ja Herran sanan hyljännyt Saul vielä ajoi häntä takaa surmata- seen hänet. Silloin Daavidin valtaistuin ei ollut Jerusalemin linnassa, vaan muun muassa Adullamin luo- lassa ja mitä erilaisimmissa paikoissa. Hänen silloisista alamaisistaan kertoo 1. Samuelin kirja seuraa- vaan tapaan:

"Niin Daavid lähti sieltä ja pääsi pakoon Adullamin luolaan.... Ja hänen luokseen kokoontui kaikenlaista ahdingossa olevaa, velkaantunutta ja katkeroitunutta väkeä, ja hän rupesti heidän päämiehekseen. Näin liittyi häneen noin neljäsataa miestä." 1. Sam. 22:1-2

Tapa, jolla Daavid kohteli näitä inhimillisesti katsoen toivottoman tuntuista alamaisiaan, kuvastuu siitä, mitä hän sanoi luokseen paenneelle Ebjatarille:

"Jää minun luokseni, älä pelkää; sillä joka väijyy sinun henkeäsi, se väijyy minun henkeäni. Minun luo- nani sinä olet turvassa." 1. Sam. 22:23

Näistä katkeroituneista, ahdingossa olleista ja velkaantuneista nousi kuitenkin Daavidin urhoja, joiden rakkaus ja uskollisuus Daavidia kohtaan kuvastuu erinomaisen kirkkaasti tapahtumasta Betlehemissä:

"Daavid oli silloin vuorilinnassa, ja filistealaisten vartiosto oli Betlehemissä. Ja Daavidin rupesti teke- mään mieli vettä, ja hän sanoi: 'Jospa joku tosi minulle vettä juodakseni Betlehemin kaivosta, joka on portin edustalla!' Silloin murtautuivat ne kolme urhoa filistealaisten leirin läpi ja ammensivat vettä Betle- hemin kaivosta portin edustalta, kantoivat ja toivat sen Daavidille. Mutta hän ei tahtonut sitä juoda, vaan vuodatti sen juomauhriksi Herralle ja sanoi: 'Pois se! Herra varjelkoon minut sitä tekemästä. Onhan se niiden miesten veri, jotka menivät sinne oman henkensä uhalla.' Eikä hän tahtonut juoda sitä." 2. Sam. 23:14-17

Daavidin rakkaus voitti katkeroituneet ja ahdistetut ja velkaiset ja muutti heidät kuolemaan asti uskollisiksi sankareiksi. Daavidin valtaistuim perustettiin heidän sydämissään rakkauden voimalla.

Daavidin Pojan herruus ja hänen valtaistuimensa on yhä tänään avoin katkeroituneille ja velkaisille ja ahdingossa oleville. Jeesuksen kuninkaallinen, mutta salattu valtaistuim on tänään se puu, jolle Pilatus kiinnitti päällekirjoituksen:

"Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas."

Siltä valtaistuimelta hän julistaa armahdustuomiota katkeroituneille ihmisille, velkaisille ja ahdistetuille. Siltä valtaistuimelta hän kuuluttaa: "Jää luokseni, älä pelkää. Se, joka väijyy sinun henkeäsi, se väijyi minun henkeäni ja luuli saavuttaneensa minusta voiton, mutta minä nousin ylös. Sain jo voiton. Minun luonani sinä olet turvassa. Mikään ei voi enää erottaa sinua Isän rakkaudesta, joka loistaa tältä minun valtaistuimeltani. Te katkeroituneet, te raskautetut, te velkaiset, te ahdistetut, tulkaa ja jääkää tänne!"

Meidän Vapauttajakuninkaamme, jonka hallinta oli todellisuutta myös seimen oljilla tallissa, on hallitseva iankaikkisesta. Monella tavalla ahdistettu ja taisteluissa koeteltu joukko, jossa kukin kantaa omaa ristiään, "sitä kevyttä kuormaa", jonka Daavidin Poika antaa seuralaisilleenkin, on saapuva voittosaatossa taivaalliseen Jerusalemiin. Hän itse on huolehtiva siitä. (JP)

10.4.1989 Rukous ja murheemme

Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. Fil. 4:5-7

Eräs tehokas tapa, jolla sielunvihollinen pyrkii riistämään Herran omilta ilon, on väärä murehtiminen ja huolehtiminen. "Mitä tulevaisuudessa tuleekaan tapahtumaan? Jos meille tapahtuukin, se mitä kaikkein eniten pelkäämme?" Kun tällaiset huolet tuovat levottomuutta ja pelkoa sydämeemme, meille tarjotaan monenlaisia lohdutuksia. Joku sanoo: "Kisko sisimpäsi kasaan äläkä anna moisten turhien huolten pilata tämän hetken elämäsi. Menetät vain turhaan henkisiä voimavarojasi ja kykyysi nauttia tästä hetkestä."

Niin, aivan oikein, mutta ongelma on siinä, että en kykene noista huolistani ja peloistani vapautumaan. Itse asiassa ongelmamme ei olekaan niinkään siinä, mikä meille voi tapahtua, vaan siinä, että emme kykene hallitsemaan ja kontrolloimaan omaa sydäntämme ja mieltämme. Vaikka kuinka hyvin tietäisimme, että jonkun asian tapahtumistodennäköisyys on äärimmäisen pieni, tieto ei auta huolehtivaa sydäntä tippaakaan. Kun huoli esimerkiksi myöhään autolla palaavasta lapsesta pitää vanhempia hereillä, mitkään järkisyöt eivät huolestunutta sydäntä voi rauhoittaa.

Itse asiassa Raamattu on tässä kohden erittäin realistinen, kun se selvästi kieltää sen mahdollisuuden, että voisimme hallita omia tunteitamme, ajatuksiamme ja mieltämme. Sillä jakeen 7 mukaan vain Jumalan rauha eli siis Jumalan välitön vaikutus sydämissämme voi varjella sydämemme ja ajatuksemme. Mikäpä voisi meitä tehdä onnettomaksi, jos kykenisimme oman sydämemme ja ajatuksemme hallitsemaan. Silloinhan riittäisi missä olosuhteissa tahansa lyhyt kehoitus omalle sisikunnalle: "Ole nyt iloinen ja onnellinen ja rauhallinen", ja kaikki olisi jälleen kunnossa.

Idän uskonnollisuuden ydin ja hyvin pitkälle suomalaisen uuden aallon ajattelun taustalla on se uskomus, että ihminen kykenee sopivia menetelmiä, terapioita, rituaaleja ja rukouksia käyttäen sisimpänsä hallitsemaan ja itsensä tekemään jollei täysin niin ainakin noin suhteellisen onnelliseksi. Hetkellisesti erilaiset menetelmät saattavatkin tuoda lievitystä. Mutta syvimmältään mitään todellista apua ei saada. Joku saattaa lujalla tahdollaan painaa tiedostamattomaansa sisintään kalvavan levottomuuden, mutta sellainen tila on itse asiassa pahempi kuin oman ahdistuksensa tiedostaminen ja huokailu sen alla. Sillä ahdistuksen tuhoava voima ei miksiäkään siitä muutu, että se onnistutaan hetkeksi tai ehkä pitemmäksi ajaksi torjumaan. Raamattu on aivan selkeä opetuksessaan: Vain Jumalan työ voi vapauttaa sinut huolista, peloista ja levottomuudesta.

Miten me sitten voimme päästä osalliseksi Jumalan työstä? Jae 6 sanoo sen:

"Kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi."

- Tahdotko sanoa, että rukoileminen olisi vastaus? Mutta minähän olen rukoillut vaikka kuinka paljon, eikä se ole auttanut vähääkään! Vai tahdotko sanoa, että rukoileminen kääntää huomiomme pois huolistista ja antaa muuta ajateltavaa? Vai kuvitteletko, että rukoilemalla voisin suggeroida itseni rauhalliseen olotilaan?

- En todellakaan tarkoita sitä. Rukouksella itsellään ei ole mitään vaikutusta. Pakanatkin rukoilevat ja rukoilevat usein paljon enemmän kuin me. Kysymys on siitä, että Jumala toimii ja hänen on luvannut toimia, kun rukoilemme hänen tahtonsa mukaan ja Jeesuksen nimessä. Rukous itsessään ei meissä mitään muuta, mutta kyllä Herra, joka kuulee ja vastaa rukouksiin.

Mutta tässä yhteydessä on huomioitava, mitä rukous oikein on. Rukous-sana, jota yllä oleva raamatunkohta käyttää, on yleissana, joka tarkoittaa ensisijaisesti kumartamista, valvomista, ylistystä ja rukoilemista. Rukoileminen ei ole mitä tahansa sydämen huutoa tai sisimmän tyhjentämistä, vaan se tapahtuu ennen kaikkea Herran Jeesuksen ja Isän edessä ja hänelle.

Rukoilemisemme tulee siis alkaa, ei suinkaan tuskamme ja ahdistuksemme kertomisella, vaan sillä, että tietoisesti asettaudumme Herran kasvojen eteen. Muistutamme itsellemme ja kerromme hänelle, kenen eteen olemme tulleet. Siksi rukouksen tulee alkaa ylistyksellä, Herralle sen kertomisella, millainen hän on. Sen jälkeen saamme vapaasti siirtyä anomuksiimme ja pyyntöihimme ja kertoa hänelle aivan kaiken sen, mikä sydämellämme on. Mutta rukous ei pääty siihen. Sen tulee jatkua kiitoksena eli niiden asioiden mieleen palauttamisella, jotka Herra on tähän asti tehnyt meille. Saamme kiittäen kertoa Herralle, miten suuri armo se oli, että hän kävi sijastamme ristiin ja kärsimyksiin. Kiitämme hänen ylönousemuksensa voitosta ja sitten yksityiskohtaisesti siitä paljon armosta, jota olemme saaneet tähän mennessä kokea.

Kristillistä rukousta on sellainen, jossa pääasiaksi muodostuu hän, jota rukoillaan. Sellaiseen rukoukseen Herra vastaa toiminnallaan meidän sydämessämme. Ei tosin välttämättä sillä hetkellä kuin rukoilemme. Jumala itse päättää ajan ja tavan. Mutta hän alkaa toimia. Hänen rauhansa alkaa vaikuttaa.

Mutta millaista vaikutusta se sitten oikein on? Se ei ole vain ylipäänsä mielen tasapainon palautumista ja hyvän olon kokemusta, vaan niin kuin jakeemme sanovat: "Jumalan rauha varjelee sydämemme ja ajatuksemme Jeesuksessa Kristuksessa." Jumala palauttaa mieleemme, millainen on Jeesus ja hänen sanansa lupaukset: Ei ole mitään tuskaa, ei mitään, mikä voisi erottaa meidät Jumalan rakkaudesta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. Tai kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Jumalan rauha kiinnittää meidän mieleemme ja sydämemme Jeesukseen ja varjelee meitä hänessä.

Jae 6 sanoo: *"Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa..."* Eli ei yksinkertaisesti ole mitään sellaisia olosuhteita, joihin tämä lupaus ei soveltuisi. Tarttukaamme tähän sanaan! (JP)

17.11.1989 Toivo

"Ja tämän valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu... Sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." Matt. 24:14,44

Jeesuksen paluuta ennakoivat monenlaiset lopunajan ahdistukset, mutta niiden keskellä ja niistä huolimatta Jumala huolehtii siitä, että hänen evankeliuminsa tulee saarnatuksi kaikille kansoille. Jumala ei tule epäonnistumaan pelastussuunnitelmansa täyttämisessä. Vainojenkin keskellä seurakunta kasvaa eri puolilla maailmaa, vaikka monet kansakunnat kansakuntina, omamme ikävä kyllä niiden joukossa, ovat myös tietoisesti kääntämässä selkäänsä evankeliumin sanomalle. Herra ei lupaa omalle seurakunnalleen helppoa tietä täällä ajassa, mutta sillä on toivo: Jeesus Kristus tulee pian takaisin.

Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyvästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryysyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet olivat yhtä lukuun ottamatta poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi toivo. Kun häneltä sitten kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein

oli, hän selitti tauluaan seuraavaan tapaan. Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisikin tässä myrskyvässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettyinä ja kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetyt uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on Jeesus Kristus. Siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistyvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa. (JP)

14.3.1990 Jumalan pyhyys ja rakkaus ristillä

Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavojensa kautta me olemme paratut. Jes. 53:4-5

Miksi Jeesuksen täytyi kärsiä Golgatan ristillä? Miksi on niin, että vain Golgatan veressä on syntien anteeksiantamus. Miksi ei pelkkä Jumalan rakkauden julistus riitä? Kuka ja mikä vaati Jumalaa antamaan oman ainoan Poikansa ristille kärsimään ei vain hirveää ruumiillista tuskaa vaan ennen kaikkea sen hengellisen tuskan, että Isä joutui hylkäämään oman Poikansa. Jumalan hylkäämänä olo on kadotusta, helvettiä, ja Jumalan tuomion tulta. Voidaankin sanoa, että Jumalan pyhän vihan ja tuomion tuli poltti Jeesuksen, Jumalan oman Pojan, Uhrikaritsan, ristin kärsimyksessä. Miksi Jumalan täytyi itse antaa niin hirvittävä uhri? Mikä sitä vaati?

Sitä vaati Jumalan pyhyys ja rakkaus. Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaati sitä, koska Jumala ei voi jättää ainoatakaan syntiä rankaisematta. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen jää yksikin synti rankaisematta ja poistamatta, Jumala ei ole enää Jumala. Jumala on valkeus, jossa ei ole mitään pimeyttä. Synnin poistamiseksi ei ole mitään muuta tietä, kuin se, että synti tuomitaan, rangaistaan, hyvitetään ja sovitetaan. Synnin sovittava rangaistus on iankaikkinen kadotus eli helvetti, mikä ei suinkaan tarkoita paikkaa, jossa sielunvihollinen ja pimeyden voimat hallitsevat, vaan se on paikka, jossa Jumala tuomitsee ja rankaisee oikeudenmukaisesti synnin. Jumala on kuluttava tuli. Kuka voi kestää Hänen tultaan?

Sinun omatuntosi on muuten Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen lahjomaton kannattaja. Koko yhteiskuntamme, sen oikeuslaitos, pysyy pystyssä siksi, että synnissä Jumalasta erossa ollessaankin ihmisen omatunto vaatii synnille rangaistusta ja tuomiota. Myönsi ihminen sitä tai ei, hän vavahtaa kuoleman edessä siksi, että hän alitajuisesti tietää, että omantunnon vaatimus tuomiosta ja rangaistuksesta on oikea. Et voi päästä ainoastakaan synnistäsi joutumatta tekemään siitä lopullista tiliä.

Omatuntosi on Jumalan liittolainen. Juuri siksi niin moni yrittää omantuntonsa paaduttaa. Mutta ihmisellä ei ole mitään keinoa, millä hän voisi menneen tehdä tyhjäksi, tehdyn tekemättömäksi ja laiminlyödyn tehdyksi. Hän tietää, että tuomio tulee. Hän pelkää, ja pelkää syystä.

Rangaistus on ainoa asia, mikä vapauttaa omantunnon. Parhaiten sitä kuvannee monien meidän yhteisen kokemuksemme lapsuudestamme, kun omatuntomme oli vielä todella herkkä. Muistan tehneeni salaa jotain pahaa. Sen jälkeen oli paha olo, kun omatunto syytti. Kun sitten asia paljastui, jotenkin helpotti, mutta nyt alkoi rangaistus pelottamaan sitäkin enemmän. Vihdoin vitsa sai hoitaa tehtävänsä. Ja mikä helpotus! Kun rangaistus oli ohi, omantunnon syytös oli poissa. Mikä vapaus siinä olikaan! Julma on se kasvattaja, joka piinaa pahaa tehnyttä lasta huonon omantunnon ruoskalla, kun voisi vapauttaa hänet, antamalla sopivan rangaistuksen lapselle.

Jeesuksen uhria Golgatalla vaati kuitenkin ennen kaikkea Jumalan käsittämättömän suuri rakkaus. Hän valitsi mieluummin oman rakkaan ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään sinun syntiesi rangaistuksen kuin sen, että sinä itse joutuisit kantamaan omien syntiesi rangaistuksen. Hänet synnitön ja puhdas lävistettiin tuskalla, jotta sinä syntinen ja saastainen saisit rauhan, ilon ja vapauden. Jotta saisit vanhurskauden, jolla kelpaat Jumalan taivaaseen, jotta saisit omistaa iankaikkisen elämän. Kaiken tämän saat ilmaisena lahjana ottaa vastaan, sillä Jeesus maksoi hinnan siitä.

Omatuntosi on tässäkin kohden Jumalan liittolainen. Kun sinä tunnustat, että juuri sinun syntisi ovat syy, Jeesuksen kärsimykseen, ja turvaat lupaukseen siitä, että kun Jeesus kärsi sijastasi, niin sinun ei enää tarvitse kärsiä, niin merkittävää kyllä omatuntosi tyytyy siihen, löytää rauhan ja vapautuu kuoleman ja tuomion pelosta. Omatunto tyytyy Jeesuksen sinun Sijaisenasi saamaan rangaistukseen.

Emme koskaan täällä ajassa voi pohjaan asti ymmärtää Jumalan Golgatan verisessä uhrissa antaman ja ilmaiseman rakkauden syvyyttä. Sen siunausta saamme koko iankaikkisuuden verran maistaa ja kokea. Sen armoa syntinsä anteeksi saaneet ja taivaaseen päässeet tulevat ylistämään iankaikkisesta iankaikkiseen. Taivaassa laulumme aihe, uuden virren aihe, on Tapettu Karitsa.

Mutta täällä ajassa voimme ymmärtää, että Jumalan rakkaus uhrasi oman Poikansa juuri minun tähteni ja juuri sinun tähtesi. Uskomalla ja omistamalla tämän tosiasian sinä saat syntien anteeksiantamuksen ja elämän ja autuuden. Mutta missään muualla ei ole sydämelle rauhaa löydettävissä. Sillä ei kukaan eikä mikään muu kuin synnittömän Uhrikaritsan, Jeesuksen, veri voi sovittaa syntejäsi. (JP)

19.5.1990 Kokonainen evankeliumi ja sen vaikutus

Pietari alkoi puhua ja sanoi: "Nyt minä todella käsitän, ettei Jumala katso henkilöön, vaan että jokaisessa kansassa se, joka pelkää häntä ja tekee sitä, mikä on oikein, on hänelle mieleinen. Hän lähetti sanan Israelin lapsille julistaen evankeliumia rauhasta, joka tulee Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen, joka on kaikkien Herra. Te tiedätte tuon sanoman, joka lähti Galileasta ja levisi koko Juudeaan sen kasteen jälkeen, jota Johannes saarnasi. Te myös tiedätte, kuinka Jumala oli voidellut Pyhällä Hengellä ja voimalla nasaretilaisen Jeesuksen, hänet, joka kulki paikasta toiseen, teki hyvää ja paransi kaikki Paholaisen valtaan joutuneet, sillä Jumala oli hänen kanssaan. Me olemme kaiken sen todistajia, mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa. Hänet he ripustivat puuhun ja surmasivat. Mutta Jumala herätti hänet kolmantena päivänä ja antoi hänen ilmestyä, ei kaikelle kansalle vaan Jumalan ennalta valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen kun hän oli noussut kuolleista. Hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hänet Jumala on asettanut elävien ja kuolleiden tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." Kun Pietari vielä tätä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka olivat sanaa kuulemassa. Kaikki ne uskovat, jotka olivat ympärileikattuja ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin myös pakanoiden päälle, sillä he kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari sanoi: "Ei kai kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niin kuin mekin?" Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimessä. Apt 10:34-43

Apostolien tekojen 10. luvussa Pietari julistaa roomalaisen sotilaan Korneliuksen kodissa Jumalan sanaa. Pietari julistaa koko evankeliumin, josta Korneliuksella oli ennakkoonkin tietty määrä tietoa. Koska vain kokonainen evankeliumi riittää pelastamaan ihmisen, meidän on tarkattava, mitkä asiat Pietari sisällyttää pelastukseen välttämättömään Kristus-saarnaan:

1. Evankeliumi on sanoma rauhasta Jeesuksessa Kristuksessa.
2. Jeesus on kaikkien Herra. (36)
3. Johannes Kastaja raivasi tietä Jeesukselle saarnaamalla kastetta, jonka merkitys oli parannuksessa, kun Vanhan Testamentin lain vaatimukset tunnustettiin oikeiksi ja etsittiin anteeksiantamusta. (37)
4. Pyhällä Hengellä voideltu Nasaretin Jeesus, todellinen ihminen, teki hyvää, paransi ja vapautti perkeleen sitomat, koska Jumala oli hänen kanssaan. Jeesus on Jumala. (38)
5. Jeesuksen tekojen, kärsimisen ja ylösnousemuksen historiallisuus, kaikella on todistajat. Erityisen tärkeää on nähdä apostolien tehtävä ylösnousemuksen todistajina. (39,41)
6. Jeesuksen ristiinnaulitseminen. (39)
7. Jeesus herätettiin kuolleista. (40)
8. Kristus-saarna tapahtuu hänen käskystään ja hänen valtuutuksellaan, joten kuulijat ovat vastuussa kuulemastaan. (42)
9. Jeesus on elävien ja kuolleitten tuomari. (42)
10. Jeesus on Vanhan Testamentin lupauksen täyttävä. (43)

11. Uskomalla Jeesukseen ihminen saa synnit anteeksi hänen nimensä, se on hänen olemuksensa ja tekojensa kautta. (43)

Jakeen 42 sana: *"Jumala on asettanut Jeesuksen elävien ja kuolleitten tuomariksi"*, osoittaa, että hänen tuomiovaltansa ei rajoitu kaukaiseen kuolemanjälkeisyyteen ja viimeiseen tuomioon, vaan hän on myös nyt, tänään Tuomari, käytöksemme ja elämämme mitta, jonka edessä jokainen elämämme silmänräpäys on elettävä. Pietarin sanoma huipistuu ihanaan evankeliumiin syntien anteeksiantamuksesta niille, jotka uskolla omistavat Jeesuksen ja hänen tekonsa.

Pyhä Henki ei antanut Pietarin jatkaa saarnaansa loppuun asti, koska hän oli jo julistanut pelastukseen tarvittavan koko evankeliumin. Hänen puheensa aikana Pyhä Henki vuodatettiin kokoontuneille ei-juutalaisille. He saivat saman ylistyksen lahjan kuin apostolit helluntaina. Kielilläpuhumisen armolahja on ensisijaisesti ylistystä varten. *"He kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa."* Sama hämmästyks, joka oli vallannut Jerusalemin asukkaat helluntaina, valtasi nyt Pietarin mukana tulleet juutalaiskristityt.

Huomattavaa on, että nämä pakanat saivat Pyhän Hengen lahjan ennen kuin heitä oli kastettu ja ilman, että heidän päälleen olisi laskettu käsiä. Pyhä Henki osoitti jälleen, miten hän on toiminnassaan vapaa ja suvereeni. Hän päättää, miten ja milloin ja missä hän toimii.

Kun Pyhä Henki keskeytti Pietarin saarnan, se oli jo sisältänyt koko evankeliumin. Hän oli puhunut selkeästi vain ja pelkästään Kristuksesta. Hän oli puhunut kuuliaisena Pyhän Hengen johdatukselle. Hänen tarkoituksensa lienee ollut syventää vielä sanomaansa, kun kuulijat saivat Pyhän Hengen. Tänä aikana meidän suurena kiusauksenamme on puolustaa Kristusta ja selittää Kristusta, kun meidän tehtävämme on julistaa pelkkää Kristusta ja hänen työtään. Jos teemme niin, saamme myös odottaa, että Pyhä Henki julistuksemme kautta pelastaa ihmisiä ja vie heidät elävään Kristus-yhteyteen. (JP)

22.9.1990 Jeesuksen veri riittää

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat." Room. 8:1

Yllä oleva jae sisältää eräänlaisen yhteenvedon siitä, mitä Paavali oli Roomalaiskirjeen alkuluvuissa kertonut Kristuksen kärsimisen ja kuoleman perusteella annetusta pelastuksesta. Jokainen, joka uskoo, saa pelastuksen ilman omia ansioita lahjaksi. Kenenkään Kristuksessa olevan ei siis enää tarvitse pelätä joutuvansa kadotukseen. Taivas on hänen varma päämääränsä.

Oli kuitenkin aika, jona Raamatussa en löytänyt mitään paikkaa, jota olisin lukenut suuremmalla kauhulla kuin Roomalaiskirjeen 8. lukua. Kaiken lisäksi se tapahtui silloin, kun olin jo henkilökohtaisesti kokenut sen ilon ja levon ja rauhan, minkä Jeesus oli minulle antanut tullessani henkilökohtaisesti hänet tuntemaan. Jouduin hengellisessä elämässäni pimeään lain alaiseen tilaan. Minulle kävi kuin Pietarille, kun hän alkoi upota aaltoihin, vaikka oli hyvin aloittanutkin kävelyn veden päällä Jeesusta kohti. Miksi hän alkoi upota? Siksi, että hän käänsi katseensa pois Jeesuksesta ympäröiviin aaltoihin ja omiin mahdollisuuksiinsa. Olin saanut pelastuksen armon. Olin saanut syntini anteeksi Jeesukselta, mutta sitten käänsinkin huomioni omaan itseeni, sydämeni tuntemuksiin ja olosuhteisiini ja tapahtui romahdus.

Aloin ahdistuneena kysellä, mistä saatoin tietää, että todellakin olin Kristuksessa Jeesuksessa. Entäpä ellen enää olisikaan hänessä? Siinä tapauksessahan minä olisin edelleen kadotustuomion alainen ihminen. Sillä ymmärsin aivan oikein, että kadotustuomio on todellisuutta ja hirvittävä todellisuus. Sen hirvittävydestä saatoin aavistaa jotain, kun näin Pyhän Hengen avaamin silmin osan oman sydämeni syntisyydestä ja pahuudesta, josta edellinen luku on äärimmäisen tarkka kuvaus.

Luku, joka on ihaninta evankeliumia, muuttuikin minulle hirvittäväksi laiksi ja vaatimukseksi. Ellen jotenkin kykenisi varmistamaan, että todellakin olen Kristuksessa, tilani olisi toivoton. Olin kyllä tullut Jeesuksen luokse, mutta entä, jos olinkin kulkenut hänestä pois. Enhän sitä paitsi löytänyt itsestäni kuin pelkkää syntiä ja pahuutta.

Tein monia ja kokosydämisiä yrityksiä parantaakseni vaellustani ja vaikuttaakseni omiin tunnetiloihini saadakseni edes hetkellisen vakuutuksen siitä, että ainakin nyt olisin Jeesuksessa Kristuksessa. Eikö-hän sellainen usko, joka minulla nyt oli, olisi riittävä? Mutta sen keskellä jouduin katkerasti oppimaan, että ihminen ei voi omaa sydäntään, ei omia ajatuksiaan eikä tunteitaan hallita tai muuttaa. Jos voisi, niin milloin tahansa olisi periaatteessa mahdollista sanoa itselleen: "Ole onnellinen, ole huoleton, ole vapaa!" ja kaikki olisi sillä kunnossa. Mutta ihminen ei voi itseään muuttaa, eikä – niin kuin myöhemmin opin - hänen tarvitsekaan, sillä Jumalan Henki itse sen voi ja tahtoo vaikuttaa.

Mitä enemmän ponnistelin saadakseni itselleni varmuuden siitä, että olin Kristuksessa, sitä syvempään epätoivoon jouduin. Olenko siis sittenkin edelleen kadotustuomion alainen? - On syytä huomata, että tämän kysymyksen asettaminen itsessään on äärimmäisen tärkeää. Sillä mikä olisi ihmiselle kohtalokkaampaa kuin kuvitella olevansa Kristuksessa ja jäädäkin lopulta kadotustuomion alle. Kukaan rehellinen kilvoittelija ei voi tyytyä siihen, että jää vaille vastausta tähän kysymykseen. Jos tähän kysymykseen saadaan vastaus vasta sitten, kun kuolla ja nähdään, mihin joudutaan, niin miksi Paavali saattoi niin suurella varmuudella puhua omasta pelastuksestaan ja siitä, ettei hänelle kuulu kadotustuomio.

Herra itse tuli veteen vajonneen Pietarin luo ja kiskoi hänet turvallisesti veneeseen. Samoin kun itse olin jo epätoivoissani tilastani, Herra itse tarttui minuun ja vakuutti, että sittenkin saan olla Kristuksessa ja ettei minun tarvitse pelätä kadotustuomiota. Se tapahtui eräänä pääsiäismaanantaina matkustaessani junassa Oulusta Tampereelle. Olin ottanut matkalukemiseksi Uuras Saarnivaaran kirjan "Syntisen tie vanhurskauteen ja pyhyteen Lutherin mukaan". Sitä lukiessani Jumalan Pyhä Henki laskeutui ylleni ja kirjan lehdistä hän osoitti, että Golgatan uhrikuolema minun syntieni sovituksiksi riittää. Se riittää!

Pyhä Henki osoitti minulle ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Jeesusta, ja laski samalla sydämelleni sa-noinkuvaamattoman rauhan ja ilon. Epäilyt olivat poissa. Jeesushan kuoli juuri minun tähteni. Hänen uhrinsa riittää ei vain menneitten syntieni anteeksiantamukseksi, vaan myös nykyisiin ja tuleviinkin. Se riittää myös niihin synteihin, joiden kanssa käyn yhä ankaraa taistelua, ja jotka niin usein kaatavat minut nurin. Joka kerta kun myöhemmin on tullut epäilyksiä siitä, voiko tällainen kurja syntinen olla Jumalan lapsi, Pyhä Henki on muistuttanut minua tuosta tapahtumasta. "Etkö muista, kun Minä sanoin sinulle, että Jeesuksen veri riittää. Se riittää nytkin." Ja niin hän on antanut hiljaisen pohjavirran elämäni. Käyköön muuten miten tahansa, yksi asia on varma: "Jeesuksen veri riittää. Kukaan ei voi minua Isän kädestä riistää."

Myöhemmin Herra on sanansa kautta jatkuvasti syventänyt ja syventänyt tuota pelastusvarmuutta. Se ei ole varmuutta siitä, että oma vaellukseni olisi moitteetonta tai Herralle riittävää. Se ei ole liioin varmuutta siitä, että minulla olisi riittävä määrä hengellisiä kokemuksia, jotka toimisivat jonkinlaisina perusturvallisuuden päänalusina. Jumalan Pyhä Henki toki vaikuttaa meidän vaelluksessamme sitä pyhittäen ja meitä vieden Jumalan tahdon tekijöiksi. Pyhä Henki antaa meille myös hyvydessään kokemuksia, joiden kautta saamme joskus maistaa esimakua taivaallisesta kirkkaudesta. Mutta niihin ei pelastusvarmuus voi perustua. Oikea pelastusvarmuus on tietoisuutta siitä, että Jeesuksen työ Golgatalla on tapahtunut juuri minun tähteni ja että siihen ei tarvitse eikä saa mitään lisätä. (JP)

2.12.1990 Tärkeintä tietää Jeesuksesta

Seuraavana päivänä Johannes Kastaja näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: "Katso, Jumalan Ka-ritsa, joka ottaa pois maailman synnin! Tämä on se, josta minä sanoin: 'Minun jälkeeni tulee mies, joka on ollut minun edelläni, sillä hän on ollut ennen kuin minä'. Ja minä en tuntenut häntä; mutta sitä varten, että hän tulisi julki Israelille, minä olen tullut vedellä kastamaan." Ja Johannes todisti sanoen: "Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas niin kuin kyyhkysen, ja se jäi hänen päällensä. Ja minä en tuntenut häntä; mutta hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle: 'Se, jonka päälle sinä näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä'. Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika." Joh. 1:29-34

Kun Johannes Kastaja sai henkilökohtaisesti oppia tuntemaan sen Kuninkaan ja Vapahtajan, jonka ai-rueena hän oli ollut ja jota hän oli omalle kansalleen Israelille julistanut, hän riemuitsi opetuslastensa

edessä Jeesuksesta. Hän pääsi maistamaan Jumalan suurta lahjaa Jeesusta Kristusta itseään. Hänelle oli Jeesuksen kohtaamisessa kirkastunut neljä asiaa:

Jeesus on Jumalan Uhrikaritsa, joka kärsimyksellään meidän sijastamme otti pois koko ihmiskunnan synnin. Herran ensimmäinen suuri lahja meille on siksi syntien anteeksiantamus.

Jeesus on iankaikkinen. Hän on ollut ennen aikaa ja tulee olemaan sen jälkeen. Siksi Jeesuksen toinen suuri lahja meille on iankaikkinen elämä hänen yhteydessään ja tuntemisessaan.

Kun Pyhä Henki laskeutui Jeesuksen päälle Johanneksen kastettua hänet, Isä osoitti, että Jeesus on se, joka jakaa meille Pyhän Hengen lahjan. Jeesus antaa tänäkin päivän avoimiin ja itsessään köyhiin sydämiin Pyhän Hengen lahjan. Julkisen toimintansa aikana Jeesus ikävöi sitä suurta päivää, että hän sai kastaa omansa Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta tämän ihmeellisen lahjan antamisen ja saamisen ehto oli se, että koko ihmiskunnan syntien rangaistus täytyi maksaa loppuun Golgatan verellä.

Jeesus on Jumalan Poika. Johannes oppi sen kristillisyyden salaisuuden, että suurin lahja ei ole siinä, mitä me saamme Vapahtajalta, vaan siinä, mitä Isä sai Pojalta, kun hän sanoi kuvaamattomasta rakkaudesta Isään tuli ihmiseksi ja oli kuuliainen Isää kohtaan aina ristin hirvittäviin tuskiin asti. Johannes pääsi aavistamaan Pyhän Kolminaisuuden salaisuutta ja sitä, että suuri lahja on siinä, että Jumala korotetaan Jumalaksi ja että hänelle veisataan ylistysvirsi: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!"

Jeesuksen kohtaamisessa mekin saamme maistaa samaa lahjaa: syntien anteeksiantamusta Jeesuksen uhriveressä, iankaikkista elämää Jeesuksen yhteydessä, Pyhän Hengen elämää sydämessäsi ja Jumalan ylistystä Pyhän Kolminaisuuden salaisuuden edessä. (JP)

1.5.1991 Minne tie vie?

"Minä olen tie...ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." Joh. 14:6

Jeesus itse on tie Isän luo. Kun kyselemme tietä eteenpäin, usein unohdamme, minne oikein olemme menossa. Tien etsijä alkaa helposti kysellä johdatusta oman arkielämänsä yksityiskohtiin, tehtävän suorittamiseen tässä maailmassa niin ajallisessa kuin hengellisessä mielessäkin. Kaikkeen tähän Herra on luvannut antaa ja myös antaa johdatuksensa. Hän ei toimi kuitenkaan kuin kartanlukijana, jolta voi aika ajoin tarkistaa kurssiaan, vaan hän itse kulkee koko ajan edellämme silloinkin, kun me emme itse näkisi metriäkään eteenpäin. Hän kantaa meitä, kun itse uuvumme. Hän on tie kulkemalla joka hetki vierellämme ja opastamalla. Samalla Hän jakaa omaa elämänsä voimaksemme ja totuuden sanansa, jotta ymmärtäisimme ja tekisimme oikeat valinnat.

Tämä Herran lupaus on kuitenkin lupaus johdatuksesta paljon suurempaan. Herra ei ole ensi sijassa kiinnostunut meidän työstämme tai niistä palveluista, joilla voimme hänen valtakuntaansa edistää eikä liioin meidän menestyksestämme ajallisessa tai hengellisessä tehtävässämme. Kyllä hän kaikista niistäkin huolen kantaa, jos ja kun vain etsimme ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan.

Jumalan valtakunnan työntekijällä on erittäin suuri kiusaus niin kuin kaikilla muillakin työntekijöillä rakentaa minuutensa, identiteettinsä oman työnsä varaan. Ranskan muinaisen aurinkokuninkaaksi nimetyn Ludvig XIV:n kuuluisa huudahdus: "Valtio, sehän olen minä", saattaa huomaamatta muuttua hengellisen työntekijän elämässä ja asenteissa seuraavanlaiseksi: "Seurakunta, sehän olen minä". Siksi on erittäin terveellistä joutua kohtaamaan se, että Herra on enemmän kiinnostunut meistä ja meidän pääsystämme Isän luo kirkkauteen kuin mistään muusta. Jeesus haluaa viedä meidät Isän luo.

Herra haluaa viedä meidät Isän luo. Kaikki muu, hyvä ja tärkeä Jumalan valtakunnassakin on toissijaista tämän asian rinnalla. Mutta juuri Isän luo johtaessaan Herra Jeesus joutui rakentamaan tien oman ruumiinsa kautta. Hän on meille tie, koska hän sovitti meidän syntimme Golgatalta, kukisti kuoleman, niin ettei yhdenkään Herran oman tarvitse kokea mitään kuoleman rangaistusluonteesta, ja avasi meille taivaan taivaaseenastumisellaan. Hän vuodatti myös Pyhän Henkensä sydämiimme, jotta pääsisimme

Isän elämästä osallisiksi. Emmekö suuntaisi mieltämme ja ajatuksiamme tuohon Kristukseen, joka on tie Isän tykö. (JP)

11.12.1991 Jeesus tuli sinua varten

"Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa." Luuk. 2:10-11

Suunnaton ilo on siinä, että syntinsä ja syyllisyytensä tunnustava saa Jeesukselta, Vapahtajalta, kaikki synnit anteeksi ja pääsyn yhteyteen Jumalan kanssa. Jumala itse on hänen puolellaan, hänen Isänsä ja hänen turvansa. Kuoleman vallat voittaneen Jeesuksen seurassa ei yhdenkään armahdetun tarvitse pelätä. Jeesus tuli juuri sinua varten tänne aikaan. Hän tuli kärsiäkseen sinun syntiesi rangaistuksen ja tuomion Golgatan ristillä. Saat turvata häneen!

Jeesus on myös Herra, Kuningas, joka hallitsee myös silloin, kun pimeys näyttää synkimmältä ja elämä tuntuu raskaimmalta. Kaikissa tilanteissa jättäytyminen hänen kuljetettavakseen, kuuliaisuus hänen sanalleen, on Jeesuksen vapauttaman tie, elämän tie. Emmekö avaisi sydämiämme hänen armolleen ja hänen hallintavallalleen elämässämme. Armovuosi on sitä, että Herra hallitsee rakkaudellaan ja hyvyydellään omansa jokaista päivää. Näin ainainen ilo ei ole vain hurskas toive, vaan suurenmoinen lahja ja mahdollisuus jokaiselle Herran sydämeensä vastaanottaneelle. (JP)

8.12.1992 Sinun Kuninkaasi tulee

"Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla.'" Matt. 21:7

Katso, Sinun kuninkaasi tulee luoksesi! Hän tulee sinun vuoksesi ja sinua varten. Hän tulee tänään niin kuin hän tuli palmusunnuntainakin nöyränä ja hiljaisena. Muista, hän on kuitenkin Kuningas. Kun hän tänään tulee hiljaisesti oman totuutensa ja armonsa sanan välityksellä omantuntosi ovelle asti, hän vaatii oikeutta hallita sinua. Hän ei Kuninkaasi tule koskaan tyytymään vähempään.

Jeesuksen ratsastus Jerusalemiin oli profetian täyttymys: *"Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla'."* Tämä profetia kertoo tapahtuman tarkoituksen. Profetia kehottaa meitä tänäänkin korottamaan äänemme ja julistamaan Jeesuksen tuloa. Sanoma on kerrottava "tytär Siionille", kansalle, jota Jumala rakastaa, jonka hän on luonut itseään varten ja jonka hän tuli nyt vapauttamaan synnin ja kuoleman ja sielunvihollisen vallasta.

Kansalle on kerrottava, että sen tulee avata silmänsä ja nähdä, mitä todella tapahtuu. Yhtä vähän kuin Jeesuksen ratsastusta Jerusalemiin kansan kykeni ymmärtämään Kuninkaan ja Hallitsijan marssiksi, yhtä vähän tämä maailma näkee julistetussa Jumalan sanassa tai ehtoollisen salaisuudessa mitään kuninkaallista. Yhtä vähän tämä maailma näkee Jeesuksen toista tulemistä edeltäviä merkkejä sellaisina. Mutta se, joka avaa silmänsä ja lukee Raamatusta Herran sanan ja sen valaisemin silmin katsoo tapahtumien kulkua, näkee ja tajuaa, että Jeesus on Kuningas ja hän on tulossa takaisin.

"Sinun Kuninkaasi" on erilainen kuin kaikki muut hallitsijat. Hänen hallintansa ei ole ulkoista vaan sisäistä. Ellet ole Jeesuksen totuuden ja armon hallittavana, jokin elämäsi joka tapauksessa hallitsee. Se on se, mille sinä kumarrat ja jota pidät tärkeimpänä. Jos olet rahan, maailman, sielunvihollisen, omien halujesi, kuolemanpelkosi tai toisten ihmisten hallittavana, olet tyrannin orja. Jeesus haluaa vapauttaa sinut. Hän on uhrillaan hankkinut sinulle rauhan, ilon ja iankaikkisen valtakunnan. Hän hallitsee tänään. Päästä hänet oman sydämesikin valtaistuimelle! Kuninkaasi jakaa sinulle suunnattoman aarteen.

"Hän tulee". Omin keinon ja omin yrityksin ja omin päätöksin et pääse Herran luo. Mutta hän itse tulee sinun luoksesi. Sinun on mahdollista päästä hänen hallintaansa, sillä hän on nyt täällä sanassaan lähellä. Avaa sydämesi ovi. Huuda: "Herra auta! Hoosianna!" Herra on valmis ratsastamaan hiljaa sinun sy-

dämesi ovesta sisään. Hän julistaa apua huutavalle: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi minun veren tähden! Minä olen turvasi!" Herra tulee luoksesi omasta aloitteestaan. Hän kutsuu sinua, vaikka sinä et häntä vielä tuntisikaan!

"Hän tulee Sinulle!" Herra ei tule vain sinun luoksesi, vaan sisälle sinun elämääsi. Kun hän tulee sinulle, saat omaksesi kaiken, mitä hän kuninkuudessaan omistaa. Sinusta tulee Kuninkaan lapsi.

Hän tulee *"hiljaisena"*. Hän lohduttaa hiljaisella sanallaan, antaa sydämeesi omantunnon levon ja rauhan. Sinun ei tarvitse pelätä, kun hän nyt lähestyy sinua. Tänään on armon ja pelastuksen päivä.

Jeesus tuli kuninkaana, kun hän syntyi Betlehemin talliin. Paimenet, nuo temppelin uhrilampaiden kait-sijat olivat ensimmäisten joukossa kumartamassa maailmaan tullutta Vapauttajakuningasta. Hänen uhrinsa oli murtava synnin vallan, kuoleman kahleet ja sielunvihollisen hirmuvallan. He saivat myös kokea vapautuksen ilon Jeesuksen kohtaamisessa.

Tietäjät painoivat myös päänsä lapsen edessä. He tunnustivat, että heidän tietonsa ja viisautensa ei koskaan tulisi riittämään hänen kuninkuutensa ymmärtämiseen. Mutta heille riitti palvonta. He oppivat, että todellinen viisaus alkaa Herran pelosta. Herran sanan johdatus vei heidän ymmärryksensä lepoon. He ymmärsivät nyt että vain Jumala ymmärtää. Kristuksessa on kaikki viisauden salaisuudet kätkettyinä.

Jeesus astui kuninkaana myös ristille. Häntä eivät pitäneet sillä ruostuneet naulat, vaan hänen sydämensä rakkaus häntä vastaan noussutta ihmistä kohtaan. Kuninkaallisessa rakkaudessaan hän tuskiansa keskeltä rukoili: *"Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät!"* Mutta oli yksi, joka ymmärsi. Kuolemaan tuomittu rikollinen hänen vierellään. Hän tiesi, että hänelle kuului syystä kadotuksen tuska, mutta Jeesuksessa, piikkikruunulla kruunatussa hän näki Kuninkaan, joka oli astumassa valtaistuimelleen. *"Muista minua, kun tulet valtakuntaasi!"* Yksi ajatus minulle kadotuksen kekäleelle, mikä lohdutus siinäkin olisi ollut. Mutta hän sai kuulla Kuninkaallisen vastauksen: *"Tänä päivänä olet minun kanssani Paratiisissa."* Kuoleman kauhujen keskelle armahdettu ryöväri sai kuninkaallisen toivon, varman taivaan yhdessä Jeesuksen kanssa.

Oletko sinä taivuttanut jo pääsi ja tunnustanut, että Jeesus on myös sinun Herrasi. Hän tulee luoksesi hiljaisena ja rakkaudessaan, mutta odottaa saavansa omakseen sinut kokonaan! (JP)

2.2.1993 Avaa Herra silmämme!

Kun Jumalan miehen palvelija aamulla nousi ja meni ulos, kaupungin ympärillä oli kaikkialla sotilaita, hevosia ja vaunuja. Palvelija sanoi Elisalle: "Voi, herrani! Mitä me nyt teemme?" "Älä pelkää", Elisa vastasi, "meillä on puolellamme enemmän väkeä kuin heillä." Hän rukoili Herraa ja sanoi: "Herra, avaa hänen silmänsä, jotta hän näkisi." Herra avasi palvelijan silmät, ja hän näki, että vuori Elisan ympärillä oli tulisia hevosia ja vaunuja täynnään. 2 Kun. 6:15-17

Emme tiedä, mitä tulevat päivät tuovat tullessaan. Mutta Herran oman ei tarvitse pelätä. Se ei tarkoita sitä, etteikö hänelle voisi tapahtua hyvinkin pelottavia asioita. Vaikka tämä vuosi muodostuisi elämämme pahimmaksi tai raskaimmaksi, Jumalan näkymätön todellisuus ja Kristuksen rakkaus ei muutu. Usko ei riipu kokemuksissa olivat ne sitten hyviä tai huonoja, vaan katsoo näkymättömään todellisuuteen ja siksi jatkaa matkaansa turvallisin mielin.

Tapahtui matkalla mitä tahansa, Kristuksen rakkaus, joka tuli ilmi Golgatan ristillä, takaa sen, että Herran oma pääsee varmasti perille. Jeesus ei missään ole luvannut seuraajalleen helppoa tietä. Elämän tie on kapea ja se kulkee monen ahdistuksen kautta, mutta oli se kuinka kivikkoinen tahansa, sitä myöten voi kulkea. Herra itse on nimittäin se tie. Hän itse kulkee omansa kanssa ja hänen kaikkivaltiaan voimansa varassa uskova pääsee voittajana maaliin.

Herran oman elämällä on tarkoitus myös tämän ajoittain kivikkoisen matkan aikana. Hänen tehtävänsä on matkan aikana tuntea Herra, elää yhteydessä hänen kanssaan, olla Jumalan työtoverina ja olla väli-

neenä, jonka kautta Herra voi osoittaa oman kirkkautensa - armonsa suuruuden. Meidät on siis pelastettu täyttääksemme tehtävämme täällä ajassa. Mutta juuri taivaallisen päämäärän varmuus tekee palvelun ajassa mahdolliseksi. Jeesus lupasi:

"Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta - enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen." (Joh 14:1-3)

Saamme siksi tarttua rohkeasti kunkin uuden päivän haasteeseen. Tiedämme, kenen kanssa kuljemme ja kenen luo olemme menossa. Herra on meidän varjeleva muurimme vihollisen voimaa vastaan. Kun korotamme Herran ylimmäksi auktoriteetiksemme, niin että hän saa päättää meidän asioistamme, saamme huomata, että meidät on kätkeyty Kaikkivaltiaan siipien varjoon. (Ps. 91:1-2) (JP)

3.12.1993 Herran kirkkaus

"Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; koko maa on täynnä hänen kunniaansa." Jes. 6:3

"Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot! Koko maa on täynnä Hänen kunniaansa!" veisasivat enkelit taivaan kirkkaudessa, vaikka maa eli syvässä alennustilassa. Kuningas oli kuollut, viholliset uhkasivat, anarkia, lama, riisto, vääräys, köyhyys, jumalattomuus ja epäjumalanpalvelus rehoittivat. Mutta taivaasta käsin Jumala hallitsi kaiken aikaa. Enkelit tiesivät, että oli vielä koittava sekin päivä, jolloin koko maa oli oleva nähtävällä tavalla täynnä Jumalan kunniaa. Herran pyhyys olisi sen saattava aikaan.

Herran kirkkauden nähneen nuoren miehen oli pakko parahtaa: *"Voi minua! Minä hukun. Minulla on saastaiset huulet ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, ja silmäni ovat nähneet Kunniaan, Herran Sebaotin!"* Taivaan pyhyiden edessä hän havahtui kadotuksen kauhuun. Ylistyksen pauhun keskellä Jumalan rakkaus kuuli huokauksen. Jumalan uhrialttarilta otettu kivi hehkuva kivi, ennakkoa Jeesuksen Golgatan tuskassa, Jumalan pyhän vihan tulella, valmistamasta sovitusuhrista, kosketti saastaisen ja sellaiseksi itsensä tunnustaneen nuorukaisen huulia. Synti annettiin anteeksi, uusi elävä suhde Jumalaan syntyi. Mutta nuori Jesaja sai myös tehtävän lähteä kertomaan samalla tavalla saastaiselle kansalle sen synnit, sen paatumus ja sen tuomio. Parannuksessa Herran luo kääntymälle pienelle jäännökselle hän sai luvan myös julistaa lupautta ihanasta tulevasta pelastuksen ajasta.

Vuosisadat myöhemmin enkelit lauloivat jälleen, nyt maan päällä mutta saman Herran kirkkauden keskeltä: *"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto."* Herra itse oli astunut omassa Pojassaan maan päälle vapauttamaan kansansa synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen vallasta.

Jumalalla on hyvä tahto. Hän haluaa sinulle vapauden. Jeesus mursi kaikki kahleet. Hän kantoi puolestamme syntiemme tuomion ja polki kuoleman vallan ruumiillisella ylösnousemisellaan. Totuuden ja armon sanalla hän vapauttaa sidotut elämään, jossa Jumalalle annetaan kiitos ja kunnia sydämin, suin ja teoin. Vain Herran vapautettaviksi taipuvat ja niin Jumalalle kunnian antavat pääsevät täällä ajassa kokemaan jotain todellisen rauhan koitosta. Syvimpienkin ahdistusten keskellä he saavat tuntea, että ymmärryksen ylittävä Jumalan rauha varjelee heidän sydämensä ja ajatuksensa Jeesuksessa Kristuksessa ja suuntaa heidän mielensä ihanaan Vapauttajakuninkaaseen.

Vuosisadat myöhemmin, ei vielä, mutta pian, enkelit saavat laulaa ja ylistää vielä kerran. Heidän pasuunoittensa pauhun keskellä Vapauttajakuningas on tuhoava kaiken synnin ja pimeyden. Kirkkauden, pyhyiden ja rakkauden ihmeellinen valtakunta on ei vain lupauksena vaan näkyvänä todellisuutena uudessa maassa ja uudessa taivaassa. Kaikkialla ylistetään tapettua Karitsaa, Kuningasta, joka tuli synnin keskelle vapauttamaan orjat oman orjan muotonsa ja tuskiansa voimalla.

Armoa on, kun saastaisuutensa näkevä ja tunnustava saa Jeesuksen veressä sovituksen sanan ja liittyy enkeleiden ylistykseen. Laupeutta on, kun armon saaneet lähtevät kertomaan: "Herra etsii vielä synnin ja kuoleman orjuuttamia, meillä on Vapahtaja!" (JP)

10.12.1994 Palkka ja armo

"Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja (vapaa lahja) on ikuinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." Room. 6:23

Kristuksen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt ihminen joutuu näkemään oman syntisyytensä ja arvottomuutensa. Evankeliumissa eli hyvässä uutisessa Jeesuksen syntymisestä, kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta meidän hyväksemme Jumala tarjoaa jokaiselle ihmiselle iankaikkisen elämän lahjaa. Ihminen voi paeta joko armoa tai syntiä mutta ei molempia. Hän voi paeta synnistä antautumalla armolle tai sitten hän voi työntää itsensä armon vaikutuksen ulkopuolelle antautumalla synnille. Molempia ei voi yhtä aikaa tapahtua. Vastakohtat ovat joko palkka, synti, kuolema tai armolahja, Jumala, ikuinen elämä.

Palkkaa vastaa armolahja, syntiä Jumala ja kuolemaa iankaikkinen elämä. Palkka on ansaittua, se vastaa tehtyä työtä. Palkkansa saajan ei tarvitse sanoa "kiitos". Palkka on oikeudenmukainen vastaus ponnistukseen, työhön ja vaivannäköön. Palkka kuuluu lain, oikeuden piiriin. Mutta vapaata lahjaa, armolahjaa ei voi ansaita. Siihen kenelläkään ei ole mitään oikeutta. Vapaa lahja saadaan toisen rakkaudesta, suosiosta ja armollisuudesta.

Raamattu asettaa synnin vastakohtaksi Jumalan. Yllä olevassa jakeessa synti liittyy palkkaan ja viittaa tietoiseen rikkomukseen ja tahalliseen epäonnistumiseen. Kysymys on tietoisesta väärästä valinnasta, joka vie syyllisyyteen ja halvauttaa ihmisen. Viime kädessä synti on sitä, että ihminen omien halujen ja himojensa vuoksi ei halua ottaa Jumalan vapaata lahjaa vastaan. Paavali ei aseta synnin vastakohtaksi pyhyyttä, puhtautta tai vanhurskautta, vaan Jumalan. Jos ihminen olisi synnitön, niin hänen pyhytensä ja puhtautensa palkka olisi iankaikkinen elämä.

Armo on enemmän kuin kaikki, mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, laupeudessa ja rakkaudessa. On helppo asettaa palkan vastakohtaksi lahja, mutta mikä voidaan panna sen synnin vastakohtaksi, joka vaatii palkkaansa. Mikään toiminta ei kykene käsittelemään syntiä. Jumala itse asettuu synnin vastakohtaksi. Jumala ei sano: "Synnin palkka on kuolema mutta uudistuksen seurauksena on elämä." Ei myöskään: "Synnin palkka on kuolema, mutta uskonnollisen elämän sääntöjen noudattaminen tuo elämän." Jumala tietää, että ihminen ei kykene uudistamaan itseään ja hänen uskonnolliset harjoituksensa ovat itsessään jo synnillisiä. Siksi Jumala asetti itsensä synnin vastakohtaksi.

Kuoleman vastakohta on iankaikkinen elämä. Kuolema on synnin lopputulos, oikea ja johdonmukainen. Kuolema on vastaus syntiin. Kuolema pitää yllä iankaikkisen oikeudenmukaisuuden. Ihminen, joka tekee syntiä, niittää väistämättä kuoleman palkakseen. Suostuessaan syntiin ihminen valitsee aina kuoleman, hajoamisen, turmeluksen ja häviön. Lain rikkominen luo kaaoksen. Kaaos taas tekee helvetin välttämättömäksi. Kuoleman vastakohta iankaikkinen elämä ei ole päätös, loppu, vaan alku. Siitä alkaa kasvu ja kehitymisprosessi, joka jatkuu ajasta aikaan iankaikkisesti.

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Jumala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka hänen rakkautensa kohteet muuttuisivatkin. Tämä Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastaanottaja on olemuksensa tai vaelluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kanto Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden. Laadultaan se on Jumalan persoonallista tuntemista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylösnousseen Jeesuksen elämää lahjan saaneessa.

Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuksen kasvojen eteen, suhteeseen häneen. Siitä alkaa ikuinen elämä.

Jumalan armolahjan vastaanottaminen ja synnin tie kohti kuolemaa ovat ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on todellakin valittavissa, vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lieneekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie. (JP)

7.12.1995 Jumalan sydämellinen laupeus

"Jumalamme sydämellistä laupeudesta meidän puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta. Se loistaa meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ohjaten meidän jalkamme rauhan tielle." (Luuk. 1:78-79)

Miten Jumala katselee sinua? Herra seuraa askeleitasi, tekojasi ja ajatuksiasi, hän tuntee ne kaikki. Herra näkee kaiken, mitä sisimmässäsi liikkuu, aivan koko olemuksesi sen syvimpiä sopukoita myöten. Herra tuntee sinut suunnattomasti paremmin kuin itse tunnet itseäsi. Siksi Herran oman tulee jatkuvasti pyytää: *"Tutki minua ja tunne minut! Jos tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle." "Sinä tahdot totuutta salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden."* Tarvitsemme Herran Hengen työtä ja puhetta sanan kautta, että voisimme tuntea itsemme oikein. Olemme kaikessa, tässäkin, riippuvaisia hänestä.

Herra ei kuitenkaan vain ikään kuin sivustakatselijana kirjaa elämääsi ylös saattaakseen sinut vastuuseen kaikesta tekemästäsi ja tekemättä jättämisestäsi. Herran asenne ei ole tarkkailu, vaan hän on koko olemuksellaan mukana sinun elämäsi kaikissa käännteissä. Jumalan asenne sinuun on sydämellinen laupeus. Hän huolehtii hetki hetkeltä sinun suuremmista ja pienimmistä tarpeistasi niin kauan kuin matkasi täällä ajassa jatkuu. Sinä syöt Herran sinua varten varaamia herkuja ja nautit huoneiden lämpöä kylmässä maassamme hänen hyvydestään. Kaikki, mikä sinulla on, on Herran laupeutta sinua kohtaan.

Raamattu ei anna meille kuvaa jonkinmoisesta "pehmo" Jumalasta, jonka hyvydestä voidaan aina sopivissa mielentiloissa puhua, kun on koettu jotain hyvää elämän arjen ja harmauden keskellä, mutta jonka hyvyys jää korukieleksi sairauden, vammaisuuden, pettymysten, kivun, epäonnistumisten, pelon ja kuoleman hyökätessä eri tavoin kimppuunne. Jumalan sana on realistinen. Jumalan kasvojen laupeus ja hänen valonsa kuvataan todellisessa ympäristössään. Me istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa. Istumme paikalleen jämähtäneinä, koska emme pimeydeltä näe tietä kulkeaksemme ja kuoleman tuskallisesti lähestyessä meillä ei ole voimaa liikahtakaan.

Jumalan sydämellinen laupeus kohtaa siis todellisen maailman eikä mitään idyllimaailmoja, joita useinkin "hartauspuheissa" pyritään edes hetken lohdutukseksi silmiemme eteen maalilemaan. Evankeliumin sanoma ei tullut mihinkään kiiltokuvamaailmaan. Se tuli veroruuvin kiristyksen, odottavista äideistä piittaamattoman kovuuden, uhkaksi koettuja ihmisiä silmittömästi murhaavan vallanhimon, pakolaisuuden, rankan yötyön ja Raamattua kyllä lukevan mutta sen lupauksille ajat sitten selkänsä kääntäneen syvän uskonnollisen turmeluksen keskelle. Tällaisen pimeyden keskelle syntyi Jumalan Poika. Jumala tuli ihmiseksi. Hän tuli alas pimeyden keskelle valaisemaan sinua ja minua.

Jumalan sydämellinen laupeus sinua kohtaan ei siis ole jonkinmoisia yleviä tunnelmia, vaan hikisiä ja lanjälkiä Galilean ja Juudean kivisillä poluilla. Se on Harrasta rukousta aamuyön pimeinä tunteina ennen sairauksiensa ja ahdistuksiensa puristamien ihmisjoukkojen saapumista apua hakemaan. Se on väkevää kutsuhuutoa temppelissä kaikille janoisille ja nälkäisille tulla Elävän Veden luo. Se on silmille valuvia veripisaroita piikkikruunun haavoista, se on hylätyn huutoa Golgatan ristiltä: *"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"*

Vastaus tuohon tuskanhuutoon on Isän sydämellinen laupeus: "Hylkäsin Sinut Poikani, ettei minun tarvitsisi hylätä Mattia ja Maijaa!" Jumalan rakkaus on tänäänkin siinä, että Jeesus kuoli sinun ja minun tähteni. Ylösnousseen Herramme ihmeellinen valo loistaa syvimpäänkin pimeyteen, kun pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat nostavat katseensa Golgatan Ristiinnaulittuun ja Ylösnousseeseen, häneen, jonka evankeliumin sana tuo korviemme kuultavaksi ja uskon silmiemme katseltavaksi. Evankeliumin sanalla on tänäänkin voima nostaa paikalleen jämähtäneet kävelemään ja kulkemaan eteenpäin rauhan tietä.

Sana ihmiseksi tulleesta, ristillä kärsineestä ja ruumiillisesti ylösnousseesta Kristuksesta on Jumalan voima tänäänkin. Se antaa väsyneelle voimaa, antaa levottomalle rauhan, luo turvan ajan rajalle kävijöille ja vie perille iankaikkiseen kirkkauden valtakuntaan asti. Jumalan sydämellistä laupeudesta meille on tarjolla pelastuksen tunteminen syntiemme anteeksi saamisessa Jeesuksen uhriveren tähden.

Jumalan sydämellinen laupeus avaa meille vielä laajemmatkin näköalat. Koko ihmiskunta ja luomakunta saavat nähdä, miten Jeesus Kristus tulee voimassa ja kirkkaudessa takaisin. Hän tulee toimittamaan oikeuden ja vanhurskauden maan päälle. Kaikki synty poistetaan lopullisella tuomiolla. Jeesus Kristus tulee saattamaan lopulliseen päätökseen Jumalan pelastushistoria, Jumalan ihmeellisen laupeuden ja armon historian. Herra tulee ja koittaa täysi päivä, jossa ei ole oleva enää mitään varjoa, ei kuolemaa ei kipua. On vain Herraa ylistävien juhla joukko uudessa maassa ja uudessa taivaassa Jumalan Karitsa keskuksessa. Jumalan sydämellinen laupeus haluaa viedä juuri sinut tuohon valoon. Jumalan sydämellinen laupeus kutsuu sinua, joka olet pimeydessä ja kuoleman varjossa, nousemaan armahdettuna ylös tielle, jolla on selkeä ja kirkas määränpää. Jeesus itse lupaa ohjata sinun askeleesi perille asti. Tartu siis jälleen evankeliumin sanaan. Se on Jumalan voima tänäänkin sinun matkallesi. (JP)

14.5.1996 Paraneminen ja sielun pelastus

Jeesuksen luo temppeliin tuli sokeita ja rampoja, ja hän paransi heidät. Nähdessään hänen tekemänsä ihmeet ja lapset huutamassa temppelissä: "Hoosianna Daavidin pojalle", ylipapit ja kirjanoppineet närkästyivät ja sanoivat hänelle: "Kuuletko, mitä nämä sanovat?" Jeesus vastasi: "Kuulen. Ettekö ole koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen?'" (Matt. 21:14-16)

Vaikka maassamme on viime vuosina tapahtunut paljonkin Jumalan parantavaa työtä rukouksen kautta, ei ole aivan tavallista, että joku vuosikymmeniä vuoteeseen sidottu saa nousta kävelemään. Herra ei ole lakannut tekemästä tällaisiakaan ihmeitä, vaikka aina on muistettava, että parantumisihmeet ovat ajallisia luonteeltaan. Tosin Herra viittaa niillä myös siihen lopulliseen terveyteen, jonka hän on luvannut ylösnousemusruumiissa jokaiselle omalleen. Sielun pelastus on iankaikkinen ihme, sillä Jeesukselta syntinsä anteeksi saanut ja vanhurskautettu omistaa jo täällä ajassa iankaikkisen elämän, jota ajallinen kuolema ei voi häneltä riistää. (JP)

11.12.1996 Kolme joulua

"Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, neitseestä syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunnastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt sydämiimme Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba! Isä!" Sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi. Ja jos kerran olet lapsi, olet myös Jumalan perillinen Kristuksen kautta." Gal. 4:4-7

On kolme joulua. Ensimmäisenä Jumala antoi oman Poikansa tulla tänne meidän keskellemme. Koko Jumalan täyteys asui pienen pienessä Jeesus-vauvassa. Jumalan tulo ihmiseksi on ihmeiden ihme. Golgatan ristin uhrillaan hän osti meidät vapaaksi synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen kahleista. Hän teki sen, että me pääsisimme Jumalan lapsen asemaan.

Lopullinen jouluku on se suuri taivaallisen valon ja ylistyksen juhla, jossa me pääsemme yhdessä Kristuksen kanssa omistamaan koko sen suunnattoman perinnön, minkä hän kuolemallaan testamenttasi meil-

le. Kaikki taivaalliset aarteet muuttuvat ihmeelliseksi kokemukseksemme ja loputtomana soi: *"Kunnia Jumalalle korkeudessa!"* Uusi maa ja uusi taivas on oleva täynnä rauhaa ja Jumalan mielisuosiota.

Joulu tänään on sitä, että evankeliumin sanan kautta Jeesus Kristus syntyy Pyhässä Hengessä ihmisen sydämeen.

Evankeliumin sisällön Paavali tiivistää 1. Kor. 15:3-8 itse asiassa neljään perusasiaan:

1. Kristus kuoli meidän syntiemme tähden kirjoitusten mukaan.
2. Hänet haudattiin.
3. Kristus nousi kuolleista kirjoitusten mukaan.
4. Hän ilmestyi yli 500:lle todistajalle.

Evankeliumi on siis lauseilla ilmaistavissa oleva viesti, jonka kuka tahansa voi joko kuulla korvillaan tai lukea silmillään. Raamattu sanoo tästä evankeliumista, että se on Jumalan voima, suunnattomasti suurempi ja ihmeellisempi voima kuin Jumalan luomistyössä toiminut Jumalan sanan voima. Eräässä mielessä voidaan tietysti sanoa, ettei ole mitään voimattomampaa kuin muutama lause, joille kuka tahansa voi sulkea silmänsä tai korvansa. Tätä evankeliumin näennäistä heikkoutta Jeesus kuvaa vertauksessaan kylväjästä, jossa Jumalan evankeliumin totuuden sana verrataan siemeneen. Siemenessä on kyllä merkillinen elämän voima, mutta se ei pääse vaikuttamaan kuin hyvässä maaperässä. Jos ja kun ihmissydän avautuu evankeliumin sanalle, evankeliumi vaikuttaa hänessä niin, että ihminen pelastuu.

Noihin neljään lauseeseen itseensä ei tietenkään sisälly mitään maagista voimaa sen enempää kuin mihinkään muihinkaan lauseisiin, vaan evankeliumin voima perustuu siihen, että Herra Jeesus Kristus itse on valinnut evankeliumin sanan siksi "ratsukseen", jolla hän itse ratsastaa ihmissydämen portista sisälle. Kristus itse tulee evankeliumin sanassa, sen alla ja sisällä, ja jakaa ihmissydämeen kaiken sen, minkä hän omilla pelastusteoillaan on hankkinut:

Jeesus "siirtää" evankeliumin kautta koko Golgatan työn siunauksen ihmisen sydämeen asti. Hän saa Jeesuksen uhrin tähden synnit anteeksi ja täydellisen lahjavanhurskauden. Jeesus siirtää evankeliumin sanassa myös hautaamisensa ja ylösnousemuksensa siunauksen sanan vastaanottajaan. Iankaikkinen elämä, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa, lahjoitetaan sydämeen, joka avautuu evankeliumille. Evankeliumin sanan välityksellä ihmissydän pääsee osalliseksi myös siitä, että Ylösnoussut Jeesus ilmestyy hänen sydämelleen, hän oppii tuntemaan Herran ihmeellisen läheisyyden ja suuruuden. Ihmisestä tulee Jumalan lapsi.

Pelastukseen tarvitaan siis evankeliumin kuuleminen ja sen vastaanottaminen. Äärimmäisen tärkeää on, että evankeliumi julistetaan kokonaisuena. Jos siitä otetaan pois jotain, niin kuin usein tänä päivänä Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus korvataan epämääräisellä alkuseurakunnan "ylösnousemususkolla", niin tällainen typistetty evankeliumi on turhaa (1. Kor. 15:2,14,17) ja voimatonta. Samoin sellainen evankeliumi, johon lisätään jotain, ei kykene pelastamaan ketään. Evankeliumin tulee olla koko evankeliumi ja vain evankeliumi, jotta Herra Jeesus voisi Pyhän Henkensä kautta tehdä pelastavaa työtä. Uskovan elämä perustuu jatkuvaan evankeliumin sanasta elämiseen ja siinä pysymiseen. Evankeliumista kiinni pitävä pääsee perille iankaikkiseen elämään, taivaalliseen perintöönsä. (JP)

12.12.1997 Virtuaalijoulu ja todellinen joulu

Alussa oli Sana, Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala.

Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme.

Hän oli täynnä armoa ja totuutta.

Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt.

Ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut. Joh. 1:1,14,18

Suoritetaan vertailu alkuperäisen joulun ja tämän päivän jouluidyllin välillä. Jälkimmäistä voisi syystä nimittää myös virtuaalijouluksi eli keinojouluksi.

Virtuaalijoulu

- ☆ Seimiasetelma komean kirkon alttarin tuntumassa.
- ☆ Ihmiset tervehtivät toisiaan ystävällisesti ja huolehtivat heikoimmista, käyvät sairaaloissa tervehdyksillä ja antavat pennosensa joulukeräyksiin, sikäli kuin ei tullut liikaa lisäveroja.
- ☆ Vauvoista ja vastasyntyneistä puhutaan kuin "joulun lapsesta".
- ☆ Lahjapaketin avaavan lapsen katseesta etsitään seimen lapsen kasvoja.
- ☆ Pyhän perheen ihmeellinen jouluilo ja joulurauha.
- ☆ Joululahjakasat kuusen alla tai käärepaperien rapina aattona.
- ☆ Kirkkaat joululaulut, joissa laulajat samaistuvat Jumalalle kunniaa veisaaviin enkeleihin. Jouluevanke-
liumikin jossain vielä luetaan: "Älkää peljätkö!" Pakollinen kuvio, niin tarvitsemmehan me toki terapioita
pelkoihimme, mutta varsinaisesti meillähän ei ole mitään aihetta pelkoon.
- ☆ Jouluna aikuistenkin on tultava lapsiksi, löydettävä itsessään asuva lapsi, voidakseen löytää jouluilon.
Arjessahan se ei voi olla mahdollista, koska on eletävä aikuisen elämää.

Todellinen joulu

- ☆ Kylmä luolatalli, jossa eläinten haju ei mieltä ylennä.
- ☆ Ihmiset tungeksivat kaduilla roomalaisen vallan liikkeelle määrääminä ja tappelevat majapaikoista, kun oli pakko mennä kirjoittautumaan veroluetteloon. Jokainen tietää, että verotaakkaa tulisi kovene-
maan. Jolla on eniten rahaa, saa parhaat huoneet. Köyhälle ei armoa suoda, vaikka jokainen näkee,
että tuonkin naisen synnytys on käsillä milloin tahansa.
- ☆ Ilmestyskirja 12:2 kertoo Marian synnytyksestä: "Hän oli raskaana ja huusi synnytyskivuissaan, ja hä-
nen oli vaikea synnyttää." Synnytyksestä lähtien Jeesuksen tie oli kärsimysten taival aina Golgatalle as-
ti.
- ☆ Betlehemin lasten raaka murhaaminen ja äitien lohduton itku.
- ☆ Henkensä edestä pakeneva pakolaisperhe.
- ☆ Jeesus saa lahjoja: kulta, suitsuketta ja mirhaa. Kulta on kuninkaan merkki, suitsuke ylipapin ja mir-
ha - palsamointiin käytetty voide - kertoi Uhrikaritsasta, joka antoi henkensä pelastaakseen kansansa.
Niillä pakolaisperhe selvisi Egyptissä, jossa heitä kohtasi halveksunta ja syrjintä, niin kuin tänään pako-
laisia Suomessa.
- ☆ Paimenet kokevat verta hyydyttävää kauhua, kun Herran kirkkaus ilmestyy ja paljastaa heidän elä-
mänsä ja sydämensä saastaisuuden: "Voi meitä! Me hukumme". Syntinsä vuoksi kauhistuneille enkeliin
uutinen ei ole niinkään rauhoittava sana: "Älkää peljätkö!" vaan sen ihmeellinen syy: "Teille on synty-
nyt Vapahtaja". Siksi oli riennettävä sen seimessä makaavan Uhrikaritsan luo, joka ottaisi kantaakseen
Jerusalemmin temppelin uhrilampaita kaitsevien miesten todellisen pahuuden ja synnin. Jeesuksen luona
he löysivät ilon, vaikka olosuhteissa mikään ei muuttunut. Vain Jeesuksen uhrin tähden syntinsä an-
teeksi saneet pelastuvat taivaan kirkkauteen.
- ☆ Korkeimman ja syvimmän oppineisuuden edustajat tulevat ja kumartavat lapsen eteen, tunnustaen
sen, että he eivät syvimmillä tieteellisellä tiedollaan voi löytää elämänsä synnin ja kuoleman vallasta
vapauttavaa Kuningasta. Jumalan ihme, Kristus, on suunnattomasti enemmän, kuin mitä viisain aikui-
suus voi löytää. He tiesivät, että ilman Jumalan antamaa johdatusta tähden kautta, he eivät olisi voineet
löytää tietä Pelastajakuninkaan luo.

Miksi jouluaselepojen ja joulurauhan julistustenkin jälkeen kuulat lentävät, terävät sanat haavoittavat sy-
dämiä? Miksi virtuaalijoulu ei tehoa? Siksi, että se on useimmiten vain yritystä ulkoisella vaikuttaa sisäi-
seen. Jos se olisi sisäisen todellisuuden aitoa ilmaisua, siinä ei olisi sinänsä mitään pahaa. Mutta jos ja
kun se niin kovin usein on yritystä ulkoisin keinoin muuttaa edes hetkeksi sisäistä rauhattomuutta ja
erämaata, se on vain petosta.

Todellisen joulun ulkoiset puitteet olivat karuakin karummat. Jumala tuli synnin ja pimeyden keskelle. Pi-
meys ja kuoleman varjo sitoivat ihmisten sydämet. Mutta löytyi niitä, joille joulun salaisuus aukeni.

Kaikkeuden Luoja, jonka suuruus ja kirkkaus ylittää kaiken meidän käsityskykymme, lähetti oman Poi-
kansa - iankaikkisesti Isän luona ja Isän kanssa yhtä olevan Sanansa - maan päälle. Kristus asui nyt ih-
misten pimeyden keskellä, mutta ei heidän pimeydessään vaan heille kirkastamassa Isän sydäntä. Jee-
sus tuli pelastamaan ihmiset Jumalan yhteyteen.

Ulkoisten olojen muuttumatta mitenkään todellinen joulu, sydämen ilo ja vapaus ja rauha, koitti niille,
jotka saatuaan Herran ilmoituksen joko sanana tai tähden viestinä ottivat se vastaan. He olivat sille kuu-

liaisia menemällä Jeesuksen luo. He saivat sydämiinsä joulun. Maria mietiskelemällä oman Poikansa ihmettä. Paimenet syntiensä anteeksi saamisessa. Joosef siinä, että Herra huolehti siitä, että hän saattoi huolehtia Jeesuksen turvallisuudesta. Tietäjät siinä, että he saattoivat kumartaa sitä ihmettä, joka vastasi heidän varsinaisiin kysymyksiinsä, joihin tiedolla ja tieteellä ei ollut vastausta.

Joulu on sitä, että Jeesus pääsee sinun sydämeesi, saa hallita sinua omalla armollaan ja totuudellaan, ja saa kulkea sinun elämäsi Oppaana kaikissa olissa ja Ylösnousseena silloin kuin joudut riisumaan tämän ajallisen ruumiin vaihtaaksesi sen kirkastettuun ylösnousemusruumiiseen. Tulee kyllä lopulta se joulu, jossa kaikki ulkoinenkin on sopusoinnussa sisäisen rauhan ja ilon kanssa. Siihen saamme suuntautua. Saadaksesi joulun tänään ja iankaikkisen joulun ota vastaan Jeesus, Sana, ja seuraa hänen saansa! (JP)

8.12.1998 Vapahtaja sinua varten

"Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle. Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." Luuk. 2:10-12

Ensimmäisenä jouluna Jeesus syntyi maailmaan Pelastajaksi. Omassa joulussamme on kysymys siitä, että Jeesus syntyy meidän sydämeemme. On suurta juhlaa, kun Herra asettuu asumaan meihin ja meidät liitetään uuteen pelastettujen sukuun.

Jouluaatto on Adamin ja Eevan nimipäivä. Se puhuu luomisesta alkaneesta ihmissuvusta, joka lankesi syntiin. Jouluaatto muistuttaa siksi siitä, että synnin alle syntynyt ja pimeydessä haparoiva ihmissuku ei voi periä Jumalan valtakuntaa. Tarvitaan pelastuksen joulu.

Joulupäivä on Jeesuksen syntymä päivä. Hänestä alkoi aivan uusi pelastettujen ihmissuku. Jeesus on esikoinen, uuden ihmissuvun kantaisa. Luonnollinen syntymä liittää meidät langenneeseen ihmissukuun. Jeesuksen syntyminen sydämiimme siirtää meidät pelastettujen sukuun. Joulu on siksi uudestisyntymisen juhla.

Jeesuksen tulo sydämeen ei välttämättä ole sen julkisempi tapahtuma kuin Jeesuksen syntymä talliin. Sitä oli todistamassa Joosefin ja Marian lisäksi vain muutama työjuhta. Mutta kun Jeesus on tullut asumaan sydämeen, hän itse alkaa muuttaa likaisen tallin kaltaista sydäntä taivaan Kuninkaan valtaistukseksi. Jeesus käy puhdistamaan sitä totuuden sanalla ja alkaa rakkaudellaan hallita ihmistä sydäimestä käsin. Jeesuksen syntymän vaikutus ei jää ihmiselämässä salatuksi. Se alkaa näkyä myös muille ilon, rauhan ja rakkauden hedelmänä.

Paimenten joulussa ja meidän henkilökohtaisessa joulussamme on kysymys aivan samasta Jeesuksesta. Jouluevankeliumi kertoo meille, millaisena tänäänkin Jeesus tulee ihmisen sydämiin. Vaikka Betlehemin paimenet odottivatkin pelastajaa, he joutuivat sanoin kuvaamattoman pelon ja kauhun valtaan, kun Jumalan enkeli ilmestyi ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko ei johtunut vain tilanteen yllätyksestä vaan ennen kaikkea siitä, että Herran kirkkaudessa heille paljastui järkyttävällä tavalla heidän sisäinen likansa ja pahuutensa, ylpeys, viha, kateus, himot, katkeruus, itsekkyyys ja kaikinainen syntisyys. Herran kirkkauden näkeminen tekee ihmisestä syntisen.

Jeesuksen tulo sydämeen ei tapahdu ilman tuskallista totuuden kohtaamista. Siksi joulua edeltävään adventtiin kuului vanhastaan paasto ja itsensä tutkistelu Jumalan sanan valossa. Ihmisen on pakko Jumalan kasvojen edessä myöntää oma pahuutensa ja kyvyttömyytensä auttaa ja pelastaa itseään. Jeesus ei pääse syntymään sydämeen, joka on itseriittoinen ja josta Jeesus torjutaan pois. Jeesus ei pääsyt majataloon vain talliin.

Mutta enkelillä on meille suunnaton riemuviesti: *"Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle. Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." (Luuk. 2:10-12)*

Paimenet päättivät kiireesti lähteä sinne, mihin heidän saamansa Jumalan ilmoitus viittasi. He toimivat Herralta saamiensa ohjeiden mukaisesti. He menivät Betlehemiin ja löysivät Vapahtajan. Kedolla he olivat nähneet Herran kirkkauden, tallista he löysivät pienokaisen, jota voi arinkin ihminen lähestyä pelkäämättä. He saivat kumartaa oman Vapahtajansa seimen äärellä. Nuo temppelin uhrilampaita paimentaneet miehet löysivät Uhrikaritsan, joka oli kantava heidänkin syntinsä Golgatan ristille ja valmistava heille iankaikkisen elämän riemun. Jeesuksen kohtaaminen antoi heille sellaisen ilon, että he eivät voineet olla kertomatta siitä muille. Heidän pelkonsa vaihtui anteeksiantamuksen riemuun ja Jumalan armon ylistykseen.

Syntinen voi lähestyä tänäänkin Jeesusta niin kuin aikuinen voi lähestyä pientä vauvaa. Herran luokse voi syntisinkin käydä turvallisesti. Hänen luokseen on tänäänkin avoin pääsy. Käy hänen eteensä, kumarru ja tunnusta hänet Herraksesi ja Kuninkaaksesi. Kun niin teet, hän osoittautuu koko maailman-kaikkeutta hallitsevaksi Herraksi, kaikkivaltiaaksi ja kaikkietäväksi. Seimen Lapsen kohtaamisessa paimenille alkoi aueta se ihmeellinen viesti, joka sisältyi enkelikuoron ylistykseen.

"Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maan päällä rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto" Syntisen pelastaa yksin Vapahtajamme Jeesus. Siksi pelastuksessa Jumala saa kaiken kiitoksen ja kunnian. Ihmisen kunnia on tehdä suuria ja tulla suureksi toisten ihmisten edessä, mutta Jumalan kunnia on siinä, että ääretön tulee pieneksi ja astuu maan alimpiin paikkoihin asti. Jumalan kunnia oli korkeimmillaan Jeesuksen alentumisessa ihmiseksi.

Pelastuksessasi et ikinä voi saada mitään kunniaa itsellesi. Siitä saa kunnian yksin Jumala ja Vapahtajamme Jeesus. Hän on tehnyt kaiken sinua varten. Samalla on ihanaa, että Jumala on sitonut oman kunniansa juuri meidän pelastukseemme. Yhtä vähän kuin hän voi luopua omasta kunniastaan, yhtä vähän hän voi luopua meidän pelastamisestamme synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta iankaikkiseen elämään.

Todellista rauhaa ei maan päälle kykene aikaansaamaan kukaan muu kuin Jeesus Kristus. Hän teki sen Golgatan ristillä purkamalla vihollisuuden Jumalan ja ihmisten väliltä. Ristin tähden hän antaa nyt syntimme anteeksi ja omaantuntoomme rauhan. Pyhässä Hengessä hän antaa omilleen rauhan tekijän viran, jota toimitetaan julistamalla rauhan evankeliumia. Hän tuo lopullisen rauhan maan päälle, kun hän tulee kirkkaudessaan takaisin. Enkelien ylistys sisältää siis profetian siitä, että tulee päivä, jona kaikkialla maailmassa Jumala saa kunnian ja koko maa on oleva täynnä hänen rauhaansa.

Jumalalla on hyvä tahto syntistä kohtaan. Hänelle on armon ajatukset sinua kohtaan. Hän haluaa jakaa taivaallista rauhaansa juuri sinulle, sillä hän on valinnut sinut. Usko Vapahtajaan ei vähennä luonnollista iloa vaan syventää sitä ja vie puhtaaseen, vapautuneeseen iloon, joka kumpuaa kiitollisuudesta ihmeellistä Jumalaa kohtaan.

Joulun lahja on Jeesuksen sinua varten valmistama pelastus. Lahja toimitetaan sinulle käärittynä evankeliumin sanaan. Lahja tulee ottaa myös vastaan. Joulu tulee elää todeksi. Anna kiitos ja kunnia Jumalalle siitä, että Jeesus on ainoa toivosi. Ota hänet vastaan sydämeesi asti. Opettele kertomaan Isälle, kuinka hyvä hän on sinua kohtaan Jeesuksessa. Etsi rauhaa omaan sydämeesi syntien anteeksiantamuksesta, antamalla muille anteeksi ja julistamalla rauhan evankeliumia levottoman maailman keskellä. Seuraa Jumalan hyvää tahtoa. Etsi paimenten tavoin Jeesusta. Löydettyäsi hänet, seuraa häntä ja osoita Jeesuksen mielenlaatua kärsiville. Joulu on lähelläsi. Se on yhtä lähellä kuin evankeliumin sana. Avaa tänä jouluna sydämesi enkelien julistamalle ilosanomalle: *"Sinullekin on syntynyt Vapahtaja!"* (JP)

18.3.1999 Ristin äärellä

"Ihmisen Poika annetaan syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulitaan, ja kolmantena päivänä hän nousee ylös." Luuk 24:7

Ristin juurella oli kaksi ryhmää, sotilaita ja Herran ystäviä. Sotilaat pelasivat Jeesuksen vaatteista. Viitta jaettiin tasan kullekin neljälle sotilaalle, mutta paitaa ei voitu jakaa mielekkäästi, koska kotitekoisena, ta-

vallisen kansan vaatteena, siinä ei ollut saumoja vaan se oli ylhäältä alas asti neulottu yhtenäinen vaatekappale. Ei liene epäilystä, että Jeesuksen äidin Marian kädet olivat sen rakkaudella valmistaneet. Roomalaiset eivät olleet tottuneet sellaisiin vaatteisiin. He eivät lähteneet repimään sitä, vaan heittivät siitä arpaa.

"Näin tämä kirjoitus kävi toteen: 'He jakoivat keskenään minun viittani ja heittivät vaatteestani arpaa'."

Tällä Johannes halusi jälleen korostaa, että ihmisten yksinkertaiset toimenpiteetkin määräytyvät taivaan päämääristä käsin. Johanneksen lainaama kohta on psalmissa 22. Saman psalmin alkujaetta Jeesus lainaa hetken kuluttua, vaikka Johannes ei sitä kerrokaan:

"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"

Luulen, että ristin tapahtumien päätyttyä Johannes meni kotiinsa ja luki tuon psalmin ja tuli siihen lopputulokseen, että psalmi on syvimmiltään ennustus Messiaan kärsimyksistä. Sieltä löytyvät sanat:

"He jakavat keskenään vaatteeni ja heittävät puvustani arpaa." (Ps. 22:19)

Johannes näki jotain sateenkaaren loistosta tragedian pimeydessä.

Sotilaiden lisäksi ristin juurella oli neljä naista ja yksi mies. Maria, Jeesuksen äiti, Salome hänen sisarensa, Kleopaan vaimo Maria ja Maria Magdaleena, olivat lähellä ristiä. Lisäksi evankeliumin kirjoittaja seiso siellä.

Sitten tapahtui jotain hyvin kaunista. Jeesuksen silmät - keskellä hirvittävää ruumiillista tuskaa ja Jumalan pyhän vihan tulen tuskan alkaessa lähestyä hänen sieluaan - osuivat hänen äitiinsä, joka seiso lähellä Johannesta. Silmät osuivat kasvoihin, joita ne olivat ensimmäiseksi maailmaan tullessaan saaneet katsella. Miekka oli kulkemassa Marian sydämen läpi. Herra tiesi sen ja sanoi äidilleen:

"Vaimo, katso, poikasi!"

Sitten silmät siirtyivät nopeasti Johannekseen: *"Katso, äitisi!"*

Kaiken sen mittaamattoman tuskan keskellä, jossa Jumalan laupeus oli lunastamassa ihmiskuntaa ja osoittamassa iankaikkista armoa, Jeesuksen sydän ajatteli äitiään ja huolehti hänen ajallisen elämänsä lopputaipaleesta. Kun yritämme katsella ristin salaisuutta, sen käsittämättömyys jättää meidät avuttomiksi. Mutta kun katselemme, näemme, että Golgatan Kristus, iankaikkisen armon salaisuus, näki inhimillisen surun, huolehti ja antoi apunsa.

"Siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa." Kuinka kauan Maria eli Johanneksen kodissa? Kaikenlaisia perimätietoja asiasta liikkuu. Yksi sanoo, että hän pysyi Jerusalemissa, kunnes hän kuoli 59 -vuotiaana. Toinen väittää, että Johannes otti Marian mukaansa, kun hän siirtyi Efesokseen.

Sitten tulemme ristin ihmeen ytimeen. Johannes sanoo: *"... tämän jälkeen..."* Kuinka paljon myöhemmin? Ehkä noin kolme tuntia myöhemmin, sillä sanat Marialle Jeesus lausui todennäköisesti heti ristiinnaulitsemisen jälkeen. Johannes ei kerro mitään noista kolmesta tunnista, joita muut evankelistat kuvaavat tarkemmin. Johannes vie meidät pimeyden ja tuskan läpi suoraan voiton hetkeen:

"Kun Jeesus tiesi, että kaikki oli täytetty, hän sanoi tämän jälkeen, että kirjoitus kävisi toteen:"

Mitä Jeesus tiesi? Sen, että *"kaikki oli täytetty"*. Jeesus ei sanonut *"minun on jano"*, ennen kuin hän tiesi, että kaikki oli tehty loppuun asti, kaikki suoritettavaksi annettu suoritettu. Vasta sitten hän ilmaisi ensimmäisen ja ainoan ilmaisun fyysiselle tuskalleen koko pitkän tapahtumasarjan aikana ruoskimisista lähtien ristin jatkuviin hirveisiin kipuihin asti. Vasta sitten hän sanoi: *"Minun on jano."*

Ruumiilliset tuskat olivat niin mitättömiä sielun ja hengen tuskan rinnalla, kun Isä hylkäsi Poikansa pyhän vihansa tuleen, että on kuin Jeesus ei olisi edes huomannut ruumiillista tuskaansa, ennen kuin vasta sielun ja hengen tuska oli kokonaan ohi, kaikki se mitä varten hän oli ristille mennyt loppuun suoritettu.

"Siellä oli astia täynnä hapanviiniä. He täyttivät sienen hapanviinillä, panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen Jeesuksen suun eteen." Jeesus otti sitä. Alussa he olivat tarjonneet hänelle viiniä, johon oli lisätty huumaaavaa ainetta, mutta hän kieltäytyi kaikesta, mikä olisi vähentänyt hänen ruumiillista tuskaansa. Mutta nyt kun hän tiesi, että kaikki oli suoritettu loppuun, hän ilmaisi janonsa ja otti vastaan hapanviiniä.

"Otettuaan haparviiniä Jeesus sanoi: 'Se on täytetty'." Jeesus tiesi, että kaikki oli täytetty jo ennen kuin hän sanoi: "Minun on jano." On kuin Jeesus olisi tarvinnut tuon juoman jaksakseen huutaa voitonhuutonsa: "Se on täytetty"

Jeesus huusi tuon lauseen kovalla äänellä. Ääni ei ollut hävinneen vaan Voittajan. *"Se on täytetty."* Kreikan sana tarkoittaa enemmän kuin vain sitä, että jokin on loppunut. Se tarkoittaa sitä, että jokin asia on saatettu päätökseen, täyttymykseen. Kaikki se, minkä vuoksi hän oli ristille mennyt, oli saavutettu ja suoritettu loppuun.

Olemme suunnattoman salaisuuden meren äärellä. Voimme vain seisoa, kuunnella ja katsella, miten myrsky ja tuuli pyyhkivät sen yli. Mutta sen me tiedämme Johanneksen sanojen perusteella, että se kuolema, jolla Jeesus lunasti meidät ei ollut hänen fyysinen kuolemansa. Se oli välttämätön tie ruumiilliseen ylönousemukseen. Mutta se kuolema, jolla Jeesus kuoli meidän syntiemme rangaistuksen pois, tapahtui Jumalaan pyhän vihan tulen polttaessa hänen sieluaan, Jumalan hylkäämänä olemisen syvyyksissä. Sen hän kärsi täysin läpi hänen ruumiinsa vielä eläessä ristin tuskissa. Ristin salaisuus ja kirkkaus on jotain niin syvää ja suurta, että se häikäisee katselijansa.

Kaikki oli täytetty, suoritettu loppuun, saatettu päätökseen. Helvetin tuskat olivat syöksyneet hänen ylle. Pimeyden raivo ja tuli oli myrskynnyt yli Jeesuksen sielun. Mutta nyt Jumalan kaikki päämäärät oli saavutettu. Myrskyn raivon oli pakko tyyntyä. Sovitustyö koko ihmiskuntaa varten oli valmis. Vasta voiton jälkeen hän pyysi juotavaa ja julisti suurella huudolla voittonsa maailmalle: *"Se on täytetty!"*

Sitten viimeinen toimenpide: *"Hän kallisti päänsä ja antoi henkensä."*

Ei siis viimeinen tapahtuma, vaan viimeinen toimenpide, jossa Jeesus toimi aktiivisena Tekijänä. *"Hän antoi henkensä."* Silmät sulkeutuvat, lihaksista katoaa voima ja ihmiset sanovat: "Hän kuoli." Niin kyllä inhimillisellä tasolla. Temppele on hajotettu. He saivat tuhotuksi hänen ruumiinsa temppelin. Mutta jumallaisella tasolla, ennen kuin ihmisten pahuuden täyttymys tuli, hän oli suorittanut loppuun maailman lunastustehtävänsä. Siksi Johannes sanoo:

"Hän antoi (luovutti) henkensä." Yksikään evankelistaista ei sano, että Jeesus olisi kuollut. Matteus sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Markus sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Luukas sanoo: *"Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni."* Johannes sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Kysymys oli Jeesuksen teosta, toimenpiteestä. Meidän on syytä palauttaa mieleemme, mitä hän itse oli sanonut, kun hänen vihollisensa piiritivät häntä: *"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni."* (Joh. 10:17-18)

Niin, he olivat tuhonneet kauniin, pyhän temppelin. He olivat tehneet sen, mihin he viimeisiltään kykenivät. Synti ei kykene tekemään mitään pahempaa. Mutta se kuolema, joka sovitti ja lunasti ihmiskunnan, sinut ja minut, oli jo ohi ennen kuin Jeesuksen fyysinen kuolema tapahtui. (JP)

25.5.1999 Herra käski saarnata

Hän (Jeesus) käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että Jumala on asettanut hänet elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." Apt. 10:42-43

Yllä oleva lainaus Pietarin puheesta Korneliuksen kodissa muodostaa yhden Uuden testamentin useasta lähetyskäskestä. Kun muissa korostetaan sanan viemistä kaikille kansoille aina maan ääriin asti, kas-tetta ja opetusta lähetystyön välineinä ja Jeesuksen lupausta olla kaikkivaltiaana omiensa kanssa heidän täyttäessään lähetystehtävänsä, tässä Pietarin lainaamassa on kysymys julistettavan sanoman sisällöstä.

Juuri edellä Pietari oli julistanut Korneliuksen kotiin kokoontuneille evankeliumin siitä, että Kristus kuoli meidän syntiemme tähden, haudattiin ja nousi kolmantena päivänä kuolleista ja ilmestyi Herran valitsemille todistajille. Tällä evankeliumilla oli silloin ja on yhä voima pelastaa ihmisiä, siirtää heidät kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Tuon julistetun evankeliumin voimasta

Kornelius ja koko kokoontunut kuulijajoukko tuli uskoon, he saivat syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan.

Evankeliumin pelastava voima ei ole julistajan kyvyistä kiinni. Siinä on kysymys Herran omasta työstä, joka kykenee murtamaan kovimmankin kallion. Herra itse ”ratsastaa” evankeliumin sanassa, sanan alla ja sanan kautta ihmissydämeen ja sijoittaa sinne koko evankeliumin sisällön: ristin uhrin tähden syntien anteeksiantamuksen ja lahjavanhurskauden, ylösnousemuselämän ja Herran näkemisen uskon silmillä. Evankeliumin julistajalta vaaditaan ainoastaan yhtä asiaa. Kun hän saa tilaisuuden julistaa yhdelle tai useammalle ihmiselle evankeliumia, hänen on muistettava, että Herra itse on paikalla ja on erittäin kiinnostunut siitä, puhuuko hän sitä, mitä Herra käski hänen puhua.

Herra käski meitä julistaa kahta asiaa. Hän on elävien ja kuolleiden Tuomari. Hän ei vain tule tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, kun hän tulee kirkkaudessaan takaisin, vaan hän on jo nyt elävien Tuomarin pyhää katsetta. Herra tuo valoon kaikkein pimeimmätkin kätköt. Ellet tänään suostu hänen tuomittavakseen, joutuu elämäsi kuitenkin lopulta tämän Tuomarin lopulliseen käsittelyyn.

Jeesuksen nimessä jokainen Häneen uskova saa syntinsä anteeksi. Tämäkin viesti on kerrottava lyhentämättömänä. Herra ei kysy uskon määrää. Jokainen, joka huutaa avukseen hänen nimeään, pelastuu. Syntien anteeksiantamus on ehdoton, lopullinen ja kaiken kattava, mutta se kohdistuu vain niihin, jotka jättävät itsensä Jeesuksen ristin sovitustyön ja ylösnousemuksen voiton varaan, eli uskovat hänen nimeensä. Vapisevan sydämen heikoinkin huokaus Jeesuksen puoleen riittää takaamaan täyden anteeksiantamuksen, koska Jeesuksen veri riittää puhdistukseksi kaikista synneistä. (JP)

5.8.1999 Näetkö ihmiset oikein?

Jeesus kääntyi naiseen päin ja puhui Simonille: "Katso tätä naista. Kun tulin kotiisi, sinä et antanut vettä jalkojeni pesuun, mutta hän kasteli jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. Sinä et tervehtinyt minua suudelmalla, mutta hän on suudellut jalkojani siitä saakka kun tänne tulin. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta hän voiteli jalkani tuoksuöljyllä. Niinpä sanonkin sinulle: hän sai paljot syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän."

Ja hän sanoi naiselle: "Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi." Mutta Jeesus sanoi naiselle: "Uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa." Luuk 7:44-48,50

Kävellessämme ihmisten joukossa saatamme muutamassa silmänräpäyksessä muodostaa päässämme arvion vastaan tulevasta täysin vieraasta ihmisestä. Usein perustamme ”tuomiomme” ulkoisiin seikkoihin kuten, miltä henkilö näyttää, miten hän on pukeutunut tai miten hän käyttäytyy. Toisaalta tämä herkkyytemme arvostella ihmisiä kääntyy helposti meitä itseämme vastaan, sillä pelkäämme, että toiset ihmiset arvioivat meitä yhtä ”julistavasti” kuin me heitä. Saatamme lopulta jopa pelätä ihmisten kohtaamista tai vain heidän katseitaan. Siksi on tärkeää että selvittämme itsellemme, mihin oikein arviomme toisia perustuu, mikä on mittamme ihmisiä katsellessamme.

Yllä osittain lainatussa kuuluisassa kertomuksessa Jeesuksesta fariseus Simonin kodissa eräs juonne on juuri siinä, miten eri tavalla Jeesus ja Simon näkivät ”kuokkavieraaksi” yllättäen ilmestyneen naisen.

Simon kuului fariseusten ryhmittymään, jota olemme tottuneet pitämään pelkästään ulkokultaisina. Mutta se, että Paavali vielä kristittynäkin vetosi taustaansa fariseuksena, kertoo, että kysymys oli merkittävästä uskonnollisesta ryhmittymästä, joka otti Raamatun kirjaimellisesti, uskoi ruumiin ylösnousemuksen ja pyrki myös soveltamaan sitä elämäänsä - joskin usein heikon tuloksin. Uskonnollinen kuuluminen esim. ”vanhauskoiisiin” tai ”Raamattu-uskoiisiin” saattaa jopa altistaa meitä arvioimaan toisia ihmisiä väärin - koska ryhmäidentiteettimme saattaa estää meitä arvioimasta itseämme oikein Jumalan edessä.

Fariseukset olivat pääsääntöisesti asettuneet Jeesuksen vastustajien leiriin, mutta siitä huolimatta Simon kutsui Jeesuksen aterialle. Hänen asenteensa Jeesukseen oli ehkä hiukan avoimempi kuin muiden ryhmätoveriensä, mutta välttääkseen heidän kritiikkinsä hän tietoisesti laiminlöi normaalin kohteliaisuuden (jalkojen pesemisen, öljyllä voitelun ja suuteluun, jotka vastaisivat suomalaista takin auttamista

päältä, kättelyä ja kahvikupin tarjoamista). Simonin tavoitteena oli ehkä saada ensikäden tuntuma Jeesukseen, vaikka se tapahtuikin ilmeisellä tavalla vikoilevassa ja kriittisessä hengessä.

On oikeastaan hämmästyttävää, miten Jeesus kutsun saatuaan oli valmis menemään aterioimaan lähes kenen kanssa tahansa - milloin fariseusten milloin "syntiseksi" leimattujen kanssa. Silti se kylmyys, jolla Simon kohteli häntä ei jäänyt häneltä huomaamatta. Syy, miksi Jeesus meni Simonin luo, oli yksinkertainen. Hän halusi Simonin pelastuvan. Jeesus rakastaa ja etsii myös niitä, jotka suhtautuvat häneen vihamielisesti.

Kun nainen ilmestyi yhtäkkiä paikalle, Simon muodosti yhdellä silmäyksellä kirpeän arvionsa hänestä: "Syntinen!" - mikä tarkoitti prostituoitua silloisessa kielenkäytössä. Mutta mikä kauheinta, Jeesus otti kaikessa rauhassa tältä naiselta vastaan rakkauden osoituksia. Nainen pesi kyynelillään Jeesuksen jalat, voiteli ne hajuvoiteella ja lopulta peitti ne suudelmillaan! Sen seurauksena Simonin asenne Jeesusta kohtaan muuttui entistäkin kielteisemmäksi: "Jeesus ei ole ainakaan mikään profeetta, sillä sellaisena hänen olisi pitänyt nähdä tuon naisen likainen elämäntapa eikä suostua ottamaan mitään vastaan tuollaiselta naiselta."

Jeesus näki ja näkee sydämiin ja siksi hän vastasi tuohon Simonin sanattomaan arvosteluun esittämällä terävän kysymyksen: "Näetkö tämän naisen?" Herra halusi osoittaa Simonille, että näkevästä silmistään huolimatta hän oli sokea. Simon ei nimittäin kyennyt näkemään mitään muuta kuin naisen menneisyyden. Avatakseen Simonin silmät Jeesus suoritti rakkaus -vertailun Simonin ja naisen välillä. (Älkää muuten uskoko puheita, joissa teitä kielletään vertaamasta itseänne toisiin ihmisiin - Jeesus suoritti vertailuja aivan vapaasti. Ratkaisevaa on, että vertailu perustuu tosiasioihin eikä harhakuviin!)

Vertailu ei tapahtunut teologisella tasolla rakkauskäsitteiden analyysin muodossa. Jeesus ei ruvennut vertaamaan myöskään Simonia ja naista moraalisen elämän tasolla. Hän tyytyi pelkästään arkipäiväisen kohteliaisuuden tasolle. Hän osoitti, miten erilainen oli Simonin ja naisen käytös tervehtimisessä ja toisen huomioimisessa juuri siinä tilanteessa. Rakkaus ei ole puhetta tai teoriaa. Rakkaus on pienistä teoista kasautuva vuori. Mutta juuri tällaisen käytännöllisen rakkauden syntymisen ehtona on anteeksiantamus, jonka Jeesus ristin kuolemallaan ansaitsi ja lahjoittaa katuville.

Jos Jeesus olisi kysynyt Simonilta: "Oletko sinä syntinen?" vastaus olisi varmaan ollut: "Kyllä". Mutta mielessään hän olisi varmaan jatkanut: "Mutta en nyt sentään yhtä syvällä synnissä kuin tuo naisrakkaus." Siksi Jeesus osoitti Simonille, että Jumalan silmissä suurinta syntiä on rakkaudettomuus. Jumala on rakkaus, siksi rakkaudettomuus on pahin synti.

Miksi sitten tuo nainen tuli kuokkavieraaksi Simonin kotiin? Siksi, että hän oli aiemmin samana päivänä joko yksityisesti tai muun kuulijajoukon keskellä kohdannut Jeesuksen. Matteuksen evankeliumista näemme, että juuri tätä tapahtumaa ennen Jeesus oli esittänyt suuren kutsunsa:

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon. Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:28-30)

Nainen oli kuullut tämän kutsun ja mennyt Jeesuksen luo ja saanut omistaa kaikkien syntiensä anteeksiantamuksen. Ilmaistakseen sitä suunnatonta iloa, jonka Jeesus oli antamalla hänen syntinsä anteeksi hänelle tuottanut, hän oli mennyt kotiinsa, hakenut sieltä hajuvoiteen (nykyarvoltaan ehkä 30 000 euroa), etsi tiensä Jeesuksen luo ja vuodatti kiitollisuutensa kyyneleet Jeesuksen jalkoihin. Jeesukselle oli suunnaton ilo saada vastaanottaa kiitoksen synnyttämät rakkaudenosoitukset. Naisen rakkaus oli Jeesuksen armon hänessä synnyttämää rakkautta. Sille ei tehnyt vähääkään kipeää antaa kalleimpaansa Jeesukselle. Herran armon synnyttämä rakkaus ei laskelmoinut, sillä naisen sydämen oli vallannut Jeesuksen rakkaus ja ihmeellisyys.

Jeesus näki naisessa pelastuneen, syntinsä anteeksi saaneen, uskovan ja uuteen Jumalan rauhaan kutsutun uuden ihmisen, jolla oli tulevaisuus ja toivo. Jeesus kutsui Simoninkin tekemään suuren valinnan: "Haluatko jäädä muiden fariseusten puolelle sokeuteen, vai tuletko tänne minun ja tämän naisen luo todellisuuteen, jossa armo luo uuden elämän, anteeksiantamus uuden rakkauden, Jumalan valtakuntaan." (JP)

1.10.1999 Nehemian rukouselämä

"Minä kyselin heiltä juutalaisista" Neh. 1:2

Nehemia oli koulutuksessa tehtäväänsä Jerusalemin muurien rakentamiseksi. Noin kaksitoista vuotta oli kulunut Esran johdolla tapahtuneesta uudesta juutalaisten paluuaallosta pakkosiirtolaisuudesta. Nehemia oli johtajakoulutuksessa Persian kuninkaan hovissa Susanissa, maan pääkaupungissa. Tehtävät, joihin Jumala oli Nehemiaa viemässä, edellyttivät synnynnäisten lahjojen lisäksi pitkää ja perusteellista koulutusta ja kokemusta. Nehemia tarvitsi hallinnollista kokemusta pääkaupungissa ymmärtääkseen sekä maallisen että hengellisen johtamisen kiemuroita. Hovissa hän oli joutunut törmäämään virkamiesten keskinäiseen kilpailuun, kateuteen ja vallanhaluun. Siellä hän oli hankkinut myös johtamiseen tarvittavaa peruskoulutusta. Mutta kaiken tämän lisäksi Herra oli vienyt hänet syvälle oman sanansa tuntemiseen.

Nehemia oli Persian kuninkaan huipputurvamies, juomanlaskija, ja täten läheisessä suhteessa kuninkaaseen. Mutta samalla hän oli mitä syvimmin kiinnostunut "veljiensä" juutalaisten kohtalosta. Siksi hän kyseli Jerusalemin valtakunnan pääkaupunkiin saapuneilta miehiltä, miten asiat olivat Jerusalemissa kehittyneet. Uutiset olivat todella masentavia. Hän murehtui ja alkoi rukouksessa kantaa taakkaansa Jumalan eteen.

Nehemian kirja sisältää kaikkiaan yhdeksän rukousta ja ensimmäinen luku on yksi Raamatun ajattomista rukouksista. Se alkaa tunnustuksella, jossa Nehemia ilman puolusteluja tunnustaa kansansa synnin ja samaistuu kansaansa niin, että hän tunnustaa ne omina synteinä. Sitten hän vedoten Jumalan lupauksiin rukoilee, että hän saisi osakseen kuninkaan suosion, sillä hänen murheensa ei jäänyt pelkän sääliittelyn tasolle, vaan hän oli valmis ryhtymään toimenpiteisiin pakkosiirtolaisuudesta palanneiden ja Jerusalemin tilan kohentamiseksi, jos Jumala avaisi siihen mahdollisuuden.

Nehemian rukous lähti liikkeelle voimakkaasta tunnemyrskystä ja järkytyksestä, kun hän oli kuullut uutisen heimoveljiensä surkeasta tilasta Jerusalemissa. Hän itki ja paastosi, murehti ja rukoili. Viilipyttymäinen tyyneys synnin järkyttävän todellisuuden keskellä ei todellakaan ole kristillistä. Jos voimme elää "kaikessa rauhassa" synnin rehottaessa ympärillämme, meidän tulee ensiksi rukoilla silmävoidetta nähdäksemme todellisuuden oikein. Meidän tulee pyytää Pyhää Henkeä murtamaan paatumuksemme ja tehtävä parannus omasta välinpitämättömyydestämme.

Kukaan ei voi rukoilla ilman uskoa siihen, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät. Nehemian usko perustui siihen, että hän tunsu Jumalan ilmoituksen ja Jumalan tekoja. Hän tiesi, miten suuri ja pelättävä Jumala oli toiminut oman sanansa mukaisesti. Jumalaan voi uskoa vain siinä määrin kuin häntä tuntee. Usko ei ole tunne vaan meidän vastauksemme, tahtomme kuuliainen vastaus sille, kuka Jumala on ja mitä hän sanoo. Jumala voi ja tahtoo.

Nehemia ei aloittanut rukoustaan anomalla, ei liioin tunnustamalla syntejään eikä ylistämällä, vaan kiinnittämällä katseensa Jumalaan. Jumalan mieleen palauttaminen sytyttää hänessä uskon ja rohkeuden. Mutta juuri Jumalan katseleminen vie hänet katumukseen ja synnintunnustukseen. Hän tunnustaa, että hän yhdessä kansan kanssa on rikkonut Jumalan liittoa vastaan ja on siksi joutunut kärsimään syystä. Sydämemme on oltava herkkä Jumalan Hengelle, kun hän osoittaa anteeksi saamisen tarpeen elämässämme.

Yhteisvastuu ja yhteisöllisten syntien käsittely Jumalan edessä kuuluu raamatulliseen kristillisyyteen, vaikka kulttuurimme on kovin individualistinen. Nehemia ei synnintunnustuksessaan tyydy pelkkään yleiseen toteamukseen syntisyydestä, vaan tunnustaa yksityiskohtaisesti kansansa rikkomuksen suhteessa Jumalan sanaan. Isä meidän -rukous ei ole yksilöllinen vaan yhteisöllinen rukous.

Rukouksen edetessä synnintunnustus vaihtuu Jumalaan ja hänen lupauksiinsa vetoamiseen. Nehemia anoo ja puhuu kansansa puolesta. Niin tekivät Aabraham, Mooses, Jeremia ja Daniel. Paavali anoi. He anoivat tosissaan ja täydestä sydäimestä. He anoivat siihen määrään asti, että eivät pitäneet omaa henkilökohtaista kohtaloaan minkään arvoisena, kunhan vain Jumalan nimi tulisi tunnetuksi, Jumalan armo

ja totuus voittaisi ihmisten elämässä. Mooses uskalsi rukoilla: *"Anna anteeksi heidän syntinsä. Mutta jos et anna, niin pyyhi minun nimeni kirjastasi."* (2 Moos 32:32). Kiivaus Jumalan puolesta, rakkaus lähimmäisiin ja välinpitämättömyys omasta kohtalosta muodostavat anomisen edellytykset. Ne taas nousevat Raamatun sanan ja lupauksen tuntemisesta.

Nehemian rukouksen pyyntö: *"Anna tänä päivänä palvelijasi hankkeen menestyä ja suo hänen saada armo kuninkaan edessä!"* kuulostaa mitättömältä, jopa epäsuhtaiselta muuhun rukoukseen verrattuna. "Tämä päivä", johon hän viittaa lienee noin neljän kuukauden päästä siitä, kun hän aloitti rukoustaistelunsa. Rukous alkaa Jumalasta, se on Pyhän Hengen työtä meissä. Rukous on myös vuoropuhelua. Nehemian kohdalla rukoustaistelu oli johtanut siihen, että Herra oli saanut puheenvuoron: "On hyvä Nehemia, että rukoilet Jerusalemin puolesta, mutta parempi olisi, että pyydät kuninkaalta luvan lähteä rakentamaan Jerusalemin muurit."

Nehemia tiesi, että pyyntö saada lähteä Jerusalemiin merkitsi hänen koko virkauransa jopa henkensä vaaralle alttiiksi panemista. Asia ei ollut pieni. Siitä oli kiinni nyt koko suuri hanke Jerusalemin muurien jälleenrakentamisesta ja kansakunnan palauttamisesta Jumalan sanan turvamuurin taakse.

Evankelioimis- ja lähetystyö lähtee aina liikkeelle tunnustuksesta, että kansa, kaupunki, ihmisryhmä ja yksilö ovat suhteessa Jumalaan, samaistumisesta niiden suruun ja syntiin ja halusta ja päätöksestä auttaa tavalla, joka on Jumalan tahdon mukainen. (JP)

24.11.1999 Varmistaudu Jumalan rakkaudesta

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, tehnyt meidät, jotka olimme rikoksiimme kuolleita, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastetut. Yhdessä hänen kanssaan Jumala on herättänyt meidät ja yhdessä hänen kanssaan asettanut tai vaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa osoittaakseen tulevina maailmankausina armonsa äärettömän runsauden hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastetut uskon kautta. Se ei ole teidän oma aikaansaannoksenne, vaan se on Jumalan lahja. Ef. 2:4-8

Pieni lapsi leikkii aikansa ihan omissa oloissaan, mutta nousee sitten ja käväisee äitinsä tai isänsä sylissä ja menee jatkamaan leikkiään. Lapsi toistaa tätä vanhempiensa sylissä tai vierellä käyntiä epäluokuisia kertoja päivittäin. Iän kasvaessa vanhempien rakkaudesta varmistuminen muuttuu tietysti muotoaan, mutta aikuisiälläkin tarvitsemme jatkuvaa vakuutusta siitä, että olemme lähimpiemme rakkauden kohteena. Kristillisessä joulunvietossa on syvimmiltään kysymys Jumalan rakkaudesta varmistumisesta, vaikka lähimpien rakkaudesta iloitseminenkin kuuluu siihen.

Meillä uskovilla on suuri vaara joutua tietynlaiseen apatiaan: "Ei tästä evankelioinnista tule yhtään mitään, kun kukaan ei edes halua kuulla sanaa!" Masennus hiipii helposti sydämiin, kun kaikki se, mikä on Raamatun sanan vastaista, leviää kulovalkean tavoin niin yhteiskunnassamme kuin kirkossammekin.

Meille tarjotaan kuitenkin erittäin rohkaisevan viestin siitä, että Herra rakastaa omiaan ja haluaa pelastaa ihmisiä. Joulun sanoma on viesti Jumalan suuresta lahjasta. Kun lukee yllä olevaa katkelmaa Efe-solaiskirjeestä, ei voi muuta kuin ihmetellä taivaallisen Isän rakkauden suuruutta synnissä kuolleita kohtaan. Noin lyhyt katkelma sisältää melkoisen määrän vakuutusta Vapahtajan laupeuden suuruudesta - tai jopa äärettömyydestä. Siinähan vilisee ilmaisia kuten: "laupeudesta rikas... suuren rakkautensa... meitä rakastanut... armonsa äärettömän runsauden hyvydessään... Jumalan lahja"

Kaikki tämä ylitsepursuava rakkaus tulee Kristuksen Jeesuksen tähden, Golgatan sovitustyön ja ylösnousemuksen voiton voimalla, syntisten osaksi - synneissään jopa kuolleille - pelkkänä lahjana, jonka saa ottaa uskolla vastaan ilman mitään omia ponnisteluja ja yrityksiä.

Monet uskovat jäävät "hengellisiksi vauvoiksi" siksi, että he eivät lue Jumalan sanaa ja rukoile. Sen sijaan heillä riittää merkillisen paljon aikaa kaikenlaisen maallisen ja usein maailmallisen lukemiseen ja katselemiseen. Seurakuntien kasvun salaisuus ja hengellisen elämän uudistuksen salaisuus ei ole sen kummempi asia, kuin että uskovat alkavat taas lukea aamuisin Raamattua rukoillen sillä tavalla, että he

varmistautuvat Herran rakkaudesta heitä kohtaan. Jos ja kun he lukevat sanaa ja rukoilevat, he saavat myös arjessaan nähdä, että Herra todellakin rakastaa heitä ja huolehtii heistä.

Herra on nimittäin suuria niille, jotka Jeesuksen nimessä yhdestä sydäimestä rukoilevat Herraa. Seurakunnissa tulee siksi opettaa kristittyjä rukoilemaan yhdessä ja avoimen Raamattu-piirin periaattein ammentamaan Raamatusta. Jos ja kun niin tehdään, seurakunta uudistuu hengellisesti - aivan väkisin, sillä Raamattu avaa meille suunnattoman suuren Isän rakastavan sydämen, joka lähetti oman Poikansa ihmiseksi meitä pelastamaan. Kehotus lukea sanaa ja rukoilla yhdessä ei ole mikään laki, vaan suuri lahja, sillä Herra jakaa omaa lahjaansa juuri siellä, missä sydän on auki hänen puheelleen.

Vain Pyhä Henki, joka asuu Herran omissa, on evankelista. Me olemme vain hänen käytössään. Pyhän Hengen johdatukselle kuuliaisina saamme yhä uusia tilaisuuksia jakaa Herran hyvää uutista ja mitä enemmän niin teemme, sitä suurempi on ilomme siitä, että saamme olla hänen suunnattoman rakkautensa kohteita. Todistaminen tapahtuu yleisen pappeuden valtuudella, jossa Herran nimessä saamme rukoilla siunausta ja paranemista ihmisille, saamme julistaa anteeksiantamusta ja sovintoa Jumalan kanssa.

Sanalla sanoen hengellisen uudistuksen ja yleisen pappeuden evankelioinnin reseptiksi tarvitaan pelastusvarmuutta, joka ei jää vain pään tiedoksi, vaan uudistuu päivittäisessä Raamatun tutkistelussa ja rukouksessa, jossa saa aina uuden ja uuden vakuutuksen siitä, että Isä Jeesuksessa rakastaa minua ja sinua! (JP)

27.1.2000 Puhu sielullesi evankeliumi

Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeään. Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi. Hän lunastaa sinun elämäsi turmeluksesta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella. Hän tyydyttää sinun halajamisesi hyvyydellään, niin että nuoruutesi uudistuu kuin kotkan. Ps. 103:1-5

Mikä on uskovan kristityn ensimmäinen tehtävä aamulla, kun silmät avautuvat? Onko se ristiä kädet ja rukoilla vai ehkä avata Raamattu ja lukea aamun sanaa? Molemmat asiat ovat kyllä erittäin tärkeitä ja suositeltavia, jos mielimme elää rikasta elämää Herran yhteydessä, mutta ennen niitä tulee kuitenkin eräs asia. Sitä kuvaa hyvin kuuluisa ”ylistys- ja kiitospsalmi” 103. Olen tosin sitä mieltä, että riemullisesta sävyystään huolimatta psalmin kirjoitustilanne oli mitä masentavin. Kuningas Saul oli kateuden ja vihan vallassa ajamassa takaa Daavidia, joka oli piiloutunut Adullamin luolaan vuoristossa. Kivilattialla huonosti nukutun yön jälkeen Daavid palaa masentavaan tietoisuuteen siitä, että Saul saattaa milloin tahansa saada hänen pakopaikkansa selville ja hyökätä hänen kimppuunsa. Sumuisessa ja hyisessä aamussa hän alkaa puhua masentuneelle sielulleen:

”Hei sielu, sinä joka asut minun vilusta värisevässä masentuneessa ruumiissani, hei sielu - niin ja ruumiis myös mukaan! Alapas kiittää Herraa! Älä unohda millainen Herra on ja mitä Hän on sinulle tehnyt.” Daavid toistaa vielä kehotuksensa: ”Sielu, hoi, muistelepa nyt Herran tekoja!” Ja sitten Daavid alkaa luetella Herran suuria armotekoja, ei vain ikään kuin sivustakatsojana vaan muistuttaen kaiken aikaa sielulleen siitä, että Herra on tehnyt kaiken juuri häntä varten.

Itse asiassa Daavid julisti evankeliumia omalle sielulleen. Se on jokaisen uskovan tärkein tehtävä aamuisin. Evankeliumi on pelkkää Herran tekojen luettelemista, mutta mikä parasta juuri minun sieluani ja minun ruumistani varten tehtyjä tekoja. Psalmi on aivan täynnä sanoja ”Herra..., Herra..., Herra..., Hän..., Hän...” Evankeliumi on julistettava kaikille luoduille. Muista siksi julistaa se itsellesikin, sillä sinäkin olet Herran luoma. Kun olet julistanut hyvän uutisen Herran armosta ja anteeksiantamuksesta, hänen voitostaan ylösnousemuksessa ja hänen suurista teoistaan sydämellesi, ja olet muistuttanut, että sinäkin saat olla Herran armahtama, Jumalan lapsi sulasta armosta, on ilo saada kertoa samasta asiasta sitten muillekin.

Evankeliumi on Jumalan voima, se antaa aamu aamulta Sinulle uuden voiman, uuden virvoituksen ja uuden toivon. Siksi aloita aamusi julistamalla sielullesi evankeliumia aivan riippumatta siitä millainen

mielialasi milloinkin sattuu olemaan. Voi olla, että jos seuraat Daavidia psalmin 103 ihan loppuun asti, mielialasikin saattaa muuttua masennuksesta Herran ylistykseen. Mutta vaikka ei vaihtuisikaan, Herran teot pysyvät samoina ja muuttumattomina sinua kohtaan. Evankeliumi on juuri sinua varten! Ja sitten myös meidän vierellämme kulkevia varten. (JP)

1.4.2000 Minun Herrani ja minun Jumalani

Ovien ollessa lukittuina Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: Rauha teille!" Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskova." Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Jeesus sanoi hänelle: "Sen johdosta, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!" Joh. 20:26-29

Kristillinen usko seisoo tai kaatuu Jeesuksen Kristuksen ruumiillisen ylösnousemisen mukana. Ellei Jeesus noussut haudasta, on uskomme turhaa ja itse asiassa uskovat kristityt ovat maailman surkuteltavimpia olentoja - niin kuin Paavali asian ilmaisee. Kristillistä uskoa ei kykene pitämään yllä se, että pitäydytään ylösnousemususkoon, vaikkei ylösnousemuksen tosiasiaa olisikaan.

Tänä päivänä on tosin muodikasta puhua uskosta, joka ei tarvitse mitään perusteita, ikään kuin usko kykenisi luomaan tyhjästä kohteensa. On tietysti lukemattomia tapoja kuvitella sellaista, mikä ei ole totta ja jopa uskoa näihin harhakuvitelmiinsa, mutta mistään sellaisesta ei kristillisessä uskossa voi eikä saa olla kysymys. Kristillinen usko ei synnytä uskon kohdetta ylösnoussutta Herraa, vaan ylösnoussut, ja siksi myös läsnä oleva, elävä Herra herättää jopa epäuskoisissakin sydämissä uskon.

Pääsiäisen tapahtumat kertovat selkeääkin selkeämmin, että ensimmäiset Jeesuksen ruumiillisen ylösnousemuksen epäilijät ja sen jopa epäuskossa torjuvat olivat hänen omat opetuslapsensa. Herra joutui siksi useasti ja eri tavoin, toisistaan poikkeavissa olosuhteissa, osoittamaan heille, että hän eli ja että hänen ylösnousemuksensa oli niin konkreettinen, että häntä ei vain nähty, vaan häntä voi koskea, hän viritteli tulen ja tarjoili uudessa ylösnousemusruumiissaan, hän söi omiensa kanssa ja he saattoivat käydä pitkiäkin keskusteluja hänen kanssaan.

Ylösnousemuksen tosiasia ja ylösnousseen Herran toiminta herätti lopulta opetuslapsissa uskon - jopa kuolemaa uhmaavan uskon, mutta se oli Herran toiminnan tulos. Evankeliumit on kirjoitettu meitä varten juuri siksi, että niiden totuudellinen ja vastaansanomaton todistusaineisto saisi meidät vakuuttuneeksi Ylösnousseen läsnäolosta ja sellaiseen yhteyteen elävän Herran kautta, että hänen elämänsä synnyttää meissä uuden elämän.

Kuoleman ongelmaan ei ole mitään muuta todellista ratkaisua kuin se, että aidosti kuollut ihminen, jonka kuolema on myös toteen näytetty ja kestänyt riittävän kauan, jotta epäilyt valekuolleena olemisesta voidaan torjua, nousee ruumiillisesti ylös eikä koskaan sen jälkeen enää kuole. Mikään opetus kuolemanjälkeisyydestä ei nimittäin poista itse kuolemaa. Eikä ilman kuolleista nousemista sitä paitsi ole mitään varmuutta siitä, että mitään kuoleman jälkeisyyttä on edes olemassa puhumattakaan siitä, että voitaisiin tietää kuolemanjälkeisyyden luonteesta mitään. Mitkään rajakokemukset tai ruumiista poistumiskokemukset eivät nimittäin anna mitään uskottavaa ratkaisua itse kuoleman kysymykseen. Ainoastaan Jeesuksen ruumiillinen ylösnouseminen tuo vastauksen kuoleman tosiasian edessä. Siksi vain Ylösnousseen opetus kuoleman jälkeisyydestä ja iankaikkisuuden luonteesta voidaan ottaa vakavasti.

Tänä päivänä on tosin niitäkin, jotka ajattelevat, että Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus on epäolennainen asia. Eikö sielun pelastuminen ole pääasia. Eräs japanilainen pastori kertoi, että hän oli pappina ollessaankin vuosikaudet sivuuttanut ruumiin ylösnousemuksen ihmeellisen sanoman siitä syystä, että hän oli lukenut Raamatun japanilaisen buddhalais-väritteisen ajattelun 'silmälasein' ja tiedostamattaan tulkinnut Raamatun kirjaimellisen ylösnousemusopetuksen jollakin lailla kuvaannolliseksi - mikä vaara on käsittääkseni suuri myös suomalaisella kristityllä. Hän kertoi, että hänen silmänsä avautuivat vasta sitten, kun hänen seurakuntansa oli rakentamassa hautakammiota. Hän joutui kysymään itseltään perustavaa laatua olevan kysymyksen:

"Mikä tehtävä hautakammioilla oikein on?" Vasta silloin hänelle selvisi: 'Mutta näistä tuhkitahan nousevat uudet ylösnousemusruumiit, joten hauta on pyhä paikka, se on ruumiin osalta Jeesuksen toisen tulon odotushuone, taivaan eteiskammio, josta vie tie eteenpäin täydelliseen ja loppuun saatettuun pelastukseen.'

Jumala on Jeesuksen ristinkuoleman ja kuolleista nousemisen kautta valmistanut meille ei vain syntien anteeksiantamusta ja iankaikkista elämää, joka alkaa jo täällä ajassa, vaan myös ruumiin lunastuksen tai niin kuin yhtä hyvin voisimme sanoa ruumiin pelastuksen. Juuri se ruumis, joka kaikessa raihnaisuudessaan on nyt yllämme, on maaksi muututtuaan nouseva ylös (tai Jeesuksen paluun yhteydessä muuttuva) iankaikkiseksi uudeksi ruumiiksi, joka on oleva sitten myös pelastuneen sielun iankaikkinen asunto. Herra on valmistanut meille sekä sielun että ruumiin pelastuksen ja, kun ne molemmat ovat tulleet yhdeksi, olemme ehjiä, kokonaisia ja kokonaan pelastettuja.

Jos haluat päästä uskomaan ylösnousseeseen Kristukseen, käy tutkimaan Uuden testamentin sanaa avoimin ja ennakkoluulottomin mielin. Herra on mahdollista edelleen kohdata, koska hän puhuu omalle tunnillesi sanansa kautta. Häneltä on mahdollista saada todisteet siitä, että sinäkin saat syntisi anteeksi ja iankaikkisen elämän hänen yhteydessään - aina lopullista ruumiin ylösnousemusta myöden.

Jos sinulla on aitoja vaikeuksia uskoa ylösnousseeseen Jeesukseen, niin muista, että Jeesus ei jättänyt Tuomasta epäilyjensä, epäuskonsa ja ahdistustensa keskelle. Herra tiesi ja näki Tuomaan ajatukset ja niiden syvimmat syyt. Jeesus vastasi niihin näyttämällä ylösnousemusruumiinsa haavojen jälkiä. Niissä Tuomas näki suunnattomasti enemmän kuin vain silmiä tyydyttävän todisteen siitä, että ilmestynyt Herra oli sama, jonka hän oli nähnyt lyötävän ristille. Hän näki niissä todisteen Jeesuksen käsittämättömän syvästä rakkaudesta häntä pelkuria, epäuskoista ja syntistä miestä kohtaan. Jeesuksen haavat olivat hänen syntiensä tähden lyödyt. Ylösnousemuksen tosiasia julisti Tuomakselle: "Sinun tähtesi tämän tein. Velkasi on maksettu. Syntisi on lopullisesti sovitettu. Sinä saat kaiken anteeksi."

Ylösnousseen Jeesuksen haavojen todistuksen perusteella saan julkistaa sinulle, joka tunnet oman syntisi: "Herran haavoissa on sinun syntisi annettu anteeksi!" Käy Herran rauhaan. Armahdettuna saat sitten julistaa muillekin armoa sen Herran valtuuttamana, joka on sinunkin Herrasi ja sinunkin Jumalasi. (JP)

23.5.2000 Pyhän Hengen todistus ja meidän todistuksemme

"Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän luota, totuuden Henki, joka lähtee Isän luota, hän on todistava minusta. Myös te todistatte, sillä te olette alusta asti olleet kanssani. Minä olen puhunut teille tämän, ettette loukkaantuisi. He erottavat teitä synagogista. Tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle. He tekevät teille tätä, koska eivät tunne Isää eivätkä minua." Joh. 15:26-16:3

Kun seuraa raportteja, jotka kertovat uskovien kokemista vaikeuksista ja vainoista eri puolilla maailmaa, tajuaa hyvin, että Jeesuksen maalama kuva opetuslasten tiestä ei sisällä vähäisintäkään liioittelua.

Kuka sitten voi uskovana kestää, jos Herran seuraaminen merkitsee jotain noin rankkaa ja vaikeaa? Jeesus antaa selkeän vastauksen. Ei kukaan voi omassa varassaan selvittää uskovana kristittynä. Vain se, jonka sydämessä asuu Puolustaja, Lohduttaja, Totuuden Henki, voi vaeltaa Herran tietä ja selvittää loppuun asti. Kysymys ei ole uskovan ihmisen tahdon voiman lujuudesta, hänen keskittyneisyydestään Raamatun tutkimiseen ja rukoukseen - niin erinomaisia asioita kuin ne itsessään ovatkin. Kysymys on siitä, että Jeesus itse tulee omiensa luo ja heidän elämäänsä Pyhässä Hengessä.

Jeesus lupasi Golgatan ristin, ylösnousemuksen ja taivaaseenastumisensa jälkeen vuodattaa Isältä saamansa Pyhän Hengen omiensa päälle. Se tapahtui ensi kertaa helluntaina ja tapahtuu yhä silloin, kun syntinen ihminen syntinsä tunnustaen käy ristillä kärsineen ja ylösnousseen Vapahtajan luo, pyytää armoa ja Herraa omaan elämäänsä. Pyhä Henki tulee. Pyhä Henki osoittaa totuuden Herran ihmeellisesti rakkaudesta. Pyhä Henki todistaa Raamatun sanan välityksellä, millainen on Jeesus, millaiset rakastavat kasvot on Isällä.

Pyhän Henki todistaa Jeesuksen pelastustekojen riittävydestä: "Jeesuksen uhri riittää pelastamaan Sinut taivaaseen asti. Mikään tai kukaan ei voi riistää Sinua Isän väkevästä käsistä."

Pyhän Hengen todistus ei siis ole vakuutusta siitä, että sinun kristillisyytesi olisi riittävää, vaelluksesi tarpeeksi vakaata tai elämäsi kyllin sanan mukaista. Pyhä Henki todistaa jostain aivan muusta. Hän kirjastaa Jeesusta, korottaa hänen herruuttaan ja valtasuuruuttaan. Pyhä Henki osoittaa, että Isän rakkaus ilmenee tänään - vaikka olisit kuinka vaikeissa oloissa tahansa - siinä, että Jeesus kuoli juuri sinun tähtesi Golgatalla ja nousi pelastaakseen juuri sinut kuoleman vallasta. Pyhä Henki korottaa Kristusta, hän näyttää Isän kasvojen loisteen Jeesuksen uhrautuvassa rakkaudessa. Pyhä Henki osoittaa, että vaikka elämäsi olisi inhimillisesti katsottuna rauniokasa, hän riittää sinulle, hänen läsnäolonsa on sinun pelastuksesi. Hänessä kuolemakin on vain elämän portti.

Ihmisten hylkäämänä, ulkoisesti ja sisäisesti ahdistettu, kuolemaansa lähestyvä Jumalan lapsi on täysin turvassa. Mikään tai kukaan ei voi uhata hänen elämänsä varsinaista salaisuutta, Jumalan elämää hänessä, Kristusta, joka asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Onnellinen on se uskova kristitty, joka ei rakenna minkään muun varaan kuin sen, mitä Jeesus on hänen puolestaan tehnyt, ja mitä Jeesus tekee hänen elämässään ja mitä Jeesus on tekävä hänestä sinä suurena päivänä, jona Herra tulee suuressa kirkkaudessaan ja herättää kaikki kuolleet.

Pyhä Henki osoittaa siis Herran Jeesuksen ja Isän rakkauden riittävyttä ja suuruutta siihen määrään asti, että vaikka olosuhteet ovat kovat ja ulkoinen ahdistus ja vaino todellista, halu todistaa Jeesuksesta pitää Herran omia hallinnassaan. Pyhä Henki todistaa Jeesuksesta ja Isästä.

Mutta sitten Jeesus jatkaa: *"Myös te todistatte."* Todistaminen ei lisää pelastukseen mitään, vaan se syntyy kiitollisuudesta Herralta saadusta valmiista ja täydellisestä pelastuksesta. Todistus on siis kiitos Herralle samalla kuin se tarjoaa myös vielä pelastuksen ulkopuolella oleville mahdollisuuden päästä Herran tuntemiseen. Viimeisten aikojen suuret ahdistuksetkaan eivät tule olemaan evankeliumin julistamisen este, sillä Pyhän Hengen oma todistus meidän sydämillemme tekee mahdolliseksi todistaa muille ja viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Kuuntele siis sinä, Herran oma, kuuntele yhä uudelleen, mitä Pyhä Henki puhuu Raamatun sanan kautta Jeesuksen riittävydestä. Hänen kasvojaan katsellen voit sitten todistaa, et omasta kristillisyydestäsi vaan hänestä ja hänen täydellisistä teoistaan myös muille. Elämän virta leviää näin. Sinun todistuksesi kautta Herra voi viedä uusia ihmisiä evankeliumin lähteelle ja pelastuksen osallisuuteen, sillä kun sinä todistat Jeesuksesta, Pyhä Henki on sinun kanssasi. Herra haluaa sinun huulesi ja sinun kätesi omaan käyttöönsä. (JP)

1.8.2000 Levähtäkää vähän!

Apostolit kokoontuivat Jeesuksen luo ja kertoivat hänelle, mitä kaikkea he olivat tehneet ja opettaneet. Hän sanoi heille: "Tulkaa yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän." Tulijoita ja menijöitä oli näet paljon, eikä heillä ollut aikaa syödäkään. Mk. 6:30-31

Oletko sinä väsynyt? Toivottavasti voit vastata kieltävästi. Mutta monelle uuvuttava työ tai turhauttava työttömyys tai vaikeat ihmissuhteet tuottavat jatkuvasti väsymystä. Väsymystä on monen laista. Eikä väsymys sinänsä ole paha asia, pikemminkin se on Jumalan meihin asettama mekanismi, jotta ymmärtäisimme, että tarvitsemme lepoa ja virkistymistä.

Raskaan työn päälle koettu fyysinen ja henkinen väsymys saattavat olla jopa hyviä kokemuksia, kun taajuua saaneensa väsymyksen palkaksi työstä, joka raskaudestaan huolimatta tuotti hyvää tulosta. Jeesuskin väsyi, koska totisena Jumalanakin hän on samalla myös todellinen ihminen.

Jeesuksen opetuslapset olivat juuri palanneet menestyksekkäältä evankelioimismatkalta. Suuret ihmisjoukot olivat saartaneet heitä, minne ikinä he olivat menneet julistamaan Jumalan valtakunnan evankeliumia. Jeesukselta saamallaan valtuuksilla he olivat myös parantaneet monia sairaita ja olivat jopa näh-

neet riivaajien, pahojen henkien väistävän Jeesuksen evankeliumin voimasta. He olivat olleet niin kiireisiä tässä työssään, etteivät olleet ehtineet edes kunnolla pitämään ruokataukoja. Seurauksena oli väsymys.

Opetuslastenkin väsymykseen liittyi kuitenkin muutakin kuin vain rankan työrupeaman vaikutusta. He olivat kuulleet, miten kuningas Herodes oli mestannut Johannes Kastajan ja tavoitteli myös Jeesusta käsiinsä. Huolimatta Jeesuksen antamasta valtuutuksesta ja voimateoista, joita he olivat nähneet ja kokeneet, salakavala pelko oli myös hiipinyt heidän sisimpäänsä. Miten heille kävisi? Vaikka ihmeellisiä asioita tapahtui Jeesuksen voimalla, miksi sitten Johanneksen tarvitsi kuolla? Ei liene mitään niin uuvuttavaa asiaa kuin pelko. Vaikka se olisi työnnetty jonnekin tietoisuuden taka-alalle, se syö salakavalasti voimia. Paluu Jeesuksen luo ei näyttänyt tuovan tilanteeseen helpotusta, koska aamusta iltaan ihmisiä tungeksi Jeesuksen ympärillä.

Illan pimeinä tunteina opetuslapset saivat sen verran aikaa, että saattoivat antaa työraporttinsa. He kertoivat yksityiskohtaisesti ei vain sitä, mitä olivat tehneet, vaan myös sen, mitä he olivat ihmisille opettaneet. Pelkät teot, vaikka ne olisivat kuinka Jumalan voimassa tehtyjä eivät vielä anna ihmisille syvintä apua. Ihmisen on kuultava evankeliumin sana, sana ristiinnaulitusta ja kolmantena päivänä haudasta ylösnousseesta Kristuksesta. Evankeliumin sanan välityksellä Herra Jeesus Kristus astuu ihmisen sydämeen, antaa synnit anteeksi ja antaa sydämelle sen avun, jota tarvitaan tätä aikaa ja ennen kaikkea iankaikkisuutta varten. Kun opetuslapset tämän tiesivät, heille oli erittäin tärkeätä kertoa Jeesukselle myös yksityiskohtaisesti kaikki se, mitä he olivat ihmisille opettaneet. He tiesivät näet, että heidän parhaimmat ja viisaimmatkaan ajatuksensa eivät kykenisi ketään pelastamaan ja auttamaan, elleivät ne olisi juuri Jeesuksen sanoja ja Jeesuksen evankeliumia.

Ensimmäinen ja tärkein lääke väsymykseen on siinä, että kerrot Jeesukselle kaiken, mitä olet tehnyt ja puhunut. Kysymys ei toki ollut siitä, että opetuslapset olisivat jotenkin informoineet ja jakaneet tietoa Jeesukselle. Kaikkietävänän Jumalan Poikana hän kyllä tiesi heidän kertomattaankin sen, mitä heille oli tapahtunut.

Kysymys oli aidon rukouksen mallista. Hyvä Paimen haluaa kuunnella sinua. Hän haluaa, että jaat kaikki kokemasi hänelle, että erittelet kaikki puheesi rukouksessa hänelle ja kerrot vielä ilosi ja pelkosi, jotka näihin asioihin liittyvät.

Sielun lepo alkaa siis siitä, että ihminen saa kaikkineen tulla Herran luo ja jakaa Jeesuksen kanssa kaiken, mikä hänen sydämellään on. Lepo ei ole sitä, että pidetään lomaa Jumalan läsnäolosta, vaan että saa levätä hänen luonaan. Kristuksen vanhurskauden varassa elävän ei tarvitse pelätä, vaikka Jumala onkin kirkkaus ja pyhä. Syntinsä anteeksi saanut ihminen saa levätä ja katsella Jumalan kirkkautta Kristuksessa.

Ehkä syvällisin Vanhan testamentin kuva tästä asiasta löytyy tilanteesta, jossa Jumala teki liittoa Siinailin Israelin kansan kanssa. Heistä sanotaan näin:

"Mooses ja Aaron, Naadab ja Abihu sekä 70 Israelin vanhinta nousivat vuorelle. He näkivät Israelin Jumalan. Hänen jalkainsa alla oli alusta kuin safiirikivistä, kirkas kuin itse taivas. Hän ei koskenut kädelään israelilaisten valittuihin, ja he katselivat Jumalaa, söivät ja joivat." (2. Moos. 24:9-11)

Mikä suunnaton lepo, kun saa katsella Jumalan kirkkautta Kristuksessa, niin kuin osa opetuslapsista kirkastuksen vuorella, syödä ja juoda. Jumalan kirkkaus on Jeesuksen veren puhdistamille ihana lepopaikka, yhteyden ja virvoituksen paikka.

Väsyminen ei ole syntiä, mutta jos sydämen lepo on tarjolla Jeesuksen läsnäolossa, on synti hyljätä se ja kääntyä pelkkien ajallisten virkistyslähdeiden puoleen. Ajalliseksi virkistykseksi kai tarkoitetun viihteen tehosta kertoo se sisäinen tyhjyys ja tyydyttämättömyys, jonka useimmat TV ohjelmat jättävät katselijalle palkakseen. Aikaa kului, mutta virkistystä ei löytynyt. Mikään viihde, mikään virkistystoiminta ja mitkään hyvätkään kokemukset eivät kykene antamaan lepoa sille, jolta puuttuu omantunnon rauha. Siksi kaikkein tärkeintä on mennä suoraan päätä Golgatan Ylösnousseen Herran luo ja kertoa kaikki. Hänen uhriveressään löytyy jokaiselle katuvalle syntiselle anteeksiantamuksen lepo.

Taitavana paimenena Jeesus tiesi, että tämäkään ei vielä opetuslapsille riittänyt. Hengellisen levon lisäksi ihminen tarvitsee myös ruumiillista ja henkistä lepoa. Siksi Jeesus sanoi heille: *"Tulkaa yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän."*

Meidän on ajoittain vetäydyttävä kaikkein mieluisimmistakin työtehtävistä lepäämään. Ruumiillista lepoa opetuslapset saivat 20 km:n venematalla purjeen viedessä venettä kohti yksinäistä paikkaa. Henkistä lepoa oli, kun heidän ei tarvinnut pinnistellä hermojaan kyetäkseen opettamaan oikein ja vastaamaan moniin tarpeisiin.

Toisella rannalla odotti kuitenkin sinne juoksuaskelein kiiruhtanut monituhatpäinen joukko. Jeesuksen paimenen rakkaus näitä vielä eksyksissä olevia lampaita kohtaan ei sallinut hänelle lepoa. *"Hänen tuli heitä sääli, sillä he olivat kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Hän rupesi opettamaan heille monia asioita."* Mutta väsyneille opetuslapsille hän antoi levon. He saivat olla nurmella pitkällään ja vain kuunnella samaa, mitä kansakin sai kuulla.

Jeesuksen antama kokonaisvaltainen lepo tähtää siihen, että hänen läsnäolossaan virvoittuneille annetaan uusia haasteita. Ei niinkään työnteekoon vaan uskon kasvuun. Kun opetuslapset huolestuivat kansanjoukkojen nälästä, aidosta tarpeesta, jonka he tunsivat omissakin vatsoissaan, Jeesus antoi heille mahdollottoman haasteen: *"Antakaa te heille syötävää!"*

Tänäänkään Herra ei jätä meitä pelkästään lepäämään, vaan kutsuu mahdollottomimpaan tehtävään maan päällä. Viemään evankeliumia niin, että ihmiset eivät hukkuisi vaan uskomalla anteeksiantamuksen sanan saivat iankaikkisen elämän. Me voimme tietysti väittää vastaan. "Ei meistä ole kenenkään käännätyksi eikä pelastajiksi." Ei olekaan, mutta jos jaat evankeliumin sanaa sellaisena, kuin Raamattu sen kertoo, tulet näkemään, että Herra tekee sen kautta ihmeitä. Evankeliumin sana kykenee moninkertaistumaan lukemattomien ihmisten elämän leiväksi ja pelastukseksi. (JP)

9.10.2000 Usko, joka uskotaan, ja usko, jolla uskotaan

Mutta virkamies pyysi: "Herra, tule, ennen kuin poikani kuolee." Silloin Jeesus sanoi: "Mene kotiisi. Poikasi elää." Mies uskoi, mitä Jeesus hänelle sanoi, ja lähti. Jo kesken matkan tulivat hänen palvelijansa häntä vastaan ja kertoivat pojan parantuneen. Joh. 4:49-51

Koska uskossa on ensi sijassa kysymys kahden persoonan välisestä suhteesta, se ei voi kestää milään muulla kuin totuudellisuuden pohjalla. Moni perustaa oman uskonsa lähes pelkästään tunnelmiinsa ja kokemuksiinsa. Niin kauan kuin tunnelmailmasto saadaan pysymään toivottuna, jaksetaan uskoa, mutta kun tunteet ovat poissa, masennutaan ja joudutaan epäuskon syövereihin.

Kristillinen usko ei perustu toiveisiin eikä hyviin tunnelmiin, vaan Jeesuksen tekoihin ja sanoihin. Usko merkitsee Jeesuksen sanojen ja lupausten vastaanottamista ja niihin turvautumista silloinkin, kun inhimilliset toiveet ja tunteet puhuisivat sitä vastaan. Usko ottaa Jeesuksen sanan vastaan totuutena silloinkin, kun se ei kykene ymmärtämään Jumalan ajatuksia ja tekoja. Usko valitsee siis pitäytymisen Jumalan sanan totuuteen ja hylkää valheena jokaisen ajatuksen, mieliteon, toiveen ja tunnetilan, jotka sotivat Raamatun selkeää sanaa vastaan. Usko on selkeää asettumista Jeesuksen tekojen ja sanojen varaan. Uskon suuruus ei ole vakuuttuneisuuden suuruutta tai tunteiden voimakkuutta, vaan uskon kohteen Jeesuksen syvempää persoonallista tuntemista.

Vanhastaan on erotettu toisistaan usko, jolla uskotaan, ja usko, joka uskotaan. Usko, jolla uskotaan, on se avoin ja tyhjä käsi, joka ojentautuu Herran puoleen vastaanottamaan hänen armonsa ja lahjansa. Sitä kuvaa Raamatun lyhin pelastusoppi: *"Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu"*.

Usko, joka uskotaan, on uskon sisältö ja kohde, uskontunnustuksemme mukainen suuri Persoona ja se, mitä tunnemme hänen teistään. Pelastava usko ei ole tuo tyhjä käsi eikä liioin Jeesus, jonka käteen tuo käsi ojentautuu. Pelastava usko on siinä, kun ylösnousseen Jeesuksen lävistetty käsi koskettaa tuota tyhjää kättä ja täyttää sen hyvyydellään. Vasta kun usko, jolla uskotaan, tarttuu uskontunnustuksemme Jeesukseen, ihminen pelastuu.

Usko irrallaan Jeesuksesta on harhailevaa ja uskonnollista uskoa, joka vie ihmisen harhaan ja tuhoon. Uskontunnustus ilman avutonta ja tyhjää kättä, joka siihen tarttuu, on pelkkää pään tietoa, suun höpinää ja muotojumalisuutta, vaikka se itsessään onkin ainoa pelastuksen tie.

Rakennatko sinä uskosi Jeesuksen sanan ja sen kautta hänen itsensä tuntemisen varaan, vai etsitkö sinä niin kuin moni tämän päivän ihminen tekee kokemuksia ja merkkejä. Jos rakennat tunteitasi ja kokemustesi varaan, elät uskovana jatkuvassa vuoristoradassa, välillä ylhäällä ja sitten taas oikein kunnolla nokka savessa. Usko tuo toki mukanaan kokemuksia, mutta ne seuraavat uskoa eivätkä synnytä sitä. Usko syntyy ja kasvaa vain Jeesuksen sanan vastaanottamisen kautta. Jeesus ei välttämättä tee niin kuin sinä pyydät, vaan niin kuin on parasta hänen ja sinun välisen suhteen syntymisen ja syvenemisen kannalta. Anna Herran sanan puhua paljon sydämellesi. Anna Herran puhua silloinkin, kun se tekee kipeää. Sillä sanan miekka ei ole tarkoitettu vain toisten sydämiä vaan ennen kaikkea sinun oman sydämesi paljastamiseksi ja parantamiseksi.

Muista myös, että uskossa elämiseksi ei ole mitään muuta mahdollisuutta kuin ottaa sana sellaisenaan ja lyhentämättömänä vastaan. Heti kun sinä katsot voivasi valikoida, mitkä Jeesuksen sanat kelpaavat sinulle ja mitkä eivät, olet suolla ja suunnattomassa vaarassa. Olet noussut nimittäin Herran yläpuolelle. Vain sanan alle taipuvat saavat nähdä, miten sanan lupaukset toteutuvat heidän elämässään. Lähde liikkeelle Jeesuksen sanojen varassa ja saat nähdä, kuka ja millainen hän on! (JP)

27.11.2000 Rauha niillä, jotka antavat kunnian Jumalalle

Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisten kesken, joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto! Luuk.2:14

Syvimmissä merkityksessä Jumalan rauha koskettaa vain niitä ihmisiä, jotka ovat oppineet jo täällä maan päällä antamaan kunnian Jumalalle. Enkelit ja perille päässeet uskossa poisnukkuneet antavat kunnian Jumalalle korkeudessa, mutta meidän ei tarvitse jäädä odottamaan siihen asti. Enkelit tulivat kertomaan, että taivaan korkeuksissa ja kirkkaudessa Jumala saa jo nyt kunnian. Mutta se, että he lauloivat tämän viestin juuri maan päällä Betlehemin paimenten arkistakin arkisemman työn keskellä ja vielä yön pimeydessä kertoo siitä, että ihmisilläkin on nyt tilaisuus ja mahdollisuus yhtyä tuohon ylistykseen. Sen teki mahdolliseksi Jeesuksen tuleminen ihmiseksi, kaikkien kansojen Vapahtajan tuleminen tänne alas ottamaan meidän paikkamme ja tuomaan meille oman paikkansa eli taivaan ilon. Hän lähti jo seimestä lähtien kantamaan meidän pimeyttämme ja syyllisyyttämme aina ristin puuhun asti.

Jumala saa kunnin täällä maan päällä, kun syntinen ihminen luovuttaa oman paikkansa Vapahtajalle ja saa ilmaisena lahjana sen pelastuslahjan, jonka Jeesus maksoi Golgatan ristillä. Lahja on meille, hänen hyvän tahtonsa kohteille, ilmainen, mutta sen Antajalle hinta oli iankaikkisen syvyinen tuska meidän sijaisenaamme Jumalan hylkäystuomion alla. Jeesus kantoi meidän sijastamme Jumalan pyhyiden vaatiman rangaistuksen synneistämme, jotta me saisimme taivaan ilon.

Mutta kärsiessäänkin meidän tähtemme Jeesus piti silmiensä edessä sen ilon, että hän saisi lahjoittaa meille oman elämänsä ja taivaallisen kirkkauden. Vapahtajalle ei nyt ole suurempaa iloa, kuin saada antaa parannuksen tekeville synnit anteeksi. Taivaan varsinainen juhlariemu onkin juuri siinä, kun syntinen palaa Armahtajansa syliin. Taivaan enkelit riemuitsevat anteeksiantamuksen rauhan saapumisesta yhdenkin syntisen sydämeen.

Jeesuksen rakkaus on niin leveä, että häneltä ei yksikään maailman ihmisistä jää huomaamatta. Hän haluaa ilon ja rauhan leviävän jokaisen kansan, jokaisen jäsenen sydämeen. Golgatan uhri nimittäin riittää kaikkien ihmisten hirveimpienkin syntien anteeksiantamiseen. Vapahtajan rakkaus on pitkä, että se etsii ihmistä aina sikiämisestä viimeiseen hengenvetoon asti. Herra ei jätä käyttämättä ainoatakaan tilaisuutta vetääkseen syntistä parannukseen. Herran rakkaus on niin korkea, että hän kykenee ylösnousemuksensa voimalla viemään taivaaseen asti ne, jotka hänen armonsä ovat uskossa ottaneet vastaan. Rauhanruhtinaan rakkaus on niin syvä, että hän astui "maan alimpiin paikkoihin" asti, ristin puulle ja

kärsi koko iankaikkisen kadotuksen syvyyden meidän puolestamme, jotta meidän ei tarvitsisi siitä mitään kokea omassa elämässämme.

Joulurauha leviää siellä, missä Jumalan hyvän tahdon kohteiksi suostuneet rientävät Vapahtajan seimen ja ristin luo, polvistuvat syntiensä tunnustamiseen ja omistamaan armahduksen. Pelko väistyy ja sydän yhtyy enkelien kanssa ylistämään Jumalaa korkeuksissa siitä, että hän tuli alas viedäkseen meidätkin korkeuksiinsa.

Joulun aikaa vietetään monessa japanilaisessa seurakunnassa kiitos ja ylistysmielellä siksi, että jälleen saadaan kasteessa liittää uusia ihmisiä Kristus-ruumiiseen. Uudestisyntymisen peso yhdessä Pyhän Hengen lahjan kanssa merkitsee Jeesuksen "syntymää" näihin sydämiin. Kun taivaassa enkelit pitävät riemujuhlaa yhden syntisen kääntymisestä ja maan päällä vietetään kastejuhlaa Jeesuksen syntymäpäivänä, on todellinen joulun Jumala saa kunnian ja rauha saavuttaa ihmissydämen. (JP)

24.1.2001 Jeesuksen kirkkauden ilmestymisen aika

Jeesuksen äiti sanoi palvelijoille: "Mitä hän teille sanoo, se tehkää." Joh.2:5

Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäinen tunnusteko oli veden muuttaminen viiniksi Kaanan häissä. Näemme tuosta tunnusteosta, millainen tulee hänen hallintavaltansa kerran olemaan ja miten saamme elää nyt odottaessamme taivaallisen hääjuhlan alkua.

Pelastuksen ilo, ilo Kristuksen rakkauden tuntemisesta ja siitä, että saamme syntimme anteeksi ja osallisuuden iankaikkiseen elämään, ei sulje elämästämme pois niitä ilonaiheita, joista myös uskosta osatomat osaavat ja saavat nauttia. Jeesus ei tullut pilaamaan avioliittoa, työniloa, nautintoa hyvästä ruoasta, ystävistä ja harrastuksista. Päin vastoin Jeesus antaa kaikelle luonnolliselle ilolle aivan uuden syvyyden asettaessaan nuo ilonaiheet suhteeseen häneen, josta kaikki todellinen elämä vuotaa.

Kun Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi, Jumalan kuva syvimmitään löytyi ei kummassakaan yksilössä sellaisenaan, vaan heidän välisessään liitossa: *"Luodessaan ihmisen Jumala teki hänet kaltaiseksi. Hän loi heidät mieheksi ja naiseksi, siunasi heitä ja antoi luodessaan heille nimen aadam."* (1 Moos. 5:1,2) Avioliitto on siksi sekä suvun jatkamisen että Jumalan ilmoituksen eteenpäin kuljettamisen väline. Siksi ihmiseksi tullut Jumalan Sana yksin kykenee antamaan avioliittoon sen syvyyden ja ilon, jota varten avioliitto asetettiin. Jeesus ei tullut kumoamaan Jumalan luomisjärjestystä vaan palauttamaan sen siihen aitoon ja elävään iloon, josta synti sen oli irrottanut.

Häät ovat pyhä, suuren ilon hetki. Jeesus sai kutsun häihin ja otti sen vastaan. Mutta hänen läsnä ollessaan viini loppui. Tässä tilanteessa käytiin lyhyt mutta merkittävä keskustelu Jeesuksen ja hänen äitinsä Marian välillä. Maria tuli sanomaan Jeesukselle: *"Heillä ei ole viiniä."* Maria halusi tietysti Jeesuksen järjestävän lisää viiniä. Mutta Jeesuksen vastaus osoittaa, että hänellä oli syvempi tarkoitusperä. Jeesus näki Marian sydämeen asti ja vastasi Marian syvään toiveeseen suurella rakkaudella ja hellyydellä - vaikka suomalainen ei käännösten sanoissa vaimo tai nainen tunnista sitä - vielä ristiltä puhuessaan Jeesus käytti samaa nimitystä äidistään:

"Vaimo, mitä puutut minun tehtäviini?" (JKR) "Anna minun olla, nainen." (92) "Mitä sinä tahdot minusta, vaimo?" (38) Alkukielen sanallinen muoto sisältää meille vieraan ilmaisun, jota eri käännökset selittävät tavallaan: *"Vaimo, mitä sinulle ja minulle? Minun aikani ei ole vielä tullut."*

Ajatus kulkenee näin: "Äiti rakas, tiedän kyllä mitä halaisit, mutta sinä et ymmärrä kyllin, sinun ymmärryksesi minun tehtävääni nähden on vielä rajallinen. Olet kantanut minut sydämesi alla, kun Jumala valmisti minulle ihmisruumiin. Olet seurannut minua halki näiden vuosien tietäen alkuperäni ja nyt kun näet, että olen siirtymässä julkiseen toimintaan, sinä haluaisit, että tekisin jotain sellaista, mikä paljastaisi ihmisille luonteeni ja tehtäväni - sinunkin sydämesi suuri salaisuus voisi vihdoinkin tulla julki."

Tähän Marian kaipaukseen Jeesus vastasi: Rakas äitini, sinä et tiedä mitä pyydät. *"Minun aikani ei ole vielä tullut"*. Tarkoittiko Jeesus, että hän ei olisi ollut valmis tekemään ihmettä. Ei varmaankaan, sillä hänhän muutti veden viiniksi. Kysymys oli siitä, että tunnusteko ei kykenisi tyydyttämään Marian sydä-

men nälkää, se ei tuottaisi sitä vaikutusta, jota hän kaipasi. Ilmaisulla *"minun aikani"* viittaa Jeesuksen kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemukseen. Vasta ristin ja ylösnousemuksen voiton ja Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen ihmiset voisivat todella ymmärtää, kuka Jeesus on ja mitä hän oli tullut maailmaan tekemään. Ristin jälkeen Mariankin syvin halu sai täyttymyksensä niin kipeä, kuin tie siihen olikin.

Sitten Jeesus suoritti tunnusteon, eloton vesi muuttui elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Lisäksi tuo viini ei ollut kakkosluokan juomaa vaan parasta mahdollista. Tapakaan, jolla ihme tapahtui, ei ollut merkitykseton. Juutalaiseen kultilliseen puhdistautumiseen tarvittiin jatkuvaa vedellä peseytymistä. Viini, joka on myös kuva ehtoollisesta ja näin ollen myös Golgatan uhriverestä, kertoo, että sydämen puhtautta ei voi saavuttaa muuten kuin pääsemällä osalliseksi siitä verestä, joka vuoti, kun elämän Ruhtinaan veri puertui ulos hänestä kuin viini viinirypäleestä. Hänen verensä ja ruumiinsa tulisi olemaan todellisen puhtauden ja ilon lähde. Viinin määrä ja laatu kertoo myös siitä, että Jumalan siunaus on luonteeltaan ylenpalttista. Saamme armoa armon päälle.

Päästäksemme elämämme eri tilanteissa maistamaan Herran tekoja meidän on syytä ottaa todesta Marian antama ohje häissä palvelustehtäviä hoitaneille ihmisille: *"Mitä hän teille sanoo, se tehkää."*

Jeesuksen kirkkaus näkyi tässä ensimmäisessä tunnusteossa. Monissa muissakin tilanteissa, pelon, sairauden ja hädän keskellä, Jeesus ilmaisi tunnusteoillaan kirkkauttaan, joka syvimmin tuli näkyviin ristin pimeyden keskellä. Kaikkien näiden lopputulos oppilaiden silmissä, avoimissa uskovissa silmissä on: *"Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä. Hän oli täynnä armoa ja totuutta."* Joh. 1:14 (JP)

17.3.2001 Ei muuta pelastustietä kuin Jeesus

Joka sapattina Paavali kävi keskusteluja synagogassa pyrkien taivuttamaan uskon sekä juutalaisia että kreikkalaisia. Kun Silas ja Timoteus tulivat Makedoniasta, Paavali oli kokonaan antautunut sanan julistamiseen. Hän pyrki todistamaan juutalaisille, että Jeesus on Kristus. Kun he vastustivat ja herjasivat, hän pudisti vaatteitaan ja sanoi heille: "Tulkoon teidän verenne oman pääenne päälle! Minä olen viaton. Tästedes menen muihin kansoihin kuuluvien luo." Apt. 18:4-6

Lähetystyöhön ei ole olemukseltaan muuttunut miksikään siitä, mitä Paavali aikanaan teki. Paavali ei ainoastaan tyytynyt esittelemään Jeesusta Kristusta ja suositellut häneen uskomista kuulijoiden siihenastista uskonnollisuuttaan selvästi parempana vaihtoehtona. Hän pyrki taivuttamaan ihmisiä uskon. Kysymys ei ole siitä, että mereen hukkumaisillaan olevan ihmisen ympärille ilmaantuu suuri joukko erivärisiä pelastusveneitä, joista hukkuva voisi valita sen värisen, mikä häntä parhaiten miellyttäisi. Kysymys on siitä, että hänen vierellään on vain yksi pelastusvene, Jeesuksen Golgatan veriuhrin punaama, johon hänen on hinnalla millä tahansa päästävä, jos hän mielii välttää hukkumisen.

Kun vain Jeesuksen uhriveri voi vapauttaa ihmisen synnin syyllisyydestä ja tuomiosta, Paavali ei voinut välinpitämättömästi katsella syntielämän syvästi turmelemaa Korintin suurkaupunkia. Hän omistautui koko sydämeästään sanan julistamiseen - sillä vain evankeliumin sana voi synnyttää ihmissieluissa pelastavan uskon. Siksi Paavali pyrki kaikin todistamaan ihmisille, että Jeesus on se Vapauttajakuningas, verensä vuodattanut Uhrikaritsa ja Ylimmäinen Pappi, joka voi ja tahtoo pelastaa heidät synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta Jumalan Pojan valon, rakkauden ja totuuden valtakuntaan.

Paavali jatkoi evankeliumin julistusta aina siihen asti, että kuulijat todella ymmärsivät mistä on kysymys. Mutta jos ja kun he siitä huolimatta torjuivat Jumalan valmistaman pelastuksen, hän teki myös selväksi, että vastuu heidän iankaikkisesta kohtalostaan ei ollut enää hänelle, joka tarjosi heille elämän tietä, vaan heillä jotka tämän pelastuksen torjuivat: *"Tulkoon teidän verenne oman pääenne päälle! Minä olen viaton."* Ellei Paavali olisi ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta julistanut, noiden ihmisten jääminen pimeyteen olisi ollut Paavalin vastuulla. Mutta nyt hän kääntyi heistä pois ja jatkoi työtään ei-juutalaisten parissa, jotka myös ottivat pelastuksen vastaan.

Paavali ei kuitenkaan ollut mikään teräsmies. Kun hän näki toisaalta turmeltuneen suurkaupungin valta-
van haasteen ja toisaalta juutalaisten suunnalta nousevan vastustuksen ja vainon, joka oli kautta hänen
lähetysmatkojensa piinannut häntä, hänen sydämensä täytti levottomuus, haaste alkoi näyttää ylivoi-
maisesta suurelta ja pelko alkoi hiipiä monet taistelut läpikäyneeseen sydämeen. Tässä tilanteessa Herra
puuttui asioiden kulkuun odottamattomalla tavalla:

*Herra sanoi yöllä näyssä Paavalille: "Älä pelkää, vaan puhu, äläkä vaikene. Minä olen sinun kanssasi,
eikä kukaan ole käyvä kimppuusi tehdäkseen sinulle pahaa. Minulla on paljon kansaa tässä kaupungis-
sa." (Apt. 18:9)*

Herra palautti Paavalin mieleen lupauksensa olla joka päivä kanssamme ja sitten kertoi, miten hän näki
tuon turmeltuneen kaupungin, likaisen pellon keskellä kätkeyn aarteen, hänen verellään lunastettujen
joukon, joka olisi vielä uskova häneen ja pelastuva. Herra rohkaisi Paavalia katselemaan kaupunkia hä-
nen silmillään. Niin Paavali sai uuden rohkeuden jatkaa työtään vielä puolitoista vuotta Korintissa.

Herra kutsuu meitä katselemaan omilla silmillään ympärillämme olevaa hukkuvaa ja syntien sitomaa,
turmeluksen vallassa olevaa maailmaa. Evankeliumin työ jatkuu Suomessa. Herralla on vielä niitä,
jotka avaavat sydämensä ainoalle pelastukselle, joka maailmasta löytyy, sanalle ristiinnaulitusta ja ylös-
nouksesta Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. (JP)

*"Tutki minua Jumala ja tunne minun sydämeni...Ja katso, jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata
minut iankaikkiselle tielle." Ps. 139:23, 24*

Päivittäin tulee tutkistella omaa sydämensä asennetta. Paras tapa on rukoillen tutkia Jumalan sanaa.
Tässä ajassa meillä on niin paljon erilaisia toimintoja, virikkeitä ja kiireitä, jotka voivat täyttää koko päi-
vämme. En usko, että kukaan haluaisi ehdoin tahdoin kulkea väärää elämän tietä. Kuitenkin suurin osa
ihmisistä täyttää elämänsä kaikella muulla paitsi etsimällä Jumalan kasvoja ja hänen tahtoaan.
Kaikkivaltias Jumala etsii meitä löytääkseen meidät. Hänen halunsa on pelastaa meidät synnin- ja kuo-
leman vallasta. Älä pakene Herraa!

Sana jakaa ihmisiä. On niitä, jotka ottavat sanan vastaan ja niitä, jotka eivät välitä. On myös niitä, jotka
raahaavat Paavalin ja kumppanit milloin kaupungin torille ruoskittavaksi tai panevat vankityrmään kah-
leisiin. Mutta Jumalan sana etenee. Herran omat eivät vaikene. He julistavat rohkeasti ristiinnaulittua -
ja ylösnoussutta Jeesusta. Tätä rohkeutta me rukoilemme itsellemme, jotta sana saisi levitä ja Pyhä
Henki voisi siihen yhtyä, rukoilkaa Jumalan tahdon mukaista ja tottelevaista mieltä. (LP)

30.5.2001 Jeesus on temppelimme

*Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa
päivässä." Niin juutalaiset sanoivat: "Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu, ja sinä-
kö pystytät sen kolmessa päivässä?" Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä. Joh. 2:19-21*

Jeesus puhdisti pyhäkön esipihan ajamalla sieltä ruoskalla eläimet ja rahanvaihtajat ulos ja puhui itses-
tään temppelinä.

Ilmestysmaja ja pyhäkkö olivat Vanhassa liitossa paikkoja, joissa Jumala halusi ilmoittaa itsensä ihmis-
ten keskellä ja osoittaa, että on vain yksi oikea tie Jumalan yhteyteen, uhrin tie. Täydellinen ja lopullinen
uhri oli Jeesuksen ristin kuolemassa ja ylösnousemuksessa. Hän, ylösnoussut Temppelimme, on tie tai-
vaalliseen temppeliin asti.

Jeesus itse on temppelimme, pyhäkkömme. Tästä tosiasiasta voi tehdä ainakin seuraavia johtopäätök-
siä, kun vertaamme häntä Vanhan testamentin ilmoitukseen:

- Herra on matkustava pyhäkkö, niin kuin aikanaan Ilmestysmaja. Missä ikinä olemme, siellä on Herra kanssamme, siellä on Herran asunto.
- Pyhäkkönä Herra itse on pakopaikka takaa ajetuille. Saat paeta syyttävää omaatuntoa hänen anteek-
siantavaan rakkauteensa. Voit huolinesi paeta hänen luokseen. Pakopaikka on aina lähelläsi.

- Temppeli on palvelun, palvelun ja ylistyksen paikka. Pyhä on läsnä. Hän kuulee rukouksesi ja ottaa vastaan uhrisi. Kirkot ja kappelit eivät ole välttämättömiä Herran palvelukseen - vaikeivät ne kokoushuoneina ole myöskään mikään este Herran palveluun. Tee myös omasta makuuhuoneestasi ja päivittäisistä matka- ja lenkkireiteistäsi itsellesi pyhäkkö. Herran läsnäolo tekee paikasta pyhäkön.
- Temppeleissä, sen kaikkein pyhimmissä vallitsi hiljaisuus. Herran läsnäolo on sinulle sydämen hiljaisuuden ja rauhan paikka jopa vilkkaan liikenteen ja työpaineiden keskellä.
- Temppeli oli kooltaan yllättävän pieni. Herran ilmestyminen ei edellytä suuruutta ja mahtipontisuutta.
- Herran läsnäolo on pyhyiden ja puhdistuksen paikka. Pyhityksemme ja puhtautemme on suorassa suhteessa läsnä olevan Pyhäkön työhön meissä.
- Temppeli on yhteyden ja ilmoituksen paikka: Aaronin kukkiva sauva, manna-astia ja lain taulut kertovat, että Herran läsnäolon temppeleistä kasvaa hedelmää, sieltä juoksee elävän veden virta ja sieltä löytyy se Kristuksen lahjavanhurskaus, joka kestää Jumalan lailla mitattaessakin. Tällaiseksi temppeleiksi Herra Jeesus tulee meille. Hän ei jää jonnekin kauas vaan Pyhässä Hengessä meidän ruumiimme saa toimia hänen asuntonaan, Pyhän Hengen temppeleinä.

Jeesuksen - Temppeelimme - asettuminen sydämiimme merkitsee sisäisen ihmisen voimistumista Pyhälä Hengellä (Ef 3:14-21), rakkauteen juurtumista, Kristuksen rakkauden syvenevää tuntemista, osallisuutta Jumalan täyteyteen. Se on suunnattomasti enemmän kuin, mitä voimme ymmärtää. Herra itse haluaa raivata sydämemme sellaiseksi huoneeksi, että hän voi siellä asua. Hän tekee sen tuomalla syntimme valoon, jotta hän verellään ne myös puhdistaisi. Tarvittaessa Herra tarttuu ruoskaan ja kaataa kumoon sydämemme väärät tärkeysjärjestykset. Liike-elämä sinänsä ei ollut syy, miksi Jeesus tarttui ruoskaan, vaan se, että Herran rakkaus oli korvattu rakkaudella mammonaan.

Herra on kaikkialla läsnä. Hän on lähellämme. Mutta hän ei tyydy, ennen kuin hän saa myös sinun sydämesi asunnokseen. Sekään ei vielä riitä hänelle. Hän haluaa päästä sydämesi valtiaaksi, sen keskukseen. Anna hänen ruoskansa koskettaa kipeällä tavallaan sitä, mikä on väärässä paikassa elämässäsi, jotta hän saisi olla suuri rakkautesi. (JP)

24.7.2001 Tulevaisuuden toivo

Näin sanoo Herra: Kuule, Raamasta kuuluu valitus, katkera itku: Raakel itkee lapsiaan eikä huoli lohdutuksesta surussaan lastensa tähden, kun heitä ei enää ole. Näin sanoo Herra: Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyynelistä, sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he palaavat vihollisen maasta. Sinulla on tulevaisuuden toivo, sanoo Herra: Sinun lapsesi palaavat omalle maalleen. (Jer. 31:15-17)

Raamatusta näemme, että Jeesus Kristus itse on meidän toivomme. Kun kaupungin surmattujen lasten äidit itkevät lohduttomina ja toivottomina, Herra tulee ja julistaa: *"Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyynelistä, sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he palaavat vihollisen maasta."*

Tämä Herralta tuleva sana ei ole jotain epämääräistä lohduttelua paremmista ajoista, kunhan nyt ensin pääsette läpi oman surutyönne. Ei, ristillä syntiemme kuorman kantanut, kuollut ja ylösnoussut Herra vakuuttaa, että juuri nuo tapetut lapset tulevat palaamaan vihollisen, kuoleman, maasta takaisin. Vain evankeliumi ruumiillisesti haudasta nousseesta, elävästä ja lopulta kaikki kuolleet herättävästä Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta kykenee antamaan todellisen toivon. Hän on meidän toivomme. Hän antaa tulevaisuuden. Toivottomuuden keskellä saamme julistaa todellista ja kestävää toivoa. (JP)

13.10.2001 Lääke sydämen haavoihin

Koska sinä olet minun silmissäni kallis ja arvokas, ja koska sinua rakastan, minä annan ihmisiä sijastasi ja kansakuntia hengestäsi. Älä pelkää, sillä minä olen kanssasi. Jes. 43:4,5

"Löytyykö kristinuskosta vastaus sydämen haavoihin, jotka johtuvat siitä, että olen joutunut ihmisten hylkäämäksi." On kaksi kahta asiaa, jotka voivat nuo haavat parantaa. Molemmista on kysymys loppujen lopuksi samasta asiasta, Jumalan ehdottoman rakkauden vastaanottamisesta. Jumalan armon kohtaa-

minen ja sen voittamaksi tulleen sydämen haavat alkavat parantua, vaikka paraneminen sinänsä voi olla melko kivuliasta. Moni jopa kiemurtelee Jumalan rakastavan käden alta, koska haluaa päästä helpommalla ja itse asiassa haluaakin jäädä haavoihinsa.

Ensimmäinen on sen tosiasian kohtaamista, että Jumala on luonut minut juuri sellaiseksi kuin olen. Hän on jakanut minulle tietyt lahjat ja kyvyt ja hän on suuressa viisautessaan jättänyt minuun monta sellaista aukkoa, jotka voivat täytyä vain sillä tavalla, että suostun vilpittömään riippuvuuteen sellaisista avuksista, jotka Jumala antoi vain muille kuin minulle. Kysymys on siis siitä, että suostun näkemään, että Jumala suuressa rakkaudessaan loi minut juuri sellaiseksi kuin loi. Hän halusi minusta juuri tällaisen. Se ei tietenkään tarkoita, että hän olisi vastuussa syntisyydestäni - se ei ole Jumalan luomaa, vaan minun kapinaani Jumalaa vastaan.

Eikä vain sitä, vaan Jumala haluaa olla myös minun kanssani tekemisissä, itse asiassa syvässä yhteydessä - eikä vain tätä aikaa, vaan koko iankaikkisuuden verran. Se, että Jumala antoi minulle tietyt kyvyt, taidot ja luonteen sekä puutteet, merkitsee myös sitä, että hänellä on täysi vapaus myös riisua minut siitä, mitä hän aiemmin on jo antanut. Tulee päivä tai ehkä on jo, jolloin en enää kykene puoliakaan siitä, mitä joskus nuorempana, terveempänä kykenin. Tulee vielä ehkä sekin aika, jona olen kokonaan toisten hoidosta riippuvainen. Mutta silloinkin olen juuri sellaisessa tilassa, jonka Jumala minulle hyvydessään antaa.

Lahjani ja puutteeni tulevat Isän kädestä. Herra antaa niiden kautta minulle myös tehtävän, ehkä tehtäviä ja niissä onnistuminen tai epäonnistuminen eivät missään määrin muuta Jumalan rakkauden suuruutta minuun. Vaikka siis ihmiset hylkäisivätkin, Herra ei hylkää sitä, jonka hän on itseään varten luonut.

Toinen perus kysymys liittyy siihen, että sydän saa kohdata syntiensä anteeksiantamuksessa Jeesuksen Golgatalla ilmestyneen mittaamattoman rakkauden siunauksen. Se edellyttää tietenkin sitä, että ihminen suostuu myöntämään sen tosiasian, että hän on syntinen ja kokonaan itse vastuussa omasta syntisyydestään. Kateus, katkeruus, viha, himot ja valheellisuus ovat asioita, joista olemme itse kokonaan vastuussa. Samalla kun ihmisen on suostuttava siihen, että Jumalan luoma hänessä on hyvää, hänen on myös tunnustettava, että synti hänessä on pahaa ja että sitä ei koskaan saa hyväksyä, vaikka syntisyyden tosiasia pitääkin kohdata. Syntisen sydämen apu on Jeesuksen verellä hankittu ehdoton anteeksiantamus jokaiselle, joka syntinsä tunnustaa ja tuomitsee vääränä ja pahana. Armahtavan Isän syli on paikka, jossa ehdoton rakkaus koetaan ja josta alkaa hyljätyn sydämen kipujen paraneminen.

Kun sydämen kivun paraneminen on periaatteessa näin yksinkertaista, ei ole ihme, että Sielunvihollinen pyrkii kaikin keinoin kääntämään nämä asiat pääläelleen. Se väittää kiven kovaan, että Jumala on väärämielinen, kun hän on pidättänyt meiltä tiettyjä lahjoja tai ominaisuuksia ja jakanut niitä vain muille. Toisaalta hän yrittää kaikin tavoin vakuuttaa, että meidän vihamme, itsekkyytemme, kateutemme eivät missään määrin ole meidän omaa syytämme. Hän pyrkii saamaan meidät uskomaan sen valheen, että loppujen lopuksi me olemme vain muiden ihmisten vääräyksien uhreja eikä meissä itsessämme mitään vikaa koskaan ole olutkaan.

Näitä pimeyden valheita vastaan meidän on työnnettävä Jumalan selkeä sana, joka vakuuttaa: *"Sinä olet minun silmissäni kallis ja arvokas, ja rakastan sinua"*. Jumalan rakkauden väline on hänen sanansa, hänen puheensa, joka kohdistuu aivan henkilökohtaisesti juuri sinuun. Hänen rakkautensa ja vain se kykenee vapauttamaan sinut ja antamaan syvienkin ulkoisten ahdistusten keskellä vakuutuksen: *"Älä pelkää, sillä minä olen kanssasi."* (JP)

26.11.2001 Jeesus jakaa lahjoja

Mutta kullekin meistä on armo annettu Kristuksen lahjan mitan mukaan. Sen tähden on sanottu: "Hän astui ylös korkeuteen, otti vankeja saaliikseen, antoi lahjoja ihmisille." Eikö se, että hän astui ylös, merkitse, että hän oli astunut alaskin maan alimpiin paikkoihin? Hän, joka oli astunut alas, on myös astunut ylös kaikkia taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaiken. Ef. 4:7-10

Joskus joululahjapaketteja avatessa on sydämeeni iskenyt syyllisyys. Onkohan minulla oikeutta saada näin paljon kaikkinaista hyvää? Eikö minun pikemminkin pitäisi noiden itämaan tietäjien tavoin jakaa sydämeni aarteet itse Jeesukselle ja antaa joululahja juuri hänelle. Viimeisen tuomion kuvauksesta tiedän kaiken lisäksi mainiosti, miten aivan käytännössä voin tänäkin päivänä lahjani Jeesukselle antaa. Voin tehdä sen jakamalla aikaani, voimiani, varojani, evankeliumin sanaa ja ajallista hyvää Jeesuksen vähimmille veljille. Kaupallisen joulun vastustukseen liittyy kaikesti aimo annos syyllisyyttä juuri siitä, että nuo lahjat Jeesukselle on kovin usein jääneet antamatta.

Yllä lainaamissani jakeissa Paavali maalaa muutamalla väkevällä piirroksella joulun, pääsiäisen, taivaaseen astumisen ja helluntain sanoman. Niissä hän kuitenkin osoittaa, että Jeesus tuli tänne alas nimenomaan antamaan lahjoja ihmisille. Todettuaan ensin, että jokaiselle Jumalan lapselle on annettu lahja, hän jatkaa, että kysymys ei ole vain yhdestä vaan monista lahjoista. Lahjojen lahja on syntien anteeksi-antamisen ja pelastuksen armo. Sitä Kristus jakaa omilleen oman mittansa mukaan. Kristuksen mitta ei ole kitsas vaan ylenpalttisen runsas. Lisäksi Jeesus jakaa erilaisista armolahjoista - jotka nekin ovat Kristuksen lahjan mitan mukaisia.

Valtaisa on Herran omille lahjojen määrä ja laatu. Meillä ei olisi mitään oikeutta saada niistä ainoatakaan, mutta ne ovat kaikki Kristuksen armon lahjaa hänen omilleen. Saamme siksi täysin rinnoin iloita joulun suuresta lahjasta ja juuri siitä ilosta käsin lähteä sitten jakamaan hänen armoaan muille. Jakaessamme evankeliumia ja rakkautta saamme kokea ihmeitä. Jaettu armon sana moninkertaistuu ja jaettu rakkaus kasvaa kuin kalat ja leipä aikanaan Jeesuksen siunaavissa käsissä.

Jeesus astui alas, maan alimpiin paikkoihin. Hän tuli tallin seimelle ja tulee tänään likaisiin sydämiin. Hän astui ristin puulle ja vuodatti verensä meidän tähtemme. Tänäänkin hän pyhällä kalliilla sovintoverellään puhdistaa sydämiä oman Pyhän Henkensä asunnoiksi.

Hän astui myös ylös korkeuteen. Jeesus itse kuvaa tätä astumistaan näin: *"Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."* (Joh. 12:31,32) Jeesus ylennettiin maasta ristille ja ristiltä haudan kautta taivaan kirkkauteen. Vetämällä ihmisiä ristin evankeliumilla puoleensa Jeesus tempaa heidät synnin, kuoleman ja Saatanan vankeudesta omaan vapauteen ja totuuden ja rakkauden valtakuntaansa. Samalla kun hän vapauttaa vangit, hän jakaa heille runsaita lahjoja. Niistä vähäisin ei ole syntien anteeksiantamisen rauha eli todellinen joulurauha. Vähäinen ei liioin ole Pyhän Hengen lahja, jossa Jeesus ja Isä asettuvat itse asumaan vapaaksi temmatun sydämeen asumaan.

Mutta lahja ei rajoitu siihenkään. Jeesus ei pelasta vain tätä aikaa varten, vaan vie vapaaksi tempaamansa perille iankaikkiseen jouluun asti. Eikä kysymys ole siitä, miten hyvin itse kelpaisin kaikkeen tähän, vaan siitä, että Jeesus täyttää kaiken, minkä on luvannut ja ylösnousemuksensa voitolla jo varmistanut. Hän vie meidät perille siihen ihmeelliseen Kristuksen seurakunnan ylistyskuoroon, jossa veistään ylistystä Karitsalle. Kristus on täyttävä kirkkaudellaan ja suuruudellaan uuden taivaan ja uuden maan. Kun sen kerran pelkästä armosta pääsee kokemaan, niin se on lahjojen lahja ja Antajan on joulun Herra Jeesus Kristus. (JP)

23.1.2002 Herran etsiminen

"Minä etsin Herraa, ja hän vastasi minulle. Ne, jotka katsovat häneen, säteilevät iloa." Ps. 34:4,5

Etsikäämme pikemmin Herraa kuin hänen lahjojaan, kuunnelkaamme hänen ääntään, katselekaamme hänen kasvojaan ja säteilkäämme hänen valoaan eteenpäin! Herra odottaa, että me etsisimme häntä. Hän odottaa myös malttamattomasti, että anoisimme ja että hän voisi vastata anomuksiimme. Jumalan Isän sydän ilostuu, kun hänen lapsensa suuntautuu häneen ja sanoo: "Isä, rakas Isä!"

Herran etsiminen ei ole kuitenkaan niinkään sitä, että esitämme hänelle erilaisia toivomuksiamme ja pyyntöjämme, jotka hänen tulisi täyttää. Päinvastoin Herran etsiminen on sitä, että kyselemme, mitä hän haluaa meidän anovan ja haluamme säästää syvemmin tuntemaan häntä itseään. Rakastunut ihminen ei etsi ensi kädessä rakastettunsa omaisuutta ja lahjoja ja palveluja vaan hänen sydäntään. Sa-

moin me saamme pyrkiä tuntemaan Herran rakastavaa sydäntä, jonka syvyys loistaa kirkkaana Golgatan pimeyden keskeltä. Saamme kysellä, mitä hän meille puhuu ja sitten myös lähteä uskon kuuliaisuudessa hänen sanansa tekijöiksi. Viime kädessä Herran etsiminen merkitsee myös Jeesuksen toisen tulemisen sellaista iloista odottamista, kuin morsian odottaa sulhasta hakemaan häntä häihin. (JP)

5.4.2002 Rakastatko Jeesusta?

Genesaretin järven rannalla ilmestynyt Ylösnoussut Herra kysyi Pietarilta ja kysyy yhä omiltaan: *"Rakastatko Sinä minua?"* Saatuaan myönteisen vastauksen hän antoi ja antaa yhä tehtävän: *"Ruoki minun karitsoitani ... kaitse minun lampaistani " ruoki minun lampaistani."* *"Minun karitsoitani, minun lampaistani, minun lampaistani."* Näissä ilmaisuissa näkyy, mitä ylösnoussut Kristus sydämessään ajattelee ja tuntee. *"Minä olen Hyvä Paimen. Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten puolesta."*

Hyvä Paimen! Tuona aamuna Galilean järven rannalla Jeesus ajattelee itseään Hyvänä Paimenena. Hän ajattelee omia karitsoitaan ja omia lampaitaan. Jeesus katseli ihmiskuntaa näin: *"Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hylätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Hän sanoi opetuslapsilleen: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa'."* (Matt. 9:36-38)

Nyt hän seisoi järven rannalla ja katseli laajalle ihmiskunnan suuntaan aina sen tuleviin vuosisatoihin ja tuhansiin asti. Heistä hän sanoi "Minun karitsani, minun lampaani, he ovat minun." Tästä näkökulmasta hän nyt lähti käsittelemään Pietarin sydämen kysymyksiä. Possessiivipronomini "Minun" merkitsee suvereenia hallintavaltaa ja kokonaista Vapahtajan sydäntä.

Jeesus osoitti Pietarille ja muille seuraajilleen, mikä heidän tehtävänsä tulisi olemaan. Heidän roolinsa tulisi olemaan suorassa suhteessa Jeesuksen tehtävään paimenena. "Ruoki Minun karitsoitani." "Kaitse Minun lampaistani." "Ruoki Minun lampaistani." Paimentaminen ei suinkaan ole aina kaunista ja maalauksellista liikkumista kukkaketojen ja vesilähteiden keskellä. Joskus se merkitsee, että lauma on jätettävä, on kiivettävä jyrkille vuorille ja on taisteltava verisesti susien kanssa, jotta eksynyt karitsa saataisiin pelastetuksi.

Jeesus kertoo, millä edellytyksin tällaista tehtävää voidaan hoitaa. Hän kysyi Pietarilta, oliko hän antautunut hänelle, rakastiko hän Ylipaimenta. Sana, jota Jeesus käytti, on paljon enemmän kuin vain tunnetta ilmaiseva. Se tarkoittaa kokonaista antautumista ja omistautumista. Pietari ei uskaltanut nousta samalle korkeudelle, kuin Herran käyttämä sana olisi edellyttänyt. Hän vastasi aivan rehellisesti, että hän rakasti Herraa, käyttäen puhtaasti tunnevaltaista sanaa "rakastaa".

Herra kysyi uudelleen, oliko Pietari antautunut ja omistautunut hänelle. Tälläkään kerralla Pietari ei uskaltanut nousta samalle tasolle. Hän sanoi: "Minä rakastan sinua." Sitten äärettömässä armossaan Herra laskeutui Pietarin sanan tasalle. "Rakastatko minua?" Pietari ei pitänyt siitä. Mutta vaikka Herran käyttämä alemman tason ilmaisu murehdutti häntä, itse hän silti käytti sitä edelleen vastauksessaan: "Herra, sinä tiedät kaikki. Sinä tiedät, että minä rakastan sinua."

Edellytys sille, että voi ruokkia karitsoita ja paimentaa lampaita, on rakkaus Herraan. Mutta meidän ei tule unohtaa sitä, että rakkaus, jota hän haluaa meiltä, on kokosydämistä antautumista ja omistautumista hänelle. Herran antama tehtävä ei ole taakka sille, joka rakastaa itse Ylösnoussutta. Pietarin rakkaus Jeesukseen nousi sydäimestä, joka oli saanut paljon anteeksi. Meidänkin rakkautemme Jeesukseen syntyy yksin Herran armosta. Tunnet ehkä oman sydämesi ailahteluja Pietarin tavoin ja rakkautesi rajallisuuden, mutta kuitenkin jos annat Jeesukselle myöntävän vastauksen kysymykseen: "Rakastatko minua?" saat tehtävän hänen maailmanlähetyksessään. Saat palvella ja elää niiden ihmisten kanssa, jotka kuuluvat Jeesukselle. (JP)

12.8.2002 Kristityn vapaus

"Kuten Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessaani. Jos te pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessaani, kuten minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan." Joh. 15:9-10

Johdannossaan kirjaansa "Kristityn vapaudesta" Martti Luther kirjoittaa näin: "Kristitty on vapaa herra, joka hallitsee kaikkea eikä ole kenenkään alamainen. Kristitty on kaikkien altis palvelija ja jokaisen alamainen." Niin ristiriitaisen tuntuilta kuin nämä kaksi lausetta vaikuttavatkin, ne ilmaisevat erittäin syvällisesti ja osuvasti sen, millainen Jeesuksen Kristuksen Golgatan uhrin perusteella syntinsä anteeksi saanut, Jumalan lapseksi päässyt pelastettu ihminen, elävä kristitty on.

Raamatullinen käsite vapaus eroaa ratkaisevasti Ranskan vallankumouksesta asti maailman laajuisesti levinneen ihmiskeskeisen humanismin vapausajattelusta. Jälkimmäinen lähtee siitä, että ihmisen pitää päästä vapaaksi kaikista niistä ulkoisista rajoituksista, jotka häntä sitovat. Vasta kun ihminen pääsee toteuttamaan sitä, mitä todella haluaa, hän on tämän valistusajattelun mukaan vapaa. Vasta kun hän on päässyt itsenäiseksi taloudellisista, kulttuurin asettamista, poliittisista ja yhteiskunnallisista siteistään todelliseen itsenäisyyteen ja itsellisyyteen, ja pääsee toteuttamaan omia unelmiaan, hänen voidaan sanoa olevan vapaa. Mutta raamatullisesti arvioituna tämän kaltainen "vapaus" on vain vapauden irvikuva, se on pikemminkin omien halujensa, himojensa ja itsekkäiden tunteidensa orjuutta. Tai vielä tarkemmin se on mitä inhottavinta lihan (=Jumalasta erossa oleva ihmisen syntinen luonto) orjuutta. Äärimmäisen vietyä tämä humanistinen vapaus ei pyri vapauttamaan ihmistä vain toisten ihmisten siteistä vaan myös Jumalasta. Lopputuloksena onkin vastoin kaikkia kuvitelmia Saatanan orjuus.

Ei liene liioittelua väittää raamatullista vapautta tuon tämän päivän virvatulivapauden täydeksi vastakohdaksi. Todellinen vapaus ei edellytä paikallisista tai yhteiskunnallisista siteistä irrottautumista. Jumala vapauttaa ihmisen hänen sydämessään asuvan lihan ja synnin vallasta. Se ei ole ensi sijassa vapautta jostakin, vaan vapautta johonkin. Tie tähän vapauteen on Jumalan sanan totuudessa, jonka voimalla sydämen siteet tulevat valoon. Jeesuksen Kristuksen ristin rakkauden voimalla nuo siteet murtuvat, synnit saadaan anteeksi ja suhde Jumalaan palautuu. Vaikka jouduttaisiin elämään ulkoisten olosuhteiden ja toisten ihmisten sitomina, yhteydessä Jumalaan päästään kokemaan vapautta ja ulkoiset muurit ylittävää vapautta rakastaa toisia ihmisiä, toimia heidän todelliseksi parhaakseen.

Raamatussa tätä Jumalaan sidottua rakkautta kuvataan avioliittoon liittyvin ilmaisin. Avioliittohan on eräässä merkityksessä eräs kaikkein syvimpiä siteitä ihmisten välisissä suhteissa. Avioerojen, avoliittojen ja "vapaan" seksin aikakautena ihmiset yrittävät päästä tuostakin siteestä "vapaaksi", mutta seurauksena on kimppu erittäin hankalia ihmissuhteita ja yksinäisyyden tuskaa eikä suinkaan vapautta. Jumalan tarkoittama avioliitto, johon häneltä jatkuvasti pyydetään myös uutta rakkautta, ei todellisuudessa ole mikään kahle, vaan suurinta inhimillistä vapautta. Siinä saa etuoikeuden ilahduttaa toista ja vastata toisen toiveisiin ja tarpeisiin ja kokea todellista vapautta ja iloa.

Rakkaus Jeesukseen Kristukseen ilmenee hänen käskyjensä pitämisenä. Tämä painotus on tarpeen tämän päivän suomalaisille uskoville, koska edellä kuvattu väärä humanistinen vapausajattelu on tunkeutunut myös uskovien sydämiin. Sen vallassa saatetaan antaa ymmärtää, että myös vapaasta rakkaudesta Jeesukseen tapahtuva Herran käskyjen pitäminen olisi muka jonkinlaista lainomaisuutta, legalismia.

Suomeen on levittäytynyt voimakas antinomistinen, lain hylkäävä ajattelu, jossa käytännössä Herran käskyjen pitämistä (lähetyskäsky, rakkauden käsky, joka täyttyy kymmenen käskyn noudattamisessa, seurakuntajärjestykseen liittyvät Herran käskyt) ei haluta nähdä sydäimestä nousevana rakkauden ilmaisuna Herraa kohtaan, vaan jonkinlaisena kristillisyyden pakkopaitana, uutena lakina, jonka alle ei "evankeliumin vapauttamien" uskovien pidä suostua.

Tietysti on niin, että sellaiselle ihmiselle, jolla ei ole Pyhää Henkeä eikä ole siis päässyt osalliseksi henkilökohtaisesta pelastuksesta ja Jeesuksen rakkauden tuntemisesta, Raamatun epälukuiset uskoville

osoitetut kehotukset ovat mahdottomia noudattaa ja raskainta mahdollista lakia. Sehän on yhtä mahdottomia kuin vaatia kuolleelta ihmiseltä elävän käytöstä. Mutta sille, joka on päässyt osalliseksi pelastuksesta Jeesuksessa Kristuksessa, vapautettu syntiensä tuomiosta, saanut Pyhässä Hengessä uuden elämän ja päässyt vapaaseen yhteyteen Jumalan kanssa, siis elävälle uskovalle, Herran käskyt eivät ole taakka, vaan se käytännöllinen tapa, jolla rakkautta ilmaistaan.

Tämän päivän ihminen ajattelee rakkaudesta kovin tunnevaltaisesti, joten puhe käskyjen noudattamisesta rakkaudessa pysymisenä saattaa tuntua vieraalta. Kun tunteet haihtuvat, myös toiminta toisten hyväksi loppuu. Mutta raamatullinen rakkaus kulkee lähes päinvastaisessa järjestyksessä. Uskova saa ensin katsella Raamatun sanan peilistä Jeesuksen kasvoja, siinä hän saa uuden voiman ja lähtee kuuliaisuudessa tekemään Herran käskyjen mukaan, niin kuin on kirjoitettu, ja lopulta sen seurauksena syntyvät hyvät tunteetkin, ilo saada vapaasti palvella – niin jopa vihamiehiä.

Rakkaus ei voi lähteä liikkeelle muusta kuin vapaudesta, tuosta oikeasta sydämen vapaudesta. Vain vapautettu voi rakastaa. Mutta se ilmenee sitten juuri niin kuin Luther totesi: "Kristitty on kaikkien altis palvelija ja jokaisen alamainen." Saamme siksi rukoilla itsellemme todellista vapautta Jeesukselta voidaksemme noudattaa hänen sanaansa ja palvella toisia. (JP)

15.10.2002 Herralle luovutus

Ja Aabraham lähestyi häntä (Herraa) ja sanoi: 'Aiotko siis hukuttaa vanhurskaan yhdessä jumalattoman kanssa? Entä jos kaupungissa on viisikymmentä vanhurskasta; aiotko hukuttaa heidät etkä säästä paikkaa siellä olevain viidenkymmenen vanhurskaan tähden?'" 1 Moos. 18:24

Aabraham luotti Herraan ja uskalsi rukouksessa lähestyä häntä. Aabraham myös kunnioitti Herraa ja sanoi itse olevansa vain tomua ja tuhkaa. Silti hän uskalsi tulla rukouksessa pyytämään Jumalan armahdusta Sodomian kaupungin asukkaille. Kuitenkin me tiedämme Raamattua lukiessamme, että Jumala hävitti Sodomian, koska sieltä ei löytynyt Lootin perheen lisäksi yhtään vanhurskasta ja parannukseen taipuvaa. Jumala on suvereeni tuomioissaan. Hän on kaikkivaltias ja armossaan rikas. Jumala on se joka vastaa rukouksiimme. Ei vastaus on myös vastaus. (LP)

Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Jumala sanoi: "Ota lisä, ainoa poikasi, jota rakastat, mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka sinulle sanon." 1. Moos. 22:1-2

Jumala koetteli Aabrahamia, uskon isää. Ei tietenkään siksi, ettei hän olisi tiennyt kuinka syvä oli Aabrahamin luottamus ja usko häneen. Koettelemuksen tarkoitus oli viedä Aabraham vielä syvemmälle uskossa, pitkälle Jumalan Isän sydämen tuntemiseen.

Aabrahamin usko ilmeni ensiksikin siinä, että hän vastasi välittömästi Herran kutsuun, kun kuuli Herran äänen. Aabrahamille näkymätön Jumalan todellisuus oli aivan lähellä. Hän ikään kuin "hengitti kaiken aikaa yliluonnollista todellisuutta": "Tässä olen." Jumalan lapsen tuntomerkki on siinä, että hän vaeltaa tietoisesti Jumalan kasvojen edessä ja avatessaan Raamattunsa hän asettuu Isän eteen ja vastaa Herran sanaan: "Tässä olen". Kuuntelen, olen valmis tekemään juuri niin kuin sinä Herra sanot ja tahdot. Tämän kuuliaisuuden Aabraham oli oppinut vuosien saatossa, kun hän oli saanut nähdä Herran pitävän lupauksensa ja osoittavan suunnatonta rakkauttaan häntä kohtaan.

Aabrahamin uskon suuruus näkyy siinä, että hän otti Herralta vastaan myös sellaisen sanan, jota hän ei mitenkään kyennyt ymmärtämään. Tänä päivänä tapana on hyljätä sellaiset Raamatun kohdat, jotka jopa aivan hyvin ymmärretäänkin, mutta joita ei tahdota noudattaa, koska ne eivät miellytä. Aabraham ei tietenkään mitenkään voinut sovittaa järjen tasolla yhteen toisaalta Jumalan lupausta siitä, että liskista syntyisi suuri kansa ja vielä lisäksi jälkeläisistä tulisi tähän maailmaan koko maailman Vapahtaja, ja sitä, että hänen pitäisi nyt surmata ja polttaa lisä uhriina Jumalalle.

Kolmen päivän matka Morian vuorelle, paikalle, jonne kaksi tuhatta vuotta myöhemmin pystytettiin risti Jumalan ainoa Pojan uhraamiseksi koko ihmiskunnan syntien sovituksi, oli varmasti Aabrahamin

elämän pisin matka. Siinä oli varmaankin sitä samaa pimeyttä, kuin Golgatan kauheana päivänäkin. Mutta noiden kolmen päivän aikana Aabrahamin usko kasvoi aivan uudelle tasolle. Hänen johtopäätöksensä oli niin kuin Heprealaiskirje kertoo:

"Koetukselle pantuna uhrasi Aabraham uskossa lisakin, ainoan poikansa, vaikka oli saanut hänestä lupauksen: 'Isästä sinä saat nimellesi jälkeläiset.' Hän näet päätteli, että Jumala kykenee kuolleistakin herättämään. Tämän ennusmerkinä hän myös sai poikansa takaisin." (Hepr. 11:17-19)

Aabraham todellakin uhrasi lisakin, hän luovutti poikansa kokonaan Herralle, vaikka Herra valmistikin uhrieläimen lisakin sijaan. Samalla Aabrahamin usko kasvoi ylösnousemususkoksi. Jumala toteuttaa lupauksensa kuoleman ja uhrin läpikin. Ruumiin ylösnousemus on todellisuutta. Herra avasi Aabrahamille vastauksen kuoleman kysymykseen. Jumala elämän antaja voi antaa sen myös toistamiseen.

Mutta koettelemus vei Aabrahamin vielä pidemmälle. Hän sai maistaa jotain siitä Isän sydämen tuskasta ja rakkaudesta, joka ilmeni, kun Jumalan ainoa Poika Jeesus riippui Golgatan ristillä eikä taivaallisen Isän "kohotetun veitsen" kuulunutkaan komentoa "Seis!" Isän käsi löi oman Poikansa tuskalla, kuoleamalla ja polttavalla hylkäystuomion tulella, ettei yhdenkään joka uskossa turvaa häneen tarvitsi ikinä maistaa mitään siitä tuskasta, joka hänelle syntien tähden kuuluisi. Aabraham pääsi maistamaan jotain taivaallisen Isän uhraavan rakkauden syvyydestä noina kolmena päivänä, jotka johtivat hänet ylösnousemususkoon.

Oletko sinä valmis luovuttamaan kaikkein rakkaimpasi Herralle? Oletko sinä valmis ottamaan Herran sanasta vastaan myös sellaista, mihin sinun ymmärryksesi ei riitä löytääksesi sellaisen Herran, joka herättää myös kuolleet? Oletko valmis Herran koeteltavaksi, niin että pääset maistamaan sen seurauksena jotain Isän sydämen tuskasta ja rakkaudesta yhä pimeydessä vaeltavia ihmisiä kohtaan? Kun vaellat Herran sanan varassa koettelemusten keskellä, sinulle avautuu taivaallisen ylistyksen sisältö: Isän rakkaus, joka uhrasi oman Poikansa, jotta me saisimme iankaikkisen elämän. (JP)

25.11.2002 Jumala on uskollinen

Jumala on uskollinen, hän, joka on kutsunut teidät Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, yhteyteen. 1.Kor.1: 9

Tämä suuri jae sisältää Jumalan ilmoituksen kahdesta asiasta. Ensimmäinen on se, että "Jumala on uskollinen" ja toinen sen, että meidät on kutsuttu "Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme yhteyteen".

Paavali käyttää Vapahtajastamme varta vasten niinkin pitkää nimitystä kuin "Jumalan Poika, Jeesus Kristus, meidän Herramme". Tuo nimi pitää sisällään nimittäin koko pelastushistorian. "Jumalan Poika" kertoo hänen varsinaisen olemuksensa Pyhän Kolminaisuuden toisena Persoonana, Jumalana, jolla on kaikki valta maan päällä ja taivaassa. Nimi Jeesus pitää sisällään joulun ihmeellisen tosiasian. Jumala tuli ihmiseksi ja asui meidän keskellämme. Jeesus on muoto ja hahmo, jossa me saimme oppia tuntemaan Jumalan olemuksen ihmeellisen salaisuuden, Isän rakkauden, joka antaa oman Poikansa meidän hyväksemme. Nimi Kristus (Messias, Voideltu) kertoo Hänen tehtävänsä: Hän on Jumalan Pyhällä Hengellä voitelema Profeetta, Ylipappi ja Kuningas. Näihin tehtäviin asettaminen Vanhassa testamentissa tapahtui voitelemalla. Kristus antoi meille totuutensa sanan, uhrasi itsensä meidän syntiemme sovitukseksi ja vapautti meidät synnin, kuoleman ja Saatanan tyranniasta oman kuninkaallisen valtansa vapauteen. Meidän Herramme taas kertoo siitä, että hänet on korotettu ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen kautta Valtiaaksi, jonka hallintavallalla ei ole mitään rajoja. Hänen valtansa meihin nähden on ehdoton ja lopullinen.

Sana, joka on käännetty yhteydeksi, on alkukielellä *koinonia*. Sana merkitsee keskinäistä jakamista, jossa osapuolten kaikki omaisuus, ajatukset, tavoitteet, edut, voimavarat, ilot ja surut, ovat yhteiset. Osapuolet välittävät, ovat kiinnostuneita toistensa tarpeista, kehityksestä ja kasvusta niin ruumiin, sielun kuin hengenkin tasolla. He elävät ja vaeltavat yhdessä ja ovat myös antautuneet toisilleen. He ovat toiminnassaan kuin liikekumppaneita, elämässään kuin samassa kodissa asuvat puoliso, keskinäisessä tukemisessa kuin parhaat ystävät.

Yhteys tähän Jeesukseen merkitsee, että kaikki hänen voimavaransa ovat minun käytettävissäni. Ja on siis kysymys hänestä, *"jossa asuu ruumiillisesti koko Jumalan täyteys."* Mutta samoin on koko minun heikkouteni myös hänen käytettävissään. Vaikka hän sopeuttaa itsensä minun heikkouteeni, hän pysyy väkevänä ja hänen voimallaan ei ole rajoja. Yhteys merkitsee myös keskinäisen työn, taisteluiden ja kärsimyksenkin jakamista. Tämän Herran Jeesuksen yhteyteen Jumala itse meidät kutsui. Elämä Kristuksessa on yhteyttä tällaiseen Vapahtajaan.

Mutta sitten tuo jakeen alkuosan lyhyt ja ytimekäs viesti: *"Jumala on uskollinen"*. Se tarkoittaa sitä, että Jumala on luotettava, hänen varaansa voi jättäytyä koko painollaan. Hän pitää sanansa ja toteuttaa kaikki lupauksensa. Kun elämme yhteydessä Jeesuksen kanssa, kun teemme työtä yhdessä Jeesuksen kanssa, voimme olla täysin turvallisella mielellä, sillä Jumala on uskollinen. Myöhemmin samaisessa kirjeessään Korintin seurakunnalle Paavali tiivistää johtopäätöksen näin:

"Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä tietäen, että teidän vaivannäkönnne ei ole turha Herrassa." (1 Kor.15:58) (JP)

25.1.2003 Rukous rakkaussuhteena

"Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa, sillä tämä on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa." 1. Tess. 5:17-18

Rukoiletko sinä? Kuinka paljon, mitä ja miten rukoilet? Ketä rukoilet? Rukous on yleisinhimillistä. Kaikissa uskonnoissa, kaikissa kulttuureissa ihmiset rukoilevat. Luomisen perusteella ihmisessä on omatunto ja uskonnollinen sydän, joka etsii turvaa rukouksen keinoin. Jos ja kun ihminen lakkaa rukoilemasta, hän luopuu persoonallisuutensa erästä arvokkaimmasta piirteestä. Mutta syntiinlankeemuksen seurauksena myös ihmisen rukouselämä turmeltui. Se painui pakanalliselle tasolle tai sitten yleisen ilmoituksen vaikutuspiirissä muuttui tekopyhäksi, ulkokultaiseksi. Molemmat edustavat uskonnollisuutta, mutta niille on yhteistä se, että ihminen kääntyy niissä pois elävän Jumalan persoonallisesta kohtaamisesta jonkinlaiseen uskonnolliseen suoritukseen, joka saattaa tuottaa harjoittajilleen tietynlaista tyydytystä ja uskonnollisia kokemuksia.

Kristityn ja Jumalan suhde on henkilökohtaista luonteeltaan. Jumala on persoona, henkilö, joka puhuu ihmiselle ja rakastaa häntä. Ääretön ja pyhä Jumala ei kuitenkaan koskaan suostu ihmisten hallittavaksi, ei paikallistettavaksi, eikä hyväksikäytettäväksi. Jumala on itsensä ilmoittanut ja voimme Jeesuksen Kristuksen kautta aina tietää ja tuntea kenen kanssa olemme tekemisissä.

Kun Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan, että hän on Herra, se sisältää myös tosiasian, että hän päättää, mikä on meille hyväksi ja mitä hän tekee. Kun olemme kristittyjä rukouksemme ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omalle puolellemme ja tekemään niin kuin me tahtoisimme, vaan oman tahtomme taivuttamista Herran tahtoon ja luottavaista jäämistä hänen käsiinsä, koska tiedämme, kuinka hyvä hän meille on.

Kristillinen rukous voi varsinaisesti alkaa vasta sitten, kun ihminen on päässyt persoonalliseen rakkaussuhteeseen taivaallisen Isän kanssa. Se tapahtuu, kun hän saa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden anteeksi rikkomuksensa ja yhteys Jumalaan syntyy. Siinä yhteydessä ei ole ratkaisevaa, milliasia vastauksia kristitty saa Jumalalta, sillä kielteinen vastauskin on vastaus, vaan se, että hänen ja Jumalan välinen rakkaussuhde syvenee. Kristitylle Jumala itse on perimmäinen vastaus, ei se mitä hänelle tapahtuu. (JP)

29.3.2003 Ei kadotustuomiota Kristuksessa oleville

"Oi rakkain Jeesukseni, piinattu verinen,
jo särkyy sydämeni, kun tuskaas muistelen.
Sua taivaan kunnialla ylhäällä palveltiin,

nyt orjantappuralla pää pyhä kruunattiin. "

"Ah kuinka, Herra taivaan, säikähtyy sieluni,
kun kärsimääsi vaivaan on syynä syntini.
Kuoleman, synnin orja vain vihaa ansaitsin.
Ristisi tähden kurja sain armon kuitenkin."

Virren 63 tulisi olla minulle joka päivä totta. Pääsiäiseen liittyy synkkä ja ahdistava pitkäperjantai. Ristin puulla rakas Mestari Jeesus kärsi minunkin kaikki syntini sekä sovitti ne Pyhän Jumalan kanssa. Kolmantena päivänä Kristus nousi kuolleista. Jo lapsuudesta koin tuon iloisen ja riemullisen ylösnousemuspäivän ulkonaisesti myös aurinkoisena ja valoisana päivänä. *"Nyt ei siis ole mitään kadotustuomioita niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa."* Tämä sana kuuluu meille jokaiselle. Saamme sen omistaa itsellemme. (LP)

27.5.2003 Hengellinen sota

Herra sanoi Joosualle: "Minä annan sinun käsiisi Jerikon, sen kuninkaan ja sotilaat. Kaikki teidän sotakuntoiset miehenne kulkekoot kaupungin ympäri, kiertäkää se kerran. Tehkää niin kuutena päivänä. Seitsemän pappia kantakoon 7 sarvipasuunaa arkin edellä. Seitsemänä päivänä kulkekaa kaupungin ympäri 7 kertaa, ja papit puhaltakoot pasuunoihin. Kun pitkä sarvipasuunan puhallus kuuluu, kun kuullette pasuunan äänen, nostakoon koko kansa kovan sotahuudon. Silloin kaupungin muuri sortuu siihen paikkaansa, ja kansa voi rynnätä sinne ylös, kukin suoraan eteensä." Joos. 6:2-5

Joosua sai tehtäväkseen valloittaa Jerikon, jota ympäröivät mahtavat muurit. Ennen hyökkäykseen lähtöä kansan oli kuitenkin vietettävä pääsiäisjuhlaa ja puhdistauduttava. Jerikon valloitus tapahtui sen jälkeen merkillisellä tavalla. Viikon kestäneen kaupungin kiertämisen jälkeen pasuunan ja sotahuudon kaikuessa muurit sortuivat ja kaupunki vallattiin ällistytävällä vauhdilla.

Kaupunkijamme ympäröi toinen mahtava muuri. Se on epäjumalanpalveluksen, pimeyden, synnin ja hengellisen kuoleman muuri. Tämän muurin kaataminen ja sen takana olevien ihmisten voittaminen evankeliumin miekalla elävien, ikuisesti elävien pelastettujen valtakuntaan on pienten kristillisten kirkkojen tehtävä kaupungeissamme. Inhimillisesti katsoen muuri on täysin voittamaton. Mutta eiväthän Joosuan sotavoimat Jerikonkaan muuria kaataneet. Senhän teki Herra itse. Synnin muuriakaan ei meidän kristittyjen tarvitse kaataa. Herra sen yksin kykenee tekemään, mutta hän todellakin myös kykenee siihen.

Ajatellessani asiaa hätäännyin hiukan. Entäs jos Herra todellakin tekeekin sen. Mihin me pienet seurakunnat pystymme, jos ja kun suuret joukot ihmisiä alkavat etsiä pelastuksen tietä ja alkavat tulla sisälle kirkkojen ovista. Olemmeko valmiit Pyhän Hengen väkevään herätykseen maassamme? Vai olemmeko ehkä tuudittautuneet ruusuisen uneen, jossa kaikessa hiljaisuudessa olemme hyväksyneet sen, ettei Herrakaan kykene tämän maan pimeyden muureja kaatamaan. Olenko itse asiassa tyytyväinen tähän nykytilaan, jossa pienet piirit ja niiden pyörittäminen työllistävät meidät ihan mukavasti ja saamme myös iloa siitä, että silloin tällöin joku uusi ilmestyy ovillemme ja kyselee Herran tietä ja saattaa lopulta keroa ääneen: "Ennen tänne tuloani, minulla oli jos jonkinlaisia pelkoja, mutta täällä olen löytänyt rauhan sydämelleni."

Hengellinen sota on Herran! Herra kykenee todellakin kaatamaan pahimmatkin pimeyden muurit. Mutta se ei tarkoita, etteikö meidän tulisi myös hyökätä suoraan eteenpäin Jumalan evankeliumin miekka kädessämme, kun Herra ensin kaataa muurin. Entä jo tuo rytinä olisikin lähempänä kuin uskallamme uneksiakaan. Herra nimittäin rakastaa jokaista kaupunkiemme asukasta. Hän rakastaa niin paljon, että antoi ainoa Poikansa ristin kuolemaan, ettei yksikään asukkaasta hukkuisi, vaan saisi turvaamalla Jeesukseen iankaikkisen elämän.

Mutta Herra edellyttää, että valmistaudumme tähän suureen hengelliseen taisteluun hänen tahtomallaan tavalla. Herra edellytti, että ennen Jerikon valloitusta kansa puhdistautui ja vietti pääsiäisjuhlaa. Tänään se merkitsee, että meidän tehtävämme on käydä Jeesuksen Golgatan ristin veren luo tunnusta-

maan syntimme ja saastamme ja saamaan uuden ja tuoreen anteeksiantamuksen kaikista synneistämme. Se merkitsee myös sitä, että liiton arkki, tuo Jumalan lain ja armoistumisen paikka, joksi hän on uuden liiton kansalle määrännyt ristiinnaulitun ja ylösnousseen Herran Jeesuksen Kristuksen saa käydä keskellämme. Lain paljastavan sanan ja evankeliumin armahtavan sanan tulee kulkea hengelliseen taisteluun kulkevan Herran armeijan keskellä. Herran armeijan marssi, pasuunain ääni ja sotahuuto ovat rukouksin ja huudoin tapahtuvaa Herran valmistusta taisteluun. Pyhittäytyminen ja marssi eteenpäin Herran sanan ilmoittamalla tavalla on meidän tehtävämme. Kun sitten Herra kaataa muurin, saamme koota suuren saaliin Jumalan taivaallisiin saleihin. Tie Pyhän Hengen vuodatukseen kulki Jeesuksella ristin ja ylösnousemuksen kautta. Meille tie on sama. Pyhän Hengen virta alkaa pulputa siellä, missä kuljetaan Golgatan puhdistuslähteelle ja suostutaan kulkemaan Herran sanan mukaan eteenpäin kohti suurta taistelua. Matkalla huudamme koko sydämestämme Herra! (JP)

29.7.2003 Olet iankaikkisuusolento

Hänen vielä puhuessaan synagogan esimiehen kotoa tultiin sanomaan: "Tyttäresi kuoli. Miksi enää vaitaat opettajaa?" Tästä välittämättä Jeesus sanoi synagogan esimiehelle: "Älä pelkää, usko vain." Hän ei sallinut kenenkään muun seurata mukanaan kuin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, Jaakobin veljen. He tulivat synagogan esimiehen talolle. Jeesus näki hälisevän joukon sekä monia itkeviä ja vaike-roivia. Käydessään sisään hän sanoi heille: "Mitä te hälisette ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan nukkuu." He nauroivat hänelle. Hän ajoi heidät kaikki ulos. Ottaen mukaansa lapsen isän ja äidin sekä ne, jotka olivat hänen kanssaan, Jeesus meni huoneeseen, missä lapsi makasi. Hän otti lasta kädestä ja sanoi hänelle: "Talita kuum!" - käännettynä: "Tyttö, minä sanon sinulle, nouse." Tyttö nousi heti ja käveli. Hän oli 12-vuotias. Kaikki joutuivat hämmästyksen valtaan. Jeesus kielsi heitä ankarasti kertomasta tästä kenellekään. Tytölle hän käski antaa syötävää. Mark. 5:35-43

Viesti 12-vuotiaan tyttären kuolemasta kantautui Jairuksen korviin ja viestin viejät olivat menettäneet toivonsa. Heidän mielestään Jeesus suurena profeettana kykeni kyllä parantamaan sairaita, mutta kuoleman edessä väkevinkin profeetta oli voimaton. Mutta kun ihmiset viestillään pyrkivät masentamaan Jairuksen epätoivoon, Jeesus puhui aivan muuta: "Älä pelkää, usko vain."

Jeesukselle, joka lausui itsestään: "*Minä olen ylösnousemus ja elämä*", ei kuolema ole mikään ongelma. Kun meidän silmämme eivät kantaudu "kuolema" –nimisen suljetun oven tuolle puolelle, Jeesukselle tuon oven takana avautuu ihmeellinen elävien maailma. Siksi huolimatta siitä, että ihmiset alkoivat nauraa Jeesukselle, hän julisti: "*Tyttö ei ole kuollut vaan nukkuu!*" Jeesus tarttui tytön käteen ja puhutteli häntä niin kuin elävää, mutta nukkuvaa puhutellaan: "*Tyttö, minä sanon sinulle, nouse.*" Ja tyttö nousi ylös samalla helpvoudella, jolla unesta herätetty nousee ja lisäksi täydessä terveydessä.

Jumala ei ole luonut ainoatakaan ihmistä vain tätä ohikiitävää elämää varten, niin tärkeä kuin tämän ajallisen elämän vaihe meille itsessään onkin, sillä sen aikana määräytyy meidän iankaikkinen olotilamme. Jumala loi pelkästään ikuisesti olemassa olevia ihmisiä. Jokainen ihminen on iankaikkisuusolento. Tärkein asia maan päällä on selvittää, vietämmekö ikuisuutemme taivaallisessa kirkkaudessa Jumalan ja Jeesuksen kasvojen edessä vai Jumalan pyhän ja kuluttavan tuomion tulen keskellä. Muita vaihtoehtoja ei ole.

Tämän kuolevaisen ruumiin pois riisuminen ei kuitenkaan ole välttämättä helppoa niillekään, jotka tietävät, että heitä odottaa avautuvan oven toisella puolella ihmeellinen kirkkauden valtakunta. Jos elämän tien portti oli ahdas, kun siinä oli riisuuduttava pois syntikuormista, tämä kirkkauden valtakuntaan johtava ovikin on ahdas, koska siinä on taas riisuunnuttava pois kaikesta luottamuksesta omaan vanhurskauteen ja omaan hyvään vaellukseen. Jäljelle jää vain Herran sana: "*Älä pelkää! Usko ainoastaan!*" Herra itse on sinun vanhurskautesi, hän kulkee yhdessä kanssasi tuon portin läpi ja avaa sinulle kirkkauden valtakunnan, elävien valtakunnan. (JP)

7.10.2003 Jumalan voima

"Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaisille." Room. 1:16

Yllä oleva Raamatun teksti puhuu Jumalan voimasta. Voima ei ole meissä, vaan evankeliumissa eli ilosanomassa Jeesuksesta Kristuksesta. Oma heikkoutemme ei ole esteenä ilosanoman julistamisessa. Enemminkin olemme esteenä hävetessämme ilosanomaa ja sen tähden emme tahdo tuota voimallista sanomaa julistaa. Tässä kohden itse haluan pyytää itselleni parannuksen armoa, jotta en häpeäisi tuota niin suurenmoista, valtavaa ilosanomaa syntisten Vapahtajasta. (LP)

1.12.2003 Armo kulkee totuuden edellä

"Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme. Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä. Hän oli täynnä armoa ja totuutta." Joh. 1:14

Mutta minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen mene, Puolustaja ei tule teidän luoksenne. Mutta mentyäni minä lähetän hänet teille... Kun hän, totuuden Henki, tulee, hän johtaa teidät kaikkeen totuuteen... Hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille." Joh. 16:7,13,14

Ensimmäisenä jouluna Jumala tuli Jeesuksessa ihmiseksi. Jeesus syntyi Pyhän Hengen voimasta neitsyt Mariasta. Tuon ajan ihmiset saivat katsella luonnollisin silmin Isän kirkkautta Pojassa. Vaikka Jumalan ääretön suuruus ja rajattomuus pysyi kätkeytyneenä ihmissilmältä, Jeesuksen armo ja totuus paljastivat sen, mikä syvintä kirkkautta Isässä ja Pojassa.

Armo merkitsee sitä, että Jumalan tuli häntä vihaavien ihmisten luo osoittamaan heille rakkautta siihen mittaansa asti, että hän antoi oman Poikansa sijaisena kärsimään ja kuolemaan koko ihmiskunnan kauhasten syntisyyden tähden, niin että yhdenkään ihmisen ei tarvitsisi joutua syntiensä tähden hukkumaan kadotukseen. Armo kulkee siis totuuden edellä. Ihmiset voivat ja saavat tulla totuuden paljastavaan valoon, koska armon tähden kaikki se synti minkä totuuden valo paljastaa saadaan anteeksi. *"Jos me valkeudessa vaellamme... Jeesuksen veri puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä."* Armon ja totuuden kirkkaudessa voi sitten lähteä seuraamaan Totuutta, joka on samalla Tie ja Elämä. Hänen läsnäolonsa ja yhteys häneen muuttaa synkimmän yönkin Herran kirkkauden katselemiseksi.

Mutta sitten tuli päivä, jona Jeesus poistui omiensa läheisyydestä. Mutta hän teki sen siksi, että se oli heille ja meille tänään paras vaihtoehto. Jeesuksen suuri lahja omilleen on Pyhä Henki. Vain kulkemalla ristien tien, jolla meidän syntimme otettiin pois ja meidät voitiin julistaa vanhurskaiksi, Jeesus saattoi antaa Pyhän Hengen lahjan. Pyhää Henkeä ei voi saada kuin vanhurskautettu, Jeesuksen uhrin tähden syyttömäksi ja nuhteettomaksi julistettu, ihminen. Mutta Golgatan uhrin tähden saamme vastaanottaa Puolustajan, armon Hengen, joka on samalla Totuuden Henki. Armon ja Totuuden Henki avaa nyt aivan armahdetun ihmisen sydäimestä käsin sitä kirkkautta, joka Pojalla on Isältä. Jumalan suuri lahja on siksi Pyhä Henki, joka avaa tämän päivän elämämme pimeyteen Herramme ihmeellisen kirkkauden ja synnyttää meissä uuden toivon siitä, että Jeesuksen palatessa ehkä hyvinkin pian saamme päästä Pyhän Hengen elämän virrassa katselemaan uusin silmin hänen ihmeellistä kirkkauttaan! (JP)

14.3.2004 Rauha teille!

Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla juutalaisten pelosta koolla lukittujen ovien takana. Silloin Jeesus tuli ja seisoi heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!" Sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran. Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät." Tämän sa-

nottuaan hän puhalsi heihin ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte synninpäästön, ne jäävät syntiensä tuomion alle." Joh. 20:19-23

Kun ylösnoussut Vapahtajamme ilmestyi opetuslapsilleen pääsiäispäivän iltana, hän tervehti heitä: *"Rauha teille!"* Samalla hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Jeesus ei kohdistanut heidän huomiotaan naulan lävistämiin käsiin ja keihään lävistämään kylkeen vain osoittaakseen olevansa juuri se sama Jeesus, joka oli perjantaina ristiinnaulittu. Toki sekin oli tärkeää. Mutta hän halusi ennen kaikkea, että opetuslapset ymmärtäisivät, että heidän sydämensä rauhan, syntien anteeksiantamuksen rauhan, syy oli kokonaan heidän itsensä ulkopuolella Jeesuksen haavoissa.

Hänen haavojensa ja hänen vuodatetun verensä tähden mekin saamme tänään omistaa rauhan Jumalan kanssa ja myös sydämen rauhan, joka perustuu täyteen ja peruuttamattomaan armahdukseen Golgatan uhrin tähden. Herran haavat toivat opetuslapsille rauhan ja hänen näkemisensä ilon. Jumalan sanan peilistä katsellessamme Ylösnoussutta meidänkin sydämiimme pulppuaa ilo, jota ei tämä maailma tunne ja jota se ei liioin kykene Herran omilta riistämään.

Mutta sitten Jeesus jatkaa toistamalla saman tervehdysten *"Rauha teille!"* Tällä kertaa on kysymys eri asiasta kuin edellä. Jos edellä oli kysymys siitä rauhasta ja ilosta, että saa olla yksi armosta pelastettu, Jumalan lapsi ja matkalla taivaalliseen kirkkauteen, niin nyt on kysymys siitä rauhasta, josta käsin Herran omat saavat suorittaa tehtävänsä tässä maailmassa.

Tehtävä oli lähteä Jeesuksen lähettämänä viemään pelastuksen sanomaa kaikkialle maailmaan. Vaikka tämä tehtävä on yhä kesken ja vaikka sen suorittaminen tapahtuu maailmassa, jossa väkivalta ja rauhattomuudet, synty ja epäjumalanpalvelus rehottavat, Herran omien ei tarvitse tuijottaa omiin mahdollisuuksiinsa eikä elää levottomuuden vallassa.

Herra itse on omiensa kanssa Pyhässä Hengessä. Hän on valtuuttanut meidät ja varustanut oikeudella julistaa syntinsä tunnustaville vapautusta ja armahdusta, mutta myös katumattomille varoitusta tulevas-ta tuomiosta. Herra tuli tänne käsittelemään syntikysymyksen ja hänen omansa saavat sydämen rauhasta käsin julistaa voittoa synnin syyllisyydestä ja vallasta. Sinäkin saat kaikki syntisi anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä, kun tunnustat Herran edessä syntisi ja syntisyytesi! (JP)

21.5.2004 Kristuksen rauha

"Rauhan minä jätän teille. Oman rauhani minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään pelätkö." Joh. 14:27

"Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. Fil. 4:6-7

Valta osa ihmisistä, jotka tulevat ensi kertaa kristilliseen kirkkoon, tekee sen siitä syystä, että hän etsii sydämelleen rauhaa. Ennen kärsimystään ristillä Jeesus lupasi omilleen oman rauhansa, mutta heti tämän lupauksen saatuaan opetuslapset joutuivatkin kokemaan elämänsä synkimmät ja rauhattomimmat hetket. Jeesuksen lupaama rauha onkin jotain muuta kuin rauhalliset olot, hyvä terveys, turvallinen työpaikka ja hyvät ihmissuhteet. Näitähän tämä maailma etsii ja pyrkii myös rauhansa perustamaan niihin. Jeesus lupaa kuitenkin aivan toisenlaista rauhaa, sellaista, jota ei voi riistää ahdistukset, vaikeudet, tappiot, lankeemukset eikä edes uhkaavana lähestyvä kuolema. Jeesuksen lahjoittama rauha on hänen omaa rauhaansa. Siinä ei ole kysymys ensi sijassa siitä, miltä hänen omansa sisimmässä tuntuu, kuin siitä **kuka** on hänen omiensa kanssa aina, joka paikassa ja pysyvästi aina ikuisuuteen asti.

Kristityn rauha ei siis perustu olosuhteiden turvallisuuteen vaan siihen, että synnin, kuoleman ja Saatanan vallan kukistanut Herra Jeesus itse on omiensa kanssa. Pienen lapsen turvallisuus perustuu siihen, että isä ja äiti ovat lähellä. Jumalan lapsen turvallisuus perustuu siihen, että Herra itse ympäröi häntä Golgatan armolla ja ylösnousemuksen voimalla.

Tähän rauhaan sisältyy kaksi puolta. Ensiksikin se sisältää "ulkoisen" rauhan. Se tarkoittaa sitä, että Kristuksen sovitus työn tähden uskovalla on rauha Jumalan kanssa. Jumala ei lue hänen pahuuttaan hänen synnikseen, vaan on kokonaan hänen puolellaan. Jumala on vanhurskauttanut hänet ja siksi hän on turvakalliolla, vaikka ympärillä riehuisi hirvittävin myrsky.

Rauhan toinen puoli on "sisäistä" laadultaan. Siinä on kysymys Herran omien tunteista ja ajatuksista. Raamattu on hyvin realistinen siinä suhteessa, että se osoittaa, että ihminen ei kykene omia tunteitaan eikä ajatuksiaan hallitsemaan. Siihen tarvitaan Jumalan työ, Jumalan rauhan vaikutus sisimpäämme asti. Tämä sisäinen rauha ei kuitenkaan ole jotain muodotonta tunteiden tasapainoa, vaan sillä on selkeä sisältö. Pyhä Henki vie Herran oman ajatukset ja tunteet suuntautumaan Jeesukseen Kristukseen. Se pääsee tapahtumaan, kun Herran oma kaataa kaikki sydämensä huolet rukouksessa Jumalalle kuitenkin kiitoksen kanssa. Kiitos tarkoittaa sitä, että hän kiittää Jeesuksen läsnäolosta ja Jeesuksesta itsestään, vaikka muuten ei löytyisi kuin huolen aiheita. Kun sydän rukouksessa suuntautuu Jeesukseen, Jumala täyttää rauhallaan sisimpämme ja kaikkein ensimmäiseksi vakuuttaa, että tänäänkin Jeesuksen uhriveri Golgatalla riittää syntiemme sovituksiksi. Saamme uuden vakuutuksen hänen armostaan ja hänen läsnäolostaan. Jeesus itse on omiensa rauha! (JP)

20.7.2004 Kutsu takaisin

Hänet (Nainin lesken kuolleen pojan) nähdessään Herra armahti häntä ja sanoi hänelle: "Älä itke!" Hän meni ja kosketti paareja, niin kantajat pysähtyivät. Hän sanoi: "Nuorukainen, minä sanon sinulle: nou-se!" Silloin kuollut nousi istumaan ja alkoi puhua. Jeesus antoi hänet takaisin äidilleen. Luuk. 7:13-15

Suomalaisten suuri rakkaus yötöntä yötä kohtaan ja samalla jonkinlainen kivun tunto, kun päivä alkaa jälleen lyhentyä, saattaa osin johtua ihmisen syvästä kaipauksesta taivaalliseen olotilaan. Raamattu luonnehtii taivasta muun muassa yöttömyytenä, kun taivaan valona ei enää ole aurinko eikä kuu, vaan iäti Isän ja Pojan kasvoista loistava kirkkaus.

Jumalan armahtava rakkaus näkyy nyt kuitenkin juuri siinä, että Jeesus tuli pimeyden ja kuoleman keskelle. Hän itse on Ylösnousemus. Se, jota Jeesus armossaan koskettaa, saa kokea, miten elämän voi maata musertaa kuoleman jalkoihinsa. Itse asiassa Jeesukselle Nainin lesken poika ei paareilla maattessaankaan ollut kuollut - Jumalalle kaikki elävät -, sillä hän puhutteli tätä kuin konsanaan elävää. Hän kutsui ajan rajan toiselta puolelta nuorukaisen takaisin tänne, missä päivää vielä seuraa yö. Nuorukainen noudatti Herran kutsuvaa sanaa ja palasi palvelemaan äitiään, kotinsa tavanomaisiin kuvioihin, vaikka hän oli kyllä maistanut, jo kuinka ihmeellinen on todellinen yöttömyys. Tehtävä äidin tulena vaati vielä hetkeksi jäämistä tälle puolelle. (JP)

26.9.2004 Lepo Herrassa

"Me tiedämme, että vaikka maallinen majamme hajotetaankin maahan, Jumalalla on meitä varten asumus taivaissa, ikuinen maja, mikä ei ole käsin tehty." 2. Kor. 5:1

Unilääkkeiden käyttö on lisääntynyt rajusti maassamme. Ihmiset pelkäävät nukkumista. Mutta toisaalta on pakko saada nukkua, sillä muuten ei jaksakaan elää. Sakari Kähkönen taannoin muistutti, että jokainen nukahtaminen on itse asiassa pieni kuolema. Siinä ihminen joutuu ikään kuin päästämään irti päivän elämästä ja jättäytymään vuoteen varaan kykenemättä hallitsemaan omaa elämäänsä unensa aikana. Nukkumisvaikeuksien taustalla on paljossa torjuttu kuolemanpelko. Sitä ruokkivat uutiset, jotka päivittäin kertovat mitä kammottavimmista murhista ja toisaalta luonnon voimien tuhoista.

Pienestä pitäen olemme opettaneet lapsiamme rukoilemaan illalla: "Levolle lasken Luojaani, armias ole suojaani. Aamulla jollen nousisi, taivaaseen ota tykösi." Suurenmoista on nukahtaa tietoisena siitä, että Jeesuksen veressä on kaikkien syntien anteeksiantamus ja että yön unen jälkeen vastassa voi todellakin olla iankaikkinen kirkkaus.

Lepo löytyy jättäytymällä koko painollaan, ei sängyn vaan Jeesuksen armon varaan. Siinä riittää rukoukseksi lyhyt väsyneen huokauskin, kun se suuntautuu häneen, joka ei nuku eikä torku ja on joka hetki Varjelijana vierellämme. Uuden sydämen saamme häneltä, joka ei vaadi eikä purista, vaan antaa koko Golgatan täytetyn uhrin verran armoa ja laupeutta. Hänen kanssaan saa myös nousta uuteen aamuun täällä ajassa, jos ja kun sellainen meille vielä huomennakin annetaan. (JP)

24.11.2004 Lapsuuden joului

"Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon, niille jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus." Jes. 9: 1

Jesaja profetoi monta sataa vuotta ennen Jeesuksen syntymää tulevasta Messiaasta. Silloin ei ihmisillä ollut joulua, mutta oli lupaus joulusta. Mitä elämä olisikaan ilman joulua: pimeää, ilotonta ja toivotonta. Joulun Herra Jeesus Kristus tuo ihmiselle ilon, joka on enemmän kuin mikään muu tässä maailmassa.

Ennustettu maailman Vapahtaja syntyi Betlehemissä. Jerusalemin temppelissä oli ainakin kaksi henkilöä, jotka odottivat Jeesusta. Vanha Simeon oli saanut Jumalan Pyhän Hengen vakuutuksen, ettei tule kuolemaan ennen kuin näkee Herran Voidellun.

Simeon oli temppelissä Pyhän Hengen johduksesta ja tapasi Jeesuksen vanhemmat, jotka kantoivat kahdeksan päivän vanhaa Jeesus-lasta sylissään. Silloin Simeon otti lapsen käsivarsilleen ja ylisti Jumalaa ja sanoi: *"Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille."*

Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, lapsen äidille: *"Tämä lapsi on pantu koetukseksi: monet israelilaiset kompastuvat ja monet nousevat. Hänet on pantu merkiksi, jota ei tunnusteta, ja sinun omankin sydämesi läpi on miekka käyvä. Näin tulevat julki monien sisimmät ajatukset."*

Temppelissä oli myös hyvin vanha naisprofeetta Hanna. Hän ei lähtenyt pois temppelistä, vaan yötä päivää palveli Jumalaa rukoillen ja paastoten. Juuri sillä hetkellä hän tuli paikalle ja ylisti Jumalaa ja puhui Jeesus-lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.

Lapsuuteni joulut olivat itselleni todella merkittäviä tapahtumia. Jouluaaton aamun aikaiset ylös nousut ja isän kanssa kukkatukutorilla punaisten tulppaanisipulien ja hyasinttien osto ja sen jälkeen kukkakorien valmistaminen kotona ja vieminen eri ystävien koteihin oli mieluista puuhaa. Myös äidin laittaman ruokakorin vienti vanhalle mummulle oli mieleenpainuva aattokäynti.

Helsingin Kämpylän kirkossa me, satapäinen lasten kuoro, lauloimme kirkkoväelle joululauluja. Kuoroon pääsivät kaikki halukkaat lapset. Omat veljenikin olivat innolla mukana, koska jokainen lauluun osallistunut lapsi sai joulupussin tilaisuuden jälkeen. Jouluaaton kotijoulu lauluineen ja evankeliumin lukuineen on jäänyt pysyvästi mieleen. Loppiaiseen asti lauloimme joka ilta kuusen ympärillä joululauluja.

Aikuseksi tultuani olin sairaalassa sairaanhoitajana joitakin jouluaattoöitä töissä. Yöhoitajalle oli sairaalan keittiö laittanut jouluaterian torttuineen. Oli ihana kuulla yöllä potilailta hyvän joulun toivotukset ja kuiskaten heidän kanssaan laulaa joululauluja. Jouluyö oli erilainen kuin muut yöt. Siinä yössä oli iankaikkista valoa ja toivoa. Erääseen muistojeni jouluaattoon kuului myös käynti Keravan vankilassa. Sinne vein yhdessä muitten nuorten kanssa laittamia joulupaketteja vangeille.

Joulun sanoma ei muutu. Elävä joulun Herra Jeesus on sama tänään, niin kuin silloin kun Jesaja ennusti pimeässä vaeltavalle kansalle Jeesus-valoa tai kun paimenet yöllä kedolla saivat kuulla enkelien ilmoittamasta ilosanomasta, Vapahtajan syntymästä. Vielä täällä maailmassa riittää pimeyttä siellä, missä Jeesus valo ei ole saanut tulla ihmisten sydämiin loistamaan. Tätä aina samaa ja kuitenkin aina uutta ja tuoretta, elävää sanomaa Vapahtajasta me saamme julistaa. Samalla kun kertoo Jeesuksesta, syntisten Vapahtajasta muille, saa itse ottaa omalle sydämelle vakuutuksen syntien anteeksiantamuksesta.

Jouluna kaikkialla maailmassa kirkoissa soi eri kielillä ylistys ja kiitos joulun Herralle Jeesukselle. Kaikille maailman pakolaisille ja sodan kurimuksessa oleville perheille ja sotilaille toivoisi sydämestään joulu-
rauhaa. Ainoastaan Rauhanruhtinas Jeesus voi tuoda heille todellisen rauhan. (LP)

19.3.2005 Ylösnousemuksen todistajat

"Apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja heillä kaikilla oli suuri armo. " Ap.t.4:33

Raamattu liittää kuoleman syntiin. Synti tuotti kuoleman seurauksenaan: *"Kuten synti tuli maailmaan yhden ihmisen kautta ja synnin mukana kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi."* (Room. 5:12)

Raamatun kuvaamaa elämää ei siis voida mitenkään saavuttaa, ellei kuoleman palkkana tuottamaan synnin todellisuuteen löydetä ratkaisua. Ilman ratkaisua syntikysmykseen kukaan ei voi elää onnellisena eikä rauha sydämessään. Mutta toisaalta ihmisen on mahdotonta elää tekemättä syntiä. Miten sitten on mahdollista päästä elämään, joka ei päättyisi Jumalan tuomiona tulevaan kuolemaan?

Tässä on syy, miksi Jumala lähetti Jeesuksen Kristuksen. Jumala antaa syntimme anteeksi Herran Jeesuksen Kristuksen sijaisenamme kärsimän ristinkuoleman tähden. Hän todisti sen herättämällä Jeesuksen kuolleista. Jeesus sanoi: *"Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut."* (Joh. 11:25)

Jos elämämme päättyy kuolemaan, anteeksiantamuksella ei ole mitään muuta merkitystä kuin antaa jonkinlaista helpotusta elämään. Ylösnousemuksen tähden syntien anteeksiantamus on varma ja me pääsemme tämän elämän jälkeen osalliseksi Jumalan luona hänen valtakunnassaan ikuisesta ylösnousemuselämästä. Jumalan valtakunnassa saamme elää meille valmistetussa uudessa ylösnousemusruumiissa. (JP)

29.5.2005 Parannus ja kaste

Pietari vastasi: "Tehkää parannus, ja kastettakoon kukin teistä Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksiantamukseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille kaukana oleville, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." Apt. 2:38-39

Moni suomalainen kyselee, miten hän voisi muuttua ja löytää levon sydämelleen, kun ulkoa ja sisältä puristaa ja ahdistaa. Kaikenlaisia menetelmiä maassamme tarjotaan. Mutta todellisen muutoksen elämään voi tuoda vain se vastaus, jonka Pietari ensimmäisenä helluntaina antoi sydämeensä piston saaneille. Muutokseen tarvitaan kaksi asiaa: parannus ja kaste.

Parannus on selkänsä Jumalalle teoin, sanoin, laiminlyönnein ja asentein kääntäneen ihmisen totuudellinen tunnustus omasta syyllisyydestä. Samalla se on armahduksen pyytämistä siltä Herralta, joka on vuodattanut verensä meidän rikkomustemme tähden ja noussut kuolleista, jotta meidät luettaisiin syyttömiksi Hänen sijaisuhrinsa tähden.

Kasteessa Herran kuolema ja ylösnousemus tulee parannuksen tekijän omaisuudeksi ja hän saa viimeistä myöten kaikki syntinsä anteeksi. Samalla hänen sydämeensä lahjoitetaan Pyhän Hengen lahja, Kristuksen oma ylösnousemuselämä. Kristus alkaa kuolettaa vanhurskaaksi luetun syntistä luontoa ja kantaa rakkauden, rauhan, ilon ja kärsivällisyyden hedelmää ihmisessä, joka elää henkilökohtaisessa yhteydessä hänen kanssaan.

Pyhä Henki on suunnaton lahja, joka luvataan niin aikuisille kuin lapsille, niin lähellä kuin kaukana olevillekin, joita Jumala kutsuu. Pelastus on Pyhän Kolminaisuuden suuri ihme elämässämme: Isä kutsuu,

Pojan nimessä kasteen kautta armahdettu syntinen saa osallisuuden Pyhän Hengen elämästä. Täytyäksemme yhä uudelleen Pyhällä Hengellä Herra kutsuu meitä toistuvaan parannukseen, hylkäämään salaiset ja julkiset, hellityt ja vihatut synnit elämässämme, omistamaan Golgatan veressä uuden armon. Näin Pyhä Henki saa yhä suuremman tilan sydämissämme ja muuttaa meitä lopullista Kristuksen kuvan kaltaisuutta, ihanaa päämääräämme kohti. (JP)

27.11.2005 Parannuksen hedelmä

"Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että Herra antaisi virvoituksen ajat ja lähettäisi Kristuksen Jeesuksen, teille edeltä määrätyn. Taivaan oli näet otettava hänet vastaan niihin aikoihin asti, jolloin kaikki asetetaan jälleen kohdalleen." Apt. 3:19-21

Adventin aika kutsuu meitä kohottamaan katseemme Jeesuksen toiseen tulemiseen. Suurmaanjärjestykset, pyörremyrskyt, sodat ja väkivaltaisuudet ja ennen kaikkea yhä syvenevä Jumalan sanan hylkääminen jälkikristillisissä länsimaissa Suomi mukaan lukien, puhuvat siitä, että Jeesuksen toinen tulo kirkkaudessaan on lähellä. Oman maamme, kotiemme ja kirkkomme hengellis-moraalinen alennustila on kipunamme samalla kun haluamme jouduttaa Jeesuksen paluuta viemällä evankeliumin sanaa niille, jotka eivät koskaan ole sitä kuulleet. Paljon on niitä, jotka eivät milloinkaan ole lukeneet Raamattua, eivät koskaan käyneet kristillisessä kirkossa. Heille sanan viemisellä on todella kiire. Jeesuksen paluu lähestyy kiihtyvällä vauhdilla.

Jeesuksen toinen tulo merkitsee yllä olevan sanan mukaan virvoituksen aikojen alkamisesta. Jumalan valtakunnan tullessa täytydessään kaikki asetetaan kohdalleen. Jeesus hallitsee kirkkaudessaan ja se merkitsee siunausta, paranemista, lohdutusta, ylistystä ja riemua Herran läheisyydestä. Jeesuksen paluuseen ja virvoitukseen johtaa parannuksen ja syntien anteeksiantamuksen tie.

Parannushan tarkoittaa oman elämänsä tosiasioiden kohtaamista Jumalan sanan kirkkaassa valossa: "Olen kulkenut väärään suuntaan, olen tehnyt väärin, olen rikkonut Herran tahtoa vastaan, olen syyllinen, en kykene itseäni auttamaan, minulla ei ole oikeutta saada mitään hyvää." Parannukseen kuuluu myös rukouksessa Isän eteen käyminen tunnustaen: "Armahda minua, vaikken armahdusta voi millään ansaita. Armahda kuitenkin, koska Sinun sydämesi on täynnä rakkautta syntisiä kohtaan. Annoithan oman Poikasi tulla juuri minunkin syntieni tähden tähän maailmaan kärsimään ja kuolemaan minun sijastani. Armahda minua, pelasta minut, ota minut omaksesi, luoksesi."

Tähän parannukseen Herra vastaa pyyhkimällä kaikki synnit pois ja lopulta lähettämällä oman Poikansa toisen kerran tänne maan päälle palauttamaan sen siihen tilaan, jota varten se luotiin.

Voimme siis jouduttaa Jeesuksen toista tulemistä taipumalla päivittäin henkilökohtaisessa elämässämme ja yhteisessä elämässämme parannukseen ja siinä virvoituksen saaneina jakamalla evankeliumin pelastussanomaa vielä pimeydessä vaeltaville. (JP)

22.1.2006 Kutsu seuraamiseen

"Jeesus sanoi heille: 'Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia'.." Mark. 1: 17

Jeesus kutsui Pietarin opetuslapsekseen aivan julkisen toimintansa alussa. Vuotta myöhemmin Herra kutsui häntä uudelleen yllä olevin sanoin kokotoimiseen seuraamiseensa ja kokotoimiseen työhön Jumalan valtakunnassa. Vähän myöhemmin suuren kalansaaliin yhteydessä Jeesus toisti kutsunsa. Kaksi vuotta myöhemmin Pietarin suuren uskontunnustuksen jälkeen Herra jälleen kertoi Pietarille, millainen hänen tehtävänsä tulisi olemaan. Vähän myöhemmin kun kansanjoukot alkoivat huveta Jeesuksen ympäriltä Jeesuksen "kovan" opetuksen vuoksi, hän kysyi opetuslapsiltaan: *"Tahdotteko tekin mennä pois?"* Vapaus Herran seurassa merkitsi myös vapautta poistua seurasta, mutta Pietarilla ei ollut vaihtoehtoa: *"Kenen luo menisimme, sinulla on iankaikkisen elämän sanat."* Ennen kuin Pietari synkkänä yön hetkenä kielsi oman Vapahtajansa, Jeesus oli jälleen antanut kutsunsa: *"Olen rukoillut puolestasi ja kun*

palaat, vahvista veljiäsi." Lopulta ylösnoussut Herra Tiberian järven rannalla kutsuu jälleen Pietaria: *"Seuraa minua!"*

Toistuvasti saapuu tämänkin päivän Herran omien elämään rakastava kutsu: "Seuraa minua!" "Matkan alkuvaiheessa tunsit minua vain vähän, mutta otit kutsuni vastaan. Nyt olet monissa vaikeuksissa ja kiu-soissa ja huomaat, että tapani käsitellä sinua ei olekaan sellainen, miksi sen kuvittelit. Haluatko edel-leen seurata minua?" Jeesuksen kutsussa ei kuitenkaan pääpaino ole sanassa "seuraa", vaan sanassa "minua". Herra toistaa tätä kutsuaan koko ajallisen vaelluksemme ajan. Joka aamu kun nousemme, hän odottaa, että juuri tänä päivänä viipyisimme hänen luonaan rukouksessa ja sanan tutkimisessa ja päivän isoissa ja pienissä asioissa kyselemme hänen askeleitaan. Hän joka kulkee vierellämme, ei ole kuka tahansa. Hän on sinun tähtesi kuollut ja ylösnoussut Herra. Hänellä on käsissään kaikki valta niin taivaassa kuin maan päällä. Hänen seurassaan olet turvassa kaikelta mikä voi uhata iankaikkista pelas-tustasi.

Kutsuessaan seuraansa hän lupaa myös muovata meistä sellaisia ihmisiä, joita hän voi käyttää omien tehtäviensä täyttämiseksi tässä maailmassa. *"Minä teen teistä ihmisten kalastajia."* Te saatte eläviä ih-misiä kiinni lain ja evankeliumin sanalla. He pääsevät sisälle Jumalan valtakuntaan ja osallisiksi iankaik-kisesta, ylhäältä tulevasta elämästä. (JP)

2.4.2006 Elämämme tärkeysjärjestys

"Varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, Jeesus nousi, lähti ulos ja meni autioon paikkaan. Siellä hän ru-koili. Simon ja hänen kanssaan olevat riensivät hänen jälkeensä. Löydettyään hänet he sanoivat hänel-le: "Kaikki etsivät sinua." Jeesus sanoi heille: "Menkäämme muualle, läheisiin kyliin, että minä sielläkin saarnaisin. Sitä vartenhan minä olen tullut." Mark.. 1:35-38

Edellinen päivä oli ollut täynnä työtä ja tapahtumia. Jeesus oli opettanut Kapernaumin synagogassa, vapauttanut siellä riivatun miehen, parantanut Pietarin anopin kuumetaudin ja lopulta sapatin iltana kaikki kaupungin sairaat, jotka hänen luokseen oli tuotu. Mutta Jeesuksen elämässä tärkeysjärjestyk-sessä ensimmäinen ei ollut työ vaan viipyminen Isän edessä rukouksessa. Aamuvarhaisessa hiljaisuudessa hän vetäytyi rukoukseen. Opetuslapsille kansan tarpeet ja Jeesuksen saavuttama kansansuosio olivat niin tärkeitä, että he tulivat kutsumaan Jeesuksen pois rukouksesta kansan luo, joka etsi Jeesusta. Jeesuksen vastaus oli kuitenkin yllättävä: "Menkäämme muualle!" Jeesuksen tehtä-vä oli ensisijaisesti saarnata evankeliumia. Kaikkien paikkakuntien tuli saada tasapuolisesti mahdolli-suus kuulla Jumalan pelastussanoma.

Jeesuksen elämän prioriteettijärjestys oli yhteys Isään, sitten pelastuksen evankeliumi, jotta ihmiset pääsisivät osalliseksi Jumalan valtakunnasta ja vasta kolmantena ihmisten muihin tarpeisiin kuten sai-rauksien parantamiseen vastaaminen. Jeesukselle kansan suosio tai sen puute eivät merkinneet mi-tään näiden asioiden rinnalla.

Kun meille on uskottu pelastuksen evankeliumi Jeesuksen ristin kuoleman ja ylösnousemuksen tähden, Herra kysyy meiltä, mikä on meidän henkilökohtainen ja yhteinen tärkeysjärjestyksemme elämässäm-me. Herra, jolla on kaikki valta maan päällä ja taivaassa, lupaa olla omiensa kanssa joka päivä Jeesuk-sen toiseen tulemiseen asti. Mutta samaan hengenvetoon hän antaa tehtävän: *"Menkää ja tehkää kaik-ki kansat minun opetuslapsikseni!"* (JP)

3.12.2006 Astuminen kirkkauden valtakuntaan

"Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kir-jasta, ja minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä." Ilm. 3:5

Kun uskova nukkui pois tästä ajasta, hän pääsee parempaan ja suurempaan juhlaan, kuin mitä hän osasi edes odottaa. Kun enkelit vievät hänet taivaalliseen Karitsan ylistystä ja Isän Jumalan kunniaa

laulavan juhlijoukon luo, hänen päälleen puettiin säteilevän valkea Jeesuksen pyhällä ja kalliilla verellä hankittu vanhurskauden vaate. Milloinkaan maan päällä hänen päällään ei ollut mitään niin kaunista ja ihanaa, kauneimmatkin häävaatteet ovat kuin varjo tuon vitivalkoisen ja Kristuksen pyhyyttä ja puhtautta loistavan puvun rinnalla.

Yhtäkkiä ajasta kutsuttu huomaa, että itse Herra Jeesus Kristus on hänen aivan vierellään täynnä selaista rakkautta ja hyvyyttä, josta hän ei ajassa voinut edes unelmoida. Jeesus ojentaa kätensä, jossa hän näkee Golgatalla lävistetyn haavan jäljen. Pelastetun sydän tulvii kiitollisuutta Jeesusta kohtaan, kun he kävelevät yhdessä elämän kirjan luo. Sieltä hän saattaa lukea oman nimensä ja myös sen uuden taivaallisen nimen, jonka Jeesus hänelle antoi. Hän voi lukea myös päiväyksen, jona kasteen pyhä vesi oli liittänyt hänet tuon vierellä kävelevän kirkastetun Vapahtajan kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Jälleen hänen sydämensä ja suunsa täyttää riemulaulu tälle Herralle, joka kulkee nyt hänen vierellään.

Sitten he saapuivat taivaallisen valtaistuimen luo. Siitä loistaa Jumalan kirkkaus ja siitä vuotaa Pyhän Hengen elämän veden virta, joka täyttää pyhien juhlijoukon ja enkelikuoron sydämet ja synnyttävät uuden virren säveliä heissä. Kun hän ja Jeesus saapuvat Isän valtaistuimen eteen, ylistyslaulu lakkaa pie-neksi hetkeksi, kun Jeesus nostaa hellästi pelastamansa käden koholleen ja lausuu: "Tässä on rakkaani, hän on minun, hän kuuluu minun seurakuntamorsiameeni." Hän saa nyt istua kanssani valtaistuimelleni. Isä ja enkelikuoro vastaavat Jeesukselle veisaamalla teurastetun Karitsan juhlavirttä. Taivaallinen juhla jatkuu siten, että Jeesus tuo elämän puun hedelmiä ja taivaallista ehtoollisviiniä ja jälleen enkeli-kuoro toistaa jouluvirtensä: *"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita hän rakastaa!"*

Jospa jokainen meistäkin pääsisi perille tuohon juhлариemuun. Herra rohkaisee meitä: *"Pidä, mitä sinulla on, jotta voitaisit elämän kruunun!"* Pidä kiinni Herran sanan lupauksista, pidä kiinni Jeesuksen täytetystä teosta, käy tänäänkin omistamaan uusi armo ja puhdistus hänen pyhässä veressään, niin sinäkin pääset tuohon suureen voittojuhlaan. (JP)

"Minun lampaani kuulevat ääntäni, ja minä tunnen ne ja ne seuraavat minua." Joh. 10:27

Tässä jakeessa Jeesus Kristus sanoo tuntevansa omansa. Hän sanoo tietävänsä, olemmeko hänen omiaan. Hänen omansa kuulevat hänen äänensä. Miten me voimme kuulla Jeesuksen ääntä? Sana puhuu meille meidän sydämellemme sitä lukiessa ja mennessämme kirkkoon kuulemme Jeesuksen ääntä. Pyhässä ehtoollisessa saamme omalle kohdallemme kuulla sanat, että kaikki syntimme ovat anteeksi annetut hänen nimessään. (LP)

8.3.2007 Jeesuksen tahto

"Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista." Joh. 17:24

Usein on kyselty, mikä osuus ihmisen ratkaisuilla on hänen pelastuksessaan. Jotkut kristityt ovat sitä mieltä, että ihmisellä on vapaa ratkaisuvallta joko ottaa tai jättää, kun Jumala tarjoaa hänelle Jeesuksen Kristuksen Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna valmistamaa pelastusta. Luterilaiset kristityt ovat vanhastaan antaneet ristiriitaiselta kuulostavan, mutta Raamatun mukaisen vastauksen, että kun ihminen ottaa vastaan Jumalan armon ja pelastuksen, tahdon vaikuttaa itse Herra eikä hänen tahtonsa ole vapaa, vaan Jumalan tahtoon sidottua tahtoa. Ihminen kyllä tahtoo, mutta tahto syntyy Pyhän Hengen työnä Jumalan sanan kautta. Toisaalta, jos ihminen hylkää pelastuksen, vastuu jää kokonaan ihmiselle iankaikkisuutta myöden.

Usein tässä keskustelussa kuitenkin "metsä jää puilta näkemättä" eli jäädään ihmiskeskeiseen pohdiskeluun. Jumalan sana on sen sijaan kauttaaltaan Jumala-keskeistä. Olisi turha puhua ihmisen tahdosta, jos Jumala ei tahtoisi meidän pelastustamme. Hänen pelastustahdostaan kaikki on kiinni.

Muistan kun olin rakkaan ja uskollisen esirukoilijamme Hilja Tiilikaisen kuolinvuoteen äärellä. Luin hänelle seuraavassa muodossa ylle lainatun Jeesuksen sanan hänen ylimmäispapillisesta rukouksestaan: "Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä Hiljakin, jonka olet minulle antanut, olisi minun kanssani ja näkisi minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista."

Kuultuaan sen Hilja ilostui ja sanoi: "Lukisitko se vielä toiseenkin kertaan!" Tein niin ja tämän vanhan vaeltajan ilo syveni yhä.

Rukouksessaan edellä Jeesus oli pyytänyt ja rukoillut omiensa puolesta käyttäen ilmaisuja "rukoilla" ja "pyytää", mutta nyt hän käyttää sanaa "tahdon". Se kertoo siitä, että tässä asiassa ei ole "neuvotteluvapaa". "Haluan omani luokseni taivaaseen näkemään oman kirkkauteni!" Isän tahto ei tietenkään ole tässä ristiriidassa Pojan tahdon kanssa, sillä kaikessa Jeesus oli kuuliainen Isälle.

Kun Herra kerran loi sinut, hän halusi omakseen juuri sellaisen ihmisen kuin sinä olet – syntiäsi lukuun ottamatta. Mutta kun hän näki myös syntisyytesi, hän tuli tänne meidän luoksemme pelastaakseen meidät. Sillä hän tahtoo meidät luokseen taivaan kirkkauteen.

Jumala ei pelkästään tahdo, että yhdenkään ihmisen ei tarvitsisi hukkoa, vaan hän hukutti oman Poikansa pyhään ja oikeudenmukaiseen vihaansa meidän synneistämme, ettei kenenkään tarvitsisi hukkoa. Golgatan uhrikuoleman mittaamaton tuska on juuri siinä, että se riittää sinun syntiesi ja minun syntieni ja koko ihmiskunnan hirveiden syntien sovitukseksi. Jumala antoi oman Poikansa helvetin tuskiin, jotta sinun ei tarvitsisi kokea mitään muuta kuin Isän sydämen ihanaa rakkautta, läheisyyttä, armoa ja laupeutta. Syntisi ovat maksetut. Velkasi on sovitettu. Mutta Jeesus teki sen kärsimällä sinun syntiesi rangaistuksen viimeiseen loppuun asti.

Juuri ennen rukoustaan Jeesus oli kertonut omilleen: *"Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Sanoisinko minä muuten teille, että menen valmistamaan teille asuinsijaa? Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, minä tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen."* (Joh. 14:2-3)

Kun olin katsomassa äitiäni vuodeosastolla ja luin yllä olevan jakeen, hän vielä muistutti, että kun kerrot tuon, muista myös julistaa asianomaiselle Jeesuksen nimessä ja veressä synnit anteeksi. (JP)

18.7.2007 Saviastia

Emmehän me julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Jumala joka sanoi: "Loistakoon valo pimeydestä," loisti meidän sydämiimme, että Kristuksen kasvoissa loistava Jumalan kirkkaus levittäisi tuntemisensa valoa. Tämä aarre on meillä kuitenkin saviastioissa, että tuo valtava voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. 2. Kor. 4:5-7

Kun Jumala loi ihmisen maan tomusta, hän antoi meille kullekin oman inhimillisyytemme, lahjamme, ja luonteemme hyvän tahtonsa mukaisesti. Ilman saviastiaa ei ole myöskään sen sisällä olevaa aarretta. Mutta vasta hengen antaminen teki meistä ihmisiä.

Hengen antamista kuvaa 1. Moos.2:7 seuraavasti: *"Herra Jumala muovasi maan tomusta ihmisen, puhalsi hänen sieraimiinsa elämän henkäyksen, ja niin ihmisestä tuli elävä olento."*

Toisin sanoen itse Herra Jeesus Kristus asettui polvilleen selällään makaavan Adamin kasvojen ylle ja puhalsi hänen sieraimiinsa. Sillä hetkellä Adamin silmät aukenivat ja ensimmäiseksi hän näki Luojansa ja Herransa kasvot. Muuten siinä päinvastaisessa tilanteessa, missä saviastian silmät sulkeutuvat täällä ajassa viimeisen kerran ja henki palaa Antajansa luo, uskossa Herraan poisnukkuvat saavat myös ensimmäiseksi nähdä saman Vapahtajan kasvot. Adam sai siis kaikkein ensimmäiseksi nähdä Jeesuksen kasvot ja vielä hyvin läheltä. Siksi meillekin, jotka olemme päässeet osalliseksi elämän lahjasta, vaikka olemmekin yhä saviastioita, suurin aarteemme on itse Herra Jeesus Kristus.

Syntiinlankeemuksen jälkeen alkuperäinen kaunis ja suurenmoinen astiamme menetti loisteensa, joutui kauas Jumalan kasvoista, eksyi omille väärille teilleen. Siksi niilläkin, jotka ovat Jeesuksen ristin uhrin

tähden saaneet syntinsä anteeksi ja päässeet uudelleen Herran yhteyteen, näkyy saviastiassa vielä monenlaisia säröjä ja rosoja. Mutta katsellessamme toisiamme Raamattu-kuvastimen kautta, näemme, miten Kristuksen kirkas lahjavanhurskaus verhoaa kaikki vikamme. Samalla näemme myös, miten Pyhä Henki tekee työtään astian sisällä. Siksi saamme keskittyä aarteeseemme Herraan Jeesukseen, jonka kasvojen valo ja kasvojen kääntyminen meidänkin saviastiamme puoleen on siunauksen lähde.

Meidän saviastiallamme on eräs mielenkiintoinen ominaisuus. Alun perin aarteet kätettiin halpoihin saviastioihin, jotta niitä varkaat eivät löytäisi. Yhä tänäänkin elää siellä täällä ihmisiä, jotka näyttävät olevan mitä syvimmässä köyhyydessä, mutta jotka todellisuudessa nukkuvat rahasäkkien päällä. Mutta pelastetun Jumalan lapsen saviastia on toisenlainen. Sen sisällä oleva aarre säteilee niin kirkasta tai-vaallista valoa, että saviastia olemus häipyy ja sen sijaan näkyy Herran armon kirkkaus. Sitä mukaan kun käännämme katseemme Herran kirkkauden suuntaan sanan kautta, saamme ihmetellen todeta, että meidänkin astioistamme alkaa loistaa lisääntyvässä määrin Herran valo. (JP)

23.11.2007 Oikeus toteutuu pian

Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituilleen, jotka yötä päivää huutavat häntä avuksi, ja viivytttäisikö hän heiltä apuaan? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?" Luuk. 18:7-8

Yllä oleva lainaus on Jeesuksen selitys vertaukselle, jolla hän haluaa opettaa jatkuvaa ja lakkaamatonta rukousta omilleen heidän odottaessaan Jeesuksen paluuta kirkkaudessaan. Vertauksen väärä tuomari järjestää lopulta oikeudenkäynnin sinnikkäästi oikeutta pyytäneelle leskelle, vaikka aluksi onkin piittaamatta pyynnöistä.

Tätä vertausta väärästä tuomarista ja leskestä on usein ymmärretty niin, että Jeesus opettaisi sillä peräänantamatonta ja sitkeää rukousta. Ikään kuin lopulta Jumalakin "heltäisi" ja antaisi sen, mitä pyydämme. Kysymys on kuitenkin vertauksesta vastakohtasta käsin. Näin ollen merkitys on juuri päinvastainen. Toisin sanoen, kun ihmiset ovat kuin tuo väärä tuomari, niin Jumala on aivan toisenlainen. Jumala on hyvä. Hän ei viivytä vastausta omiensa rukoukseen, vaan rientää nopeasti ja auttaa omansa oikeuteen.

Hyvä kuva Jumalan rukousvastauksista on anteeksiantamuksen "toimitusaika". Kuinka pian siitä, kun tuhlaajapoika pyysi anteeksi, hän sai isältään anteeksi. Vastaus: Hän oli saanut anteeksi jo ennen kuin ehti anteeksi pyytääkään. Anteeksipyyntö tapahtui Isän rakastavassa sylissä. Meidän Herramme aivan juoksee saadakseen armahtaa sitä, jonka sydämessään on ottanut vasta ensimmäisiä askeleita parannuksen suuntaan. Herra ei viivytele armoaan eikä hän mittaille katumuksen syvyyttä, kun syntinen alkaa etsiä hänen armoaan. Golgatan uhriveri on jo maksanut kaiken etukäteen.

Vertauksessa on vielä eräs tärkeä opetus. Se kertoo, millaisia asioita Jumalan seurakunta joutuu lopun ajassa erityisesti rukoilemaan. Leskihän etsi oikeutta. Lopun ajan seurakunta joutuu syvään ahdinkoon ja se rukoilee sen keskellä Jumalan vanhurskauden toteutumista. Mutta samalla Jeesus varoittaa, että juuri lopun ajan keskellä monissa ahdistuksissa ja vainoissa sillä on vaara menettää uskonsa siihen, että Jeesus todellakin tulee pian takaisin.

Kyllä seurakunnalla on toki pelastava usko, mutta löytääkö Jeesus lopun ajassa sellaista seurakuntaa, joka uskaltaisi luottaa siihen, että Jeesuksen paluu toisen kerran tänne maan päälle tapahtuu pian ja että hän todellakin saattaa totuuden ja vanhurskauden valtakunnan voittoon.

Jeesus ei viivytele paluutaan, vaan tahtoo, että mahdollisimman moni saisi kuulla pelastuksen evan-
geliumin ja löytää hänet omana Vapahtajanaan. Hän tulee pian, vaikka Herralle pian voikin merkitä hiukan toista kuin meille. Ihmisten pelastusta etsivä Kristuksen rakkaus voi tuntua ahdistuneelta seurakunnalta viivyttelyltä, mutta totuus on toisin: Jeesus tulee pian takaisin! Siksi Ilmestyskirja päättyy rukoukseen: *"Tule Herra Jeesus!"* (JP)

5.3.2008 Ilman Kristusta

Te olitte siihen aikaan ilman Kristusta, vailla Israelin kansalaisoikeutta ja vieraita lupauksen liitoille, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Nyt sitä vastoin, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, te ennen kaukana olleet olette päässeet lähelle Kristuksen veressä. Ef.2:12-13

Ilman Kristusta merkitsee, ilman sellaista Vapauttajakuningasta, joka voi murtaa synnin ja kuoleman vallan ja liittää ihmiset sekä Jumalan että toistensa yhteyteen. Edelleen se merkitsee olemista ilman sellaista Profeettaa, joka avaa meille Jumalan tahdon ja kertoo Jumalan sydämenlaadun meitä kohtaan. Edelleen ilman Kristusta merkitsee oloa ilman Uhrikaritsaa, joka ottaa pois synnin syyllisyyden ja tuomion ja avaa tien Isän sydämelle asti.

Ilman Kristusta ihmisellä ei ole Israelin kansalaisoikeutta. Sana Israel tarkoittaa mm Jumalan hallitsemaa. Oikea hengellinen Israel ovat ne ihmiset, joita Jumala saa hallita totuutensa sanalla ja rakkautensa sanalla. Kansalaisoikeus tässä valtakunnassa merkitsee myös sitä, että ihmisellä on "passi taivaaseen", hänen nimensä on taivaallisessa elämän kirjassa ja hänen sydämensä on puhdistettu Jeesuksen verellä.

Vierauden tunne juontaa pitkälle juurensa siitä, että ihminen luonnollisessa tilassaan on vieras Jumalalle. Hän ei tunne Jumalaa, "oman onnensa seppänä" hän on tuuliajolla tietämättä, mistä on tullut ja minne menossa. Vasta Jumalan lupausten tuntemisen kautta ihminen voi löytää sydämelleen lepopaikan, turvapaikan, jossa ei tarvitse pelätä toisia ihmisiä ja missä voi levätä sen varassa, mitä Jumala on täydellä varmuudella luvannut tehdä hänen elämässään.

Raamatun nimen mukaisesti Jumala on tehnyt testamenttimuotoisen liiton omiensa kanssa. Golgatalla vuotanut Jeesuksen Kristuksen sovintoveri sinetöi uuden testamenttiliiton, joka sisältää sen, että Jeesuksen sovitti syntimme ristin puulla ja hänen omansa saa kaiken sen, mikä Jeesuksella on ikuisiksi omaisuudekseen.

Ilman yhteyttä elävään Jumalaan ihmisellä ei ole mitään kestäväää toivoa. Kaikki mihin hän sydämensä toiveet perustaa romahtaa lopulta kuitenkin. Hänen elämästään puuttuu sydämen rauha.

Ihmissuhteiden monimutkaisia vyyhtejä ei ihminen voi aukoa eikä ratkoa. Ihminen oman syntisyytensä tähden ei ole vain heikko hoitamaan ihmissuhteita vaan kykenemätön siihen. Vain Jeesus Kristus kykenee siihen, sillä ihmissuhdeongelmien syvin syy on ihmisen synty ja syntisyys, eikä siitä ihminen omin neuvoin tai toisten tukemana kykene vapautumaan.

Vain Jeesuksen Kristuksen kautta taivaallisen Isän yhteyteen päässyt ja Pyhän Hengen lahjan saanut ihminen kykenee esim. sanan syvimmässä merkityksessä antamaan toiselle ihmiselle anteeksi eli palaamaan sellaisen ihmisen kanssa yhteyteen ja kanssakäymiseen, joka oli tehnyt hänelle aitoa ja kiipeää vääryyttä.

Vain Jeesuksen armahtama ja vapauttama kykenee katselemaan vielä pimeyden sitomia ja vääryyden vallassa olevia ihmisiä rakkauden ja kärsivällisyyden silmillä, koska hän tietää, että Jeesus on kuollut noidenkin ihmisten tähden. Vain Pyhän Hengen lahjan saanut ihminen voi päästä kokemaan sitä syvää yhteyttä, jonka Jeesus Kristus voi luoda omiensa välille.

Kun suomalaisissa seurakunnissa törmää jatkuvasti ihmissuhdeongelmiin ja keskinäiseen riitelystä, niin joutuu toki kysymään, mitä kristittyjen keskinäinen yhteys oikein on, kun seurakunnan keskelläkään ihmiset pelkäävät toisiaan eivätkä uskalla avata syvintä sisintään ja lähtevät "lätkimään", kun "se ja se on sellainen ja sellainen ja tekee sitä ja sitä".

Kristillinen seurakunta ja sen yhteys ei voi perustua "lämpimään ilmapiiriin", joka rapisee alta aikayksikön, kun saadaan aikaan riita usein mitättömän pienistä asioista. Kristillinen seurakuntayhteys ei voi myöskään perustua siihen, että kun "kaiken saa anteeksi", niin saa myös käyttäytyä miten tahansa.

Kristillinen seurakunta muodostuu ihmisistä, jotka saamastaan armosta ja pelastuksesta huolimatta ovat edelleen syntisiä. Seurakunnan keskellä on kilvoiteltava omaa syntisyyttä vastaan, mutta ei sisintään tukahduttaen, vaan vaeltamassa yhdessä valossa niin, että synnit ja vaikeat asiat käsitellään ja annetaan ja saadaan anteeksi, koska Jeesuksen veri on vuotanut molempien osapuolten syntien tähden Golgatan ristillä. (JP)

"Ei hän maksanut syntiemme mukaan, ei rangaissut niin kuin olisimme ansainneet." Ps.103:10

"On Kristus noussut kuolleista, halleluja, toivon saanut maailma, halleluja, halleluja." Virsi 92:1
Tässä toivossa elämme ja kuolemme. Jumalan armo ja syntien anteeksiantamus kantaa. Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen saamme uskoa ja turvata joka päivä aina siihen päivään, kun aikamme loppuu ja siirrymme Jumalan taivaaseen. (LP)

21.5.2008 Kristuksessa pysyminen

Helluntaipäivän virressä 113:2 veisaamme: "Oi pyhä Valo, valista, Kristusta meille kirkasta, hänessä että pysyisimme ja jälkiänsä seuraisimme. Herra armahda!"

Mitä on Jeesuksessa pysyminen? Se on elämistä uskossa luottaen Jeesukseen Vapahtajaan, syntiemme Sovittajaan. Hän todella haluaa antaa kaikki syntimme anteeksi. Hän ei niitä enää muistele. Niitä ei enää ole, kun olemme ne tunnustaneet ja hyljänneet. Saamme luottaa Jeesuksen Kristuksen täytettyyn työhön puolestamme Golgatan ristillä. Tätä sanomaa saa ottaa itselle omalle joka aamu, päivä ja ilta eli joka hetki. Jumala ei meitä koskaan hylkää eikä jätä, kun turvaudumme vaikka heikossa rukouksessa häneen. Hän on uskollinen. (LP)

17.7.2008 Edustamme Kristusta

Minä lähetän teidät kuin lampaat susien keskelle: olkaa siis älykkäitä kuin käärmeet ja viattomia kuin kyyhkyset... Älkää siis pelätkö ihmisiä. Ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi. Minkä minä sanon teille pimeässä, julistakaa se päivän valossa. Minkä kuulette kuiskattavan korvaanne, kuuluttakaa se katoilta. Matt. 10:16, 26-27

Kristityillä on tehtävä tässä maailmassa. Se on äärimmäisen tärkeä tehtävä, sillä siinä on kysymys toisten ihmisten iankaikkisesta pelastuksesta. Elleivät Herran omat ole kuuliaisia tehtävälleen, ympärillämme olevat ihmiset eivät saa kuulla pelastuksen evankeliumia ja heidän hukkumisensa syntiensä tähden kadotukseen tulee meidän vastuullemme. Paavali korostaa tätä näkökulmaa puheessaan Efeson seurakunnan vanhimmistolle seuraavasti:

"Siksi minä todistan teille tänä päivänä, että jos jotkut teistä joutuvat kadotukseen, minä olen viaton kaikkien vereen, sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa. (Apt. 20:26-27)

Pietari puolestaan muistelee saamaansa tehtävää seuraavaan tapaan: *"Hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että Jumala on asettanut hänet elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Apt. 10:42-43)*

Pyhä Henki antaa meille sanottavaksi ja puhuttavaksi sitä, mitä olemme Jumalan sanaa lukiessamme hiljaisina hetkinä kuulleet ikään kuin kuiskauksina. Evankeliumin julistus ei pääosaltaan ole ennakkoon valmistettujen puheiden pitämistä, vaan tietoista pitäytymistä siihen, minkä tiedämme sanomamme sisällykseksi. Herra on Tuomari, mutta hän armahtaa niitä, jotka häneen turvaavat.

Jeesus on siis lähettänyt meidät omansa tähän maailmaan edustamaan häntä, hänen lähettiläänään. Suomen suurlähettilään tehtävä esimerkiksi Japanissa ei ole neuvotella Japanin hallituksen kanssa - se tehtävä kuuluu ulkoministerille ja pääministerille. Hänen tehtävänsä on välittää Suomen hallituksen kan-

nanotot sellaisenaan Japanin hallitukselle. Lähettilään puhe on hallituksen puhetta. Mutta hän ei juuri siksi saa esittää omia käsityksiään.

Jeesuksen Kristuksen lähettiläällä ei liioin ole oikeutta eikä vapautta muuttaa sitä sanomaa, jonka Jeesus on omilleen uskonut. Jos hän pysyy uskollisena Herransa sanalle, hän saa nähdä, miten Jeesuksen sana vaikuttaa ihmisissä ja ihmisiä pelastuu ja tulee uskoon. Itse asiassa Jeesus lupaa tekstimme jälkeen näinkin paljon: *"Joka ottaa luokseen teidät, ottaa luokseen minut. Joka ottaa minut luokseen, ottaa luokseen Hänet, joka on minut lähettänyt."* (Matt. 10:40)

Jeesusta lähellä elävä kristitty tietää, että hänet on lähetetty myös omaan kotiinsa edustamaan Jeesusta. Hän edustaa Jeesusta myös työpaikallaan, koulussa, harrastusryhmissä, kaupassa, kadulla kävellessään, yhteiskunnallisissa toimissaan, lomamatkoillaan ja jopa nukkuessaan. Emme voi ottaa "kesälomaa" Jeesuksen antamasta tehtävästä, yhtä vähän kuin Jeesuskaan ottaa lomaa meistä huolehtimista. (JP)

5.11.2008 Jumala meidän luoksemme

Kun hän (Joosef) tätä ajatteli, hänelle ilmestyi unessa Herran enkeli, joka sanoi: "Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa luoksesi Mariaa, vaimoasi, sillä hänessä sinnyt on Pyhästä Hengestä. Hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään." Matt. 2:20-21

Eräs kristitty äiti, joka oli oppinut tuntemaan Jumalan pyhyiden lisäksi hänen käsittämättömän syvän armonsa ja laupeutensa, halusi kerran opettaa pienille lapsilleen, miten ihminen voi päästä Jumalan luo. Hän asettui seisomaan toiseen kerrokseen johtavien portaiden yläpäähän ja sanoi lapsille näin: "Kuvitelkaa, että minä olen Jeesus. Miettikääpä, miten te pääsisitte tänne ylös Jeesuksen luo nousematta portaita tai kiipeämättä kaiteita myöden?" Aikansa mietittyään lapset antoivat oikean vastauksen: "Pääsemme sinne, jos sinä tulet ensin alas ja sitten viet meidät sylissäsi ylös!"

Evankeliumin sanomassa on kysymys juuri siitä, että huolimatta meidän syvästä turmeluksestamme, halustamme paeta Jumalan edestä pimeytemme ja jopa vihostamme hänen totuuttaan kohtaan, hän ei ole kääntänyt selkäänsä meille, vaan suuressa rakkaudessaan tuli meidän keskellemme. Joulussa on siksi kysymys rakkauden ihmeestä. Ihminen ei pysty rakastamaan muuta kuin sellaista, mikä on rakastamisen arvoista, mutta Jumala äärettömässä hyvydessään osoittaa rakkautensa niille, joilla ei synnin tähden ole enää itsessään mitään arvoa: He ovat heikkoja, syntisiä, syyllisiä, jumalattomia, Jumalaa vihaavia.

Kuitenkin hänen rakkautensa, jonka syvyys mitattiin Golgatan ristin uhrilla antaa tällaisille arvon, he saavat armon, ilon rauhan, pelastuksen ja iankaikkisen elämän lahjaksi. Hän antoi oman pyhän vihansa kohdistua ja tyhjentyä omaan Poikaansa Jeesukseen Kristukseen, jotta hän voisi kääntää armolliset kasvonsa meihin päin. Jumala ei löytänyt meistä ainoatakaan tai pienintäkään syytä, miksi meidän pitäisi saada armo, mutta hän löysi oman Poikansa kärsimyksessä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa täyden syyn julistaa Jeesukseen turvaavat vanhurskaiksi, puhtaksi, Jumalalle kelpaaviksi ja ottaa heidät siksi ei vain syliinsä vaan antaa heille koko olemuksensa ihmeellisen elämän lahjaksi. He saavat tulla Jumalan omiksi lapsiksi.

Monet ovat ihmetelleet sitä tapaa, jolla Jumala tuli luoksemme. Hän ei tyytynyt vain tulemaan enkelien kaltaisessa hahmossa luoksemme. Olihan hän toki vuosisatojen saatossa epäluukuisia kertoja enkelienkin kautta kansalleen puhunut ja ilmestynyt. Mutta hän teki jotain paljon enemmän. Hän tuli meidän kaltaiseksemme, hän tuli ihmiseksi. Hän ei menettänyt piiruakaan omasta täydellisestä jumaluudestaan, kun hän syntyi Pyhän Hengen vaikutuksesta ihmiseksi. Mutta tuli aivan todelliseksi ihmiseksi. Missään vaiheessa täällä maan päällä vaeltaessaan, ristillä kärsiessään, ylösnousestuaan ja taivaaseen astutuaankaan ei luopunut siitä armon ihmeestä, että hän on todellinen ihminen ja kuitenkin 100% Jumala.

Tänäkin hetkenä Isän oikealla puolella istuu ei vain Jumalan Poika vaan myös Ihmisen Poika, täydellinen ihmisyyys täydessä jumaluudessa. Jeesus Kristus on ihmeiden ihme. Hänen olemuksensa edessä

voimme vain kumartua, niin kuin tekivät kedon paimenet ja aikansa oppineimmat viisaat. Hänelle kuuluu kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti.

Hän tuli meidän luoksemme, meidän kaltaiseksemme ja meidän joukkoomme. Hän tuli kuollakseen meidän puolestamme – kuolemankin tien hän kulki, niin kuin ihminen sen kulkee. Hän kulki sen, niin kuin syntinen kuolee. Hän kuoli kuolemamme, syntiemme rangaistuksen. Hän joi Jumalan vihan maljan loppuun asti. Hän teki se, ettei meidän tarvitsisi kokea mitään siitä itse. Mutta lopulta hän tulee uudesti-syntymisen ihmeessä Pyhässä Hengessä meidän sydämemme sisälle asti, Jumala meidän kanssamme. Jeesus vastaa sydämemme ikävään: *”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän!”* Yhteys Jumalaan on elämää isoilla kirjaimilla, se on iankaikkista elämää.

Armon ihmettä ja Jeesuksen olemuksen ihmettä ajatellessamme, neitseestä syntyminen on luonnollisin mahdollinen tapahtuma Jumalan tulossa meidän luoksemme. Emme me toki siihen sisältyvää ihmettä voi ymmärtää, mutta sen perusteella tiedämme, että Jeesus tuli kaikessa meidän kaltaiseksemme paitsi siinä suhteessa, että hänessä ei ollut syntiä. Hän oli se täydellinen Jumalan valitsema teurasuhri, joka saattoi ottaa kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen. Koska hän oli synnitön, hänen uhrinsa riitti peittämään ja poistamaan koko maailman syntivelan. (JP)

24.1.2009 Odota Herran paluuta!

Aikakaudesta ja määrähetkistä ei teille, veljet, ole tarpeen kirjoittaa, sillä te tiedätte varsin hyvin, että Herran päivä tulee kuin varas yöllä. ... Eihän Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hän on kuollut meidän puolestamme, että me, valvoimme tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan. 1 Tess. 5:1-2,9-10

Herra muistuttaa toisen tulemisensa olevan lähellä. Tiedän vallan mainiosti, mitä kyynisesti Raamattuun suhtautuvat ajattelevat: ”Niinhän se on aina ollut, että kun alkaa ilmetä maailmanlaajuisia kriisejä, uskovat alkavat tähtyä Jeesuksen paluun suuntaan.” Tähän sinänsä ehkä totuudenmukaiseen lauseeseen voi kätkeytyä kuitenkin varsin järkyttävä perusasenne, jota Pietari kuvaa jo toisessa kirjeessään (3:3-4): *Ennen kaikkea tietäkää, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheineen pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan ja sanovat: Missä on lupaus Hänen tulemuksestaan? Onhan siitä asti, kun isät nukuivat pois, kaikki pysynyt sellaisena kuin se on ollut luomakunnan alusta.*

Jeesuksen toisesta tulemisesta vaikenemisen tai sen tietoisuudesta torjumisen taustalla saattaa olla ihmisen synnillinen halu elää omien himojensa mukaan. Siksi Jeesuksen toinen tuleminen herättää pelkoa, koska siihen sisältyy jokaisen ihmisen sydämen syvyyksissä itävä pelko siitä, että joutuu lopulta tuomittavaksi omista synneistään. Euroopan ateistien bussimainostempaukset kertovat suoraa kieltä siitä. Jumalaa ei saa olla, koska muuten joutuisimme tuomiolle.

Päivittäisessä parannuksessa ja syntien anteeksiantamuksessa vaeltavalle uskovalle ihmiselle ei kuitenkaan ole mitään sen ihanampaa ja iloisempaa uutista kuin se, että Jeesuksen paluu on lähellä. Lopullinen pelastus kaikesta pahasta on pian käsillä, mitään vihaa ei tule hänen osakseen. Vihdoin saamme kasvoista kasvoihin nähdä Herran ja pysyä iankaikkisesti hänen luonaan. Jo nyt saamme sekä valvoessamme, että nukkuessamme olla hänen kanssaan. Mutta silloin ilman syntisyyttä, ilman kipua ja tuskaa. Hän on meidän ihmeellinen Vapahtajamme, joka on vuodattanut verensä meidän puolestamme suuressa rakkaudessaan meitä kohtaan.

Emme vain odota Herran pikaista paluuta, vaan saamme jopa jouduttaa sitä, niin kuin Pietari kirjoittaa: *Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemistä, jonka voimasta taivaat hehkuen sulavat ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat. (2. Piet. 3:11-12)*

Evangeliumin vieminen lähelle ja kauas jouduttaa Herran tuloa, sillä ennen hänen paluutaan evankeliumi on saarnattava todistukseksi kaikille kansoille. Samalla meidän on hyvä muistaa, että matkalla kirkkauden valtakuntaan ja kohti Herran paluuta, meidän on kilvoiteltava niin, että vaelluksemme kertoo siitä, mikä meitä edessäpäin odottaa.

Jeesus sanoo: *"Minä tulen pian!"* Emme tiedä milloin, yhtä vähän kuin tiedämme varkaiden saapumisen. Siksi käytämme joka päivä avaimia jopa monia kertoja. Meidän olisi ehkä syytä joka kerta lukkoja avatessamme muistuttaa itsellemme siitä, että Herran paluu on lähellä. (JP)

28.3.2009 Herra avaa oven

Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Pyhä, Tosi, jolla on Daavidin avain, ja joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Minä olen avannut eteesi oven, jota kukaan ei voi sulkea. Tosin sinun voimasi on vähäinen, mutta sinä olet ottanut sanastani vaarin etkä ole kieltänyt nimeäni. Ilm. 3:7-8

Kristityn elämän ja kristillisen seurakunnan elämän salaisuus ei ole siinä, kuinka voimakas hän/se on tai millaiset voimavarat, lahjat ja tulotaso sillä on käytettävissään. Ratkaisevaa on se, miten Herra Jeesus rajattomassa vallassaan ja voimassaan suhtautuu siihen. Hän tuntee ja tietää kaiken meistä. Mitään ei häneltä voi eikä tarvitsekaan salata.

Kun Herra avaa oven pienelle ja voimavaroiltaan mitättömälle, mitkään ulkoiset esteet eivät voi nostaa tietä pystyyn. Ratkaisevaa on se, että Herran oma ja hänen seurakuntansa pitää tiukasti kiinni Herran omasta sanasta. Niin pian kuin lipeämme siitä pois, olemme tuuliajolla. *"Jos jollakin on korva, hän kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille."* (JP)

27.7.2009 Rukous ja sen ehdot

Uskon rukous parantaa sairaan, ja Herra nostaa hänet jalkeille. Jos hän on tehnyt syntejä, ne annetaan hänelle anteeksi. Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että parantuisitte. Vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras. Jaak. 5:15-16

Silloin tällöin kuulee sanottavan: "Ihminen on rukoileva eläin." Tosiasiassa ihminen ei ole eläin, vaan Jumalan kuvaksi luotu olento. Ruumiimme on tosin rakennettu maasta ja maahan se palaa ja siltä osalta ihminen toki muistuttaa eläimiä. Ihminen on rajallinen olento ja ajassa eläessään hän on riippuvainen luonnosta. Mutta luodessaan ihmisen Jumala puhalsi häneen ikuisesti olemassa olevan hengen. Hän antoi ihmiselle kyvyn elää persoonallisessa yhteydessä Jumalan kanssa. Juuri siitä syystä ihminen rukoilee. Jokainen ihminen rukoilee. Tiukan paikan tullen vannoutunein ateistikin rukoilee. Ihminen ei voi olla rukoilematta.

Mutta yleisuskonnollisuudessa rukous muodostuu keinoksi saada toivottuja vastauksia, missä kiinnostuksen kohde ei ole se, ketä rukoillaan, vaan se mitä rukouksella saadaan. Sen sijaan Raamatussa rukous on vuoropuhelua eli kommunikaatiota Jumalan kanssa. Sen tavoitteena on päästä syvästi tuntemaan se, jonka kanssa keskustellaan, vastapuolen sydän ja tahto sekä ajatukset. Samalla oma sydän avataan sellaisenaan kaunistelematta vastapuolelle. Ei siis riitä, että Jumalalle puhutaan vaan sydämen tulee olla auki myös hänen puheelleen. Koska Herra puhuu meille sanassaan Raamatussa, on tärkeää, että rukoilemme myös avoimen Raamatun äärellä. Kun suuntaamme lukemamme Raamatun sanan Herralle, sekin on rukousta.

Rukouksen perusasenne on avuttomuus ja riippuvuus Herrasta. Tarvitsemme häntä, emme kykene itse - mutta hän kykenee ja osaa. Kysymys ei siis ole siitä, että rukouksessa pyytäisimme Jumalaa ikään kuin apuriksemme, vaan täydestä riippuvuudesta häneen. Ilman Jeesusta emme saa mitään aikaan. Rukouksessa tunnustamme siis, että sekä hengellinen että ajallinen elämämme on 100%:sti Jumalan varassa. Rukouksessa Jeesus edellyttää meiltä pienen lapsen asennetta. Lapsi tietää, ettei hän itse osaa eikä pysty ja samalla luottaa kokonaan vanhempiinsa.

Jumala odottaa meiltä harrasta rukousta. Se ei kuitenkaan tarkoita sielullista puristamista ja pinnistämistä, jonka nähtyään Jumala ikään kuin heltyisi antamaan sitä, mitä pyydämme. Siitä ei ole kysymys,

vaan sellaisesta hartaudesta ja innosta, jota pieni lapsi osoittaa huutaessaan apua vanhemmiltaan. Lapsi tajuaa, että ellei hän saa apua, hän ei voi elää. Mutta tällainenkaan hartaus ei ole syy siihen, että Herra vastaa. Hän näkee ja kuulee ja vastaa ennen kuin edes huudamme. Syy rukousvastauksiin on kokonaan hänen sydämensä armosta ja rakkaudessa. Rukous ei siis ole Jumalan edessä mikään ansiollinen suoritus. Rukouksen suuri voima ei ole itse rukouksessa vaan siinä väkevässä ja kaikkivaltiaassa Jumalassa, joka rukoukset kuulee. Siksi pienen lapsen rukous on yhtä voimallinen kuin vanhojen hurskaittenkin. Siksi niittenkin rukouksilla, jotka kokevat syvästi oman voimattomuutensa, on ihmeellinen voima.

Yllä olevasta raamatunkohdasta ilmenee, että rukouksella on ainakin kolme ehtoa. Niiden vallitessa saamme nähdä Jumalan ihmeellisiä tekoja:

Ensimmäiseksi mainitaan usko. Uskossahan on kysymys siitä, että henkilö, joka ei osaa eikä kykene tekemään jotain asiaa, pyytää sellaista tekemään sen, joka osaa, ja samalla luovuttaa koko asian tuon toisen hoitoon. Usko odottaa siis, että Jumalaa tekee kaiken sen, minkä hän lupaa ja on luvannut tehdä. Uskon vastakohta ei suinkaan ole uskon puute, vaan usko omaan kykyynsä itse selvittää omissa asioissaan. Usko edellyttää myös sitä, että uskon kohde saa vapaasti päättää, miten ja milloin hän rukouksiimme vastaa.

Toisena ehtona esitetään parannus eli se, että rukoilija tunnustaa syntinsä ja saa ne Jeesuksen Golgatalta vuotaneen uhriveren tähden anteeksi. Kaikki ja kaikenlaatuiset synnit saa anteeksi, jos ja kun ne Herran edessä tunnustaa ja armoa Golgatan Herralta anoo. Näin ollen uskovon rukous alkaa aina syntien tunnustuksella ja armon omistamisella. Se avaa avoimen yhteyden Jumalan sydämelle ja sitten saa kaikki mahdolliset ja mahdottomatkin asiat jakaa Herran kanssa.

Kolmantena seikkana meille muistutetaan, että uskovon rukous ei ole vain hänen oma asiansa, vaan hän rukoilee aina osana Kristuksen seurakuntaa. Missä kaksi tai kolme Herran omaa on rukoilemassa, Herra lupaa erityisen siunauksensa läsnäolonsa muodossa.

Tekstimme puhuu erityisesti rukouksesta sairauden keskellä. Herra voi vastata hyvin eri tavoin. Hän voi kerta heitolla parantaa syövän viime vaiheessa olevan, niin kuin hän teki muutamia vuosia sitten ystävällemme Johannes Lampiselle. Mutta Herra voi vastata myös niin kuin eräälle naislääkärille, joka oli viitisen vuotta sairastanut ja kertoi, että hänellä olisi aikaa enää hyvin vähän. Herra ei vastannut hänen rukouksiinsa parantamalla syöpää, vaan avaamalla hänelle oman rakastavan sydämensä ja ihmeellisen rukouksen maailman. Viime metreillä hän kiitti Herraa siitä läheisestä rukousyhteydestä, jota hän oli saanut sairastamisensa aikana kokea. Hän tiesi myös, että lopulta hänkin saisi täydellisen terveyden uudessa ylösnousemusruumiissa Herran luona. (JP)

29.11.2009 Kolminkertainen armo

"Neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimi Immanuel", mikä on käännettynä: "Jumala meidän kanssamme." Matt. 1:23

Raamattu ei juurikaan puhu siitä, että meidän pitäisi olla Jumalan kanssa, vaan siitä käsittämättömän suuresta armosta ja rakkaudesta, että Jumala on meidän kanssamme – silloinkin kun emme hänen läsnäolonsa millään tavalla koe. Hän on omiensa kanssa joka päivä.

Ihminen on olento, joka kaiken aikaa puhuu itselleen. Valtaosa tästä puheesta omalle sydämelle on kuitenkin kielteistä luonteeltaan. Näemme omat vikamme, puutteemme, virheemme, syntimme ja pimeät vaikuttimemme kovin hyvin. Niistä puhumme itsellemme kaiken päivää.

Saadaksemme rauhan ja varmuuden siitä, että pääsemme todellakin perille Herran kirkkauteen, kun meidän aikamme koittaa, meidän tulee katsella itseämme Jumalasta käsin, hänen silmillään. Jumala katselee meitä sekä Luojanamme, Lunastajanamme että pelastuksemme sinettinä Pyhässä Hengessä. Koko Pyhä Kolminaisuus suuntaa katseensa omiinsa.

Luojana Herramme vakuuttaa, että jo ennen maailmakaikkeuden alkua hän suunnitteli ja valitsi meidät juuri sellaisiksi kuin olemme voidakseen siunata meitä kaikella hengellisellä hyvällä. (Ef. 1:3) Luonteemme, lahjamme ja kykymme sekä myös se mikä meiltä toisiin ihmisiin verrattuna puuttuu, ovat Isän meillemme antamia. Olemme hänen mestariteoksiaan. Hän halusi meistä juuri sellaisia kuin olemme. Hän haluaa meidät, meidän elämämme, meidän rakkautemme, meidät kokonaan, koska hän rakastaa luomiaan suunnattomalla rakkaudellaan.

Herra ei lakannut rakastamasta, vaikka me ihmiskunnan kanssa lankesimme syntiin ja teemme syntiä synnynnäisen syntisyytemme tähden. Hän lähetti oman Poikansa ensimmäisenä jouluna maailmaan. Hän tuli kantaakseen meidän syntimme, antaakseen meille täydellisen syntien anteeksiantamuksen, niin menneisyyden kuin tämän päivän kuin tulevatkin syntimme hän otti kantaakseen Golgatan ristille ja nyt hän julistaa: "Kaikki on täytetty! Syntisi on sovitettu! Saat lahjaksi vanhurskauden ja iankaikkisen elämän!" (Ef. 1:7)

Mutta tähänkään ei hänen rakkautensa pääty. Julistetun ja vastaanotetun evankeliumin sanan välityksellä hän tulee itse Pyhässä Hengessä omiensa sydämeen, hän itse takaa sen, että yksikään hänen omistaan ei joudu hukkaan. (Ef. 1:13,14)

Evankeliumi on sanoma tästä Jumalan kolminkertaisesta rakkaudesta. Siksi jokainen Herran oma saa katsella itseään Herran silmillä ja saa julistaa omalle sydämelleen sitä ilosanomaa: "Olet Herran luoma – siksi hänen omansa. Olet Herran Jeesuksen verellä ostettu vapaaksi synnin syyllisyydestä ja tuomiosta - olet siksi Herran oma. Olet Pyhän Hengen lahjalla sinetöity ja varmistettu Herran iankaikkiseksi omaisuudeksi. Olet hänen ja siksi saat myös elää häntä varten, hänen armonsa kirkkauden kiitokseksi. Jumala on kanssasi! Immanuel! (JP)

29.1.2010 Hengellisen kasvun pysähtyneisyys

Jolla niitä (uskoa, hyveitä, ymmärtäväisyyttä, itsehillintää, kestävyyttä, jumalisuutta, rakkautta) ei ole, on sokea, likinäköinen, ja hän on unohtanut puhdistuneensa entisistä synneistään. 2. Piet. 1:9

Mikä aiheuttaa uskovan kristityn kasvun ja sen esteet? Toisen kirjeensä alussa ja lopussa Pietari korostaa, että uskovan kasvu tapahtuu Jeesuksen tuntemisen kautta. Hänet taas pääsemme tuntemaan Jumalan sanan lupausten kautta. Sanalla on ihmeellinen voima, kun se lahjoittaa sekä voiman elämään ja kasvuun että myös osallisuuden jumalalliseen luontoon. Pyhä Henki vaikuttaa sanan kautta kääntämällä katseemme kirkastettuun Vapahtajaamme.

Kuitenkaan tämä Herran ihmistä muuttava ja pyhittävä työ ei sivuuta meidän persoonaamme. Sana antaa kehotuksen ja sitä mukaan, kun olemme kuuliaiset sanalle, saamme kokea, miten Jumalan voima (ei oma voimamme) uudistaa meitä ja vaikuttaa toimeliaisuutta ja hedelmän kantamista. Uskovan kristityn kasvu ei siis koskaan ole voimakysymys vaan kuuliaisuuskysymys. Herran sanan sivuuttaminen ja tottelemattomuus sille riistävät meiltä kasvun.

Hengellisen kasvun pysähtyminen on tila, jota yllä lainattu jae kuvaa. Joudumme hengellisen sokeuden valtaan, jota kuvataan sanalla likinäköisyys. Näemme vain lähellä olevat ajalliset asiat. Näköala iankaikkisuuteen, taivaaseen, Jeesuksen paluuseen hämärtyvät. Likinäköinen näkee kyllä toiset ihmiset, heidän vikansa ja tuntee myös oman ahdistuksensa, mutta Herran kasvot, jotka loistavat evankeliumin sanasta, ovat peitossa. Kun päämäärä katoaa näköpiiristä, aletaan puuhastella kaikenlaisessa, jolla ei lopulta ole mitään iankaikkisuusmerkitystä ja joka lopulta joutuu tulen tuhoamaksi, niin kuin Pietari jatkossaan toteaa.

Syy tällaiseen tilaan on siinä, että uskova on menettänyt tajunsa siitä, kuinka suunnattoman suuri ihme hänen elämässään oli, kun hän sai Jeesuksen vuodatetun sovintoveren tähden kaikki syntinsä anteeksi. Armo on muuttunut itsestäänselvyydeksi, joka ei ihmeemmin ilahduta, koska taju synnin kauhistuttavuudesta on hiipunut pois. Mitään suurempia "konnuuksia" kun ei nyt ole aikoihin ollut omalla tunnolla. Likinäköinen vertaa helposti itseään toisiin, joilla "pyyhkiä" selvästi huonommin. Mutta näköala Jumalan pyhyyteen on kadonnut. Synnintunnustuskaava ja päästö kyllä osataan ja periaatteessa hyväksytään,

mutta ne ovat muuttuneet enemmän tai vähemmän tyhjiksi sanoiksi, koska Pyhän Hengen pienetkin synnit paljastavalle työlle ei enää löydy sijaa.

Paluu hengelliselle kasvu-uralle voi tapahtua vain uudessa parannuksessa, jossa toistuvasti palataan Jeesuksen Golgatan ristin ääreen. Pyhä Henki saa jälleen osoittaa pienetkin synnit Jumalan silmillä kauhistukseksi ja Golgata rakkaus alkaa jälleen vuotaa sydämeen ja sitä kautta elämän joka alueelle. Golgatalla näky taivaallisesta kirkkauden valtakunnasta uudistuu ja aito rakkaus niin Herraan kuin uskonveljiin ja sisariin sekä muihin vielä pelastuksen ulkopuolella oleviin ihmisiin syttyy uudelleen palaamaan. Herra kutsuu meitä palaamaan lähelleen! (JP)

24.3.2010 Ilon tähden

Edessään olleen ilon tähden Jeesus häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset, ja nyt hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. Hepr. 12:2

Kun tutkimme Jeesuksen kärsimystien tapahtumia, meidän on suhteellisen helppo samaistua opetuslapsiin ja heidän täydelliseen kyvyttömyyteensä arvioida itseään. Meidän on myös mahdollista ymmärtää jopa Juudas Iskariotia, joka kavalsi Mestarinsa, kun aavistelemme jotain oman sydämemme pahuudesta. Ylipappien kateus ja vallanhalukaan ei ole meille vieraita, kun tiedämme miten kateus synnyttää omassa sydämessämme vihaa. Pilatuksen taipuminen toimimaan vastoin sitä, minkä tiesi oikeaksi, löytää myös kaikupohjaa meissä, sillä oman edun ja turvallisuuden tavoittelu ajaa kovin usein ohi oikeudenmukaisuuden meidänkin elämässämme. Sotilaiden raakuus ja julmuus saattaa meitä hirvittää, mutta paljastaa kuitenkin välinpitämättömyytemme niistä ihmisistä, jotka tänäänkin joutuvat julmuuksien uhreiksi. Kansan pilkka ja iva ei myöskään ole meille tuntematonta, sillä meistä löytyy aimo annos halveksuntaa niitä kohtaan, jotka ovat mielestämme tavalla tai toisella ala-arvoisia.

Viime kädessä Golgatan kärsimystie kertoo meille, millainen on oikea tuomio ja rangaistus kaikesta siitä, minkä se ensin on meistä paljastanut. Golgatan tuska, Jumalan hylkäämäksi tuleminen, iankaikkisen rangaistuksen tuskan liekit, joiden keskellä Jeesuksen sydän ja olemus pakahtui tuskasta, on oikea ja tasapuolinen rangaistus juuri minun käsittämättömän suuresta syntisyydestäni. Ristin puulla näemme, mitä on helvetin tuska ja tiedämme lisäksi, että juuri se meille kuuluisi. Siksi Jeesuksen kärsimystien seuraaminen on ajoittain meille todella tuskallista. Jumalan pyhyys ja oma syntisyytemme paljastuvat kaikessa äärimmäisyydessään. Golgatan ristin tie on siis meille rankinta mahdollista Jumalan lakia, kun se kertoo, mikä syntistä ihmistä kohtaa rangaistuksena.

Niin tavattoman tärkeää kuin meille onkin nähdä Jeesuksen kärsimystie myös edellä kuvatusta näkökulmasta, vielä tärkeämpää on yrittää päästä näkemään jotain siitä, mikä Jeesuksen sydämessä liikkui kaiken tämän keskellä. Samoin myös sitä, millä tavalla hän suhtautuu ympärillään olleisiin ihmisiin – niin omiin opetuslapsiinsa kuin vangitsijoihinsa, tuomitsijoihinsa, ruuskijoihinsa ja pilkkaajiinsa sekä hänen kohtaloaan itkeviin naisiin.

Näemme ja kuulemme, miten Jeesus valmistaa opetuslapsiaan siihen, että he pakenevat hänen luotaan. Näemme hänet rajun rukoustaistelun jälkeen istumassa nukkuvien opetuslastensa vierellä. Näemme, miten hän parantaa Pietarin miekalla hutiloiman Malkuksen korvan. Näemme, miten hän suurella rakkaudella katsoo hänet kolme kertaa kieltänyttä Pietaria. Näemme, miten hän julistaa väärille tuomareilleen, että hän on tuleva kirkkaudessaan ja hän on lopulta tuova oikeuden maan päälle.

Näemme, miten Pilatus joutuu kohtaamaan totuuden Kuninkaan. Näemme, miten Jeesus kääntää säälittelevien naisten itkun parannuksen kehotukseksi. Näemme, miten Jeesus rukoilee ristiinnaulitsijoilleen anteeksiantamusta ja avaa ryövärielle tien taivaaseen.

Näemme, miten Jeesus ristiltä huolehtii äidistään. Lopulta näemme, miten Jumalan rangaistustuomio kärsitään loppuun Isän hyljätessä oman Poikansa. Mutta näemme myös, miten ristiltä kuuluu voitonhuuto: ”Se on täytetty!”

Jeesus kulkee kaiken tämän keskellä Kuninkaana ja Jumalan Uhrikaritsana koko tien ylösnousemuksen voittoon asti saadakseen sen ilon, että me pääsemme taivaaseen hänen luokseen. Näemme jotain itse Jumalan sydäimestä ja mielenlaadusta meitä kohtaan.

Getsemanen rukoustaistelussa Jeesus antoi täydellisen suostumuksensa Isälle. "Isä saat tuomita minut kadotuksen tuskiin ja pimeyden valtojen hyökkäyksen kohteeksi!" Saat tehdä sen minulle, jotta syntien-sä tähden hukkumassa olevat ihmiset pelastuisivat luokseni sinun kirkkauteesi.

Jeesus näkee rukoustaistelussa kaikki meidät, kaikkien meidän syntiemme suuruuden, hän tuntee jokaisen meistä nimeltä, kaikkien meidän kasvomme ikään kuin kulkivat hänen silmiensä editse. Jeesus antoi Isälle luvan laskea koko syyllisyytemme taakan hänen hartioilleen, koska hän yhdessä Isän kanssa ei mitään muuta niin hartaasti halua, kuin meidän pelastumistamme synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta iankaikkiseen elämään ja taivaan kirkkauteen. Getsemanessa ja Golgatalla loistaa taivaallinen rakkaus sinua ja minua kohtaan! (JP)

18.9.2010 Voitettu vihollinen

Jeesus sanoi heille: "Minä näin Saatanan putoavan taivaasta kuin salaman. Minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä, skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava. Älkää kuitenkaan iloitko siitä, että henget ovat teille alamaisia, vaan iloitkaa siitä, että nimenne ovat kirjoitetut taivaissa." Luuk. 10:18-20

Tämän Jeesuksen sanan korostus on selkeästi siinä, mistä pelastetun ihmisen ilo pulppuaa. Hän tietää olevansa Jumalan lapsi, koska hänen nimensä on elämän kirjassa taivaassa. Hän tietää saaneensa Jeesuksen Golgatalla vuotaneen uhriveren tähden syntinsä anteeksi ja iankaikkisen perinnön. Hän tietää, että Isän väkevä käsi suojelee häntä ja varjelee hänet lopulliseen kirkkauden valtakuntaan asti. Jumalan ihmeellinen ja täydellinen pelastustekonsa on hänen pysyvä ja ihana ilonsa ja kiitoksensa ja ylityksensä aihe.

Saamme myös tarttua alkuosan lupaukseen siitä, että Saatanan voima ja valta ei voi meitä viime kädessä vahingoittaa. Jeesus on antanut meille myös vallan tallata vihollisen voimaa.

Syy tähän on siinä, että varsinkin syvältä uskonnolliselta taustalta, erityisesti shamanistista ennustelua ja vainajahenkien luokseen kutsumista harjoittaneet, mutta sitten Herran luo päässeet nuoret kristityt saattavat joutua lähes käsittämättömän ankariin taisteluihin Saatanaa ja pahoja henkiä vastaan. Pimeyden vallat pyrkivät tekemään kaikkensa, että tällaiset uskon tulleet menettäisivät rohkeutensa, joutuisivat masennuksen ja epätoivon valtaan. Saatanan tavoite on tuhota Herran työtä ja kaikin keinoin vastustaa evankeliumin etenemistä.

Tällaisen taistelun keskellä on hyvä nostaa katse ristiinnaulittuun ja ylösnousseeseen Herraan Jeesukseen Kristukseen, joka on antanut meille sekä vallan tallata vihollista että välineen sen tekemiseen: Jumalan sanan totuuden miekan. Hengellisessä sodankäynnissä emme ole turvattomalla emmekä häviävällä puolella, koska Herra itse on kanssamme. Pimeys ei lopullisessa merkityksessä voi meitä vahingoittaa. Siksi rajuimmankin taistelun keskellä meiltä ei voi kukaan eikä mikään riistää pelastuksen iloa, jonka takeena on taivaaseen kirjoitettu nimemme.

Hänen (Jumalan) antamansa armo on kuitenkin vielä suurempi. Siksi hän sanoo: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrylle hän antaa armon." Olkaa siis Jumalalle alamaisia, mutta vastustakaa Perkelettä, niin hän pakenee teistä. Jaak. 4:6-7 (JP)

1.12.2010 Elämän ilmestyminen

Elämä ilmestyi,...Me julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän luona ja ilmestyi meille.... Hän ilmestyi ottamaan pois synnit.... Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia.... Me tiedämme tule-

vamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. 1. Joh. 1:2; 3:5 ;3:2

Jeesuksen tulo maailmaan oli Jumalan ilmestyminen meidän keskellemme. Kun opetuslapsen pyysivät: *"Näytä meille Isä!"* Jeesus vastasi: *"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."* Jumalan suuruuden voi kuka tahansa, joka ei ole joko fyysisesti sokea tai sydämeltään sokea, nähdä hänen valtaisissa luomisteoissaan. Mutta Jumalan Isän rakkauden voi päästä tuntemaan vain Jeesusta katselemalla. Hänet voimme nyt nähdä Raamatun sanasta. Hän puhuu siinä ja avaa Isän koko sydämen sille, joka avaa sydämensä hänen sanalleen.

Jeesuksen ilmestyminen ottamaan pois meidän syntimme oli täysin julkinen tapahtuma. Ristin tuskien keskeltä Golgatalla kaikui huuto: *"Se on täytetty!"* Sinuun ja minun syntivelkani on maksettu loppuun asti. Tunnustamalla, että juuri minun syntini aiheutti hänen kärsimisensä, ja ottamalla vastaan hänen sanansa: *"Isä anna heille anteeksi!"* saamme omistaa Jumalan varsinaisen lahjan, syntiemme anteeksiantamuksen.

Jeesuksen avaama yhteys Isään merkitsee nyt sitä, että syntinsä anteeksi saanut on tänään Jumalan lapsi, vaikka maailman pimeys hänen ympärillään tiivistyisikin kohti lopullista tuhoaan. Jumalan lasten keskellä voi tänään jo loistaa jotain taivaan kirkkaudesta pimeydessä vaeltaville. Elämä loistaa kuoleman keskellä.

Mutta edessämme on vielä uusi ilmestyminen. Herra Jeesus tulee täydessä kirkkaudessaan takaisin. Silloin hänen omansa pääsevät osallisiksi syvimmän kaipauksensa toteutumisesta. He ovat vapaat kaikesta synnistä ja pimeydestä, heistä tulee uudessa ylösnousemusruumiissa yhtä kirkkaita ja puhtaita kuin itse Herra Jeesus. Herran kirkkaus tulee heissä ilmeiseksi ja Jumalalle nousee ylistys ja kiitos hänen ihmeellisestä pelastuksestaan. (JP)

31.5.2011 Taivaassa istuva Ylipappi

Sen vuoksi, pyhät veljet, te, jotka olette osallisia taivaallisesta kutsusta, kiinnittäkää mielenne tunnustuksemme apostoliin ja ylipappiin, Jeesukseen. Hepr. 3:1

Jeesus astui taivaaseen 40. päivänä ylösnousemuksestaan eli helatorstaina. Astumalla ylös Isän luo Jeesus avasi meille tien perille asti, taivaan kirkkauteen. Omien sanojensa mukaan hän meni valmistaamaan meille sijaa eli pysyvän asunnon. (Joh. 14) Meidän tiemme kulkee samalla tavalla Herran pyhittämän haudan kautta uuteen ylösnousemusruumiiseen ja edelleen ylös Herran luokse. Jeesus lupasi tulla noutamaan omansa, niin että saamme lopulta katsella hänen kirkastettuja kasvojaan.

Jeesuksen astuminen taivaaseen merkitsi myös sitä, että Vanhan testamentin esikuvan mukaan hän uhrattuaan ruumiinsa Golgatan kummulla ikään kuin vei oman sovintoverensä kaikkein pyhimpään, taivaallisen Isän luo. Isä hyväksyi luokseen palanneen Pojan sovitus työn, ihmiskunnan syntien maksun. Siksi Isä antoi lupaamansa Pyhän Hengen Jeesukselle. (Apt. 2:33) Helluntaina Jeesus saattoi vuodattaa Pyhän Hengen näin sovitettun ihmissuvun ylle.

Tämän jälkeen Jeesus Suurena Ylimmäisenä Pappina suorittaa yhä esirukouspalvelua ajassa vielä matkaavien omiensa puolesta. Hänen rukouksensa takaavat sen, että he pääsevät osalliseksi lopullisesta pelastuksen täyteydestä. Suuntaamalla katseemme ja mieleemme häneen, joka kaiken aikaa kantaa meitä rukouksin, saamme rohkeuden tunnustaa hänen nimeään.

Ilmestyskirja osoittaa, että taivaassa Jeesuksella on myös ratkaisevan tärkeä tehtävä johtaa maailman historian kulkua rajujen lopputaisteluiden kautta siihen asti, että kaikki Herran viholliset on alistettu Hänen jalkojensa alle. Lopulta viimeisen tuomion jälkeen avautuu pelastetulle morsiusseurakunnalle Karitsan häätjuhla, jossa Jumala on oleva kaikki kaikessa.

Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. (Hepr. 12:1-2) (JP)

"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukana on uudestisynttänyt meidät elävään toivoon." 1 Piet. 1:3

Elävä toivo on uudestisyntyneen ihmisen suurin rikkaus tässä elämässä ja tulevassa. Ikuisuus ilman toivoa on pelottavaa. Toivo Kristuksessa antaa elämälle tarkoituksen. Elämä on ikuisuuden esikartano. Toivon Herra antaa myös elämälle vastuun. Ikuisuus ilman Jumalaa on toivottomuutta. Haluatko kuulua siihen ryhmään, jolla on toivo Jumalassa? (LP)

28.11.2011 Hoosianna, Herra auta!

Jeesuksen edellä ja jäljessä kulkevat huusivat: "Hoosianna, siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä! Siunattu olkoon isämme Daavidin valtakunta, joka on tulossa! Hoosianna korkeuksissa!" Jeesus saapui Jerusalemiin ja meni temppeliin. Mark. 11:9-11

Ihminen on kuin muurien ympäröimä kaupunki. Meillä on omat porttimme, joiden kautta päästämme ihmisiä ja asioita sisälle omaan elämäämme. Meillä on myös portit, joiden kautta päästämme omia ajatuksiamme ulos toisten ihmisten elämään.

Kaupunkilainnoituksemme sisällä on temppeli, joka määrää millaiset asiat elämässämme ovat tärkeitä ja ketä elämällämme palvelemme. Siellä asuu myös kuningas, joka tekee päätökset käytännöllisessä elämässämme niiden arvojen perusteella, jotka hän temppelistä saa. Kaupungissamme asuu myös oppineiden miesten joukko, joka selittää mahdollisimman viisaasti, miksi kuninkaan on toimittava juuri niin kuin hän tekee.

Muurilla pyrimme varjelemaan sydämemme kaupunkia ulkoisilta vaaroilta ja uhilta. Muurit tarjoavat myös suojan sille, etteivät toiset ihmiset pääse näkemään miten likaista ja saastaista osassa kaupunkia on. Muurit kärkevät taakseen kaksoiselämää, jossa ulospäin saatetaan olla hyvinkin hurskaita, mutta silti saatetaan salassa harjoittaa iljettäviä syntejä.

Jeesus saapuu tällaiseen kaupunkiin. Hän tulee aivan selkeä päämäärä mielessään. Hän haluaa päästää sisällemme. Hän ei tule väkivalloin ja muurejamme tai porttejamme murtaen. Hän tulee ikään kuin sydämemme ovelle ja kolkuttaa. Hän käy sisälle, jos ja kun hänelle avataan sisältä käsin.

Mutta kun hänet päästetään sisälle, hänellä on aivan selkeä päämäärä, mitä hän tekee. Hän saapuu vallankumousta tekemään. Ensiksi hän menee temppeliin, jota silloin piti hallussaan rahanhimo ja ajallisen edun tavoittelu, vallanhalu ja uskonnollinen ylpeys. Jeesus tarttui ruoskaan ja puhdisti temppelin kauppamiehistä. Hän palautti temppelin taivaallisen Isän rukous- ja palvonta paikaksi. Hän paransi temppelissä monia ihmisiä ja niin hän tekee tänäänkin. Hän parantaa sydämemme temppelin haavoja ja puhdistaa sen paikaksi, jossa Herra saa puhua ja ilmaista oman tahtonsa. Pienten lasten ylistys temppelissä kertoo, millainen on Herran puhdistama sydän. Sieltä nousee lapsen uskon kiitos ja ylistys Herran armosta.

Mutta sitten Herra suuntasi askeleensa kohti kuningasta ja valtaa pitävää keisarin edustajaa Pilatusta. Nyt hän kulki tosin vangin hahmossa, mutta siitä huolimatta hän julisti olevansa Totuuden Kuningas ja tulevansa kerran takaisin suuressa kirkkaudessa. Ristin tiellä Jeesus vapautti meidät väkivallasta rakkauteen, himojen temmellyksestä puhtauteen. Hän ottaa kärsimisensä kautta linnamme hallintaan, jossa valo näyttää liian ja Jeesuksen veri puhdistaa kaiken, minkä valo paljastaa. Totuuden sanalla Jeesus myös alistaa meidän oppineisuutemme Jumalan viisauden alle.

Puhdistetun kaupungin porteista alkaa käydä ulos nyt uusi liikenne. Ei enää kauppiaiden voitonhimon vaan evankeliumin lahjan levittäjien liikenne.

Jeesus saapui ja saapuu meidän kaupunkilinnaamme kuninkaana ja vapauttajana, mutta hän tekee sen nöyränä ilman mitään pakkoa.

Aasilla ratsastaminen oli Israelissa kuninkuuden merkki toisin kuin Rooman valtakunnassa, missä kajalettiin korskeilla orheilla. Kuninkaallisuudesta kertoo se suvereeni tapa, jolla Jeesus hallitsi aasin varsa, jolla kukaan ei ollut vielä ratsastanut. Vain ”todellinen cowboy” kykenee vikuroivan aasin ottamaan hallintaansa ensi ratsastuksella. Jeesuksen rakkaus ja taito riittivät siihen sekä aasin että myös meidän vikuroivien sydäntemme kohdalla.

Tällaiselle kuninkaalle kuuluvat tervehdyshuudot: ”Hoosianna! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen! Daavidin Poika!” Hoosianna sanahan tarkoittaa ”Herra auta ja armahda”. Huudolla Jeesusta sydämeensä vastaanottava tunnustaa Jeesuksen siksi ainoaksi, joka kykenee auttamaan ja armahtamaan. Siunauksen toivotuksella vastaanottaja tunnustaa, että hän on se ainoa, joka kykenee taivaallisen siunauksen sydämemme kaupunkiin tuomaan. Daavidin Pojaksi tunnustaminen merkitsee sitä, että luovutamme vapaaehtoisesti hallintavallan tälle Kuninkaalle.

Palmun oksien ja lehvien heilutus kertoo siitä, että tämä Kuningas on lopulta johtava meidät maahan, jossa vallitsee ikikesä. Maahan, jossa elämän puun hedelmät antavat iankaikkista elämää ja lopullista parantumista. Vaatteiden levitys kertoo siitä, että tällä Kuninkaalla on ehdoton hallintavalta meidän elämäämme nähden. Mutta hän hallitsee, jotta me saisimme elämän, sillä hän on Vapauttaja-kuningas. Ristin puulla ja ylösnousemuksen aamuna hän kukisti synnin, kuoleman ja Saatanan vallan ja lahjoittaa nyt meille armon, ikuisen elämän ja rakkautensa vallan. (JP)

28.11.2011 Mikä on ihminen!

Kun minä katselen taivasta, sinun kättesi työtä, kuuta ja tähtiä, jotka olet asettanut paikoilleen - mikä on ihminen! Kuitenkin pidät sinä hänestä huolen.” Ps. 8:4-5

Jumalan huolenpito on ollut ihmeellistä. Hänen johdatuksensa on ollut usein hyvinkin yllättävää. Koko pienen elämäni on Herra minua auttanut ja varjellut. Itse en sitä ole juuri ymmärtänyt. Hän on antanut minulle hyvät vanhemmat ja sisarukset eli kodin, jossa kasvaa.

Suurinta on ollut Jumalan antama armo ja anteeksiantamus. Jumalan rakkaus on välillä tehnyt hyvinkin kipeää. Hän on vienyt syville vesille, joissa on ollut vaikea kahlata eteenpäin. Kuitenkin on elämä jatkunut monista vaikeuksista ja sairauksista huolimatta. Kaiken yllä on ollut Jumalan käsittämätön rakkaus. Ilon ja kiitoksen virrat ovat välillä saartaneet minut, vaikka ahdistuksen aallot ovat lyöneet kovina. (LP)

30.1.2012 Kuninkaan tahto

Ylimmäinen pappi sanoi Jeesukselle: ”Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika?” Jeesus vastasi hänelle: ”Itsepä sen sanoit. Minä sanon teille: tästä edes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä.” Matt. 26:63-64

Jeesus on Kuningas, Vapauttajakuningas. Se merkitsee sitä, että hänellä on selkeä tahto ja hän haluaa tahtonsa tapahtuvan. Puhuessaan Isälle tästä tahdostaan hän antaa ymmärtää, että se ei ollut jotain sellaista, josta voitaisiin neuvotella. Kysymys oli Jeesuksen peruuttamattomasta päätöksestä. Rukouksen vastaanottajan Vanhurskaan Isän tahto oli ja on täsmälleen sama. Syy minkä vuoksi syntinen ihminen voi päästä armosta, pelastuksesta ja taivaasta osalliseksi ei ole hänen oma tahtonsa vaan Kuninkaan tahto. Johannes kuvaa tätä asiaa evankeliumin alussa näin:

Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. He eivät ole syntyneet verestä, eivät ihmisen tahdosta eivätkä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. (Joh. 1:12-13)

Paavali toteaa saman asian voimakkaasti: *Herra sanoo Moosekselle: "Minä armahdan, kenet armahdan, ja osoitan laupeutta, kenelle osoitan." Asia ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka armahtaa. (Room. 9:15-16)*

Koska perille pääsymme on Vapauttajakuninkaamme Jeesuksen Kristuksen käsissä, voimme olla täysin turvalliset. Hän valmisti ristin uhrillaan ja ylösnousemuksellaan täydellisen pelastuksen. Hän kykenee myös viemään meidät omaan kirkkauteensa, taivaalliseen hääiloon, jossa saame katsella Herraa kasvoista kasvoihin. Siellä kaikki murhe pakenee ja sydämen täyttää kiitos ja ylistys ihmeellistä Vapauttajaa kohtaan.

Jeesuksen kuninkuus tapahtuu siis täällä ajassa totuuden ja rakkauden sanan voimalla. Hän ei tänään tunkeudu väkivalloin kenenkään sydəmiin. Silti hänellä on kakki valta taivaassa ja maan päällä. Kaikkien tapahtumien keskellä hän on lopulta vievä maailmanhallintansa lopulliseen voittoon. Lopullista valtakuntaa kuvataan näin:

Hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2. Piet. 3:13) (JP)

27.3.2012 Toivon ankkuri

Näistä kahdesta järkkymättömästä asiasta, joissa Jumala ei ole voinut valehdella, me saamme vahvan rohkaisun, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni toivosta siihen, mitä on tuleva. Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ulottuen väliverhon sisäpuolelle asti. Jeesus on mennyt sinne edellä juoksijana meidän puolestamme, tultuaan ikuisiksi ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan. Hepr. 6:18-20

Japaninkielessä sana "toivo" kirjoitetaan kahdella merkillä, joista ensimmäinen tarkoittaa "vähäistä" ja tulee kuvasta, jossa saksilla leikataan lopuillaan olevaa kangasta. Toinen merkki yksinäänkin tarkoittaa toivoa ja se muodostuu kolmesta osasta, jotka alun perin tarkoittavat "kuolemista", "lihaa" ja "helmipalloa". Eli kun elämä käy vähiin, ruumiimme kuolee, mutta jäljelle jää helmi, kysymys on toivosta. Toivo on siinä, kun elämä lähenee loppuaan ja ruumis ravistuu ja lopulta kuolee, mutta lopputuloksena onkin helmikruunu. Jälkimmäiseen merkkiin sisältyy myös ajatus kauas katsomisesta. Tunnetusti helmi on simpukan kyynelien synnyttämä, joten Ilmestyskirjan kuvaamat taivaan helmiportit ovat Jeesuksen Getsemanessa ja Golgatalla vuodattamien kyynelten tulos.

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa. Niin kauan kuin on toivoa, jaksaa elää. Toki lukemattomien ihmisten toivo on perusteetonta ja väärää ja johtaa lopulta epätoivoon. Jumalattomalla ei ole kestävää toivoa. Sen sijaa uskova kristitty elää niin kuin jännitysromaanin lukija, joka on varmuuden vuoksi lukenut kirjan viimeisen sivun. Silloin kun jännitys käy sietämättömäksi, hän voi lohdutella päähenkilöä sillä, että kyllä hän vielä selviää. Uskova tietää Raamatun perusteella, mitä hänelle lopulta tapahtuu, vaikka matkalla on vielä paljon epäselvää. Siksi hän voi olla hyvässä turvassa myrskyjenkin keskellä.

Toivo sanalla on kaksi eri merkitystä. On se toivo, jolla toivotaan ja se toivo, jota toivotaan. Edellinen on ihmisen sisäinen tila ja jälkimmäinen on ulkoinen todellisuus, johon sydän voi tarttua. Kristityn toivossa ei ole kysymys toiveista, vaan jostakin sellaisesta, joka on tulevaisuudessa edessäpäin ja on täysin varmaa.

Jeesusta kuvataan yllä toivon ankkuriksi. Kuva on normaalitilanteeseen nähden ylösalaisin. Jeesus on ankkuri, joka on heitetty taivaalliseen kirkkauteen. Hänestä lähtee sitten ankkurikettinki alaspäin. Sen toisessa päässä on uskovan sydämessä asuva Pyhä Henki, joka pitää kettingistä kiinni yhtä tiukasti kuin Jeesus taivaan päässä. Sitten Pyhä Henki alkaa vinssata kettinkiä sisään, niin että elämän purtemme lopulta nousee Jeesuksen luo kirkkauden valtakuntaan.

Uskovan kristityn toivo perustuu siis kokonaan siihen, mitä Jeesus ja Pyhä Henki saavat aikaan. Toivo ulottuu myös aina iankaikkisuuteen asti. Se perustuu Jeesuksen täytettyyn uhriin Golgatan ristillä ja se suuntaa uskovan mielen kaikessa tekemisessä ja vaeltamisessa toivon kohteeseen Herraan itseensä. Pietari kuvaa sitä kirjeessään näin:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten. (1. Piet. 1:3-4)

Vanha suomalainen sanonta kuvaa tämän toivon vaikutusta arkielämään. ”Käsi aurassa ja sydän taivaassa.” Tämän päivän kielellä se ehkä kuuluisi: ”Kädet näppäimistöllä, mutta sydän taivaassa.” Tämän sanonnan vastakohtahan kuuluu ”Kädet näppäimistöllä ja sydän seuraavassa tilipussissa”. Jos toivomme perustuu ajalliseen, se voi romahtaa yhdessä silmänräpäyksessä niin kuin esimerkiksi vuoden takaisessa tsunamissa lukemattomat ihmiset menettivät kaiken omaisuutensa ja ajalliset tukensa.

Toivo, joka suuntaa mieleemme taivaaseen ja sieltä palaavaan Kristukseen vaikuttaa uskovan vaellukseen sitä pyhittäen ja puhdistaen. Hän tietää kaikessa tekemisessään palvelevansa Herraa ja hän mittaa kaikkea taivaallisesta toivosta käsin. Moni asia menettää merkityksensä taivaallisessa valossa ja monesta tulee todella tärkeitä. Menestyksen mitaksi muodostuu se, miten voisi auttaa myös muita tähän taivaalliseen toivoon. Vaivannäkö Herrassa ei jää turhaksi. (JP)

”Meidät on lähetetty sanomaan toinen toisillemme: ole rohkea”

Kristitty on Kristukseen katsoessaan ehdottomasti optimisti. Jeesus antaa meille kelvottomille tulevaisuuden ja toivon. Jeesus vakuuttaa katuvalle jatkuvasti anteeksiantamusta. Jeesus ylläpitää meissä toivoa. Kerran pääsemme kompuroimisesta huolimatta taivaaseen, kuoleman kautta. Se tapahtuu yksin armosta Jeesuksen tähden. (LP)

18.5.2012 Odotatko Jeesusta?

Jeesus oli antanut lähetyskäskyn mennä kaikkeen maailmaan ja saarnaamaan evankeliumia. ”*Ja kun Jeesus oli tämän sanonut, kohotettiin hänet ylös heidän nähtensä ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään.*” Helatorstain tilanne etenee vielä. Ihmiset olivat ymmällä. Kaksi miestä ilmestyi valkeissa vaatteissa. He sanoivat: ”*Mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän.*” Jeesuksen toisesta tulemisesta Kuninkaana ja Valtiaana ei paljon puhuta kirkoissa. Me kristityt odotamme Jeesuksen palaamista tänne maailmaan. Odotatko sinä Jeesusta? Odotanko minä? (LP)

12.7.2012 Jumalan lahjoja

Suomen vihreys ja kauneus on ollut suurenmoista Jumalan ja Luojan rakkautta Suomen kansalle. Suomalaisilla on paljon kiitosaiheita Jumalalle: puhdas luonto ja vesi sekä jokapäiväinen leipä ja turvallisuus.

Saamme myös kokoontua vapaasti jumalanpalveluksiin ja lukea Raamattua kenenkään estämättä. Ehkä tämä helppous ja ihanuus aiheuttaa meissä laiskuutta ja itsekkyyttä. Myös rupeamme vikoilemaan muita kristittyjä, kun elämä sujuu liian kevyesti. Tulee kyräilyä ja riitaisuutta eri opin korostuksissa. Eino J. Honkanen totesi aikanaan, että ”antaa kaikkien kukkien kukkia ja olkaamme valtakuntakristittyjä.”

Meillähän olisi tarkoitus mennä samaan taivaaseen. Jeesushan ottaa meidät siellä vastaan ja asettaa meidät pöytään suurelle illalliselle ja rupeaa palvelemaan vyöttäen itsensä. Ei siinä ole eriseuraisuutta tai erillistä ehtoollista ja pöytää eri ihmisille, vaan kaikki me olemme silloin yhdessä. Olen aina toivonut kristittyjen löytävän ehtoollispöydässä todellisen yhteyden, Kristuksessa Jeesuksessa jo täällä ajassa. Pelastumisemme on yksin armosta. Emme voi kerskata mistään. Kaikki on saatu armosta Jeesuksen uhrikuoleman ja ylösnousemuksen kautta. Tästä saamme ansiottomina kiittää ja iloita jokaisena päivänämme. (LP)

30.9.2013 Ketkä pelastuvat?

Kun Jeesukselta kysyttiin: "Herra, onko niin, että vain harvat pelastuvat?" Jeesus vastasi: "Kilvoitelkaa päästäksenne sisään ahtaasta ovesta. Minä sanon teille: monet yrittävät mennä sisään mutta eivät siihen kykene."(Luuk. 13:23-24)

"Mitä tapahtuu ihmisille, jotka eivät ole kuulleet Raamatun sanomaa tai jotka kuuluvat muihin uskonto-kuntiin? Joutuvatko he ikuisen kadotukseen?"

Jeesus oli usein kiinnostunut enemmän kysymystemme motiiveista kuin itse kysymyksistä. Moni suomalainen, joka on kuullut evankeliumin, mutta ei ole sitä halunnut ottaa vastaan, kyselee muiden ihmisten kohtaloa saadakseen yhden lisäsyyn sille, ettei halua tehdä parannusta omista synneistään ja kääntyä Herran puoleen. Tällaiselle kyselijälle Jeesus kehottaa ottamaan todesta pelastuskysymyksen omassa elämässään.

Mutta useat uskovat japanilaiset ystäviäni kyselevät samaa asiaa jo kuolleiden lähiomaistensa kohdalta. Heille tiivistän vastaukseni usein näin:

"Kysymykseesi minä en kykene vastaamaan, koska minä en ihmisten iankaikkisesta kohtalosta päättä. Asiasta päättää Jumala, joka on oikeudenmukainen ja rakastava. Voin täysin luottaa siihen, että Hän ei tule tässä asiassa tekemään mitään virheitä tai vääryyttä."

Suomalaisen kysyjän taustalla on usein tämän päivän voimakas korostus ihmisen oikeuksista. Jos jotkut pelastuvat, niin muillakin täytyisi olla sama oikeus saada pelastua. Mutta Raamatun keskeisin sanoma on se, että pelastus on yksin armosta eikä kenelläkään ole mitään oikeutta pelastua. Esimerkiksi jos joku murhasta tuomittu vanki anoo ja saa presidentiltä armahduksen, se ei merkitse sitä, että jokainen murhamies automaattisesti armahdettaisiin. Armoon ei sisälly mitään oikeutta.

Raamatun selkeä perusopetus on, että kaikki ihmiset ovat syntisiä aivan poikkeuksetta. Siinä ei ole mitään eroa Raamatun evankeliumin kuulleiden tai muiden uskontojen edustajien välillä. Jos siis koko ihmiskunta ensimmäisestä viimeiseen asti, tämän kirjoittaja ja lukija mukaan lukien, joutuisi iankaikkiseen kadotukseen eli Jumalan pyhän tulen rangaistukseen synneistään, tapahtuisi ainoastaan ja vain oikeus ja vanhurskaus.

Jokaisen ihmisen omatunto todistaa hänet syntiseksi ja syylliseksi, niin kuin Raamattu sanoo:

Silloin (tuomion päivänä) hän (Jumala) maksaa jokaiselle hänen tekojensa mukaan: niille, jotka hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta, kunniaa ja katoamattomuutta, hän antaa iankaikkisen elämän, mutta niiden osaksi, jotka ovat itsekkäitä eivätkä tottele totuutta vaan vääryyttä, tulee viha ja kiivaus. Tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen sielulle, joka tekee pahaa, ensin juutalaisen, sitten myös kreikkalaisen! Mutta kirkkaus, kunnia ja rauha jokaiselle, joka tekee hyvää, ensin juutalaiselle, sitten myös kreikkalaiselle, sillä Jumala ei katso henkilöön. (Room. 2:6-11)

Puhuessaan tuomiosta Jeesus korostaa sitä, että kukin saa sen mukaan mitä on tehnyt, mutta niiden saama rangaistus, jotka ovat tehneet tietämättään syntiä, on lievempi kuin niiden, joilla oli suurempi vallo. Eli viimeisellä tuomiolla evankeliumin kuulleet, mutta sen hyljänneet saavat kovemman tuomion kuin ne, jotka tekivät syntiä vain omantuntonsa todistuksen hämärämmässä valossa.

Raamatun toinen yhtä keskeinen totuus on se, että Jumala tahtoo jokaisen ihmisen pelastusta siis sitä, että jokainen tunnustaisi syntinsä ja turvautumalla Jeesuksen uhrikuolemaan ristillä saisi syntinsä anteeksi ja iankaikkisen elämän: *Sillä niin on Jumala rakastanut maailmaa, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi ikuinen elämä. (Joh. 3:16)*

Kun uskovat kristityt julistavat evankeliumia ja kehottavat ihmisiä uskomaan Jeesukseen, he tietävät, että ei ole mitään muuta pelastustietä kuin usko Jeesukseen eikä kukaan voi millään muulla tavalla vapautua edessä olevasta oikeudenmukaisesta rangaistuksesta. On siis vain niitä, jotka ovat jo armosta pelastuneet, ja niitä, joiden on saatava pelastua. Heille pitää saada evankeliumi viedyksi niin pian kuin mahdollista, jotta he voisivat uskoa.

Kysymys siitä, olisiko niillä, jotka eivät koskaan saaneet kuulla evankeliumia, mahdollista saada kuulla se kuolemansa jälkeen, on pitkään askarruttanut Raamatun lukijoita ja tutkijoita, sillä paria Pietarin ensimmäisen kirjeen kohtaa on niin tulkittu. Tosin sellainen tulkinta on myös kiistetty. Ne kuuluvat:

Kärsihän Kristuskin kerran syntien tähden, vanhurskas väärintekijöiden puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Lihassa ollessaan hänet tosin surmattiin, mutta hengessä hänet tehtiin eläväksi. Hengessä hän myös meni ja saarnasi vankeudessa oleville hengille, jotka muinoin olivat tottelemattomia, kun Jumala pitkämielisesti odotti Nooan päivinä, jolloin rakennettiin arkkiä. Siinä pelastui veden kautta vain muutamia, yhteensä kahdeksan ihmistä. (1.Piet. 3:18-20)

Mutta heidän on tehtävä tili hänelle, joka on valmis tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Sitä varten niillekin, jotka ovat kuolleet, on julistettu evankeliumi, että heidät tosin olisi tuomittu lihassa kuten muutkin ihmiset mutta että he saisivat elää hengessä, niin kuin Jumala elää. (1.Piet. 4:5-6)

Jeesus siis kävi tuonelan vankeudessa olevien luona julistamassa evankeliumia. Selkeästi Pietarin ilmoittama asia koskee ainakin Nooan aikalaisia. Koskeeko se myös kaikkia niitä, jotka eivät koskaan ole evankeliumia kuulleet, ei Raamatusta selviä. Lisäksi jälkimmäistä kohtaa on tulkittu tarkoittamaan vain hengellisesti kuolleita.

Jos on niin, että kuolleet, joilla ei eläessään ollut tilaisuutta kuulla evankeliumia, saavat sen kuulla, niin heilläkään ei ole mitään muuta tietä pelastukseen, kuin uskoa Jeesukseen, niin kuin Pietari toteaa:

"Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa. Taivaan alla ei ihmisille ole annettu muuta nimeä, jossa meidän on tultava pelastetuiksi." (Apt. 4:12)

Meille, jotka olemme evankeliumin jo täällä ajassa kuulleet, ei kuitenkaan kuoleman jälkeen ole enää toista mahdollisuutta pelastukseen, jos olemme Jeesuksen hyljänneet. Siksi Jeesus kehottaa:

"Kilvoitelkaa päästäksenne sisään ahtaasta ovesta." (JP)

1.12.2013 Syntynyt ja tullut

Pilatus sanoi hänelle: "Sinä siis kuitenkin olet kuningas?" Jeesus vastasi: "Itse sinä sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten olen syntynyt ja tullut maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni." Joh.18:37

Miksi synnyin ja mitä varten elän? Vielä elämänsä viimeisillä metreillä ihmiset kyselevät tätä riippumatta siitä, ovatko he uskovia vai ateisteja.

Pilatuksen kysymykseen Jeesuksen kuninkuudesta, Jeesus vastasi kertomalla, mitä joulu hänelle itselleen merkitsi. Hän käytti siitä kahta eri ilmaisua: syntymistä ja tulemistä. Molemmat tarvittiin, sillä syntymässä on kysymys kokonaan uudesta alusta, mutta tulemisessa taas jo olemassa olevan ilmestymisestä paikalle.

Joulu merkitsi siksi ensiksikin uuden alkua, sellaista mitä sitä ennen ei vielä ollut. Pyhä Kolminainen Jumala syntyi ihmiseksi. Jumala, joka loi ihmisen, arvosti ihmisyyttä siihen määrään asti, että otti itselleen ihmisen hahmon. Ylös haudasta noustuaankin Jeesus Kristus on yhä edelleen sekä täydellinen Jumala että täydellinen ihminen ikuisesti.

Toiseksi joulu merkitsi sen Jumalan Pojan tulemistä maailmaan, joka oli hamasta iankaikkisuudesta ollut Isän luona kirkkaudessa. Jeesus tuli maailmaan, jonka Hän itse oli luonut.

Jeesus syntyi ja tuli maailmaan tiettyä tehtävää varten. Jeesus tuli ottamaan hallintaansa ihmiset, jotka syntyivät erottanut Jumalasta. Hän syntyi voittaakseen pimeyden vallat, jotka pitivät ihmisiä synnin kahleissa. Hän syntyi kukistamaan kuoleman vallan. Kuninkuus Raamatussa merkitsee ensi sijassa kansan vapauttamista elämään turvassa. Jeesus tuli sellaiseksi hallitsijaksi.

Vastauksessaan Pilatukselle Jeesus selitti myös, millä tavalla hänen hallintavaltansa toteutuu. Jeesus itse on Totuus ja hän hallitsee totuudella. Hiukan aiemmin Jeesus oli julkisuudessa todennut näin:

"Jos te pysytte minun sanassani, te todella olette minun opetuslapsiani ja tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita." (Joh. 8:31-31)

Vain ne, jotka suostuvat totuuden valoon, tunnustavat totuuden valossa oman pimeytensä, syntisyytensä ja pahuutensa, voivat päästä siihen vapauteen, jonka Jeesuksen Golgatalla vuodattama sovintoveri antaa. Mutta näille ihmisille avautuu myös uusi elämän sisältö ja päämäärä. Heistä tulee Jeesuksen hallitsemia, hänen ääntään seuraavia ja häntä varten eläviä vapautettuja ihmisiä.

Totuuden Kuninkaaksi syntyneen Jeesuksen tie vei kohta noiden sanojen jälkeen Golgatan ristille. Sielä paljastui viimeiseen asti ihmisten synty ja pahuus ja samalla Jumalan käsittämätön armo, kun hän antoi totuuden Kuninkaan kärsimään valheen vallassa olevan ihmiskunnan pelastamiseksi pimeydestä valoon, Saatanan vallasta Jumalan hallintaan. "Se on täytetty" kuului Jeesuksen voittohuuto ristiltä, synnin rangaistus oli sovitettu, tie valoon oli avattu. Ylösnousemus sinetöi Herran voiton kaikista turmiovalloista.

Tänään todellinen ilo, vapautettujen ilo, voi päästä sydämiimme, jos taivumme totuuteen ja kuulemaan Herran ääntä, jonka kuulemme Raamatun sanassa. Olkoon valomme totuus, joka loistaa Jeesuksen kasvoista! (JP)

25.1.2014 Pienenä suuressa mukana

Sitten sanon itselleni: Sieluni, nyt sinulla on varastossa paljon hyvää moneksi vuodeksi. Lepää, syö, juo ja iloitse! Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön! Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois. Kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kerää aarteita itselleen mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan luona." Luuk.12:19-21

Jeesuksen vertauksessa rikkaasta miehestätämä kuvitteli rakentavansa tulevaisuutensa rikkautensa varaan, mutta kuoli jo seuraavana yönä. Mieletöntä on rakentaa tulevaisuus ottamatta huomioon sitä, mikä joka tapauksessa tulee eli kuolemassa tapahtuvaa Herran kasvojen eteen käymistä.

Todellista rikkautta on vain sellainen, joka on kerätty iankaikkisuuteen Jumalan luo. Ratkaisevaa ei ole se, mitä tehdään, vaan se ketä varten tehdään se, mitä tehdään. Herraa varten eläminen merkitsee tänään toisten ihmisten rakastamista ja nimenomaan sellaisella rakkaudella, että nuo toiset pääsevät osalliseksi pelastuksesta ja iankaikkisesta elämästä.

Lähetystyötä on tehty jo lähes 2000 vuotta ja oma osuutemme on mitättömän pieni Jumalan maailmanlaajassa suunnitelmassa. Silti tiedän, että ohimenevät todistushetket kuuluvat pienenä pisarana siihen Jumalan elävän veden virtaan, joka lopulta löytää täyttymyksensä taivaallisessa kirkkaudessa. Olemme omalta vähäiseltä osaltamme sittenkin valtaisan Herran maailmansuunnitelman toteutumisessa. Tiedämme, että meidän osaltamme työ jää kesken, mutta samalla tiedämme, että Jumalan suunnitelma ei tule jäämään kesken. Jumalan valtakunta tulee, lopullinen täyttymys on lähempänä kuin milloinkaan aikaisemmin. Tiedämme, että olemme jouduttamassa Jeesuksen toista tulemistä ja uuden maailman valtakunnan täyttymystä.

Nyt tehtävämme on jakaa elämän sanaa miehille ja naisille. Sillä ilman sitä kukaan ei voi päästä pelastuksesta osalliseksi. Samalla saamme itsekkin olla haukkaamassa elämän leivästä, Jumalan sanasta, sillä vain sen varassa itsekkin pääsemme lopulliseen päämäärään.

On etuoikeus saada olla Herran lähettiläs ja häneltä saamalla valtuutuksella julistaa syntejään katuville, että Jeesuksen veri puhdistaa kaikesta synnistä. Sydän aivan sykähtää riemusta, kun saan kännykkään viestin: "Kiitos kun eilen julistit syntini anteeksi!" Jeesuksen antama valtuutus on edelleen voimassa. Kaiken tämän keskellä saan jälleen nostaa katseeni Jeesukseen, joka vakuuttaa: *"Minä tulen pian!"* Olen pienenä suuressa mukana. Mutta saan vielä nähdä suurempaa. Siitä Herra itse vakuuttaa näin: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan yllä." (Joh. 1:51) (JP)*

26.9.2014 Jumalan kuningaskunta

Jeesus sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käännä ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan. Joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa. Matt. 18:3-4

Taivasten valtakunta on selkeä hallintopiiri. Sen Kuningas on Jeesus ja hän hallitsee siinä rakkaudellaan ja totuudellaan – ei väkivallalla eikä pakolla. Jumalan valtakunta on vanhurskauden ja oikeuden mukaisuuden hallintaa, johon ei mikään vääräys eikä synti sovi. Se on iloa, rauhaa ja vanhurskautta Pyhässä Hengessä. Se on valon ja elämän, rakkauden ja armon valtakunta. Se on kirkkauden ja Herran läheisyyden ja rakkauden tuntemisen valtakunta. Lopullisessa täyteydessään se on kaiken inhimillisen kaipauksen täyttymys, jossa ei ole mitään kipua, itkua, kuolemaa, sairautta eikä pimeyttä. Siellä saa katsella kasvoista kasvoihin Jeesusta. Se on kiitoksen ja ylistyksen, kauneuden ja puhtauden valtakunta. Se on yhteyden ja vapauden valtakunta. Sen valtakunnan suvereeni hallitsija on itse Herra Jeesus ja Isä Kaikkivaltias.

Meidän on vaikea nähdä, että Jumalan hallintavalta voi toteutua myös jo täällä maan päällä silloinkin, kun se joutuu maallisen vallan vainoamaksi ja hylkäämäksi. Jumalan valtakunta on hengellistä luonteeltaan, vaikka kyseessä on todellakin sydänten hallinnasta rakkaudella.

Jumalan valtakunta on vain lasten kaltaisille. Kukaan muu ei voi sinne päästä sisälle, sillä lastenkaltaisuus on sen tärkein ominaisuus. Siitä voitaisiin käyttää myös toista nimitystä: nöyryys.

Jumalan suuruus tuli näkyviin siinä, että hän – koko kaikkeuden Luoja ja ylläpitäjä, ääretön suuruudessaan – tuli ihmiseksi, pieneksi vauvaksi ja lapseksi. Hän pesi opetuslastensa jalkoja, otti orjan muodon, kärsi ristin häpeän, ylösnoustuaan hän tarjoili opetuslapsilleen ruokaa, taivaassa hän jatkaa omissa hääjuhlissaan tarjoilijan roolissa. Hän ei tehnyt tätä kaikkea vain meidän pelastuksemme vuoksi vaan myös näyttääkseen meille millainen on Jumala, millaista on Jumalan valtakunnan suuruus.

Nöyrytyvä, pieneksi tuleva on suuri Jumalan silmien edessä. Ellei ihminen suostu pienuuteen ja lapsen kaltaisuuteen, hän ei pääse sisälle Jumalan valtakuntaan, koska silloin häneltä puuttuu se, mikä on rakkauden valtakunnan perusedellytys – nöyryys. Rakkaushan on toisen alapuolelle asettumista ja toisen korottamista. Kukaan ei voi ylhäältä päin rakastaa. Pyhän Kolminaisuuden sisälläkin rakkaus korottaa toista: Jeesus korottaa Isää, Isä korottaa Jeesuksen, Pyhä Henki kirkastaa Jeesusta, Jeesus ylistää Pyhää Henkeä.

Mitä on tuo lapsen kaltaisuus sitten käytännössä? Se ei tarkoita tietenkään lapsen viattomuutta, jollaista muuten ei ole olemassakaan. Lapset ovat syntisiä ja usein ilmaisevat oman syntisyytensä erittäin ikävällä tavalla. Jeesus oli kulkemassa kohti ristiä juuri sitä varten, että lapset voisivat pelastua, saivat syntinsä anteeksi ja saivat pääsyn siten taivasten valtakuntaan. Kukaan lapsi ei siis pelastu sen vuoksi, että hän on lapsi, vaan ainoastaan siksi, että Jeesus kärsi kuoleman hänenkin syntiensä tähden. Mutta juuri siksi, että Jeesus avasi tien taivasten valtakuntaan, meidän on nöyryyttävä lasten kaltaisiksi. Lapsenkaltaisuus on epätäydellisyyttä, yksinkertaisuutta, suostuvaisuutta.

Pieni lapsi tietää, että hän ei tiedä eikä ymmärrä kaikkea, vaan tarvitsee vanhemmat, jotka voivat antaa hänelle oikeat ohjeet ja jotka ymmärtävät, vaikka hän itse ei ymmärräkään. Päästäksesi Jumalan valtakuntaan sinun ei tarvitse olla täydellinen – kun et sitä kuitenkaan itsessäsi ole. Lapsen epätäydellisyys ei kuitenkaan ole toivotonta epätäydellisyyttä, vaan valmiutta ottaa vastaan opetusta ja ohjausta. Kun Jumala sanansa kautta lähestyy meitä, meiltä kysytään tätä asennetta: Herra en ymmärrä, avaa sinä minun ymmärryksen. Herra auta minua kuuliaisuuteen sanallesi.

Toiseksi lapsen kaltaisuus on yksinkertaisuutta kaikkinaisten monimutkaisten koukeroiden vastakohtana. Lapselle asiat ovat konkreettisia. Raamatussa puhuva Herra ei jakele meille filosofisia ja käsitteellisiä ajatusrakennelmia, vaan käsin kosketeltavan käytännöllisiä asioita.

Kolmanneksi lapsen kaltaisuus merkitsee suostumista muovailtavaksi. Vain ne, jotka suostuvat Herran muovailtavaksi – kuin savi savenvalajan käsissä – voivat päästä sisälle taivasten valtakuntaan.

Aikuisen ihmisen ei ole helppo nöyrytyä. Mutta Jumalan suuresta armosta se on mahdollista. Nöyrytyksessä ei lopultakaan ole kysymys muusta kuin tosiasioiden tunnustamisesta. ”Olen epätäydellinen, tarvitsen Jeesus sinua. Olen syntinen, tarvitsen Jeesus sinun veresi puhdistuksen. Olen rakentanut monimutkaisia rakennelmia, mutta Herra ne kaikki romahtavat, armahda minua. Olen yrittänyt kulkea omaa tietäni, mutta ota nyt minua kädestä ja muovaa minut tahtosi mukaiseksi.” Tie Jumalan valtakuntaan on auki! (JP)

6.12.2014 Jumala puhuu

”Jumalan sana tuli Johannes (Kastajalle).” Luuk. 3:2

Kristillisyydessä keskeisin asia on se, että Jumala puhuu. Raamatun Jumala on luonut puhuvan ihmisen ja haluaa ja voi tälle ihmiselle myös puhua niin, että ihminen voi myös ymmärtää Herran sanan. Raamattu käyttää Jeesuksesta myös nimeä Sana, joka viittaa siihen, että Jeesus on Jumalan viesti meille. Jeesuksen tuleminen ihmiseksi, hänen totuuden ja armon täyttämä elämänsä, hänen opetuksensa, hänen kuolemansa ristillä ja voitollinen ylösnousemuksensa haudasta ovat kaikki Jumalan puheita meille.

Jumalan puhe ei ole vain sanoja, vaan hänen sanoihinsa sisältyy ihmeellinen voima. Jumalan sana muuttaa kovan ja paatuneen sydämen syntejään kauhistuvaksi ja vapisevaksi syntiseksi. Jumalan anteeksiantava sana luo uuden elämän, virvoittaa sielun, antaa voiman ja halun kuuliaisuuteen. Jumalan sana avaa Herran kirkkauden ja pyhyiden. Sanallaan Herra julistaa syntisen vanhurskaaksi ja puhtaaksi. Jumalan sana tekee vedestä kasteen ja leivästä ja viinistä Kristuksen ruumiin ja veren todellisen läsnäolon. Jumalan totuuden sana vapauttaa ja armon sana pyhittää ihmisen. Evankeliumin sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta kykenee viemään ihmisen taivaalliseen kirkkauteen asti. Jumalan kaikki pelastava, pyhittävä, kasvattava ja uudistava työ tapahtuu Hänen sanansa kautta.

Jumalan sana on aina persoonallinen. Sana ei ole vain jotain nauhoitettua ilman värähtelyä eikä vain paperille kirjoitettuja lauseita. Kysymys on aina Herran itsensä kohtaamisesta. Ihminen voi omistaa koko elämänsä Raamatun tieteelliseen tutkimukseen tai kristinuskosta väittelemiseen tai filosofointiin, kohtaamatta koskaan itse Herraa. Jumalan kohtaamisessa ei ole kysymys vain siitä, että hän ylipäänsä puhuu, vaan että hän puhuu juuri minulle, puhuu, niin että ymmärrän ja puhuu niin, että koko persoonallani, koko sielullani, koko olemuksellani joudun vastaamaan siihen, mitä hän puhuu.

Jumalan sana on näinä päivinä Suomessa harvinainen. Ei niin, etteikö Raamattu olisi kenen tahansa luettavissa, jos vain mielenkiintoa löytyy. Mutta varsinkaan nuoren ja nuoremman keski-ikäisen polven keskuudessa Raamattua lukevia ihmisiä on tavattoman vähän. Heillä on voimakkaat kielteiset asenteet kristinuskoa kohtaan, että heitä kohtaava sanoma ei mene perille.

Lopputuloksena on järkyttävä Jumalan sanan nälkä ja jano. Suomalaiset kirjasimellisesti hoippuvat humalapäissään ja etsivät Jumalan sanaa eivätkä voi sitä löytää. Miksi ei? Siksi, ettei Jumalan sanan julistajia ole enää sen keskellä? Ei välttämättä siksi, vaan siksi, että sen korvat ovat tulleet kuuroiksi Jumalan äänelle ja silmät sokeiksi Jumalan puheelle. Seurauksena on suunnaton määrä ahdistusta, rikkinäisyyttä, turvattomuutta ja pelkoa samalla kun ollaan suunnattoman ylpeitä siitä, että ollaan muka vapaita, suvaitsevaisia eikä ahdasmielisiä uskovaisia.

Uskovan elämän ensimmäinen ja tärkein asia on saada kuulla Herran ääni. Siksi hän ei aamun ensimmäisenä asianaan avaa sanomalehteä vaan Raamatun voidakseen kuulla sanan Herran sydämeltä. Monesti uskovan elämässä syvä kriisi kohdataan silloin, kun joudutaan sellaiseen hengelliseen erämaahan, että Jumalan sana ei enää puhuttele eikä kosketa. Miksi Jumala näyttää ikään kuin vaikenevan silloin, kun meistä saattaa tuntua siltä, että juuri kaikkein kipeimmin tarvitsisimme sanaa Herralta. Noissa erämaissa Jumalan lapsi etsii ja kaipaa Jumalan sanaa. Kun sitten Herra kääntää jälleen kasvonsa hänen puoleensa ja alkaa puhua uudelleen, se on ihmeellistä armoa.

Kreikan kielessä on kaksi sanaa, jotka tarkoittavat "sanaa". Jeesuksen syntymää kuvataan sanalla *Logos*. Jumalallinen Logos tuli ihmiseksi. Tapahtui joulun ihme. Johannes Kastajan kohdalla käytetään sanaa *rhema*. Se tarkoittaa tiettyä määriteltyä sanomaa. Johannekselle ei siis tullut kokonaista ja lopullista evankeliumin sisältöä vaan tietty sanoma, jonka hänen tuli julistaa kansalle. Jumalan sana tuli ikään kuin puristuen ylhäältä hänen sydämeensä. Julistajan tehtävään tarvittiin Herran antama sanoma. Tännäänkin ratkaisevaa ei ole se, miten hyvin tai huonosti pidetään puheita. Ratkaisevaa on se, onko se sanoma, jota julistetaan, Jumalalta vai ihmisistä. Jumala tarvitsee tässä pimeässä ja jumalattomassa ajassa sillanpääasemansa, niitä sydämiä, joihin hän voi sanomansa painaa ja jotka sen painosta eivät kykene olemaan enää vaihi.

Tämän päivän suomalainen elää syvässä hengellisessä pimeydessä ja sokeudessa. Se on kerrottava hänelle. Hänen on kuultava, että ilman parannusta hänellä on edessään hirvittävä iankaikkisuus. Tie evankeliumille on valmistettava lain saarnalla. Mutta ei korkealta säilyttäen sellaisia taakkoja muille, joita ei itse haluta kantaa, vaan niin, että annetaan Johanneksen tavoin saman lain miekan kulkea oman sydämen läpi. Vain niillä on oikeus julistaa terävää lain saarnaa, joille itselleen ei ole jäänyt mitään muuta mahdollisuutta kuin kurottautua sen Kristuksen puoleen, joka kärsi lain kirouksen meidän puolestamme ristin puulla.

Johanneksenkaan julistuksen tähtäyspiste ei ollut jättää ihmisiä lain tuomioiden alle, vaan johtaa heidät sen Armahtajan luo, jolta löytyy katuville syntyisille anteeksiantamus ja sellainen uusi elämä, joka kantaa anteeksiantamuksen synnyttämää rakkauden rauhanhedelmää. (JP)

17.1.2015 Oletko uskossa?

Minä sanon teille, että niin idästä kuin lännestä tulee monia, jotka taivasten valtakunnassa käyvät aterialle yhdessä Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa. Matt. 8:11

Onko kukaan koskaan tehnyt sinulle kysymystä: "Oletko uskossa?" tai toista kysymystä: "Uskotko Jeesukseen?" Nämä kaksi kysymystä, niin samanlaisia kuin ne ovatkin, saattavat herättää aivan erilaisen tunnelatauksen mielissämme. Jälkimmäiseen on suhteellisen helppo vastata: "Totta kai." Sillä tässä kysymyksessä sanan usko koetaan yleensä olevan ulkokohtaisessa merkityksessä. "Toki uskon Jeesukseen historiallisena Henkilönä ja häneen Jumalan Poikana, joka tuli tänne maan päälle sovittamaan minun ja koko maailman synnit. Koko kristillisyyteni toki seisoo sen varassa, että Jeesus kärsi ja nousi kuolleista puolestani." Kysymys on siis siitä, että pidätkö totena ja luotettavana sen uskon sisällön, jonka me uskontunnustuksessa lausumme julki.

Kysymys: "Oletko uskossa?" taas saattaa synnyttää epävarmuutta jopa närkästystä. Epävarmuutta siksi, että vaikka olisikin uskossa, harva meistä voi pitää uskoaan lujana tai edes riittävänä. Närkästystä siitä syystä, että kysymyksen esittäjän asenteeseen usein nähdään liittyvän jonkinmoista hengellistä ylemmydentuntoa. Tässä kysymyksessä koemme sanan usko sisäisessä ja henkilökohtaisessa merkityksessä. Millainen oikein on minun henkilökohtainen suhteeni Jeesukseen?

Molemmat kysymykset ovat raamatullisia ja oikeita kysymyksiä ja ne liittyvät saumattomasti toisiinsa. Sellaisella sisäisellä uskolla, joka ei perustu ulkoiseen totuuteen ei ole mitään todellista myönteistä merkitystä. Vain totuuteen perustuva usko kestää elämän karussa todellisuudessa.

Mitä siis usko oikein on? Uskossa ei ole kysymys mistään sellaisesta, jonka voisin omilla päätelmilläni, omilla ratkaisullani tai tunteillani synnyttää sisimpääni. Usko on luottamussuhdetta toiseen henkilöön, persoonaan. On mahdoton luottaa ja turvautua kehenkään sellaiseen ihmiseen, jota ei joko ole koskaan tavannut tai josta ei ole saanut mitään tietoa. Usko ei siis eräässä mielessä asu ihmisen sisässä, vaikka vaikuttaakin sisimpään asti, vaan se on "eräänlainen kahden henkilön välillä vallitsevan ja väreilevän vuorovaikutuksen luottamus- ja turvallisuuskenttä".

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt kes-

kustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhettavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen pettämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu.

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Kun sana on vakuuttanut meidät, alamme odottaa myös uskomme kohteen sanojen kanssa sopusoinnussa olevaa toimintaa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei hän itse ole tullut sanassaan luoksesi. Vain hän voi siis synnyttää uskon.

Moni kuvittelee, että hän voisi ikään kuin omalla uskollaan luoda itselleen oman Jeesuksensa. Mutta näin menetellen päädytään ajassamme kohtalokkaan yleiseen harhaan, jossa uskon kohteena ei olekaan Jeesus vaan oma usko Jeesukseen. Usko omaan uskoonsa voi joskus saavuttaa järkyttävät hengellisen ylpeyden mittasuhteet. Siinä usein päädytään siihen, että tällaisen harhauskon vallassa oleva katsoo olevansa oikeutettu määräämään Jeesusta tekemään sen, minkä hän haluaa itselleen tapahtuvan.

Vasta omat mahdollisuutensa menettänyt voi löytää yhteyden Jeesukseen. Uskon vastakohta epäusko ei ole suinkaan uskon puutetta, niin kuin moni näyttää ajattelevan. Moni puolusteleekin omaa epäuskoaan vetoamalla siihen, ettei ole erityisen uskonnollinen luonne tai että häneltä vain puuttuu uskoa, vaikka ei hänellä olisi periaatteessa mitään uskomista vastaan. Todellisuudessa epäusko on vastauskoa. Se on vahvaa uskoa siihen, että jollain konstilla selviää elämästä ilman muiden tai Jumalan suurempaa apua. Se voi saada myös muodon, jossa ihminen uskoo vakaasti omaan viattomuuteensa ja kykynsä selvitä jopa Jumalankin edessä, kun se aika tulee.

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikkoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Herran edessä ihmiseltä romahtaa luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi. Usko merkitsee siis päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin: "Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun." Usko merkitsee siis myös kuuliaisuutta Herralle: "Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot."

Meidän syntisessä luonnossamme asuu aimo annos ylpeyttä ja itseriittoisuutta uskoon tulomme jälkeenkin. Uskoon kuuluu siksi jatkuva nöyrytyminen, jatkuva suostuminen Herran hallintavaltaan ja jatkuva parannuksen teko vääristä asenteista ja teoista. Usko merkitsee toistuvaa sydämensä avaamista Herralle, hänen armonsa ja totuutensa vastaanottamista. Usko ei itsessään saa mitään aikaan. Mutta koska se pitää sydämen ovet auki Herralle, Jumalan ihmeellinen voima ja rakkaus kykenee vaikuttamaan uskovassa ja uskovan kautta muissa ihmisissä. (JP)

27.3.2015 Jeesuksen uhri riittää

Kun Jeesus oli ottanut hapanviinin, hän sanoi: "Se on täytetty!" Sitten hän kallisti päänsä ja antoi henkensä. Joh. 19:30

Jeesuksen voiton huuto Golgatalla: "Se on täytetty!" julistaa meille tänään Golgatan uhrin riittävyttä. Jeesuksen veri riittää sinunkin menneiden, nykyisten ja tulevien syntiesi sovitukseksi. Ylösnousemuksen riemuvoitto on sinetti. Golgatalla maksettiin velkamme. Ylösnousemus on vahva kuittaus siitä, että maksu on suoritettu loppuun asti. Kuoleman ja Saatanan valtakina on kukistettu. Tie kirkkauteen on nyt syntiselle ihmiselle auki. Myös sinulle! (JP)

29.5.2015 Jumalan ilo

"Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi." Joh. 15:11

Jeesus osoitti, että on kahdenlaista iloa. On "meidän iloamme" eli luonnollista iloa, jota kuvaavat sellaiset asiat kuin rakastuminen, häät, lapsen syntymä, tavoitteiden saavuttaminen, ystävien keskinen tuki ja ymmärrys, sydänten jakaminen, uuden oppiminen, palvelu. Jeesus ei suinkaan riistä omiltaan näitä ilon aiheita, päinvastoin hän lupaa tehdä ne täydellisiksi. Kaanaan häissä hän osoitti, että juuri hänen läsnäolonsa ja siunauksensa tekee luonnollisen rakkauden puhtaaksi ja täyttää sen ilolla. Ihmisiä palveleva työ, joka on tehty viime kädessä Herraa varten, saa iankaikkisen merkityksen Jeesuksen seurassa. Kun Jeesus riisuu uskovien naamarit ja he pääsevät keskustelemaan asioista niiden oikeilla nimillä, keskinäiseen jakamiseen tulee aivan uusi syvyys ja ystävyyden ilo kasvaa. Jeesus ei siis ole mikään luonnollisen ilon pilaaaja. Hänen puhdistava totuutensa johtaa sellaiseen luonnolliseen iloon, joksi se alun perin oli tarkoitettu.

Mutta Jeesus antaa tämän lisäksi "oman ilonsa" meille. Se on sellaista iloa, mitä tämän maailman lapset eivät ole koskaan päässeet maistamaan. Pietari puhuu siitä kirkastuneena ilona:

"Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen." (1.Piet. 1:8-9)

Luukkaan evankeliumin 15. luku kuvaa Pyhän Kolminaisuuden iloa. Hyvä Paimen iloitsee eksyneen lampaan löytymisestä, Pyhä Henki iloitsee evankeliumin valon kautta parannukseen taipuneesta, Isä riemuitsee tuhlaajan paluusta. Taivaassa riemuitaan yhden syntisen pelastuksesta. Jeesuksen antama ilo sisältää myös sen, että saamme jakaa sydämemme hänen kanssaan. Hän puhuu meille Raamatun sanan kautta ja me voimme koko sydämemme vuodattaa hänelle rukouksessa. Se on Marian iloa, kun hän sai vain olla hiljaa ja kuunnella Jeesuksen sydänääniä. Edelleen Jeesuksen antama ilo sisältää myös etuoikeuden palvella itse Herraa kaikessa elämän pienissä arkiaskareissa ja suurissa huippuhetkissä.

Jeesus muistuttaa meitä myös siitä, että ilon syyt on asetettava oikeaan tärkeysjärjestykseen:

"Älkää siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa." (Luuk. 10:20)

Heti jatkossa Jeesus avaa omiensa syvän ilon salaisuutta seuraavasti:

"Sillä hetkellä hän riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: 'Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt. Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne, kuka Poika on, kuin Isä; eikä kukaan muu tunne, kuka Isä on, kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.'" (Luuk. 10:21-22)

Viime kädessä siis pelastetun ilo on sitä, että hän pääsee Jeesuksen kautta katselemaan kasvoista kasvoihin itse taivaallista Isää, se on iloa Jumalassa. Vain Jeesuksen omalla on mahdollisuus päästä maistamaan tuota yli maallista iloa vilahduksin jo täällä maan päällä ja sitten lopullisessa täyteydessä Herran luona taivaassa.

Pelastuneen ilo ei rajoitu vain omaan uskoon tuloon. Hänen suurena etuoikeutenaan on julistaa evankeliumia. Niin tehdessään hän saa nähdä Herran tekevän pelastavia ihmeitä toisten ihmisten keskuudessa. Hän saa joka kerta kun syntinen pääsee osalliseksi pelastuksesta ja uudesta elämästä, iloita siitä yhdessä Jeesuksen kanssa.

Jeesus ei voi pelastaa ja antaa iloaan muita kuin sellaisia ihmisiä, jotka tajuavat olevansa parantamisen ja pelastuksen tarpeessa. Vain niillä, jotka tunnustavat olevansa synnin sitomia, jumalattomia on mahdollisuus päästä osalliseksi iankaikkisesta elämästä. Sellaiset tietävät, että heidän elämänsä on viemässä heitä kohti iankaikkista tuomiota. Heillä ei ole mitään omaa mahdollisuutta tai keinoa päästä vapaaksi kahleistaan, synnin kirouksesta ja syyllisyydestä. Mutta Jeesus voi. Hän pelastaa ja vapauttaa.

Hänen kanssaan saa syntinen ikuisen elämän. Hänen kanssaan saamme myös etuoikeuden osallistua Jeesuksen iloon.

Jeesus tiesi myös, mitä meidän pelastuksemme hänelle itselleen merkitsisi. Hänen oli kuljettava Golgatan kärsimyksen ja tuskan tie lopulliseen voittoon asti, jotta me pääsisimme vapaaksi ja osallisiksi hänen ilostaan. Mutta kun Jeesuksella oli kasvojensa edessä sinut ja lukemattomat muut syntiset, hän päätti kulkea tien loppuun asti:

*Edessään olevan ilon vuoksi Jeesus kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistui-
men oikealla puolella. (Hebr. 12:1-2)*

13.8.2015 Etsikkoaika

*Kirjoituksissa siis sanotaan: - Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntän-
ne niin kuin silloin, kun nousitte kapinaan. (Hebr. 3:15)*

Onko sinun elämässäsi ollut hetkeä, jolloin olet tajunnut, että nyt Herra Jeesus Kristus on tullut luoksesi tutkimaan, mikä on sinun todellinen tilasi? Olet ikään kuin joutunut seinää vasten ja sinun on ollut pakko tunnustaa, millainen elämäsi todella on? Tällaista Jumalan vierailua tai tarkastuskäyntiä ihmisen luona kutsutaan etsikkoajaksi.

Etsikkoajasta on kysymys meidän henkilökohtaisesta iankaikkisuudestamme samoin kuin koko kansakuntamme jokaisen jäsenen iankaikkisuusosasta. Miten me selviämme Jumalan pyhien kasvojen edessä viimeisellä tuomiolla?

Tänään vääräys, himojen mukaan eläminen, jumalattomuus rehottavat ja Jumala näkee ja kuulee kaiken. Ihmisten tekemä synty ei ole vain keskinäistä syntiä, vaan se suuntautuu aina samalla Jumalaan. Meillä on niin suuri Jumala, että maan päällä tapahtuva vääräys koskee häntä itseään.

Jumalan rakkaus ei voi jättää vääräyttä kärsineitä vaille hyvitystä ja lohdutusta. Viimeisellä tuomiolla kaikki vääräyttä kärsineet saavat lopullisen oikeuden. Kaikki synty hävitetään ja poistetaan. Synnille annetaan oikeudenmukainen rangaistus. Jumalan rakkaus ei siis ole vähäisessä määrin ristiriidassa hänen vanhurskautensa ja pyhyytensä kanssa. Kirjeessään Pietari kuvaa asiaa näin:

"Mutta meillä on hänen lupauksensa, ja siihen luottaen me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus vallitsee." (2. Piet. 3:13)

Mutta miten me, jotka emme ole ainoastaan toisten ihmisten tekemien syntien uhreja, vaan olemme itse omilla synneillämme rasittaneet muita ja murehduttaneet Herramme ja Vapahtajamme, miten me voimme kestää viimeisellä tuomiolla?

Jumala on pitkämielinen ja armollinen. Jumalan viimeinen tahto, ei ole syntisten tuomitseminen ja rangaistaminen, vaan se, että kaikki ihmiset tekisivät parannuksen, kääntyisivät ja palaisivat hänen luokseen ja synnit anteeksi saaneina pelastuisivat synnin tuomiosta ja rangaistuksesta. Jumala ei tahdo yhdenkään ihmisen hukkumista. Sitä varten hän itse otti kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen, kun hän lähetti oman Poikansa tänne meidän luoksemme kärsimään meidän sijastamme syntiemme rangaistuksen Golgatan ristillä.

Aika, jona voimme kääntyä Herran puoleen on juuri nyt, tänään. Kun siis Herra lähestyy sinua sanansa kautta, sinäkin olet etsikkoajassa ja joudut valinnan eteen. Voit tänään tunnustaa syntisi ja Golgatan uhrin tähden saada kaikki anteeksi, sillä Herran armo riittää sinullekin. Mutta tänäänkin on mahdollista torjua Herran kutsu. Voit paaduttaa sydämesi, voit vaimentaa omantuntosi äänen, voit työntää kutsun tuonnemmaksi. Mutta muista, sinulla ei tule koskaan tulemaan huomista. On vai tämä päivä, jona voimme ottaa vastaan Herran armon ja iankaikkisen elämän hänen yhteydessään. Ihminen ei voi elää muuta kuin tätä yhtä päivää kerrallaan. Siksi Herra korostamalla korostaa:

"Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne!"

Tee siksi parannus tänään. Sehän tarkoittaa sitä, että tunnustat synniksi sen, mitä Jumalan sana sinun elämässäsi synniksi osoittaa, pyydät anteeksiantamusta siksi, että Jeesus on sinun syntisi jo Golgatalla kantanut ja sovittanut, ja pyydät Jeesusta oman elämäsi Herraksi. Tänään on mahdollista tehdä parannus ja uskoa, mutta tänään on myös mahdollista torjua Herran sana. Epäusko ei ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Herran sanan torjuntaa ja hylkäämistä. (JP)

1.12.2015 Elämä Jeesuksen täyteydestä

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme... Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi. Joh. 1:14,16

Hänestä (Jumalasta) on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. 1 Kor. 1:30

Jeesuksen Kristuksen täyteys merkitsee siis sitä, että hän iankaikkinen Jumala tuli ja syntyi ihmiseksi ja eli täydellisesti lain vaatiman ihmisen elämän ilman ainoatakaan syntiä. Hän suoritti täydellisen lunastuksen meidän synneistämme Golgatan ristillä, kun hän vuodatti oman verensä meidän sijastamme meidän syntiemme rangaistuksen kärsien viimeiseen pisaraan asti. Hänen täyteyteensä kuuluu myös hänen voitollinen ylösnousemisensa ja taivaaseen astumisensa. Hän astui taivaalliseen kaikkein pyhim-pään Golgatalla vuodattamansa veren uhri mukanaan ja sai Isältä sen perusteella täydellisen hyväk-synnän meidän hyväksemme. Isä antoi Jeesukselle Pyhän Hengen lahjoitettavaksi meille ja Jeesus vuodatti hänet helluntaina meidän sovitettujen ihmisten päälle.

Uskova kristitty elää siis Kristuksen täydellisyyden ja täyteyden omistaen ja siitä kaiken aikaa Pyhän Hengen välityksellä saaden armoa yhä uudelleen osakseen. Se merkitsee, että uudestisyntynyt kristitty saa osakseen Kristuksen täyteydestä viisauden, vanhurskauden, pyhityksen ja lunastuksen.

Tie uuteen elämään ja uudestisyntymiseen käy parannuksen kautta. Pyhä Henki valaisee sydämemme niin, että tajuaamme olevamme syntisiä, erossa ja kapinassa Jumalaa vastaan. Luonnostaan ihminen ei tunne itseään, vaikka usein niin kuvitteleeekin. Vasta kun Pyhä Henki valaisee sydämemme, tajuaamme oman tilamme oikein. Silloin rukouksemme muuttuu Psalmin kirjoittajan pyynnöksi:

Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua ja tunne ajatukseni, ja jos näet tieni johtavan vaivaan, ohjaa minut iankaikkiselle tielle. (Ps.139:23-24)

Kun olemme nähneet syntimme ja tunnustaneet totuuden itsestämme Herran edessä, Pyhä Henki osoittaa meille Golgatan ristillä vuotanutta sovintoverta ja vakuuttaa meille syntien anteeksiantamuksen ja synnyttää meidät uudesti.

Uudestisyntymisen selvimpiä merkkejä ihmisen elämässä on se, että hänen silmänsä avautuvat ymmärtämään Jumalan sanaa. Aiemmin Raamattu oli hänelle kuiva ja käsittämätön kirja, mutta nyt hän saakin sen kautta kuulla oman ihmeellisen Isänsä ja Vapahtajansa puheen. Hänen maailmankäsityk-sensä muuttuu. Siinä missä hän näki ennen vain sattuman oikkuja hän alkaakin nähdä Jumalan työt ja Herran johdatuksen. Vaikka hänellä ei olekaan vastauksia kaikkiin kysymyksiinsä, hän tietää, että Jee-suksella on ja hän saa luottavaisesti turvautua siihen, että Herran sanalle kuuliaisena vaeltaessaan hän ei voi joutua harhaan. Todellinen viisaus alkaa nöyryydestä ja aidosta Jumalan pelosta ja hänen ilmoite-tun sanansa vastaanottamisesta.

Sanan vanhurskaus juuri on ilmauksessa vaa'an hurskas. Kun Jumala mittaa vaa'allaan ihmisen ja to-teaa hänen elämänsä mitan täyttäväksi, oikein eletyksi, ihminen on vanhurskas. Se, että Kristus ja hä-nen täydellinen elämänsä on meidän vanhurskautemme, johtuu tietysti niin kutsutusta "autuaasta vaih-tokaupasta", jossa Jeesus lahjoittaa meille oman täysin synnittömän elämänsä ja me luovutamme hä-nelle koko syntisen vaelluksemme. Jeesus rangaistiin meidän tekojemme mukaan, meidät palkitaan Jeesuksen tekojen mukaan. Jumala näkee meissä vain oman poikansa puhtauden ja hyvyyden ja koh-telee meitä ikään kuin emme olisi koskaan menneisyydessä, nykyhetkessä emmekä tulevaisuudessa tehneet yhtään syntiä.

Tämä Kristuksen täydellinen vanhurskaus meidän hyväksemme luettuna on pelastusvarmuutemme perustus. Jeesuksen pelastustesteissä ei jäänyt mitään vakaaksi. Kaikki on täydellistä. Me elämme hänen täyteydestään.

Vanhurskaus on jatkuva ja muuttumaton asemamme Jumalan kasvojen edessä. Isä näkee vanhurskautetun Kristukseen puettuna. Sitä voisi kuvata esimerkiksi suureen valtamerilaivaan nousemiseen. Laiva kulkee varmasti päämääräänsä asti, vaikka laivan sisällä saattaisimme kompastua ja kaatua. Asemamme ei silti muutu mitenkään. Saamme nousta ja jatkaa matkaa.

Samalla hetkellä kun ihminen luetaan vanhurskaaksi eli vanhurskautetaan Kristuksessa, tapahtuu myös uudestisyntyminen eli Pyhä Henki laskeutuu parannuksen tehneen ihmisen sydämeen ja hänessä alkaa uusi elämä. Tämä elämä ei ole meidän luonnollista elämäämme, vaan Kristuksen elämää meissä.

Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen tapahtuvat ajallisesti samalla hetkellä. Vanhurskauttamisen ja uudestisyntymisen suhdetta voisi kuvata myös adoption ja normaalin syntymän suhteella. Adoptiossa kun paperit on täytetty ja viranomaisen hyväksyntä on saatu, vieras ihminen muuttuu kerta heitolla lapsen asemaan. Näin käy siis vanhurskauttamisessa. Mutta Jumalan lapsi saa myöskin uuden syntymän. Hän on sekä adoptoitu Jumalalle että syntynyt Jumalasta.

Uudesti syntymässä ihmisen luomiseen perustuvat ominaisuudet, lahjat ja luonne eivät muutu, mutta hänen sydämessään alkaa uusi Kristus-elämä Pyhän Hengen vaikutuksesta. Koska ihmisellä on vanhurskautettunakin edelleen syntinen luonto, Kristus meissä alkaa kuolettaa syntisiä himojamme ja halujamme korvaamalla niitä halulla rakkauteen ja hyviin tekoihin. ”Me saamme Hengellä kuolettaa lihan tekoja”. Kysymys ei ole meidän omasta voimastamme, vaan kuuliaisuudesta Herran sanaa kohtaan. Kun Pyhän Hengen omistava uskova taivuttaa sydämensä kuuliaisuuteen, Pyhä Henki tekee sen mahdolliseksi. Uuden Testamentin kehotukset eivät ole enää lakia vaan niihin sisältyy Pyhän Hengen voima, kun taivumme niitä noudattamaan.

Uuden Testamentin kehotukset ovat kuin sähköjunan raiteet, joita myöden se kulkee. Mutta ilman yhteyttä johtoihin se ei liiku metriäkään. Samoin vain Pyhän Hengen asuminen meissä tekee mahdolliseksi kehotusten mukaan elämisen.

Pyhityksessä Kristus paljastaa meille yhä syvemmin luontomme syntisyyttä, mutta samalla antaa meille uudistuvan armon ja syvenevän armon, kun suuntaamme sydämemme ja mieleemme Golgatan rakkautteen.

Pyhitys lähtee liikkeelle aina siitä, että ensin katsomme Kristukseen ja hänen armonsa suuruuteen. Sitten teemme johtopäätöksen siitä, mitä kussakin tilanteessa merkitsee hänen tahtonsa noudattaminen. Hänen apuaan rukoillen käymme sitten niihin hyviin tekoihin, jotka hän edeltä käsin on meille jo valmistanut ja tekee niissä vaeltamisen mahdolliseksi.

Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2 Kor. 3:18)

Pyhitys on armon vastaanottamista ja lankeemusten ja epäonnistumisten jälkeen jälleen uuden armon omistamista. Kristus pitää Pyhän Hengen kautta kiinni omistaan, niin ettei heidän tarvitse pelätä joutumista hukkaan.

Lunastus merkitsee vapaaksi ostamista. Siksi sanaa käytetään Golgatan tapahtumista, joissa Jeesus osti meidät vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan orjuudesta Jumalan lasten ihmeelliseen vapauteen. Mutta sanalla on myös toinen merkitys: ”ruumiin lunastusta” eli syntiin lankeemuksen tähden kuolemanalaisen ruumiimme vaihtamista Kristuksen ylösnousemusruumiin kaltaiseen uuteen ihanaan taivaalliseen olotilaan.

Uudestisyntymisessä ihminen liitetään sillä tavalla Kristuksen täyteyteen, että voimme sanoa jo nyt olevamme kirkastetut, koska lopullinen kirkastumisemme on yhtä varma kuin se, että Kristus on meidän elämänämme jo kirkkaudessa Isän oikealla puolella. Me pääsemme sitten kokemaan tuon ihmeen Jee-

suksen saapuessa toisen kerran noutamaan omansa luokseen. Silloin haudoissa olevat ruumiit nousevat ylös ja yhtyvät ylhäältä laskeutuviin pelastettuihin sieluihin. Niin saamme olla aina Herran kanssa. (JP)

26.3.2016 Syntiuhri

"Se on täytetty!" Joh. 19:30

Ristiltä kuului voiton huuto: "Se on täytetty!" Pyhän kaikkivaltiaan Isän viha kaikkea ja kaikenlaista syntiä ja syntisiä ihmisiä kohtaan purkautui kuin rajujen salamoiden lyönnit omaan ainokaiseen Poikaan Jeesukseen Kristukseen ristin puulla. Jumalan pyhä tuli, kadotuksen ja Jumalan hylkäämisen tuli poltti Jeesuksen ruumista, sielua ja henkeä. Samalla Isän sydän särkyi katsellessa oman Poikansa kärsimystä. Pyhä Henki oli tässä Kolminaisuuden pimeydessä myös mukana niin kuin Heprealaiskirje kertoo:

Kuinka paljon ennemmin Kristuksen veri - hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhraisi itsensä viattomana Jumalalle - puhdistakaan meidän omantuntomme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa! (9:14)

Jeesuksen tuskaa kuvaavat Vanhan Testamentin syntiuhrit, jotka oli poltettava. Jumalan tuli poltti Jeesuksen sielua. Mutta lopulta, kun kärsimyksen maljan viimeinenkin pisara oli minun ja sinun syntiesi soveltamiseksi juotu katkeraan loppuun asti, koitti voiton hetki. Koko syntivelkamme oli loppuun asti maksettu. Hirvittävä sielun tuska oli ohi. Vasta silloin Jeesus oikeastaan havahtui ruumiilliseen kipuun, jossa viiltävintä on jano. Hän sai hiukan juotavaa ja jaksoi huutaa voitonviestin: "Se on täytetty!" Enää ei kenenkään tarvitse omin yrityksin selvittää syntiensä taakasta. Sovitus on täydellinen, lunastusmaksu on lopullinen, tie Isän armahtavalle sydämelle on jokaiselle katuvalle syntiselle auki. Täydellinen vanhurskaus ja syntien anteeksiantamus on hankittu meille ja sitä Pyhä Henki runsain määrin ja vapaasti tarjoaa nyt jokaiselle, joka ottaa sen vastaan. Sovitus tuli täydelliseksi jo Jeesuksen fyysisesti eläessä mutta kokiessa iankaikkisen kuoleman Golgatan ristillä. Silti Jeesus kulki myös ruumiillisen kuoleman tien ylösnousemukseen voittoon. Siten hän poisti kaikki synnin tuomat seuraukset. Kuolema kukistettiin ja Saatanan valta murrettiin. Ylösnousemuksen aamu on ikään kuin tosine siitä maksusta, joka Golgatala suoritettiin loppuun asti.

Olemme vapaat! Elämä voitti kuoleman! Meille, jotka vielä kuljemme samaa tietä Isän luo kuin Jeesuskin: haudan, ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen muodossa, kuolema ei ole enää synnin palkka, koska sen Jeesus maksoi jo Golgatalalla. Siksi Uusi testamentti käyttää uskovan ajallisesta kuolemasta ilmausta "poisnukkuminen" tai "kuoleminen Kristuksessa". Kuoleman piikki, ota, synti on kukistettu. Herrassa kuollut saa välittömästi käydä Jeesuksen luo paratiisiin, taivaallisen alttarin alle, odottamaan Jeesuksen toisessa tulemisessa tapahtuvaa ruumiin ylösnousemusta. Silloin on pelastus oleva täydellinen sekä sielun että ruumiin lunastus.

Nyt saamme iloita, riemuita ja karkeloida Vapahtajamme voittoa. Hänelle ja Isälle Pyhässä Hengessä kuuluu kunnia, ylistys, kirkkaus ja väkevyyt iankaikkisesti! (JP)

11.8.2016 Puhdistava kärsimys

Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa. Hän ruoskii jokaista lasta, jonka ottaa huomaansa." Kärsimys on teille kasvatusta; Jumala kohtelee teitä kuin lapsiaan. Mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? (Hepr. 12:6-7)

Siksi te riemuitsette, vaikka nyt, jos on tarpeen, vähän aikaa joudutte murehtimaan monenlaisissa koetelemuksissa, jotta teidän uskonne havaittaisiin koetuksissa kestäväksi, paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka sekin koetellaan tulella, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. (1 Piet. 1:6-7)

Eräällä naisella oli suuri suru. Hän meni kerran kultasepän luo ja näki, miten kultaseppä otti kultapalan ja pani sen tuleen ja tarkkasi sen sulamista. Nainen seurasi hänen puuhiansa ja sanoi lopulta:

"Olet lohduttanut minua. Huomaan, ettet koskaan nostanut silmiäsi kullasta. Olen oppinut sen, että taivaallinen Isäni tarkkailee minua eikä nosta katsettaan minusta pois, silloin kun olen ahdistuksen tules-
sa. Tämä on ensimmäinen asia, jonka opin. Mutta sano, mistä syystä sinä alinomaa tarkkailet kultapalaa?"

"Sen tähden, etten halua jättää mitään epäpuhtautta kultapalaan enkä halua jättää sitä liian kauaksi aikaa tuleen, muuten se voi tulla turmelluksi."

"Kiitos tästä toisesta opetuksesta", sanoi nainen, "olet palauttanut mieleeni 1 Kor. 10: 13 luvun. '*Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen, hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.*' Kiitos näistä opetuksista."

"Älä pidä kiirettä", sanoi kultaseppä, "on vielä kolmas asia, josta voisit kysyä minulta."

"En tullut ajatelleeksi, että olisi kolmas asia."

"Sinä et kysynyt minulta, milloin minun pitää ottaa pois tämä kultapala tulesta."

"Haluatko kertoa sen minulle?" sanoi nainen.

"Et kysynyt, milloin kultapala on puhdistunut. Minä tiedän, milloin se on puhdistunut ja kirkas. Kun voin nähdä omat kasvopiirteeni kultapalassa, silloin se on valmis otettavaksi pois tulelta."

Nainen puristi kultasepän kättä ja poistui.

Lähestymme Jeesuksen Kristuksen ilmestymistä kirkkaudessaan. Ajan merkit tiivistyvät, Herra lupaa: *"Minä tulen pian!"* Siksi meidän on toisaalta varauduttava uskon koetuksiin, joissa sen kestävyys kasvaa. Toisaalta emme saa menettää silmiemme edestä itse Herraa Kristusta. Emme odota suinkaan lopun ajan tapahtumia vaan itse Jeesusta. Jos ja kun luemme Ilmestyskirjaa oikealla tavalla, emme voi olla ihmettelemättä ja ihastelematta hänen armonsa ja kirkkautensa suuruutta.

Pelkästään nimet, joilla siinä Jeesusta kuvataan avaavat hänen suuruuttaan ja synnyttävät ylistyksen jo nyt sydämissämme. Kiitos ja ylistyslaulu tulevat sitten jatkumaan ja syvenemään iankaikkisesti katsellessamme kasvoista kasvoihin Vapahtajaamme, Uskollista Todistajaa, Ihmisen Poikaa, A:ta ja O:ta, Alkua ja Loppua, Jumalan Poikaa, Pyhää ja Totista, Aamentaa, Leijonaa Juudan heimosta, Daavidin juurivesää, ikään kuin teurastettua Karitsaa, Iankaikkista Kuningasta, Voideltua, Herrojen Herraa, kuningasten Kuningasta, Uskollista ja Totuudellista, Jumalan Sanaa, Tuomaria ja Kirkasta Aamutähteä.

Jo nyt ristillä syntimme ja häpeämme poistaneelle, ylösnousseelle ja taivaaseen astuneelle Jeesukselle kaikuu kiitos ja ylistyslaulu taivaan kirkkaudessa:

"Sinä olet arvollinen ottamaan kirjakkäärön ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu ja sinä olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista, kielistä, kansakunnista ja kansanheimoista. Sinä olet tehnyt heidät kuningaskunnaksi ja papeiksi meidän Jumalallemme, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä."

*"Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman, rikkauden, viisauden, väkevyyden, kun-
nian, kirkkauden ja ylistyksen."*

Ja kaikkien luotujen, jotka ovat taivaassa, maan päällä, maan alla ja merellä, kaikkien niissä olevien minä kuulin sanovan: "Hänelle joka istuu valtaistuimella, ja Karitsalle ylistys, kunnia, kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!" (Ilm. 5:9-11,12,13)

Jeesus Kristus on tuleva lopullisesti murskaamaan kaikki pimeyden vallat. Niin kuin hän tuli tänne alas pelastamaan meidät synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta, samoin hän tulee takaisin kootakseen omansa luokseen. Hän tulee lopullisesti pystyttämään valtakunnan:

Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2 Piet. 3:13)

Tätä valtakuntaa nimitetään Ilmestyskirjassa Uudeksi Jerusalemiksi. Meidän ei tarvitse ikään kuin nousta ylös taivaaseen, vaan tuo uusi Jerusalemi laskeutuu alas meidän luoksemme. Herra itse tulee kirkkaudessaan meidän luoksemme! Mikä suunnaton armo ja ylistyksen syy! (JP)

3.12.2016 Tie taivaalliseen ylistykseen

Taivaassa näkyi suuri tunnusmerkki: nainen, pukunaan aurinko, kuu jalkojensa alla ja sepeleenä päässä kaksitoista tähteä. Hän oli raskaana ja huusi synnytyskivuissaan, ja hänen oli tuskallista synnyttää. Toinenkin tunnusmerkki näkyi taivaassa: suuri tulipunainen lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea ja päissä seitsemän kruunua. Sen pyrstö pyyhkäisi kolmasosan taivaan tähdistä ja heitti ne maan päälle. Lohikäärme seisoi synnyttämäisillään olevan naisen edessä nielaistakseen hänen lapsensa, kun hän sen synnyttäisi. Nainen synnytti poikalapsen, joka on paimentava kaikkia kansoja rautaisella sauvalle. Hänen lapsensa temmattiin Jumalan luo ja hänen valtaistuimensa luo. Ilm. 12:1-5

Yllä oleva ilmestyskirjan "jouluevankeliumi" kuvaa ensimmäisen joulun tapahtumaa aina Jeesuksen taivaaseen astumiseen asti taivaan näkökulmasta. Ilmestyskirjan ensimmäiset 11 lukua kuvaavat sitä, miten Herra Jeesus vie historian kulkua kohti lopullista päämäärää näkökulmasta, miltä asiat näyttävät maan päältä käsin. Luvut 12-22 vievät meidät katselemaan samoja tapahtumia taivaan näkökulmasta käsin.

Olemme tänään lähestymässä Jeesuksen toista tulemistä, historia päättymistä suureen tuomioon, jossa kaikki synty, vääryys ja pahuus poistetaan, alkaa vanhurskauden ihmeellinen valtakunta, Karitsan suuri hääateria.

Taivaallista joulua Ilmestyskirja kuvaa ihmeellisen ylistyksen, riemun ja Jumalan parantavana täydellisenä läsnäolona, jossa saamme katsella kasvoista kasvoihin rakasta Vapahtajaamme. Siellä kaikuu ylistyslaulu Karitsalle:

"Sinä olet arvollinen ottamaan kirjakäärön ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu ja sinä olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista, kielistä, kansakunnista ja kansanheimoista. Sinä olet tehnyt heidät kuningaskunnaksi ja papeiksi meidän Jumalallemme, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä." (5:9-10)

"Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman, rikkauden, viisauden, väkevyyden, kunian, kirkkauden ja ylistyksen." Ja kaikkien luotujen, jotka ovat taivaassa, maan päällä, maan alla ja merellä, kaikkien niissä olevien minä kuulin sanovan: "Hänelle joka istuu valtaistuimella, ja Karitsalle ylistys, kunnia, kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!" (5:12-13)

Jotta me pääsisimme tuohon lopulliseen valtakuntaan Jumalan Pojan oli tultava ihmiseksi. Hän tuli alas meidän luoksemme ei vain osoittamaan millainen Isän sydän on langennutta ihmiskuntaa kohtaan, vaan pyhällä kärsimisellään, kuolemallaan, ylösnousemuksellaan ja taivaaseen astumisellaan hänen oli kukistettava synnin, kuoleman ja Saatanan valta. Kysymys oli siis kosmiset mittapuut ylittävästä taistelusta, jossa voiton saamiseksi Jeesuksen oli vuodatettava oma verensä meidän syntiemme sovitukseksi.

Jeesus tuli ensi kertaa alas pienenä poikavauvana ollen silti samalla kaikkivaltias ja kaikkietävä Jumalan Poika. Toisen kerran hän palaa tänne suuressa kirkkaudessa kaikkien silmien nähtävänä. Ensimmäisenä jouluna Jeesus tuli taivaasta alas luoksemme, mutta hänen toisen tulemisensa seurauksena saamme suurimman mahdollisen lahjan. Itse taivas laskeutuu meidän luoksemme:

Näin pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota, valmistettuna niin kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin voimakkaan äänen sanovan valtaistuimelta: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parkua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." (21:2-4)

Suuntautuessamme nykyisessä yhä pimenevässä ajassamme kohti lopullista kirkkauden valtakuntaa meidän pitää huolehtia siitä, että pääsemme sinne perille:

"Nämä ovat ne, jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. (7:14)

Jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1 Joh. 1:7) (JP)

23.3.2017 Ylösnousemuselämä

Näin sanoo Herra Jumala: Minä aukaisen teidän hautanne, päästän teidät, oman kansani, haudoistanne ja vien teidät Israelin maahan. Te tiedätte silloin, että minä olen Herra, kun minä aukaisen hautanne ja päästän teidät, kansani, haudoistanne. Minä panen teihin henkeni, niin että te heräätte eloon, ja vien teidät maahanne. Silloin te tiedätte, että minä, Herra, teen sen minkä olen luvannut tehdä. Näin sanoo Herra." Hesekiel 37:12-14

Kristillinen uskomme seisoo tai kaatuu Jeesuksen ylösnousemuksen tosiasian kanssa. Kristinuskon ei ole ylösnousemususkoa, jolle ylösnousemuksen tosiasia olisi muka toisarvoinen, niin kuin kuulee tänä aikana väitettävän. Paavali totesi jo aikanaan, että jos Jeesus Kristus ei noussut haudasta, uskomme on turha ja olemme kaikkein säälittävimpiä olentoja maailmassa. Mutta historiallinen ja erittäin selkeästi perusteltu tosiasia on, että ristille lyöty, verensä vuodattanut, hautaan kätetty Jeesus nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui Isän luo taivaaseen ja elää nyt ja ikuisesti.

Meille ei kuitenkaan riitä pelkkä tieto Jeesuksen ylösnousemuksen tosiasiasta. Meidän tulee ymmärtää ja omistaa se omaan elämäämme. Se merkitsee ainakin kolmea suunnattoman suurta asiaa:

Jeesuksen ylösnousemus todistaa Jeesuksen ristintyön syntiemme sovitukseksi. Syntien rangaistus on kärsitty sijastamme loppuun asti, saamme anteeksiantamuksen ja vapauden synnin syyllisyydestä. Tie taivaallisen Isän sydämelle on auki. Jeesuksen uhrin kautta saamme osaksemme Jumalan lapsen aseman, täydellisen vanhurskauden lahjan, jolla kelpaamme Jumalalle. Ristin sovitusta voitaisiin verrata velkojemme maksuun ja ylösnousemusta tositteeseen siitä, että maksu on suoritettu.

Toiseksi Jeesuksen ylösnousemus todistaa meille, että kuoleman valta on murrettu. Mikään oppi tai opetus kuoleman jälkeisyydestä – sellaisiahan esiintyy monissa uskonnoissa ja jopa ateismissakin – ei merkitse mitään, ellei itse kuoleman ongelmaa ole ratkaistu. Vain hän, joka todellisesti kuoli, mutta nousi sen jälkeen elämään, jossa kuolema ei häntä voi enää kukistaa, voi ratkaista kuoleman kysymyksen. Siksi vain ylösnousseen Herran puhetta kannattaa kuunnella kuoleman jälkeisyyttä miettiessämme.

Jeesus Kristus on kuolemaa väkevämpi. Hän kykenee myös kuolleet, maatuneet, kuivuneet luut, tuhaksi palaneet ruumiit herättämään uuteen elämään, jonka yli kuolemalla ei enää ole mitään valtaa. Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus on tae siitä, että meidätkin herätetään viimeisenä päivänä saman kaltaiseen ylösnousemusruumiiseen. Nousemme joko vanhurskasten ylösnousemukseen tai väärin ylösnousemukseen. Jokainen ihminen joutuu lopulta ylösnousseen Herran kasvojen eteen. Toiset saadakse kutsun lopulliseen kirkkauteen toiset tuomioon.

Vasta kun uskova ihminen on saanut uuden ylösnousemus ruumiin, hän on päässyt lopulliseen pelastukseen. Siitä Uusi testamentti käyttää myös nimitystä ruumiin lunastus. Meillekin hautakiven tulisi julistaa sitä, että Jeesuksen toisessa tulemisessa, juuri tästä paikasta nousee uusi ylösnousemusruumi, joka saa yhtyä jo etukäteen Herran luo menneeseen pelastuneeseen sieluun.

Jeesuksen ylösnousemuksen vaikutus ei rajoitu vain ruumiilliseen kuolemaan vaan myös hengelliseen kuolemaan. Syntiinlankeemuksen tähden jokainen ihminen syntyy tähän maailmaan synnin alaisuuteen ja hengellisen kuoleman todellisuuteen. Kun ihminen ottaa vastaan evankeliumin, joka kertoo juuri Jeesuksen Golgatan uhrin merkityksen ja ylösnousemuksen riemuvoiton, ja hänet kastetaan, hän pääsee osalliseksi sekä syntien anteeksiantamuksesta että Jeesuksen ylösnousemuselämästä jo täällä ajassa. Pyhä Henki tulee asumaan evankeliumin uskossa vastaanottaneen sydämeen ja Jeesuksen ylösnousemuselämä alkaa vaikuttaa hänen sydämessään.

Jeesuksen pelastuksesta osaksi päässeet saavat myös jakaa Herran antamin sanoin evankeliumin salaisuutta. He saavat nähdä myös sen ihmeen, että Herran Henki vaikuttaa sanojen kautta. Jeesuksen ylösnousemuksen voima vaikuttaa niin, että ihmiset taipuvat parannukseen, tunnustavat syntinsä ja

huutavat apua heidän tähtensä kuolleelta mutta ylösnousseelta Herralta. He saavat kokea uudestisyntymisen ihmeen, pääsevät osallisiksi elämästä, joka tulee heihin heidän ulkopuoleltaan Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Evangeliumin sana ristillä kärsineestä ja ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta on tänäänkin Jumalan voima, joka pelastaa ihmisen iankaikkiseen taivaalliseen elämään asti. Mutta se elämä alkaa jo täällä ajassa, kun otamme vastaan evangeliumin sanassa itse Herran Jeesuksen omaan sydämeemme.

Herra voi ottaa tänäänkin meidät tavalliset kristityt käyttöönsä, kun kuuliaisina Herran äänelle, julistamme ja todistamme juuri siitä, mitä Herra kehottaa meidän kauttamme puhumaan. Paavali kuvaa asiaa näin:

Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut ihmisille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläitä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. (2 Kor. 5:19-21)

Tehtävämme on toimia Kristuksen lähettiläinä ja puhua Jumalan sanoja. Oma viisautemme ja hienot menetelmämme eivät mitään auta, ellemmme puhu Herran sanoja. Mutta kun niin teemme, seurauksista vastaa itse Herra. Hän antaa kuolleille luille elämän. Meillä on siksi kuninkaallisen tärkeä tehtävä ja valtuutus. Herra itse lähettää meidät omaan kotiimme, sukumme ystäviemme keskelle, työpaikoillemme, kouluihimme, ehkä jopa muiden kansojen keskuuteen. Edustamme häntä, koska saimme hänen ylösnousemuselämänsä osaksemme Herran suuresta armosta.

Jeesus tiivistää Hesekielin sanoman muun muassa näin:

Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. Totisesti, totisesti minä sanon teille: tulee aika, ja se on jo nyt, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen. Ne, jotka sen kuulevat, saavat elää. Älkää ihmetelkö tätä, sillä tulee hetki, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin: hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen mutta pahaa tehneet tuomion ylösnousemukseen. (Joh. 5:24-25,28-29) (JP)

3.6.2017 Katse Herran haavoihin

Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Joh. 20:28

Suunnaton ilo on, kun syntinsä ja syyllisyytensä tunnustava saa Jeesukselta, Vapahtajalta, kaikki synnit anteeksi ja pääsyn yhteyteen Jumalan kanssa. Jumala itse on hänen puolellaan, hänen Isänsä ja hänen turvansa. Kuoleman vallat voittaneen Jeesuksen seurassa ei yhdenkään armahdetun tarvitse pelätä. Jeesus tuli juuri sinua varten tänne aikaan. Hän tuli kärsiäkseen sinun syntiesi rangaistuksen ja tuomion Golgatan ristillä. Saat turvata Häneen!

Jeesus on myös Herra, Kuningas, joka hallitsee myös silloin, kun pimeys näyttää synkimmältä ja elämä tuntuu raskaimmalta. Kaikissa tilanteissa jättäytyminen hänen kuljetettavakseen, kuuliaisuus hänen sanalleen, on Jeesuksen vapauttaman tie, elämän tie. Emmekö avaisi sydämiämme hänen armolleen ja hänen hallintavallalleen elämässämme. Herra hallitsee rakkaudellaan ja hyvyydellään omansa jokaista päivää. Näin ilo ei ole vain hurskas toive, vaan suurenmoinen lahja ja mahdollisuus jokaiselle Herran sydämeensä vastaanottaneelle.

Kun kohtaamme epäilyjä ja taisteluja, teemme viisaasti, jos suuntaamme sydämemme silmät ylösnousemseen Jeesuksen haavoihin, niin kuin Tuomas teki. Tulemme koko iankaikkisuuden taivaassa katselemaan Jeesusta, jonka kädet, jalat ja kylki ovat haavoitetut. Siksi meidän on hyvä pyrkiä katselemaan niitä jo nyt. Jeesuksen haavat ovat hänen rakkautensa merkit. "Nämä minä sain kärsiessäni sinun puolestasi. En voi unohtaa sinua. Keihään kärki piirsi sinun nimesi sydämeeni", kertovat Jeesuksen haavat. Niistä voimme tunnistaa myös Jeesuksen ristiinnaulituksi ja ylösnousseeksi Herraksi. Niistä näem-

me myös, että Isä hyväksyi Jeesuksen sovitusuhrin puolestamme. Haavat puolustavat meitä nyt taivaassa Isän edessä. Ne vakuuttavat meille myös sen, että Jeesus ymmärtää, mitä tuska on.

Elävä Jumala on pyhä, armollinen ja kaikkivaltias, suuri Jumala. Ellemme tunne Jumalan pyhyyttä, alamme suvaita ja hyväksyä syntiä, jota Jumala vihaa. Ellemme tunne Jumalan armoa, meistä tulee armottomia ja kovia. Ellemme tunne Jumalan herruutta, elämme niin kuin meitä itseämme miellyttää. Jeesuksen herruuden tunnustaminen merkitsee sitä, että emme pyri väistämään yhteentörmäyksiä silloin, kun Jumalan sana ja yleinen ajattelutapa tai kulttuuri tai omat mieltymyksemme ovat ristiriidassa keskenään. Kristitty kuuluu aina ensi sijassa Jumalan kansaan, Jeesuksen toista tulemistä odottavien joukkoon, ja vasta toissijaisesti perheeseensä, sukuunsa tai isänmaahansa. Juuri näillä alueilla kristitty kohtaa suurimmat taistelunsa. "Kuka sinua hallitsee? Mihin kuulut? Kuka säätelee käytöstäsi?"

Herra Jeesus ei hallitse meitä ikään kuin ulkoapäin, vaan hän vuodatti Pyhän Henkensä omiensa sydämiin, jotta hän voisi asua sydämissämme ja ottaa koko sielumme ruumiimme ja henkemme omaan käyttöönsä. Pyhä Henki suuntaa katseemme Jeesuksen haavoihin ja niin pyrkii kuolettamaan meissä asuvaa syntistä luontoa. Toisaalta hän tulee voimaksemme rakkauteen ja hyviin tekoihin joka kerta, kun taivutamme sydämemme kuuliaiseksi Jumalan sanalle, joka on meille annettu Raamatussa. Jeesuksen herruus näkyy sellaisina tekoina, joista kunnia saa yksin Jumala. Ennen kaikkea Pyhä Henki muistuttaa meitä joka päivä, että vain ja ainoastaan Jeesuksen haavoissa on pelastuksemme horjumaton perusta. Jeesuksen veri riittää sinunkin syntisi puhdistamaan ja häpeäsi peittämään. Siksi saamme ilolla yhtyä Tuomaksen sanoihin: *"Minun Herrani ja minun Jumalani!"* Mikä armo saada kuulua Jeesukselle, olla hänen omansa ja hän meidän omamme! (JP)

7.8.2018 Suloinen tuoksu

Kun Jeesus oli Betaniassa aterialla Simon Spitaalisen talossa, sinne tuli nainen mukanaan alabasteripullo täynnä aitoa, kallista nardusöljyä. Hän rikkoi alabasteripullon ja vuodatti öljyn Jeesuksen päähän. Jotkut paheksuivat tätä ja sanoivat toisilleen: "Miksi tämä haaskaus? Olisihan tämän öljyn voinut myydä yli kolmellasadalla denaarilla ja antaa rahat köyhille." Ja he moittivat häntä. Mutta Jeesus sanoi: "Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mielensä? Hän teki minulle hyvän teon. Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja te voitte tehdä heille hyvää, milloin tahdotte, mutta minua teillä ei aina ole. Hän teki minkä voi. Hän voiteli edeltä käsin minun ruumiini hautaamista varten. Totisesti minä sanon teille: kaikkialla maailmassa, missä ikinä evankeliumia julistetaan, tullaan myös se, mitä hän teki, mainitsemaan hänen muistokseen." (Mark. 14:3-9)

Tekstin nainen on se Maria, joka viipyi Jeesuksen jalkojen juuressa kuunnellen hänen opetustaan. Maria purki surunsa Lasaruksen kuolemasta myös Jeesuksen jalkojen juuressa nähdäkseen sitten sen ihmeen, että Lasarus herätettiin eloon. Nyt hän vuodattaa Jeesuksen hiuksille 327 grammaa nardusöljyä, joka valuu päästä Jeesuksen vaatteille. Koko huone täyttyy voimakkaan suloisesta tuoksusta. Öljyn vaikutus on niin pitkä, että rukoillessaan verta hikoillen Getsemanessa tuoksu leviää. Ylipapin ja Pilatuksen edessä seistessä merkillinen hyvä tuoksu tuntuu kuulustelijoiden nenässä. Vielä Golgatan ristillä Jeesuksen riisutuista vaatteista verisen hien lisäksi leviää merkillinen hyvä tuoksu sotilaille, jotka heittävät niistä arpaa. Marian vuodattama öljy koituu todellakin Jeesuksen hautaamiseksi.

Maria oli ehkä hankkinut tuon voiteen, jonka arvo oli nykyrahassa 30 000 euroa, säästökseen tulevaisuuden varalle. Mutta kiitollisuudesta ja rakkaudesta Jeesusta kohtaan hän vuodatti sen kokonaan Jeesukselle.

Ymmärsikö Maria rakkauden teollaan valmistavansa Jeesuksen hautaamista vai antoiko Jeesus sille tuon merkityksen, on toissijaista. Itse olen taipuvainen näkemään niin, että Maria oli opetuslasten joukossa ainoa, joka ymmärsi jo ennen ylösnousemusta Jeesuksen kärsimyksen merkityksen, sillä Jeesus oli toistuvasti opettanut sitä. Siksi rakkaudesta Jeesusta kohtaan, joka antaisi elämänsä Marian hyväksi, hän halusi antaa kaikkensa Jeesukselle. Ehkä hän tietämättään voiteli Jeesuksen Messiaaksi, Kristukseksi ja valmisti Herran hautausta. Joka tapauksessa Jumala käytti Mariaa juuri siinä, kun hän ilmaisi rakkautensa Jeesukseen.

Kaiken pyhityksen salaisuus on Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen evankeliumi. Se kykenee pelastamaan ihmisen ja siinä on Jumalan voima päivittäiseen kilvoitukseen. Rakkaus Jeesusta kohtaan pulpuuttaa Golgatan rakkauden katselusta. Siitä leviää sitten myös merkillinen tuoksu, rakkauden tuoksu, josta Paavali kirjoittaa:

Kiitos Jumalalle, joka aina kuljettaa meitä Kristuksen voittosaatossa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun! Mehän olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle niin pelastuvien kuin kadotukseen joutuvienkin joukossa. Toisille se on kuoleman haju kuolemaksi, toisille elämän tuoksu elämäksi. (2 Kor. 2:14-16)

Jeesus arvosti niin korkealle Marian rakkaudenosoituksen, että tänäänkin evankeliumin julistuksen ohessa siitä on kerrottava kaikkialla maailmassa Marian muistoksi! Herra ei koskaan voi unohtaa sitä rakkautta, jota me osoitamme häntä kohtaan. Herra myös kaipaa meidän rakkauttamme. Käykäämme siksi joka aamu hänen luokseen julistaen omalle sydämellemme evankeliumin ilosanoman: "Herra Sinä kuolit ja nousit ylös juuri minun vuokseni. Herra anna minun tänään levittää sinun tuntemisesi tuoksua!" (JP)

6.12.2018 Sovitus, lunastus ja hyvitys

Koska siis lapsilla on liha ja veri, myös hän tuli niistä samalla tavoin osalliseksi, jotta hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, nimittäin Paholaisen, ja vapauttaisi kaikki, jotka kuoleman pelosta olivat koko elämänsä ajan olleet orjuudessa... Sen vuoksi hänen piti tulla kaikessa veljiensä kaltaiseksi, jotta hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylipappi tehtävissään Jumalan edessä ja hän voisi sovittaa kansan synnit. Hebr. 2:14,15,17

Joulun suuri ihme on kaikkivaltiaan, maailmankaikkeuden Luojan tulo ihmiseksi omassa Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Hän omisti samanlaisen lihan ja veren kuin meistä jokainen kuitenkin ilman syntiä. Hän tuli selkeää tehtävää varten: osoittamaan, millainen Jumala todellisuudessa on ja pelastamaan ihmiset synnin, kuoleman ja pimeyden vallasta Jumalan yhteyteen, ikuisen elämään hänen kanssaan ja vapauteen hänen rakkautensa hallinnassa.

Ihmiset eivät synnin sokaisemina ja erossa Jumalasta tunne häntä. Jumala on kyllä ilmoittanut suuruutensa luomisteoissaan ja pyhyytensä omantunnon syyttäessä meitä vääristä teoistamme. Taju syyllisyydestä pitää kuitenkin ihmiset pelon vallassa, koska tiedämme kuoleman jälkeen joutuvamme tilille Jumalan tuomioistuimen eteen. Jeesus tuli osoittamaan, miten Jumala on edelleen laupias ja armollinen langenneita kohtaan. Hän tuli ja otti kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen Golgatan ristillä. Jeesus sovitti syntimme, lunasti meidät Paholaisen vallasta vapaaksi, lepytti Jumalan oikeudenmukaisesta vihastaan syntisiä kohtaan, lahjoitti meille vanhurskauden antamalla syntimme anteeksi. Pelastus voidaankin tiivistää seuraaviin sanoihin: sovitus, lunastus, hyvitys eli lepytys, vanhurskautus ja anteeksiantamus.

Sovitus tarkoittaa sitä, että kaksi yhteen sopimatonta saadaan liitettyksi toisiinsa. Syntinen ja pyhä Jumala eivät sellaisenaan voi sopia yhteen. Heidät Jeesus, todellinen ihminen ja todellinen Jumala liitti yhteen ottamalla kantaakseen syntisen ihmisen synnin, kärsimällä sen rangaistuksen, joka olisi meille kuulunut puolestamme. Jeesus on se adapteri joka liittää Jumalan ja ihmisen saumattomaan yhteyteen, jossa saamme kutsua pyhää Jumalaa omaksi rakastavaksi isäksemme. Sovinto Jumalan kanssa tekee sitten myös mahdolliseksi sovinnon ihmisten välillä, kun he suostuvat ensin sovintoon Jumalan kanssa.

Lunastaminen merkitsee orjan vapaaksi ostamista. Sielunvihollinen pitää ihmisiä orjinaan synnin kahleissa. Syntivelka Jumalan edessä taas vaatii lunastusmaksua, jotta ihminen voisi päästä vapaaksi. Jeesus maksoi syntivelan Golgatan ristillä ja näin Paholainen ei pääse enää syyttämään lunastettuja.

Synti kohdistuu aina viime kädessä Jumalaan, se on majesteettirikos ja riistää hänen kunniansa. Siksi syntinen joutuu Jumalan pyhän ja oikeudenmukaisen vihan kohteeksi. Ristillä Jeesus lepytti Jumalan, hyvitti Jumalaan kohdistuneen kunnianloukkauksen suostumalla Jumalan pyhän vihan kohteeksi meidän sijastamme.

Jeesus ei vain kärsinyt ja kuollut meidän tähtemme vaan hän myös eli synnittömän ja pyhän ja puhtaan elämän meidän puolestamme. Jumalan laki vaatii täydellistä elämää ja oikeudenmukaista rangaistusta vääryydelle ja synnille. Suuressa armossaan Jumala kuitenkin lukee Jeesuksen täydellisen elämän meidän syntisten hyväksi ja meidän syntisyytemme Jeesukselle. Tässä "autuaassa vaihtokaupassa" saamme lahjaksi Jumalalle kelpaamisen ja taivaan, mutta Jeesus sai osakseen hylkäystuomion Golgatan ristillä.

Kun ihminen tunnustautuu syntiseksi ja myöntää, että Jeesuksen täytyi todellakin kuolla juuri hänen syntiensä tähden ja pyytää syntejään anteeksi Golgatan uhrin perusteella, hän saa kaikki syntinsä anteeksi (menneet, nykyiset ja tulevat). Niin hän pääsee osalliseksi siitä täydellisestä pelastuksesta, jonka Jeesus valmisti häntä varten. Hänestä tulee Jumalan lapsi, taivaan perillinen ja saa lahjaksi Jumalan oman Pyhän Hengen uudeksi elämäkseen. Silloin toteutuu ensimmäisen joulun tarkoitus. On aihetta juhlia Jumalan suurta armoa ja antaa täysi kiitos ja kunnia yksin Jumalalle, joka kaiken tämän meitä varten valmisti. (JP)

14.4.2019 Jeesuksen luo

Vaikka minä menenkin valmistamaan teille sijaa, tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. Joh. 14:3

Raamattuahan käyttää uskovan ihmisen ajallisesta kuolemasta pääsääntöisesti ilmaisua "poisnukkuminen." Koska Jeesuksen kärsi Golgatan ristillä kaiken syntiemme rangaistuksen, uskovan poisnukkumiseen ei liity enää mitään rangaistusta toisin kuin niiden kohdalla, jotka ovat vielä pelastuksen ulkopuolella. Silti uskovankin ajallisen elämän päätökseen saattaa sisältyä sairautta ja kipua, mutta ne eivät ole rangaistusta, vaan ne kuuluvat Jumalan pyhittävään työhön, jossa Herran oma riisutaan kaikesta omavanhurskaudesta. Hänelle jää jäljelle vain Jumalan armo Kristuksessa. Itsestään tyhjennettynä hänen päälleen puetaan sitten uusi ylösnousemusruumis, joka on uskonkilvoituksen päätös. Siitä ruumiista Raamattu sanoo, että pelastetut säteilevät kuin aurinko. Paavali kirjoittaa 2. Kor. 5. luvun alussa siitä näin:

Me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen telttamajamme hajotetaankin, meillä on taivaissa Jumalan valmistama asunto, ikuinen koti, joka ei ole käsin tehty. Täällä me huokailemme ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaamme, sillä kun olemme pukeutuneet siihen, meitä ei enää havaita alastomiksi. Me, jotka olemme tässä majassa, huokailemme ahdistuneina. Emme näet tahdo riisuutua vaan pukeutua, niin että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista. Jumala itse on valmistanut meidät juuri tähän ja on antanut meille vakuudeksi Hengen. Siksi olemme aina turvallisella mielellä ja tiedämme, että niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, olemme poissa Herran luota.

Eräs uskova mies kysyi pastoriltaan: "Miksi isäni joutui ennen kuolemaansa kärsimään kolme kuukautta suuria kipuja ja tuskaa, vaikka hän oli uskova mies?" Pastorin vastaus oli yllättävä: "Jumala halusi hänen uskovan, että hän tosiaankin kuolee!" Kaikki ihmisethän tietävät kuolevansa, mutta hyvin harva todella myös uskoo omaan kuolemaansa, joka voi tapahtua milloin vain. Jos uskoisivat, niin he valmistautuisivat myös siihen tekemällä parannuksen kaikista synneistään ja sopimalla kaikkien niiden ihmisten kanssa, joita vastaan heillä on jotain.

Jos keskiverto japanilaiselta, jolla on ollut normaali koti, kysyy, minne hän tahtoi mennä kuoltuaan, niin vastaus kuuluu: "Sinne missä äiti on." Siis paikkaan, josta löytyisi rakastava vastaanottaja. Kiirastorstai-iltana ennen seuraavan päivän ristiinnaulitsemista Jeesus lupasi mennä valmistamaan omilleen sijaa. Valmistaminen tapahtui siten, että hän avasi omilleen tien Isän kotiin, siis sinne missä hän itsekkin on. Hänen tiensä kulki ristin kuoleman, haudan, ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen kautta. Ristillä hän sovitti syntimme ja avasi tien elämäänsä. Ylösnousemuksen aamuna hän kukisti kuoleman ja Saatanan vallan. Näin ollen hänen seuraajansa saavat kulkea saman tien poisnukkumisen, haudan, ruumiillisen ylösnousemuksen kautta hänen valmistamaansa kotiin.

Jeesus palasi omiensa luokse jo ylös noustuaan, sitten uudella tavalla helluntaina, kun hän tuli heidän luokseen Pyhässä Hengessä. Jokaista omaansa hän on myöskin ottamassa vastaan sillä hetkellä, kun ajallinen kuolema eli poisnukkuminen tulee hänen osakseen. Viime kädessä Herra tulee omiaan vas-

taan, kun Hän saapuu toisen kerran maan päälle suuressa kirkkaudessa. Sen takeena meillä on hänen riemullinen voittonsa kuolemasta.

Ylimmäispapillisessa rukouksessa Jeesus rukoili omiensa puolesta näin:

Isä, minä tahdon, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista. (Joh. 17:24)

Kun hän tulee ja ottaa meidät vastaan, saamme katsella Herran koko kirkkautta. Pääsemme ihailemaan ja ylistämään hänen rakkauttaan, hyvyttään, puhtauttaan, kauneuttaan, laupeuttaan, pyhyttään, voimaansa, kunniaansa. Meille ei tule olemaan mitään ihanampaa, kuin saada katsella ja ylistää häntä kasvoista kasvoihin. Saamme riemuita hänen kunniamerkeistään, teurastetun Karitsan haavoista, jotka kertovat hänen ikuisesta rakkaudestaan. Saamme ylistää häntä uuden maan ja uuden taivaan valossa, joka loistaa Isästä ja hänestä. Saamme aina olla hänen kanssaan, joka haluaa myös olla meidän kanssamme.

Sillä hetkellä kun silmämme ajassa sulkeutuvat, saamme nähdä hänet. Mikä turva ja mikä ihana toivo on Herran omilla, vaikka täällä ajassa vielä kohtaamme monenlaisia taisteluita. Tie perille asti on valmis ja avoin jokaiselle, joka turvautuu hänen uhriinsa Golgatalla omien syntiensä sovituksena. (JP)

12.12.2019 Jeesuksen oma rauha

"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkään pelätkö." Joh. 14:27

"Maailmassa teillä on ahdistus, mutta olkaa rohkeat: minä olen voittanut maailman." Joh. 16:33

Jeesus Kristus tuli tänne maailmaan antaakseen meille rauhan. Mutta se on jotain muuta kuin, mitä tämä maailma tarjoaa. Monet ihmiset etsivät rauhaa terveydestä, hyvistä ihmissuhteista, menestyksestä, talouden tasapainosta, yhteiskuntarauhasta. Nämä kaikki ovat sinänsä hyviä asioita, mutta ne eivät kykene antamaan ihmisen sydämeen rauhaa. Se rauha, jonka Jeesus lupaa, säilyy, vaikka kaikki edellä luetellut hyvät asiat menetettäisiinkin. Se perustuu siihen rauhansopimukseen, joka on solmittu kaikkietävän ja kaikkivaltiaan, kaiken Luojaan kanssa.

Ihmisen ja Jumalan välisen sotatilan syy on meidän syntimme, epäuskomme ja kääntymisemme Jumalasta pois omia itsekkäitä mielihalujamme noudattamaan. Mutta Jumala rakasti edelleen meitä tällaisessa tilassakin ja pani meidän syntimme oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kannettavaksi. Hän sovitti ne Golgatan ristillä kärsimällä meille kuuluvan iankaikkisen rangaistuksen kuolemallaan ja vuodattamalla verensä meidän hyväksemme. Jeesus Kristus antaa jokaiselle parannuksessa hänen puoleensa kääntyvälle kaikki synnit anteeksi, siirtää hänet siihen iankaikkiseen armoliittoon, jonka Vapahtaja ristillä solmi Isän kanssa. Jeesus valmisti rauhanliiton Isän ja meidän välillemme. Se on jatkuvasti voimassa oleva muuttumaton. Siihen uskossa liitetyt saavat sellaisen vanhurskauden (Jumalalle kelpaavaisuuden) armosta lahjaksi, että hänellä on varma pääsy Jumalan kirkkauteen.

Jokainen syntinsä avoimesti Jumalalle tunnustava ja Jeesuksen sovintovereen vedoten pyytää armoa, saa sen. Hän saa syntinsä anteeksi, ja sydämeensä rauhan, jota eivät tämän maailman olosuhteet ja murheet voi häneltä riistää. Se tosin merkitse elämää, josta puutuisivat taistelut ja kiusaukset. Mutta Herran antama rauha perustuu siihen, että syntimme ovat anteeksi annettu, saamme olla joka hetki yhdessä Herran kanssa. Se on hänen läsnäolonsa perustuvaa horjumatonta rauhaa. Kysymys ei ole meidän ailahtelevista tunteistamme, vaan varmasta lahjavanhurskaudesta ja lupauksesta, että Herra ei hylkää eikä jätä omiaan. (JP)

6.4.2020 Sana toteutuu

Pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutamme. Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutua katoamattomuuteen ja tämän kuolevaisen pukeutua kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoa-

vainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: "Kuolema on nieltä ja voitto saatu." 1. Kor. 15:52-54

Pelko ja turvattomuuden tunne maailmassamme on aivan käsin kosketeltavaa. Siihen tarjotaan sitten jos jonkinlaista "toivon kipinää". Kulkutaudit ihmisten sydämissä liitetään kuolemaan. Epidemia on nostanut pintaan pitkään tiedostamattomaan torjutun kuolemanpelon, johon ei tehoa usko tieteen kaikkivoipaisuuteen. Ainakin hetkeksi ihmiset ovat havahtuneet näkemään, kuinka hauras ja haavoittuva ihmiskunta kaikessa tieteellisessä uhossaan on kuoleman todellisuuden edessä.

Raamattu osoittaa, että Jeesuksen paluuta edeltävänä aikana, Jumala antaa suvereenissa hallintavallassaan ihmiskunnalle koettelemuksia niin sotia, nälänhätää, maanjäristyksiä kuin kulkutauteja herättääkseen edes joidenkin silmät näkemään syntisytensä ja etsimään pelastusta siltä ainoalta, joka on kuoleman voittanut, Jeesukselta Kristukselta. Ilmestyskirjan lukija tietää kyllä, että Jumalan ajallisten tuomioiden viestiä hyvin harvat silti suostuvat kuuntelemaan:

Jäljelle jääneet ihmiset, ne jotka eivät saaneet surmaansa näissä vitsauksissa, eivät kuitenkaan tehneet parannusta kättensä teoista, niin että olisivat lakanneet palvomasta ... epäjumalia ... He eivät tehneet parannusta murhistaan eivätkä noituuksistaan, eivät haureudestaan eivätkä varkauksistaan. (Ilm. 9:20-21)

Pääsiäisen ilosanoma kuuluttaa voittoa kuolemasta. Jeesus Kristus kärsi Golgatalla koko maailman syntien rangaistuksen, kuoli ja haudattiin, mutta kolmantena päivänä hän nousi kuolleista. Hän kukisti synnin, kuoleman ja sielunvihollisen vallan. Jokainen, joka uskoo ja turvautuu Jeesuksen pelastukseen saa syntinsä anteeksi ja osallisuuden iankaikkiseen elämään, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa.

Uskova tietää saavansa uuden ylösnousemusruumiin, samanlaisen kuin Jeesuksella oli, kun Herra tulee takaisin kirkkaudessaan. Voi olla, että tie vie ajallisen ruumiin kuoleman kautta, mutta se on vain vanhan poisriisumista uuden pukemista varten. Syntinsä anteeksi saaneen ei tarvitse pelätä ruumiin kuolemassakaan mitään rangaistusta, sillä se otettiin pois jo Golgatalla. Edessä on astuminen ihmeelliseen Herran kirkkauteen.

Uskovan toivo ei ole siis siinä, että ihmiskuntaa kauhistuttavat asiat menisivät pian ohi. Sairaus ja kuolema voi hyvinkin osua häneen. Hänen toivonsa on Jeesuksen sanoin kuvaamaton armo ja rakkaus. Uskova saa kuollessaan nukkua rakastavan Herran syliin.

Tämä varma ja pettämätön toivo koskee kuitenkin vain niitä, jotka ovat taipuneet tunnustamaan omat syntinsä, ovat anoneet armoa Jeesuksen Golgatan uhrivereen vedoten ja ottaneet vastaan lupauksen: "Pokani, tyttäreni, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi ovat anteeksi annetut."

Juoskaamme päivittäin Herran lupauksen turviin. Hänen yhteydessään ei tarvitse pelätä kuolemaa. Hänen turviinsa saa paeta myös, kun ajalliset turvaverkot pettävät. Hän on luvannut, ettei hän milloinkaan jätä eikä hylkää omiaan. Turvamme on Herrassa, hän on meidän toivomme. (JP)